

CĂRȚI ROMANTICE

PĂCATELE TRECUTULUI

SANDRA
BROWN

Tough Customer

Sandra Brown

Copyright © 2010 Sandra Brown Management Ltd.

Ediție publicată prin înțelegere cu

Maria Carvainis Agency, Inc. și Prava I Prevodi

Publicată pentru prima dată în Statele Unite

de Simon & Schuster, Inc., New York

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Păcatele trecutului

Sandra Brown

Copyright © 2015 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corectori: Păunița Ana; Emilia Achim

Copertă: Florentina Tudor

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA

Păcatele trecutului / Sandra Brown;

trad.: Diana Țuțuianu. – București: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0093-6

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN
Păcatele trecutului

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

prolog

El coborî din camionetă în timp ce praful încă se ridica în jurul roților. Girofarul ambulanței trimitea în pădurea din jur scânteieri intermitente. Ușile ambulanței fuseseră lăsate deschise de paramedici, care, bănuia el, erau deja înăuntru.

Bocancii îi scârțâiră pe pietriș în timp ce parcurse din trei pași mari distanța până la verandă. Intră în casă pe ușa deschisă, pășind într-un hol spațios. Cercetă cu privirea încăperea principală din stânga sa. Nu era nimeni în ea. Din câte se părea, nu era nimic deranjat. Două pahare de vin goale erau pe măsuta de cafea din fața unei canapele acoperite cu o cuvertură. Pe unul din pahare erau urme de ruj, însă nu și pe celălalt.

Canapeaua era vizavi de un șemineu din piatră, unde pe timpul verii fusese plasată o ferigă plină de frunze. Un balansoar cu șezutul din nuiiele împletite. O cuvertură frumoasă împăturită peste brațul unui fotoliu uriaș. Reviste și cărți pe rafturi, puse grămadă pe diferite mese. Lămpi de citit.

Toate astea creau un aer cât se poate de casnic, de tihnit, de liniștit.

Remarcă toate astea în câteva secunde. Dincolo de camera de zi era o zonă de servire a mesei încadrată de o fereastră cu arcadă, însă el renunță la cercetarea amănunțită când niște zgomote de deasupra îi atraseră privirea în sus spre balconul de la etaj, ce se întindea pe toată lățimea casei. Urcând treptele două câte două, dădu ocol platformei scării, asigurându-se că nu atinge stâlpul de susținere, și continuă să urce.

Merse de-a lungul balconului care dădea într-un hol scurt și apoi spre ușa deschisă a unui dormitor. Din nou, evaluă încăperea dintr-o privire rapidă. Două veioze pereche dispuse de-o parte și de alta a unui pat dublu,

nefăcut, mai mare decât un pat de dimensiuni obișnuite, împrăștia discuri de lumină pe peretele zugrăvit pal în culoarea piersicii. Un ventilator de tavan cu paletele făcute din frunze de palmier se învârtea deasupra capului. Camera avea trei ferestre largi. Printre lamelele jaluzelelor, putea să vadă luminile mașinilor de la serviciile de urgență, viu colorate, pulsând printre ramurile de sus ale copacilor.

Paramedicii erau îngenuncheați de-o parte și de alta a unei persoane întinse cu fața în jos, un bărbat, judecând după tălpile desculțe și picioarele păroase, ceea ce reprezentau tot ceea ce putea el să vadă din poziția în care se afla. Sub bărbat, sângele se imbibase în mochetă.

Unul dintre paramedici se uită rapid peste umăr și dădu ușor din cap în semn de salut.

- Bună, Ski. Te așteptam.

El păși în încăpere.

- Ce ați descoperit?

- O plagă prin împușcare destul de urâtă în partea de jos, stânga, a trunchiului.

- O să supraviețuiască?

- Încă nu știm.

Până când nu vorbi, Ski nu își dăduse seama că, de fapt, cel de-al doilea paramedic era femeie.

- Există însă semne bune, completă ea. Doamna spune că a fost conștient până când am ajuns aici.

- Doamna? Întrebă Ski.

Primul paramedic îi făcu semn cu capul spre cadrul unei uși deschise, pe care ei o blocau momentan.

- Ea a sunat la 911.

- Numele?

- Al ei? Uh...

Fusese preocupat să-i pună perfuzia intravenoasă. Nu îi reținuse numele.

Femeia paramedic îl spuse:

- King.

- Caroline King? Agentă de vânzări imobiliare? Întrebă Ski cu surprindere. Asta este casa ei?

Femeia paramedic ridică din umeri.

- Acesta este numele din baza noastră de date.

- Și-atunci cine este tipul împușcat?
- Doamna spune că îl cheamă Ben Lofland.
- Acestea două sunt singurele persoane din casă?
- Așa se pare. Ușa de la intrare era deschisă larg când

am ajuns noi. Ne-am ghidat după țiپetele ei ce veneau de-aici, de la etaj. L-am găsit zăcând așa cum îl vezi. Ea era îngenunchată lângă el, ținându-l strâns de mână, plângând. N-am mai văzut pe nimeni altcineva. E destul de tulburată.

- Ea l-a împușcat?

- Asta-i treaba ta să afli, îi replică femeia paramedic.

Mulțumiți că victima era stabilizată și putea fi transportată, cei doi îl puseră pe bărbat cu mișcări sigure pe targa pe care o aduseseră cu ei, permițându-i lui Ski să se uite mai bine la el. Bărbatul părea să aibă undeva în jur de treizeci și cinci de ani. Avea trăsături regulate și constituția fizică a unui alergător sau a unui jucător de tenis. Fără păr pe față, tatuaje la vedere sau cicatrici pe post de semne distinctive.

Bărbatul nu purta nimic cu excepția unei perechi de chiloți gri. Indispensabilii fuseseră tăiați pe partea stângă, unde acum se vedea un bandaj mare. Femeia paramedic aruncă o pătură peste el. Tipul era inconștient, însă gemu în timp ce ei îl prindeau cu chingile pentru a-l transporta în siguranță.

Auzind zgomot de pași, Ski se întoarse exact în momentul în care un alt ajutor de șerif dădu buzna în cameră, după care se trase ușor înapoi.

- Am venit înapoi cât de repede am putut, spuse el ușor afectat.

Privirea i se mută dincolo de Ski, la pata de sânge umedă și întunecată de pe mochetă, iar apoi la victima de pe targă.

Nou-venitul era mai tânăr decât Ski cu mai bine de zece ani, mai scund cu vreo treizeci de centimetri și mult mai plinuț. Fața lui cu obraji ca niște mere era îmbujorată, și rămăsese fără aer, fie de atâta entuziasm, fie din cauză că urcase în grabă scările. Era un boboc, un neinițiat. Acesta era primul rănit prin împușcare din

cariera lui. Pentru el, probabil că acesta era un moment extrem de important, Marea Ocazie.

- Dă-le o mână de ajutor, da, Andi? zise Ski. S-ar putea să fie destul de complicat să coboare targa. Și nu atinge nimic până nu-ți pui mânuși.

- Bine.

- Hal e pe drum, ca să ajute la securizarea casei.

- Are câțiva kilometri buni de făcut până aici.

- Și, până la venirea lui, spuse Ski cu asprime, e sarcina ta să nu lași pe nimeni altcineva înăuntru, iar asta-i include și pe oamenii noștri. Mă bazez pe tine. Ai înțeles?

- Am înțeles.

Mai tânărul ajutor de șerif își ridică ușor centura cu arma și îi însoți pe paramedici spre ieșire.

Ski traversă încăperea și se duse spre ușa deschisă ce fusese blocată de victima prăbușită pe podea. Privi în baie, unde o femeie stătea pe marginea căzii, legănându-se neconținut înainte și înapoi, cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini. Îi putea vedea de sus părul din creștetul capului. Ski se gândi că era posibil să aibă o nuanță roșcată-aurie, însă era greu de spus, fiindcă era ud. Și forma un fel de draperie greoaie de-o parte și de alta a feței.

Cordonul unui halat de bumbac subțire de vară fusese strâns în mod neglijent în jurul taliei. Mânele largi alunecaseră în jos și îi scoteau la iveală brațele subțiri, pline de pistruii șterși. Poalele halatului se separaseră chiar deasupra genunchiului, dezgolindu-i picioarele. Degetele de la picioare erau chircite, îngropate în covorașul gros de baie.

Nu era Caroline King.

În interiorul căzii, partea smălțuită era udă. Trei dintre inețele de cositor ce susțineau perdeaua de duș fuseseră desprinse de pe bară, lăsând perdeaua umedă să atârne în mod inegal. O sticlă de șampon aflată în colțul căzii avea capacul desfăcut.

Probabil fusese întreruptă în timp ce făcea duș, ceea ce explica zonele ude acolo unde halatul era lipit de piele.

Întins pe podea la câțiva centimetri de picioarele ei, în dezacord total cu vulnerabilitatea picioarelor ei desculțe, rozalii, era un revolver cu butoiaș, de calibrul .38 mm, o armă-standard, la un preț accesibil. Baza comodei îi împiedicase probabil pe paramedici să vadă. Ski se întrebă dacă fusese o manevră intenționată.

Scoase o pereche de mănuși din latex din buzunarul din față al blugilor și își băgă mâna dreaptă într-una din ele, după care se duse cu precauție în față și se aplecă pentru a ridica revolverul de garda trăgaciului. Mânui cu degetul mare clichetul de blocare, iar butoiașul basculă în lateral. Era câte un cartuș netras în fiecare dintre cele șase camere ale încărcătorului. Miroși țeva. Nu se trăse-se de curând cu această armă.

Ca și cum abia atunci îi remarcă prezența, femeia își luă mâinile de pe față, lăsându-le în jos, și se uită la el. Ochii ei căprui păreau nesiguri și incapabili să se concentreze. Albul din jurul pupilei era plin de firisoare roșii din cauza plânsului. Pielea ei era palidă, buzele fiindu-i practic lipsite de culoare.

Înghiți zgomotos.

- El e bine?

- Nu prea.

Tânguindu-se, ea se uită dincolo de Ski, la pata de sânge de dincolo de pragul ușii.

- Oh, Dumnezeu! Își duse degetele tremurânde la buze. Nu pot să cred că s-a întâmplat așa ceva.

- Ce s-a întâmplat?

- El *trebuie* să fie bine. Ar trebui să fiu cu el. Trebuie să plec.

Dădu să se ridice, însă Ski își puse mâna pe umărul ei și o împinse la loc.

- Nu acum.

Pentru prima oară de când bărbatul intrase în încăpere, ea se concentrează asupra lui.

- Ești... Cine sunteți?

El își desprinsese tocul din piele de la centură și îl deschise ca să îi arate legitimația.

- Ajutorul de șerif Ski Nyland, din districtul Merritt.

- Înțeleg.

Ski nu prea credea că înțelegea. Abia dacă își aruncase privirea asupra legitimației lui. Ochiul ei înlăcrimați îl implorau disperați.

- Vă rog, spuneți-mi că el o să fie bine.

- Cum vă numiți?

Ea păru a avea nevoie să se gândească puțin, după care își dădu părul ud după urechi și îi răspunse cu voce răgușită:

- Berry Malone.

Ski remarcă faptul că numele ei de familie nu era același cu cel al bărbatului care fusese împușcat. Pe nici unul din ei nu îl chema King.

- Bărbatul rănit, Ben Lofland... Țasta-i numele lui?

Ea încuviință din cap mecanic.

- Este în drum spre spital.

- Nu e mort?

- Nu era când au plecat cu el de-aici.

- A sângerat foarte mult.

- Cam da.

- Nu poate să moară.

- Din păcate, poate.

Ea scoase un sunet sugrumat și spuse în șoaptă:

- Trebuie să o sun pe soția lui.

- Soția lui?

Ea se uită fix la Ski preț de câteva secunde, după care își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă în hohote puternice, sfâșietoare. Ski își propti și mai bine picioarele în plăcile de gresie de pe podeaua băii.

- Ce s-a întâmplat aici în seara aceasta, domnișoară Malone?

Ea gemu în mâini și clătină din cap.

- Acesta este pistolul dumneavoastră? L-ați împușcat pe Lofland cu el?

Nu credea că ea o făcuse, sau cel puțin nu folosind pistolul aflat acum în posesia lui. Însă voia să vadă ce fel de reacție îi stârnea femeii întrebarea lui. Ea lăsă să îi cadă mâinile de pe față și se uită la el cu gura căscată de uimire.

- Poftim?

- L-ați...

- Nu!

Ea se ridică rapid, se clătină ușor, după care își recăpătă echilibrul punându-și mâna pe marginea chiuvei cu picior.

- Am scos pistolul abia după ce-am sunat la 911.

- După ce-ați sunat la 911?

Capul ei se mișcă ușor pentru a încuviința. Trase în piept o gură mare de aer.

- Mi-a fost... teamă că el se va întoarce.

- Cine?

Înainte ca ea să poată răspunde, la urechi le ajunsese brusc gălăgia de la parter. O ușă se trânti cu putere. Vocile erau stridente. Ski îl auzi pe Andy cum îi spune cuiva că nu poate intra. Cu la fel de multă insistență, o voce feminină îi ceru ferm să se dea la o parte. Din câte se părea, Berry Malone recunoscuse vocea femeii, deoarece brusc țipă asurzitor și ieși prin ușa de la baie, strecurându-se pe lângă Ski.

- Hei!

El avu grijă să sară peste pata de sânge de pe mochetă în timp ce se repezea după ea. La jumătatea drumului spre dormitor, întinse o mână să o înșfăce de braț, însă nu apucă decât materialul din bumbac. Ea se răsuci și își eliberă halatul din strânsoarea lui, însă nu înainte ca el să apuce să vadă tot ce se putea vedea.

După care, într-o străfulgerare de piele goală și material textil cu imprimeu, dispăru prin ușa de la dormitor.

Ski se duse după ea, traversă coridorul suspendat și o luă la fugă în jos pe scări, la un pas în urma ei.

capitolul 1

Când soneria telefonului mobil îl trezi dintr-un somn profund, Dodge își imaginează că apelantul era Derek. Probabil că patronul său avea una dintre faimoasele sale idei de la miezul nopții și dorea ca Dodge să acționeze imediat după indicațiile lui.

Dodge nu-și închipuia ce putea fi atât de important încât să nu poată aștepta până la ziua, însă Derek îl plătea să fie la dispoziția sa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dacă nu pentru alt motiv, atunci pentru acela de a acționa pe post de interlocutor.

El își caută pe bâjbâite telefonul în întuneric și, fără ca măcar să-și deschidă ochii, bănuind că urma să fie trimis să facă ceva pentru care nu avea dispoziția necesară, răspunse cu o voce neprietenoasă și deloc entuziastă.

- Îhi?

- Dodge?

Surprins să audă o voce de femeie, se ridică în fund și se răsuci, punând picioarele pe podea. Se întinse în întuneric după întrerupătorul veiozei și îl apăsă. Folosindu-și buzele, scoase o țigară din pachet, după care își aprinse bricheta. În timp ce inhala prima gură de fum, se întrebă pe care femeie, din marea mulțime a celor pe care le cunoștea, o supărase de data asta. Nu își amintea să se fi certat cu vreuna anume de curând, dar poate că asta era păcatul său - faptul că nu își mai amintea.

Întrucât nu răspunsese la rostirea numelui său, cea care îl sunase întrebă ezitând:

- Am sunat la Dodge Hanley?

Nu dori să confirme acest fapt înainte de a ști cine anume îl întreba. Prefera să nu știe prea multă lume despre el. Avea permis de conducere numai pentru că reprezenta o necesitate. Avea un singur card de credit, însă fusese eliberat pe numele lui Derek. Dodge

îl folosea numai în interes de afaceri pentru firma de avocatură. În particular, lucra numai cu bani cash, și nici măcar Derek nu îi știa adresa de acasă.

- Dodge? Tu ești?

El răspunse cu un sunet pe jumătate cuvânt și pe jumătate tuse seacă.

- Mda.

- Sunt Caroline.

Bricheta îi alunecă printre degete și căzu pe podea.

- Caroline King.

De parcă ar fi fost nevoie să specifice care anume Caroline. De parcă ar fi fost nevoie să îi împrăștie memoria.

După un lung moment de tăcere, ea spuse:

- Mai ești acolo?

El trase fumul de țigară în plămâni și expiră ca și cum ar fi spus: „Mda, mda”. Ca să-și dovedească lui însuși că apelul telefonic nu era de fapt decât în vis, se ridică și făcu câțiva pași, îndepărtându-se de pat. Însă, fiindcă nu se ținea prea bine pe picioare, se întoarse și se așeză din nou pe salteaua deformată.

- Bănuiesc că ești surprins să mă auzi, nu?

- Mda.

Acesta părea singurul cuvânt pe care era capabil să îl rostească. Cât de multe *mda*-uri să fi fost până atunci? Patru? Cinci?

- Îmi cer scuze că sun la ora asta, spuse ea. Este târziu aici și-mi dau seama că în Atlanta este și mai târziu cu o oră. Adică, bănuiesc că mai ești în Atlanta.

- Mda.

Al șaselea *mda*.

- Ce naiba faci? Ești bine?

- Mda. „Fir-ar!” Oare uitase limba? „Găsește niște cuvinte, pentru numele lui Dumnezeu!” Ăăăă, sunt bine. Știi tu. Bine.

Era bine, cu excepția unui blocaj total la nivelul creierului, a pulsului nebunesc și a incapacității subite de a respira. Bâjbâi după scrumieră prin talmeș-balmeșul de pe noptieră și puse țigara în ea.

- Asta-i bine, spuse ea. Mă bucur să aud asta.

Nici unul dintre ei nu mai spusese nimic pentru un interval atât de lung, încât tăcerea începu parcă să zumzăie.

Într-un târziu, ea spusese:

- Dodge, nu te-ai fi deranjat vreodată dacă n-ar fi fost... Nu ți-ai fi cerut niciodată nimic. Îmi închipui că știi asta. Însă chestiunea este extrem de importantă. Urgentă.

Îisuse. Era bolnavă. Era pe moarte. Avea nevoie de un transplant de ficat sau de un rinichi, sau de inima lui.

Trecându-și ușor mâna prin păr, își cuprinsese fruntea cu palma și, temându-se de ce va primi ca răspuns, întrebă:

- Care-i problema? Ești bolnavă?

- Bolnavă? Nu, nu. Nimic de genul ăsta.

Ușurarea îl făcu să se simtă sleit. După care se enervă, căci - așa, pur și simplu - devenise implicat emoțional. Ca să contracareze sensibilitatea lui stupidă, întrebă nerăbdător:

- Și-atunci de ce mă suni?

- Am aici o situație pe care nu știu cum să o rezolv.

- O situație?

- O problemă.

- Ce fel de problemă?

- Poți să vii?

- La Houston? Un loc în care el jurase să nu se mai întoarcă vreodată. Pentru ce?

- E complicat.

- Cum rămâne cu soțul tău? E prea complicat și pentru el? Sau el este problema?

Se scurseră câteva secunde. După care:

- A murit, Dodge. Acum câțiva ani.

Vestea îi făcu urechile și capul să vuiască. Soțul ei murise. Nu mai era măritată.

Nu știuse acest lucru, dar, pe de altă parte, de ce să-l știe? Nu era ca și cum ea s-ar fi ostenit să-l înștiințeze.

Simțindu-și propriul puls în timpane, așteptă ca ea să îi spună mai multe despre decesul soțului său. Când văzu că nu o face, zise:

- Tot nu mi-ai spus ce fel de problemă ai.
- Genul de problemă la care te pricepi tu.
- Asta acoperă un domeniu foarte vast.
- Nu vreau să intru în detalii acum, Dodge. Pot să mă bazez pe tine că o să vii aici?

- Când ai nevoie de mine?
- Cât de repede poți ajunge. O să vii?
Refuzul ei plin de încăpățănare de a fi mai explicită îl enerva.

- Probabil că nu.

O tăcere ostilă fremătă între ei. El își luă din nou țigara, inhală profund și suflă fumul. Îi veni să îi închidă telefonul. Și-ar fi dorit s-o facă. Și-ar fi dorit să poată.

- Îți înțeleg reținerea de a te implica, zise ea încet. Chiar înțeleg.

- Ei bine, la ce te așteptai, Caroline?

- Nu știu la ce mă așteptam. Am acționat din impuls, fără să stau să mă gândesc.

- Mă suni în toiul nopții. Nu îmi spui practic nici *un rahat*, dar se presupune că trebuie să las totul baltă și să dau fuga la tine să te scot din nu știu ce problemă neprecizată? El făcu pauză pentru efect, după care spuse: Așteaptă. Oare de ce asta îmi sună cunoscut? Îți sună și ție cunoscut?

Ea îi răspunse exact așa cum se așteptase el, foarte enervată.

- Nu-ți cer să mă ajuți pe mine, Dodge.

- Păi, foarte bine. Deoarece...

- Berry este cea care are probleme.

- Se pare că acum cineva chiar gătește aici. Dodge stătea la masa de servit micul dejun al lui Derek și al lui Julie din bucătăria lor bine organizată și acum intens utilizată. Nu prea o folosea nimeni, adăugă el.

Derek râse.

- Nu-mi amintesc să fi pornit vreodată cuptorul înainte ca eu și Julie să ne căsătorim.

El ridică sugestiv carafa de la filtru ca semn că era dispus să ofere niște cafea proaspătă.

- Sigur, spuse Dodge. Două cuburi de zahăr. Dintr-ăla adevărat.

Derek aduse cana de cafea împreună cu bolul de zahăr, o linguriță și un șervet din pânză. Dodge își trecu degetele peste tivul de pe marginea șervetului și se uită la șeful lui cu sprâncenele ridicate.

- Julie insistă să folosim de-astea din pânză.

Dodge fornăi în timp ce își amesteca încet zahărul în cană.

- Chiar folosește toate cheștiile alea?

Derek îi urmări privirea lui Dodge spre cana mare din ceramică în care erau unele dintre ustensilele de gătit ale lui Julie.

- Da. Știi, există câte o sculă pentru toate cele. N-o să-ți vină să crezi.

- Ea unde este?

- Sus, vomită.

Dodge suflă în cafeaua lui și luă o înghițitură.

- Ce nasol!

- Nu-i nimic, de fapt ea este chiar bucuroasă în privința asta.

- Îi face plăcere să dea la boboci?

- Stările de greață de dimineață sunt semn bun. Înseamnă că embrionul este bine ancorat în așa-zisa căptușeală a uterului, ceea ce creează un întreg haos hormonal, care la rândul lui provoacă greață, ceea ce...

- Mulțumesc, mormăi Dodge cu nasul în cana de cafea. Nu vreau să știu nimic despre uterul lui Julie. De fapt, aș prefera să mențin misterele reproducerii umane exact la nivelul acesta... de mister.

- Mi s-a părut că ți-am auzit vocea. Julie intră în bucătărie și îi zâmbi lui Dodge. Arăta perfect sănătoasă, în ciuda stării de greață de mai devreme. Este îngrozitor de devreme pentru tine să te trezești și să fii prezent aici, nu-i așa? Îndeosebi într-o zi de sâmbătă.

- Am auzit c-ai avut o dimineață destul de neplăcută.

- Nu mă deranjează atât de mult. O să treacă în curând, iar greața în sine este un semn bun, rezultatul fixării embrionului.

Derek râse.

- L-am pus deja la curent. Dodge nu vrea să audă mai mult pe tema asta.

- Mi se pare corect, zise ea.

Întrebă dacă Derek îi oferise oaspetelui lor ceva de mâncare care să meargă cu cafeaua, și, când el spuse că nu, îi tăie o felie de chec, pe care el o acceptă, știind ce bucătăreasă minunată era ea. În timp ce își lua a doua îmbucătură, murmură:

- Dacă m-aș fi căsătorit cu tine, m-aș fi îngrășat cam zece kilograme până acum.

- L-ai văzut pe Derek complet dezbrăcat în ultima vreme?

- Hei! Cel care îi devenise soț cu șase luni în urmă îi trase o palmă peste fund, după care o așeză în poală, o săltă ușor și își frecă nasul de gâtul ei, spunându-i: Tu ești cea care se rotunjește.

El își lăți mâinile pe abdomenul ei, care deocamdată nu prezenta nici un fel de semne ale sarcinii. Ea își puse la rândul ei mâinile pe ale lui, și schimbară o privire caldă, sugestivă.

Dodge își dresе vocea.

- Trebuie să ies din cameră sau ce?

Julie se dădu jos din poala soțului ei și se așeză pe un scaun de partea cealaltă a mesei, în fața lui Dodge.

- Nu, mă bucur că ești aici. Derek te vede aproape în fiecare zi, dar eu nu apuc.

Dodge îl lua în răs pe șeful lui că era cam amorezat, însă era încântat de fericirea matrimonială pe care cei doi o împărtășeau.

Derek și Julie Mitchell erau printre extrem de puținele persoane de pe planetă pentru care Dodge manifesta un dram de toleranță, fie ea și limitată. Ar fi mers până într-acolo încât să spună că îi respecta și că îi plăcea, deși, așa cum făcea cu toți cunoscuții, păstra o oarecare distanță față de ei, mai mult de dragul lor decât de dragul lui. El nu era bun pentru oameni. Ceva din felul lui de a fi era distructiv.

- Ce te aduce pe la noi?

Întrebarea lui Derek păru destul de inofensivă, însă Dodge știa mai bine cum stătea treaba de fapt. Derek avea instincte extrem de ascuțite și o intuiție supranaturală, care îi servea bine în profesia aleasă de el, de avocat al apărării. În ciuda discuției lor degajate, șeful lui simțise că era ceva în neregulă. Când se mai întâmplase ca Dodge să vină la ei dimineața devreme într-o zi de sâmbătă? Niciodată.

Dodge ridică din umeri cu o indiferență prefăcută și sorbi din cafea, simțindu-se vag stânjenit că trebuia să-l mintă pe omul acesta care era cea mai apropiată persoană pe care o avea pe post de prieten.

- Cât de tare te-ai supăra dacă aș cere niște timp liber?

El își păstră privirea ațintită asupra conținutului cunii de cafea, însă simți ocheadele nedumerite pe care Derek le schimba cu soția sa.

- Nu m-aș supăra, spuse Derek. Ți-ai câștigat dreptul la concediu.

- Gândește înainte să vorbești, domnule avocat. Că nu vreau să plec undeva, iar tu să mă suni în miezul nopții, cerându-mi să mă ocup de nu știu ce infractor care...

- Dodge. N-o să ai parte de nici un fel de opoziție din partea mea. Deja ai întârziat cu concediul. Dacă apare ceva cât timp ești plecat, poate aștepta până te întorci.

- Ei pe dracu'! Chiar dacă spui că nu-i nici o problemă și pot pleca, toți deșteptii ăia care lucrează pentru tine o s-o ia razna. Nu știi că nu fac altceva decât să-mi adreseze întrebări care încep cu „Dodge, când...?” De genul: „Când poți să obții informațiile alea de fond pentru mine?” „Când pot să m-aștept să luăm și pielea de pe tipul ăsta?” „Când poți să-i dai de urmă chestiei ăleia?”

- Toată lumea de la birou se bazează pe tine, zise Derek.

- Vezi tu, exact despre asta vorbesc. Dacă aș pleca fie și doar câteva zile, întreaga firmă s-ar prăbuși.

Dodge se dovedise de mare ajutor în rezolvarea cazului în care fusese implicată Julie. Uciderea lui Paul

Wheeler fusese o tragedie în toate sensurile cuvântului, cu excepția faptului că îi adusese pe Julie și pe Derek împreună.

La început, Dodge o suspectase pe Julie că era o persoană mincinoasă, manipuloare și chiar mai rău de-atât. Ea îi suportase ostilitatea și suspiciunea fățișă cu demnitate, iar acum nu părea să îi poarte pică. Ba chiar, se gândea el, era posibil să îl placă puțin.

Spre ea își mută el privirea acum. Însă poate fusese o greșeală, deoarece ea se uita la el cu îngrijorare, ceea ce pentru dispoziția lui actuală era aproape mai periculos decât incisivitatea soțului ei.

- Sper că motivul pentru care ai nevoie de concediu nu are legătură cu sănătatea, spuse ea cu blândețe.

- Cum ar fi ce, să mor de cancer la plămâni? Nu, nu, nu-s bolnav, răspunse el când îngrijorarea ei fu înlocuită de o alarmare vizibilă. Sau cel puțin nu știu despre asta. Nu încă.

El își schimbă poziția în scaun și bătu ușor în buzunarul de la cămașă, reasigurându-se că pachetul de țigări era acolo, chiar dacă să își aprindă o țigară la ei în bucătărie ar fi fost echivalent cu gestul de a urina pe însăși *Mona Lisa*.

Întorcându-și privirea spre Derek, spuse:

- Nu-ți mai bate capul. Știu că era mai bine să nu întreb. Punându-și o mână în dreptul inimii, adăugă: Firma are nevoie de mine, și pentru nimeni și nimic nu simt mai multă loialitate decât pentru firma Mitchell și Asociații.

- Lasă vrăjeala. Ce se întâmplă?

- Ce se întâmplă? Nimic. Mi-a trecut prin minte ideea asta de a...

- Poți să-ți iei niște zile libere, știi că am spus deja că-i în regulă. Dar, dacă acum vrei să te cerți cu mine c-am spus că-i în regulă, bine, dă-i drumul. De ce?

- Nu-i vorba de nici un *de ce* aici. A fost o idee prostescă, asta-i tot. M-am gândit să mă duc undeva pentru câteva zile, dar...

- Te-ai gândit la vreo destinație anume? întrebă Derek zâmbind. Una dintre insulele alea tropicale despre care

vorbești mereu. Locuri cum apar în *National Geographic*, unde toate femeile fac plajă topless?

- Aș vrea eu.

- Și-atunci, unde?

- La dracu'-n-praznic în statul Texas.

Dodge ar fi putut să-și tragă una pentru că-i scăpase asta. Nu intenționase s-o facă. Derek se uită lung la el câteva secunde, după care îl întrebă extrem de serios:

- Și nu poți fi mai precis?

Dodge lăsă umerii să îi cadă.

- Nu contează. Nu mă duc.

Nimeni nu mai spuse ceva câte momente bune, iar Dodge simți un alt schimb de priviri pline de confuzie între Derek și Julie. Ea întrebă:

- Ce-i în Texas?

- Texani.

Răspunsul lui amuzant nu avu efectul distractiv la care sperase. Se uită din nou la Julie și se întrebă care mama naibii era motivul pentru care era atras spre ea în dimineța acesta. Desigur, femeia era și fusese întotdeauna plăcută privirii, însă acea forfotă hormonală ce avea loc în interiorul ei îi inspira lui Dodge tot felul de sentimentalisme ce erau împotriva firii lui.

De regulă, când cineva îi punea o întrebare personală, chiar ceva inofensiv precum „Ce-i în Texas?“, îi răspundea să nu își bage nasul în viața lui nenorocită. Însă acum se trezi răspunzându-i lui Julie pur și simplu:

- Mă duc cu treburi.

Derek reacționează tresărind brusc.

- Treburi?

- Relaxează-te, domnule avocat. Nu-mi caut altă slujbă. E vorba despre o treabă de natură personală.

- De natură personală!

- Îisuse, camera asta are ecou? Întrebă el îmbufnat. De ce mă bateți atâta la cap cu chestia asta? O treabă de natură personală ar putea fi și constipația.

- Problema e că n-am știut niciodată că ai vreun fel de treabă personală de orice natură, și cu atât mai puțin în Texas.

- Ei bine, asta nu face decât să arate că tu nu știi chiar totul, nu-i așa? Și, în plus, de ce naiba vorbim atâta despre asta? N-o să mă duc. Aș ajunge acolo, și nenorocitul ăsta de telefon ar începe să facă precum o drujbă. Tu m-ai întreba cât mai stau, când mă pot întoarce și așa mai departe. Nu merită deranjul. Uită că te-am întrebat.

Își aruncă șervetul tivit pe masă și se ridică.

- Uite ce e, mulțumesc pentru cafea. Julie, mi-a plăcut checul, a fost foarte bun. Trebuie s-o șterg acum.

- Stai jos!

- Poftim?

Fălciile încleștate ale lui Derek nu lăsau loc de obiecții.

- N-o să pleci din casa asta până când nu ne spui ce naiba se întâmplă.

- Ți-am spus. Mi-a trecut prin minte ideea asta de a...

- Nu e vorba despre niște zile libere. Stai jos!

Dodge se lăsă să cadă la loc pe scaun. Însă cu atitudine. După câteva momente de căutături ostile, el ridică din umeri.

- Ce e?

- Ți-amintești când ți-am spus despre Julie și mine? Întrebă Derek.

- Despre zborul de la Paris?

- Exact. Am recunoscut în fața ta de ce eram compromis și nu puteam să-l reprezint pe Creighton Wheeler. Mi-am descărcat sufletul în fața ta, deoarece știam că pot să am încredere în tine în privința celui mai profund și mai întunecat secret al meu. Al carierei mele. Al vieții mele.

- OK. Și?

- Și atunci, acea încredere funcționează în ambele sensuri, Dodge. Ai încredere în noi! Ce se întâmplă? Derek așteptă, iar când Dodge nu spuse nimic, adăugă: Probabil este ceva cu-adevărat important. Altfel n-ai fi făcut atâta circ cu privire la concediu. Ești aici fiindcă ai vrut să ne spui ceva și n-ai știut cum să o faci.

- Acum ești și psiholog? Să fii cel mai tare avocat din Georgia nu-ți mai este de ajuns?

Derek nici nu tresări.

- Ce-i în Texas, Dodge? întrebă Julie din nou.

Blândețea vocii ei îl înmuie așa cum n-ar fi putut s-o facă vreodată pisălogeala lui Derek. Umerii lui căzură în semn că se dădea bătut.

- Nu ce. *Cine*.

- OK, cine-i în Texas?

El evită să se uite la amândoi. Își luă cana și se duse la chiuvetă, unde îi vărsă conținutul la scurgere.

- Fiică-mea.

Le simți uluirea înainte chiar să se întoarcă și să le vadă expresiile șocate.

- Nu ai nici o fiică, zise Derek.

- Ba da, am.

- De când?

- De-acum treizeci de ani, spuse Dodge.

Derek scutură din cap să-și limpezească gândurile.

- Sigur mi-ai spus la un moment dat că n-ai nici o fiică.

- Ba nu, n-am făcut asta.

- Dodge, îmi amintesc bine discuția. Îi verificai trecutul lui Creighton Wheeler. Mi-ai spus, bazându-te pe ce aflaseși despre el, că nu ți-ai dori ca fiica ta să iasă cu tipul ăsta. Iar eu am spus: „Dar tu n-ai nici o fiică.” Iar tu ai replicat: „Dacă aş avea.”

- Vezi? Tu ești cel care a spus că n-am, nu eu.

- Dar asta ai *insinuat*.

- Dă-mă în judecată!

- Cearta asta nu duce nicăieri, nu? Reproșul lui Julie le fu adresat amândurora, după care ea i se adresă strict lui Dodge: Pur și simplu, ne-ai luat prin surprindere, Dodge. Ai menționat vreo două foste soții, dar n-ai spus niciodată nimic despre copii.

- Nu copii. Copil. Unul.

El se uită în jos la pantofii săi, întrebându-se când fuseseră ultima oară lustruiți. Dacă fuseseră vreodată lustruiți.

Adevărul era că ar fi trebuit să-i dea măcar cu cremă de pantofi. Poate, dacă avea timp la aeroport...

Aeroport? Aeroport, pe naiba. Nu pleca nicăieri.

- Când ai văzut-o ultima oară? întrebă Julie.

- De ziua ei.

- Ultima aniversare a zilei ei de naștere?

El clătină din cap.

- Cea adevărată. Ziua în care s-a născut.

Tăcerea lor buimacă era plină de fapt de întrebări la care el nu era dispus să răspundă. Însă Derek avea tenacitatea unui bulldog.

- Și-atunci, de ce te gândești să te duci să o vezi acum?

- Nu mă gândesc.

- De dragul discuției în contradictoriu, hai să presupunem că o faci.

Dodge își mușca partea interioară a obrazului cu iritare și nehotărâre, după care se trezi fără să vrea că le spune că fiica lui era la ananghie.

- Nu cunosc detaliile, însă e o chestiune de-a poliției. Iar ea... Cineva s-a gândit că poate, cu pregătirea mea, aş putea să o ajut. Însă eu nu cred asta și, oricum, de ce aş vrea s-o fac?

Derek și Julie continuară să se uite la el, muștrându-l din priviri. Lăsând capul în jos, își frecă ochii cu degetul mare și cel mijlociu, după care își lăsă mâna să îi cadă și oftă.

- Rahat, rahat și iar rahat.

capitolul 2

De aproape o jumătate de oră, Berry și Caroline stăteau pe băncile incomode din lemn, cu șiruri de scaune precum cele de la biserică, exact în interiorul intrării în clădirea judecătoreiei districtului Merritt.

Când Ski Nyland se apropie de ele, arăta precum cineva ce avea un scop clar și era deja în întârziere pentru îndeplinirea acestuia.

- Îmi pare rău că a trebuit să vă las să așteptați. Am primit un telefon.

- Ceva de bine? întrebă Caroline

- Mi-e teamă că nu, doamnă King. Oren Starks este încă în libertate, și n-am decât câteva minute înainte să trebuiască să mă întorc la operațiunea de căutare. Își atinse telefonul prins la centură ca și cum ar fi vrut să se asigure că linia lui de comunicare nu fusese tăiată. Privirea-i obosită alunecă ușor spre Berry, arătându-i pentru prima oară de când li se alăturase că o văzuse. Sunteți pregătită?

- Am fost și sunt pregătită.

După un moment scurt, el spuse:

- Bănuiesc că aceia care lucrează în marketing sunt adepții unui program mai strict decât o fac cei responsabili cu impunerea și aplicarea legii.

„Bine punctat, domnule ajutor de șerif“, se gândi ea. Răspunsese înțepat, ca o scorpie, și încerca de ceva timp să nu mai fie o scorpie. În orice caz, ținând cont de circumstanțele stresante de acum, se simți îndreptățită să păcătuiască din nou.

Domolindu-și tonalitatea, Berry spuse:

- Nu-i vorba decât de faptul că am crezut că ați obținut tot ce-ați vrut de la mine seara trecută. Nu m-am așteptat să fiu convocată din nou, aici, în dimineața asta.

- Șeriful Drummond a solicitat întrevederea. Avocatul dumneavoastră este deja aici.

- Atunci ar trebui să ne alăturăm lor fără întârziere, spuse Caroline cu o bunăvoință pe care Berry o invidia.

Ea nu reușise niciodată să stăpânească abilitatea aceea specială ce părea atât de naturală în cazul mamei ei.

Ajutorul de șerif Nyland le făcu semn cu mâna să o ia înaintea lui.

În timp ce traversau holul, Berry se întreabă de ce nu era îmbrăcat în uniformă. Nu purtase uniformă nici cu o seară în urmă, însă ea își imaginase că el era în timpul liber când apelul ei la 911 îi întrerupsese seara de vineri.

Astăzi, cu excepția jachetei sport, era îmbrăcat pentru rodeo. Blugi și cizme, cămașă albă, apretată, cu croială

tipică filmelor western. În plus, era la fel de laconic ca orice cowboy din filmele western. Se întrebă dacă așa se vedea și el. Tot ce i-ar mai fi trebuit ar fi fost o pălărie mare de culoare albă, o ditamai steaua din tablă în piept și un pistol cu butoiaș, cu șase cartușe, în tocul prinsă pe șold.

Presupuse că avea o armă pe undeva. Poate și-o scosese când intrase în incinta judecătoriei, însă mai mult ca sigur o păstrase, ascunsă vederii, așa cum erau ascunse și girofarurile în spatele grilei SUV-ului său aparent banal, cu care o adusese aici seara trecută pentru a-i lua o declarație legată de ceea ce numise drept „incidentul soldat cu împușcături”.

Acum, în timp ce așteptau să vină liftul, Berry observă cât de mică părea mama ei în comparație cu el. Până și Berry, care fusese mai înaltă decât orice băiat dintre colegii ei încă din clasa a șaptea și care absolvise liceul cam în aceleași condiții, cu numai câțiva băieți care să o depășească, se simțea pitică pe lângă el.

Hotărâră să o ia pe scări în loc să mai stea să aștepte liftul. În timp ce urcau pe singura scară disponibilă, Berry simți privirea insistentă a bărbatului ațintită asupra ei ca o presiune fizică în centrul șirei spinării. Clădirea judecătoriei și a administrației locale dăinuia din 1898, însă fusese bine întreținută. Biroul șerifului avea lambriurile originale și mulură sculptată manual pe marginea tavanului din tencuială. Sticla de la geam era vălurită, însă împrumuta caracterul camerei. Biroul lat era flancat de o pereche de suporturi pentru drapele. Între steagul Statelor Unite și cel al statului Texas atârna un tablou înfățișând predarea ținutului Santa Anna lui Sam Houston.

Când intrară în birou, cei doi bărbați aflați înăuntru se ridicară. Unul era avocatul pe care mama ei îl chemase acasă aseară. Celălalt era șeriful Tom Drummond.

Acesta ieși din spatele biroului său și le veni în întâmpinare la jumătatea încăperii, ca să o îmbrățișeze pe Caroline, prinzându-i umerii între mâinile lui și sărutând-o pe obraz.

- Întotdeauna este o plăcere să te văd, dar nu îmi plac deloc circumstanțele acestei întâlniri.

- Sunt perfect de acord cu tine, Tom. Ea se întoar-se arătând spre Berry. Cred că ai cunoscut-o pe fiica mea anul trecut la picnicul organizat la club cu ocazia Zilei Muncii.

- Bineînțeles. Domnișoară Malone.

- Berry, vă rog.

El îi luă mâna și o bătu ușor, plin de afecțiune.

- Te asigur că acest caz beneficiază de întreaga atenție a biroului șerifului. Compania mamei tale a devenit extrem de importantă pentru această comunitate prin transformarea unei piețe imobiliare ce stagnea într-una foarte activă. Orice o îngrijorează pe ea mă îngrijorează și pe mine, îndeosebi siguranța ta. O să-l prindem pe acest individ. Îți promit.

- Vă mulțumesc foarte mult. Am deplină încredere în dumneavoastră.

Avocatul - pe care îl chema Carlisle Harris sau Harris Carlisle, Berry nu putea să-și aducă aminte care era numele lui de familie - era cam de aceeași vârstă cu șeriful. Era un domn plăcut și distins, însă ea simțea că mama ei îl alesese mai degrabă pentru evidenta perspicacitate ce i se citea în ochii negri și luminoși decât pentru cordialitatea lui.

Apăruse cu o seară înainte la casa de pe lac ca și cum Caroline ar fi fluturat o baghetă magică și-l făcuse să răsară de undeva. De îndată ce mama ei aflase de natura evenimentului neprevăzut, iar Ski Nyland începuse să pună întrebări despre pistolul lui Berry, Caroline îl rugase politicos să se abțină până când își chema avocatul. Ajutorului de șerif nu îi plăcuse asta, însă se conformase, iar Berry nu mai rostise nici un cuvânt până când avocatul nu ajunsese acolo.

Acum, el păși în față să dea mâna cu ea și mai apoi cu Caroline.

Probabil că șeriful simțise nerăbdarea lui Ski Nyland, deoarece puse capăt politețurilor și le sugeră să se așeze cu toții. Berry și mama ei se așezară una lângă cealaltă pe o canapea din piele destul de uzată.

Bărbații luară loc pe fotoliile ce formau un semicerc cu fața la ele.

- Ski mi-a făcut un raport succint a ceea ce s-a întâmplat la casa de pe lac și am și un exemplar al declarației tale oficiale, Berry, începu șeriful. Harry, ai și tu un exemplar?

- Da, spuse Harris Carlisle. Mulțumesc.

- Mai este ceva ce ai vrea să adaugi la declarație, Berry? întrebă șeriful. Orice ți-ai mai amintit de aseară până acum care ar putea ajuta să-i dăm de urmă acestui tip?

Ea clătină din cap.

- Am fost cât am putut de explicită. Pe scurt, Oren Starks mă urmărește din umbră de luni bune. Seara trecută a venit la casa de pe lac, l-a împușcat pe Ben și m-a amenințat c-o să mă omoare.

- L-ai cunoscut pe Starks la locul tău de muncă, zici?

- La Delray Marketing din Houston.

- Am înțeles c-a fost dat afară de companie.

- În urmă cu câteva luni.

- Știi de ce?

- Nu prea corespundea cerințelor postului, replică ea. Cel puțin așa se specula în discuțiile purtate în pauze de către angajați cu privire la motivul concedierii lui.

- *Dumneavoastră* îl considerați corespunzător?

Ea se întoarse spre ajutorul de șerif Nyland, care pusesese întrebarea, și răspunse cu răceală:

- Nu scrie în fișa postului meu să-i evaluez pe colegii de muncă.

- Cinstit vorbind, considerați că Oren Starks corespundea pe deplin cerințelor?

- Nu, nu consideram.

- De ce nu? Nu era bun în tot ceea ce făcea?

Berry îi zâmbi cu jumătate de gură.

- Oren nu era doar *bun* în tot ceea ce făcea, era *exceptional*.

- Nu înțeleg, Berry, spuse șeriful. Ski a spus că l-ai descris pe tipul ăsta ca fiind un ciudat.

- Personalitatea n-are de-a face cu priceperea, spuse Berry. În marketing, este vorba despre creativitate

și strategie și despre cum să faci o multitudine de componente să se adune laolaltă și să formeze un întreg armonios. Un singur element greșit pune toată combinația pe butuci. La Delray, Oren era tipul la care te duceai când o campanie dădea bătăi de cap sau lucrurile nu mergeau așa cum ar fi trebuit. El avea capacitatea să izoleze piesa din puzzle care nu se potrivea.

- Cu toate astea, compania l-a considerat necorespunzător, spuse șeriful.

- În mod ironic, da. Avea ceva ce-i făcea pe oameni să nu se simtă în largul lor. Mai ales pe femei. N-am fost prima asupra căreia și-a îndreptat atenția nedorită.

- Au fost făcute plângeri de hărțuire sexuală împotriva lui?

Ea clătină din cap.

- Nici una în mod oficial. Oren nu făcea nimic fâțiș. Nu recurgea la atingeri, la e-mailuri obscene sau la mesaje telefonice libidinoase. E prea inteligent, prea șiret ca să facă ceva ce ar fi putut să-l atragă într-o cursă. Însă era foarte abil cu aluziile fine și cu insinuările ce implicau un soi de intimitate ce nu exista în fapt. Ca și cum nu s-ar fi gândit mai înainte la asta, ea adăugă: Iar dacă îi cereai explicații sau te rățoiai cu privire la vreuna dintre remarcile lui, te putea face să te simți ca și cum ai înțeles tu greșit ce-a vrut să spună.

- Ai trecut și tu prin experiența asta? o întrebă șeriful.

- Da. La început. M-am gândit că interpretam prea aiurea chestiile pe care le spunea sau le făcea. Însă, după ce-a fost concediat, a devenit mult mai insistent și mai agresiv. Până într-acolo încât am început să mă tem de el. Am crezut că, dacă vin aici să-mi petrec vara la casa de pe lac a mamei - ceea ce ea a tot încercat să mă determine să fac încă de când a cumpărat-o -, dacă vin aici, așadar, și dispar de tot pentru o vreme, Oren va fi descurajat sau pur și simplu își va pierde interesul și mă va lăsa în pace.

- Când ai spus că te urmărea din umbră...

Șeriful se aplecă în față, invitând-o astfel să dea mai multe detalii.

- Mă suna de mai multe ori pe zi. Îmi trimitea în mod constant mesaje pe telefon.

- De ce nu v-ați schimbat numărul de telefon? întrebă ajutorul de șerif Nyland.

- Prea multă lume are numărul ăsta. Clienți, colegi de muncă, oameni care au nevoie să dea de mine pentru o soluție rapidă la o problemă ce trebuie rezolvată imediat. Ar fi fost destul de incomod să-l schimb.

- Mult mai incomod decât să fiți urmărită?

- Nu trebuie să răspunzi la întrebarea asta, Berry, spuse avocatul.

Ea nu răspunse. În schimb, își redirecționează atenția spre șerif.

- Oren apărea tot timpul acasă la mine neinvitat. Câteodată stătea în mașina parcată lângă trotuar sau chiar pe verandă, așteptându-mă când mă întorceam acasă. Își făcea apariția la restaurantele unde luam cina și îmi trimitea flori cu bilețele atașate ce sugerau o relație romantică. Vă asigur că n-a existat așa ceva între noi. Mi-a trimis mici cadouri care..

- Cum ar fi?

Enervată de întreruperile constante și pline de scepticism ale ajutorului de șerif, avu nevoie de un moment de gândire.

- Odată mi-a trimis un joc video. Genul ăla de joc precum Dungeons & Dragons. O chestie fantezistă cu vrăjitori, tot felul de magicieni diabolici, castele și labirinturi. Știți, genul ăsta.

- Sunteți o împătimită a acestor jocuri?

- Chiar deloc, domnule ajutor de șerif Nyland. Însă Oren este. Îi plac puzzle-urile de orice fel și este foarte bun la ele.

- Ceea ce l-a făcut să se priceapă și la găsirea soluțiilor la campaniile de marketing problematice, comentă ajutorul de șerif.

- Întocmai.

- Ce altceva? Ce alte cadouri?

- Un bestseller scris de un autor despre care știe că-mi place. A stat la coadă patru ore - sau cel puțin așa mi-a spus - ca să obțină o dedicație scrisă pentru mine.

Mi-a dat un CD pe care l-a inscripționat el însuși. Cel mai personal cadou a fost o brățară de argint. Dintr-un lăntișor subțire. Cu o singură amuletă. O inimioară.

- I-ați înapoiat aceste cadouri? întrebă Nyland.

- Am încercat la început, dar Oren a refuzat să le primească. În cele din urmă, pur și simplu le-am păstrat.

- De ce?

- Deoarece numai încercarea de a i le returna presupunea să-l văd sau să vorbesc cu el, și exact asta încercam să evit.

- Cred că înțelegem cu toții conceptul de urmărire din umbră, nu-i așa, Tom? interveni Harris Carlisle. Ski? Omul ăsta a săcâit-o dincolo de limita suportabilității, iar seara trecută obsesia lui a devenit violentă.

Șeriful încuviință din cap.

- Te rog, Berry, continuă.

- Am uitat unde am rămas.

- Te-ai mutat aici pe durata verii.

- Am sperat să scap de Oren pentru totdeauna. Nu știu cum a descoperit locația casei de pe lac a mamei - adresa nu este în cartea de telefon. Dar a făcut-o, spuse ea serioasă.

Amintirea a ceea ce se întâmplase o făcu să se simtă gătuită de emoție.

Discret și cu calm, mama o întrebă dacă voia să bea niște apă.

Ea clătină din cap. Caroline o luă de mână și o strânse încurajator. Ajutorul de șerif se foi în scaun, făcând lemnul vechi să scârțâie, și se uită spre ușă ca și cum ar fi fost nerăbdător să încheie odată și să plece.

Berry fu tentată să îl întrebe dacă îl reținea de la ceva mai important, însă după aceea își dădu seama care era adevărul. El coordona căutarea lui Oren. Cu cât termina mai repede aici, cu atât putea să se întoarcă mai repede la căutarea propriu-zisă.

Fără alte amânări, reveni la ce povestea.

- Aseară Oren a venit la casă. M-a speriat de era să-mi ies din minți. Eram la duș. Deodată, perdeaua de duș a fost trasă într-o parte și l-am văzut în fața ochilor,

în stilul filmului *Psycho*. Exceptând faptul că, în loc de un cuțit, avea o armă îndreptată spre mine.

Șeriful se întoarse spre Caroline.

- Înțeleg că ieșiseși în oraș.

- Am fost plecată toată ziua. M-am făcut nevăzută în mod voit, deoarece Berry mi-a spus că ea și domnul Lofland vor lucra la un proiect foarte important. N-am vrut să le distrag atenția în vreun fel. După serviciu, am plecat direct la o petrecere găzduită de niște foști clienți. Un fel de petrecere de casă nouă. Îi spuseseam lui Berry să nu stea trează și să mă aștepte, deoarece nu aveam habar cât de mult o să întârzie. Din câte se pare, am ajuns la scurt timp după ce ajutorul de șerif Nyland, aici de față, sosise acolo. Un alt ajutor de șerif stătea de pază la ușa casei mele. Acesta mi-a interzis să intru. Berry încercase să mă sune și să mă alerteze cu privire la urgența ivită, însă telefonul meu mobil era în geantă și îl trecusem pe modul silențios în timpul petrecerii. Nu m-am gândit să verific dacă am vreun apel înainte să plec spre casă.

Șeriful se uită la Nyland.

- Când dumneaei a ajuns acolo, voi doi, tu și Berry, erați încă sus, la etaj?

- Am auzit cearta dintre Andy și doamna King de la ușa de la intrare. Am coborât. Doamna King l-a sunat pe domnul Carlisle.

- Și eram perfect îndreptățită să fac asta.

Ajutorul de șerif încuviință din cap.

- De îndată ce dumnealui a ajuns acolo, am continuat să o chestionez pe domnișoara Malone. Mai întâi de toate, am întrebat-o dacă Starks intrase prin efracție. N-o făcuse.

- Adevărat, domnule șerif, spuse Berry. Toate ușile de la casă erau descuiate. Eu și Ben fuseserăm în piscină, făcuserăm niște friptură pe grătarul de afară pentru cină, așa că ne-am tot fâțâit înăuntru și afară toată seara. Încă nu încuiasem ușile pentru noapte. Oren pur și simplu a intrat pe ușa din față; sau cel puțin bănuiesc că a folosit acea ușă, fiindcă pe acolo a ieșit. Timpul parcurs între momentul în care mi-a tras perdeaua de la duș

și momentul în care am sunat la 911 n-ar fi putut să fie mai mare de câteva minute. Totul s-a întâmplat aproape într-o clipită.

- În declarație ai spus că tipul ăsta era maniac.

- A zis că era dezechilibrat.

Berry se uită din nou cu rapiditate la ajutorul de șerif Nyland, surprinsă că el își reamintise cu exactitate cuvântul folosit de ea ca să descrie starea minții lui Oren.

- Așa este. Avea ochii tulburi. Vorbea incoerent. „Trebuie să te omor. Ți dai seama de asta, nu-i așa? Chiar trebuie să te omor.“

Lângă ea, Caroline se cutremură și îi apucă mâna mai strâns.

- Când l-am văzut, și mai ales cu pistolul ăla, am țipat instantaneu. Ceea ce a părut să îl agite și mai mult. Îmi spunea „șșșșș“ și îmi tot repeta: „N-am de ales. Trebuie s-o fac. Nu vezi? Nu înțelegi?“ Parcă zicea un fel de incantație. Era...

Cei patru priveau expectativ la ea. În timp ce căuta cuvântul potrivit, se uită la fiecare dintre ei pe rând, încheind cu ajutorul de șerif, a cărui privire încetoșată rămase neclintită.

- Dezechilibrat, spuse ea ridicând din umeri neajutorată. Țasta-i cel mai bun cuvânt pentru a-l descrie.

- Ei bine, a venit acolo să te omoare, remarcă avocatul. Nimeni nu s-ar aștepta ca tipul să fie rațional.

- Nu.

- Îi văzuseși și altă dată latura asta a lui? întrebă șeriful.

- O singură dată, când devenise extrem de furios pe mine pentru că îl respinsesem. Însă ieri-seară părea și mai mânios decât atunci. Își dori să aibă răgazul să se gândească mai bine la acest aspect, însă, când Nyland aruncă altă privire spre ușa, ea continuă: Probabil că Ben mi-a auzit țipetele, plus strigătele demente ale lui Oren. A venit în fugă din camera de oaspeți. Când a ajuns la ușa băii, Oren l-a auzit, s-a întors și a tras.

Făcu o pauză, retrăind acel moment îngrozitor: sunele trepidant, imaginea incredibilă a lui Ben căzând pe spate, expresia sălbatică întipărită pe fața lui Oren când

se întorsese din nou spre ea. În tot acest timp, își repetase în gând că asta nu se putea întâmpla, că evenimente violente și traumatice precum acesta nu li se întâmplau unor oameni normali și cumsecade ca ea.

Dar totul era real. Ea trăise acel eveniment. În orice caz, în timp ce încerca să descrie scena și să exprime ceea ce simțea în privința asta, înțelese că nu existau cuvinte suficient de potrivite pentru a transmite ceea ce simțise în momentul respectiv.

- Tot ce pot să spun este că mi se părea absolut ireal, și, cu toate astea, era exact realitate, transpusă în altă dimensiune. Fiecare senzație în parte era supradimensionată. După detunătura împușcăturii, mi-amintesc că am experimentat un sentiment de veșnicie, ca și cum totul stătuse în loc, și timpul însuși rămăsese suspendat. Dar, după aceea, Oren s-a întors brusc și a luat-o la fugă. Asta m-a readus în simțiri. Am ieșit din cadă. M-am oprit doar cât să mă aplec și să-i spun lui Ben că o să chem ajutoare, după care am ieșit fugind din încăpere să văd ce face Oren, unde s-a dus.

- Nu ți-a fost teamă că o să te împuște și pe tine?

- I-a explicat deja asta lui Ski seara trecută.

- Calmează-te, Harris, spuse șeriful, dojenindu-l cu blândețe pe avocat. Întreb doar pentru că sunt curios.

Harris Carlisle îi făcu semn să continue.

- Sinceră să fiu, nu m-am gândit la asta, altfel probabil n-aș fi făcut-o, spuse ea. Am acționat din instinct. M-am dus după Oren, și, în momentul în care am ajuns pe balconul interior, el fugea în jos, pe scări. Pe palier și-a pierdut echilibrul și a căzut. S-a rostogolit până la parter, și acolo a aterizat pe spate. M-a văzut privindu-l de sus, de la balcon. S-a chinuit să se ridice. A îndreptat pistolul spre mine, iar asta a fost momentul când am fost convinsă că voi muri. M-am aruncat la podea, încercând să mă adăpostesc în spatele balustradei. A tras fără oprire până i s-a golit încărcătorul.

Mama își puse mâna la gură să-și înăbușe un suspin ușor, plin de durere.

- În mod miraculos, împușcăturile lui m-au ratat, continuă Berry. Când și-a dat seama că nu mai are cartușe,

s-a chinuit să se ridice. Tipa din toți rărunchii: „O să te omor. Trebuie să mori“. Chestii de genul ăsta repetate la nesfârșit. După care s-a întors și a ieșit împleticindu-se pe ușa de la intrare.

După un moment scurt de tăcere, Nyland întrebă:

- Nu și-a reîncărcat pistolul?

- Nu.

- Doar a fugit afară, jurând că o să vă omoare.

- Așa este.

- Ceea ce este în deplină concordanță cu ce ți-a spus aseară, Ski, îi reaminti avocatul.

- Mda, știi asta.

Îi susținu fără ezitare privirea lui Berry, iar ea avu impresia că se vedeau roțițele învârtindu-se în spatele ochilor lui mohorâți.

- Lofland era la pământ. Prin urmare erați singură și lipsită de apărare.

- Da.

- Starks vă are la îndemână în cadă, unde ar putea să vă împuște de la o distanță infimă. În schimb, alege să iasă, lăsând impresia că vrea să fugă. După care dumneavoastră vă duceți după el, tot lipsită de apărare, corect?

- Corect.

- Încă nu aveți pistolul?

- Nu.

- Starks își golește pistolul dintr-un unghi nesigur și de la o distanță de... cât? Nouă metri?

- Presupun că da. Nu știu.

Șeriful se aplecă ușor în față.

- Unde bați, Ski?

El se uită la șeful lui.

- Dacă intenția lui Starks a fost s-o omoare, spunând că nu avea de ales, susținând că ea trebuie să moară în curând și chestii de genul ăsta, de ce n-a împușcat-o în cadă? De ce să vehiculeze tot felul de amenințări la adresa vieții ei, după care să se întoarcă și să fugă, când ar fi putut s-o împuște chiar atunci, pe loc? Pentru mine n-are deloc sens.

- Oamenii fac și lucruri nebunești, spuse șeriful. S-a răzgândit în ultimul moment, de frică. L-a văzut pe Dumnezeu. Cine știe? Când situația a devenit dificilă și a trebuit să acționeze, cel mai bun lucru pe care l-a putut face a fost s-o amenințe, nu s-o omoare.

- Bănuiesc că da, spuse ajutorul de șerif, dar nu părea convins.

- Nu pot decât să relatez ce s-a întâmplat, domnule ajutor de șerif Nyland, zise Berry. Nu pot să explic comportamentul lui Oren. Nu știu de ce n-a exploatat șansa și nu m-a împușcat. Dar sunt bucuroasă că n-a făcut-o.

- Se înțelege de la sine, murmură el.

- Te rog, continuă, Berry, o îndemnă șeriful. Ce s-a întâmplat după aceea?

- De îndată ce Oren a ieșit din raza mea vizuală, am fugit înapoi în dormitor și am sunat la 911 de pe telefonul fix al mamei. Nu auzisem nici un fel de motor de mașină, așa că nu puteam fi sigură că Oren plecase de pe proprietate. Deoarece mi-era teamă că s-ar putea întoarce, am luat un pistol dintr-un sertar al noptierei. Îl pusesem acolo în ziua în care mă mutasem în casa de pe lac.

- Chiar și după ce a plecat din Houston, s-a temut pentru siguranța ei din cauza individului ăstuia, spuse avocatul. Și-a cumpărat pistolul ca măsură de prevedere, Tom. Este înregistrat pe numele ei și are permis de portarmă.

- Te cred, Harris, spuse șeriful cu un oftat nerăbdător. Soția mea ține un pistol în sertarul noptierei, exceptând ocaziile în care ne vin nepoții în vizită.

Se întoarse înapoi cu fața spre Berry.

- Chiar nu mai este nimic altceva, spuse ea. Am stat acolo, în dormitor, cu Ben până când au sosit paramedicii.

Șeriful expiră prelung.

- Suntem norocoși să te avem astăzi printre noi.

Caroline încuviință extrem de serioasă.

- Care-i ultima informație referitoare la starea lui Ben Lofland? întrebă șeriful.

- Bunicică, raportă Nyland. Este în recuperare. Soția sa este cu el.

Berry știa că el adusese în discuție această ultimă parte doar ca să o facă pe ea să se simtă prost. Îl străfulgeră cu o privire năprasnică, dar el i se adresa șerifului fără a o băga în seamă:

- Polițiștii din Houston și cei din districtul Harris ne ajută în încercarea de a-i da de urmă lui Starks.

- Ai obținut mandatul de arestare?

- E chiar aici, spuse el, bătându-se ușor peste buzunarul de la piept. M-am oprit la procuratură înainte de a veni încoace. Își aruncă rapid privirea spre Berry. Asta-i motivul pentru care am întârziat.

- Starks are la activ alte arestări?

Nyland se uită din nou la șerif și clătină din cap.

- Nu are cazier. E curat ca lacrima. Nici măcar o amendă neplătită pentru parcare în loc interzis. Nu este la el acasă în momentul ăsta, chiar dacă mașina înregistrată pe numele lui se află în garaj.

- O fi închiriat o mașină, spuse Berry.

- Nu există nici o consemnare a acestui fapt.

- Atunci, bine, poate c-o fi furat una, spuse ea, cu încăpățănare. Sau a împrumutat una. Sau a venit pe patine cu roțile. Nu știu cum a ajuns aici. Tot ce știu este că-i suficient de deștept ca să nu-și fi folosit propria mașină dacă a venit cu intenția de a mă uide.

Caroline interveni și ea:

- Domnule ajutor de șerif Nyland, poate ne-am simți mai bine cu privire la întreaga situație dacă ne-ai descrie pe scurt ce se face exact pentru a-l prinde.

Privirea lui impasibilă se mută rapid în direcția lui Caroline.

- Da, doamnă. În timp ce o chestionam pe domnișoara Malone aseară, alți colegi de-ai mei îi informau pe șerifii din ținuturile din jur. Aceștia și-au trimis imediat ajutoarele pe teren. Însă numai districtul Merritt se întinde pe o suprafață de două mii trei sute treizeci de kilometri pătrați, iar o mare parte din ținut este teritoriu virgin. Noi suntem numai doisprezece

în departament, iar cifra aceasta îi include pe apro-
dul curții, pe gardianul prizonierilor și pe un învățător
pensionat care vine trei zile pe săptămână să ne ajute
cu hârțogăria.

- Are dreptate, spuse șeriful. Iar ținuturile învecinate
sunt de o mărime similară și au chiar și mai puțin per-
sonal în departamentele lor decât noi.

- Ceea ce încercăm să spunem este că există o
grămadă de ascunzători în partea asta a statului, iar
polițiștilor le este imposibil să acopere toată zona,
zise Nyland.

Berry era convinsă că intenția mamei sale nu
fusesse să pună la îndoială competența ajutorului de
șerif Nyland, nici chiar să facă aluzie la această posi-
bilitate, însă, din câte se părea, Nyland era sensibil
la critici.

Nimeni nu mai spuse nimic o vreme, după care
Berry zise:

- Sunt aproape sigură că Oren s-a rănit rău la picior
când a căzut pe scări. Practic, sărea într-un picior când
a ieșit. Sunt sigură că ați verificat deja toate unitățile
medicale din zonă.

Șeriful Drummond se uită la ajutorul lui, așteptân-
du-i confirmarea.

- De seara trecută, domnule, și, chiar în momentul
acesta în care vorbim, se cercetează chiar și la mai mare
depărtare.

- Departamentul de Siguranță Publică?

- Aseară am trimis un e-mail de grup. Către DSP,
poliția texană, departamentele de poliție municipală.
Le-am dat o descriere a lui Starks, însă, din păcate, nu
știm ce conduce.

- Îmi pare rău, spuse Berry. Poate că ar fi trebuit să mă
duc după Oren când a ieșit din casă. Însă în momentul
acela nu știam dacă Ben era mort sau viu. Prima mea
grijă a fost să chem ajutor medical pentru el.

- E de înțeles, spuse șeriful.

Nyland se întoarse spre Berry.

- Aveți niște fotografii de-ale lui?

- De-ale lui Oren? Nu.

- N-a fost găsită nici una la el acasă când am făcut percheziție.

- Nici măcar o singură fotografie? Cam ciudat, nu-i așa? întrebă Caroline, adresându-li-se tuturor.

- Toată chestia asta este foarte ciudată, bombăni ajutorul de șerif, după care continuă: O să-i rog pe cei de la poliția din Houston să meargă la firma aceea de marketing, să vadă dacă găsesc vreo fotografie de-a lui Starks în dosarele pe care le fac angajaților. Ne-ar ajuta să punem una în circulație, zise și se ridică. Îmi pare rău, însă trebuie să mă scuz și să mă întorc la treabă. Domnule, știți cum să dați de mine.

- Vreau să fiu ținut la curent în legătură cu evoluția evenimentelor, Ski. Nu suna pe numerele de la birou. Sună pe telefonul meu mobil.

- Am înțeles. Apoi dădu din cap în direcția avocatului. Domnule Carlisle. Spre Berry și mama ei, își scoase o pălărie imaginară și zise: Doamnelor.

După care ieși. De îndată ce ușa se închise în urma lui, șeriful Drummond spuse:

- Știu că manierele lui Ski ar mai trebui cizelate, dar să nu credeți că există cineva mai potrivit să conducă urmărirea acestui individ. El are pregătire în...

Bărbatul fu întrerupt de un bip discret.

- Scuză-mă, Tom!

Caroline își luă telefonul mobil din geantă. Imediat ce se uită la ecranul minuscul, sări în picioare.

- Așteptam telefonul ăsta. Trebuie să răspund.

Fără să mai spună ceva, ieși din birou. Berry se uită lung după ea, nedumerită de lipsa de maniere ce nu era deloc caracteristică mamei sale.

- Trebuie să fie ceva important, fu observația șerifului, făcută cu voce tare.

Berry repetă ca un ecou:

- Trebuie să fie.

capitolul 3

Dodge înjură tastatura de pe ecranul tactil al telefonului său mobil, întrebându-se cine mama naibii avea degete suficient de mici încât să poată scrie ceva pe ecran.

- Ale naibii drăcovenii computerizate, bolborosi el.

Sigur că ar fi fost mult mai bine dacă, în același timp în care încerca să își scrie mesajul, n-ar fi condus și o mașină cu care nu era familiarizat și nu și-ar fi aprins și o țigară.

În cele din urmă, renunță să mai corecteze ceea ce scrisese și trimise mesajul cu câteva greșeli de ortografie. Caroline avea să îi primească mesajul conform căruia el era în drum spre Merritt, și asta era tot ce conta.

Lui tot nu-i prea venea să creadă că, după treizeci de ani și ceva, Caroline îl căutase. Sunase cu o cerere disperată pentru ajutor. Pentru Berry, nu pentru ea. „Nu-ți cer să mă ajuți pe mine, Dodge“, îi spusese ea.

„Păi, foarte bine“, îi răspunsese el. Deoarece, dacă i-ar fi cerut un favor personal pentru ea, i-ar fi închis telefonul. Era sigur că așa ar fi făcut. Probabil.

Sau, mă rog, tot ce se poate.

Însă Caroline era prea deșteaptă pentru a recurge la acest gen de abordare. În schimb, îl sunase în legătură cu fiica lor. Ar fi fost un adevărat nemernic dacă nu se ducea până acolo să vadă cum stăteau lucrurile, nu?

Exact așa gândiseră Derek și Julie, și i-o spusese pe șleau. Insistând să-l ducă la aeroport, îl suiseră aproape cu forța în mașina lor fără să mai piardă timpul.

Ba, mai mult, stătuseră lângă el cât își cumpărase biletul și îl conduseseră până la punctul de frontieră, neavând încredere în el că avea să plece, date fiind ezitarea și îndărătnicia de care dăduse dovadă.

Pe toată durata drumului își tot spusese că putea să facă fără probleme cale întoarsă de pe aeroportul din Houston și să revină cu avionul în Georgia. Sau că se putea duce în altă parte pentru câteva zile. În Mexic, de exemplu. Tequila și femeii oacheșe. Sau în vreo insulă din Caraibe. Și erau o mulțime din care să aleagă. Toate

insulele erau pline de fete în bikini ce se asortau cu băuturile tari și pastelate. Mda, nisip, surf și pileală, astea chiar sunau bine.

În loc să facă asta însă, o sunase pe Caroline de îndată ce aterizase, înainte ca avionul să fi ajuns măcar la poarta de debarcare.

Când răspunsese, ea i se păruse cu sufletul la gură – ușurată? – și îi spusese că nu era un moment prea potrivit să stea de vorbă cu el, dar că avea să-i trimită un mesaj cu instrucțiuni despre locul de întâlnire. Alături de mesaj, mai adăugase și un post-scriptum, rugându-l să-i dea un semn când avea să fie în mașina închiriată, în drum spre ea.

Ceea ce el și făcuse, iar acum, era la o oră și jumătate distanță de întâlnirea cu ea.

Numai gândul acesta îl umplu de o stare de neliniște nesănătoasă care îl făcu să se enerveze pe el însuși. Voia să îi precizeze foarte clar de la început că el nu avea să se lase atras în nu știu ce mizerie ce nu fusese cauzată de el. Nu venise decât să asculte, să dea niște sfaturi dacă putea și după aceea să plece. Dacă la un moment dat avea să considere că ea îi ceruse ajutorul fără un motiv întemeiat, avea să-i spună să se ducă naibii și să se descurce singură, fiindcă asta era exact ce își dorise ea. Ei bine, nu era așa?

Ar fi trebuit să îi fi spus asta noaptea trecută, chiar în momentul în care ea se prezentase. Ar fi trebuit să închidă telefonul, să își termine țigara, după care să se rostogolească în pat pe-o parte și să se culce la loc.

În loc de asta, el se trezise de tot, făcuse un duș, se îmbrăcase. Își făcuse chiar și o valiză, în caz că, cine știe cum, se întâmpla să-și piardă mințile și să răspundă chemării ei.

În timp ce aștepta să se facă ziuă pentru a se duce să îl vadă pe Derek, în speranța că acesta avea să refuze să-l lase să-și ia chiar și câteva zile libere, stătuse acolo în camera lui neîngrijită, pe jalnicul său pat dublu, uitându-se fix în întunericul mustind de singurătate, întrebându-se din nou dacă nu cumva apelul telefonic fusese doar în vis.

Căci, înainte de asta, el n-o mai visase pe Caroline de... hmm... cel puțin trei, patru nopți.

Nu fusese niciodată la Merritt, nu era nici măcar sigur că auzise vreodată de orașul acesta până atunci. O luă pe șoseaua interstatală de la nord de Houston, după care ieși pe o autostradă cu patru benzi ce se prelungea lin spre est pe un segment de aproximativ o sută zece kilometri, până când ieși de pe ea ca să se încadreze pe o autostradă cu două benzi ce o lua direct spre est, despicing o pădure de conifere precum coada dreaptă și subțire a unei săgeți.

Era o regiune foarte frumoasă, genul de teren împădurit pe care majoritatea oamenilor nu îl asociau cu Texasul și care te trimitea cu gândul la câmpuri aride și neroditoare, scaieți, ciulini și sonde de petrol ale căror siluete se conturau pe un cer nesfârșit.

Erau o mulțime de puțuri de gaz și de țiței și în zona estică a Texasului, însă pădurile dense le acopereau, ascunzându-le privirii. În partea aceasta a statului, cerul părea mai mic, mai aproape de pământ.

Cam la treizeci de kilometri de Merritt, începu să vadă panouri publicitare cu reclamă la magazine de momeală, servicii de împăiere a animalelor, cheiuri publice, comunități gen stațiuni dispuse pe malul lacului, case mici de închiriat și spații amenajate pentru camparea rulotelor. Încă un kilometru și jumătate mai încolo, văzu un semn cu roz și alb pe care scria „Mabel's Tearoom”, iar stomacul îi sări în gât.

„Mabel's Tearoom. Pe partea stângă cum te apropii de oraș, chiar în cadrul semnului de demarcare a limitei orașului. La 2.30.” Acesta fusese răspunsul lui Caroline la mesajul lui.

Își aruncă un ochi la ceasul de pe bordul mașinii și văzu că avea toate șansele să ajungă chiar la ora planificată.

De fapt, sperase să ajungă mai devreme, să fie deja acolo când intra ea, astfel încât să o vadă înainte să îl vadă ea pe el.

Treizeci de ani puteau să își pună serios amprenta asupra cuiva. Se întrebă cum ținuse Caroline piept trecerii timpului. Era posibil ca părul să îi fi încărunțit. Putea să aibă riduri, să aibă pielea lăsată sau să se fi îngrășat. Dacă așa stăteau lucrurile, prin comparație, el avea să arate destul de bine.

Însă temerea lui cea mare era că stilul lui de viață din ultimele trei decade avea să se dovedească tipător de evident. Ea urma să observe cutele și ridurile de pe fața lui, ce fuseseră adânc săpate de vicii și depravare, de viața grea și de o nepăsare totală față de propria sănătate.

Cu toate astea, era prea târziu să își mai facă griji din acest motiv. Răul fusese făcut, iar el era aici, și gata.

Ceainăria avea perdele dantelate la ferestre și mușcate roz în ghivece de lemn albe dispuse de o parte și de alta a intrării.

Se întrebă care anume dintre cele trei mașini parcate în fața localului era a lui Caroline.

Era bucuros că își făcuse la aeroport timp să își lustruiască pantofii. Poate că ar fi trebuit să se și tundă și să se bucure de un bărbierit profesionist, însă atunci n-ar fi ajuns aici până la două și jumătate.

I-ar fi plăcut să își aprindă încă o țigară. Un singur pufăit ar putea constitui un adevărat sprijin pentru următoarele câteva secunde. Însă...

Împinse și deschise ușa, apoi intră. Anunțându-i sosirea, un clopoțel de deasupra ușii sună zgomotos, iar lui i se păru la fel de sonor și de neobișnuit ca Big Benul. Localul consta dintr-o singură încăpere. Trei dintre mesele micițe dinăuntru erau ocupate. Una de Caroline.

Când o văzu, inima lui cea trădătoare îl lăsă baltă dând două, trei rateuri și apoi oprindu-se aproape de tot. Iisuse, era atât de frumoasă! La fel ca atunci, nemaipomenită, extraordinară și copleșitor de frumoasă, într-un mod ce îți tăia la propriu răsuflarea, ca ultima oară când o văzuse.

Fiind singura persoană din ceainărie cu testicule, în timp ce se ducea spre ea, se simți la fel de agil și de greu

de remarcat precum un mamut preistoric. Ea se ridică în momentul în care el se apropie și îi întinse mâna dreaptă. Ei bine, asta rezolva din start o chestiune incertă până atunci: Nu urma să aibă parte de nici un fel de îmbrățișare. Nici măcar una obișnuită între doi prieteni care nu s-au mai văzut de foarte mult timp.

- Dodge, îți mulțumesc că ai venit.

Chiar dacă nu îi recunoscuse imediat vocea la telefon noaptea trecută, probabil fiindcă era ultima voce din lumea asta pe care s-ar fi așteptat să o audă, anii trecuți nu i-o schimbaseră. Deși acum denota o doză de neliniște, probabil din cauză că era la fel de neliniștită ca el din cauza acestei revederi.

- Mi-a fost teamă că n-o să vii, spuse ea.

- Inițial, nu-mi propusesem să vin.

Ea îi dădu drumul imediat la mână după o strângere fermă, apoi se așeză la loc pe scaun. El trase scaunul din fața ei și luă loc. După care, un timp, nu făcură nimic altceva decât să se uite unul la celălalt.

Părul ei era mai deschis decât și-l amintea. Poate că folosea nuanțator blond ca să acopere șuvițele încărunțite. Oricum ar fi, lui îi plăcea. Încă mai avea acea culoare intensă, precum scorțișoara, pe care el nu o mai văzuse la nimeni până să o cunoască pe ea sau după aceea.

Și ochii de un căprui-închis, de culoarea faimosului vin spaniol de Xeres. Cândva, pe vremea când el vorbea cu mult patos - cu mult patos pentru el, oricum - despre culorile ei, ea răsese. „Scorțișoară și vin de Xeres? Cred că ai citit asta într-o carte de bucate.” Iar el îi răspunsese: „Se prea poate, dat fiind că arăți suficient de bine cât să fii mâncată”.

Ar fi făcut pariu că încă mai putea să îi cuprindă talia cu ambele mâini. Un vânt mai puternic ar fi putut să o ia pe sus. Când o studie cu mai multă atenție, îi văzu și câteva riduri fine la colțul ochilor și o ușoară lăsare a pielii de-a lungul maxilarului, însă tenul era ireproșabil și părea la fel de catifelat ca întotdeauna, și acest simplu fapt îl făcu să resimtă durere în tot corpul.

Își dădu seama că această interminabilă examinare făcută cu atâta atenție era la fel de dureroasă pentru ea cum era și pentru el. Dureroasă pentru el din cauză că nu putea să savureze înfățișarea ei suficient de repede și dureroasă pentru ea căci vedea pe fața lui efectele distructive ale vieții pe care o dusesse din momentul în care se văzuseră ultima dată.

Ea își dresе vocea.

- Cum a fost drumul cu mașina până aici?

- Plăcut.

- Traficul?

- Nu prea rău.

- N-ai întâmpinat nici un fel de probleme cu instrucțiunile date de mine?

- Am ajuns aici.

El încercă să zâmbească, însă își simți buzele țepene.

- Bine ați venit! Cu ce vă pot servi?

Dodge nu remarcase apropierea ospătăriței. Simțindu-se complet neajutorat, se uită peste masă la Caroline, pentru un sfat. Ea spuse:

- Eu o să iau niște Darjeeling, vă rog.

El nu avea nici cea mai vagă idee ce anume ceruse ea. Forțându-și buzele să se miște, întrebă dacă aveau cola, iar când ospătărița îi spuse că da, comandă una.

- Doriți ceva de mâncare? Checul nostru cu caise își merită kaloriile.

- Pentru mine, nimic, spuse Caroline.

- Nici pentru mine, mulțumesc.

Femeia se duse să le aducă băuturile. Dodge nu băgă de seamă nici atunci și nici nu își aminti mai târziu cum arăta ospătărița, dacă era tânără sau bătrână, înaltă sau scundă, slăbănoagă sau durdulie, dacă era dezamăgită de faptul că nu încercaseră checul cu caise sau dacă nici nu-i păsase de asta și nu dorea decât să își termine schimbul ca să poată pleca odată de acolo. Se simțea ca și cum lumea stătuse în loc. Caroline îi remarcase, probabil, stânjeneala.

- Am ales locul ăsta fiindcă n-am mai fost niciodată aici. Cunosc o mulțime de oameni în oraș, și cu toții sunt extrem de prietenoși. M-am gândit că prima

noastră întâlnire ar trebui să fie într-un loc unde este puțin probabil să fim întrerupți.

El dădu să întrebe de ce-ar fi fost nepotrivit să se întâlnească acasă la ea, însă știa deja răspunsul. Cu siguranță voia să se întâlnească cu el într-un loc public, în care era mai puțin probabil să aibă loc vreo scenă.

- Este în regulă. Doar că-i al naibii... El își aruncă privirea în jur și adăugă: De plin de volănașe.

Ea zâmbi, ceea ce îl făcu să se relaxeze puțin.

- Nu știu de unde să încep, spuse ea. Nu știu nimic despre viața ta în Atlanta.

- Ce vrei să știi?

- De ce te-ai stabilit acolo?

- Ți-aș vrea să-ți spun că locul unde am rămas fără benzină. M-am gândit că-i la fel de bun ca oricare altul.

- Ai intrat în poliția locală?

- M-am angajat la poliția districtului Fulton. Aveau la momentul respectiv un post liber. Am început pe post de investigator. O slujbă bună. Cu beneficii pe măsură. Am lucrat acolo timp de douăzeci și cinci de ani. Însă orașul a crescut, îndeosebi în impresia pe care o crea. Totul la birou a devenit din ce în ce mai oficial și mai protocolar. Mă cam săturasem de toate regulile și regulamentele. După care am rezolvat un caz, și a trebuit să depun mărturie la proces. Acolo l-am cunoscut pe Derek Mitchell, de profesie avocat. Era avocatul apărării, și m-a interogat. Eram în tabere diferite, însă ne-am format o părere bună unul despre celălalt. Așa că m-a întrebat dacă aș fi interesat să muncesc pentru el, ca un fel de detectiv, la firma sa de avocatură.

- Mai puțin oficial și protocolar?

El ridică din umeri.

- Până acum e bine.

- A fost un gest foarte generos din partea domnului Mitchell să te lase să vii încoace aproape imediat.

- Ca șef, e un tip pe cinste.

Ea își rearanjă picioarele sub masă și avu foarte mare grijă când își întinse șervetul în poală, menținându-și privirea în jos.

- Ți-ai întemeiat o familie?

- Nu.

Ea își înalță capul și se uită drept în ochii lui.

- Nu te-ai însurat niciodată?

El îi replică cu un râs zgomotos:

- Ar fi fost foarte bine să nu.

Ea păru gata să cedeze curiozității și să îl întrebe dacă era sau nu căsătorit, însă nu o făcu. Foarte înțelept din partea ei, se gândi el. În schimb, ea spuse:

- Tu n-ai știut până noaptea trecută că sunt văduvă.

- Nu.

- Încă mai lucrez în domeniul imobiliar. Asta știai?

- Ei, la atâta lucru m-a dus mintea.

- M-am gândit că era posibil să... vreau să spun că tu fiind detectiv de meserie... m-am gândit că ai fi putut să...

- Să te urmăresc în decursul anilor?

- Sinceră să fiu, da.

- Sincer să fiu, am făcut-o. O vreme. După aceea, m-am... oprit.

- Ți-ai pierdut interesul?

- Mi-am pierdut speranța.

I se păru un răspuns jalnic până și pentru urechile lui. Aproape mârâind, el zise:

- Nu cred că e voie să fumezi aici, nu?

Ea își trase capul înapoi vreo doi centimetri.

- Fumezi?

Asta îl făcu să râdă.

- De fapt, nu fumez. Nu fac decât să inhalez. Fumatul presupune prea mult timp pentru ca nicotina să îmi ajungă în sânge.

- Când ai început să fumezi?

- Acum treizeci de ani.

Ei nu îi scăpă semnificația încadrării în timp a acestui aspect. Se uită fix în ochii lui preț de câteva secunde, după care îi spuse:

- Ar trebui să te lași.

- De ce?

Se uitară fix unul la celălalt până când ospătărița se întoarse cu ceaiul ei și cu cola lui, care era servită într-o sticlă veritabilă, din aceea clasică, însoțită de un pahar

cu gheață așezat pe o farfurioară din porțelan cu un șervețel decorativ din hârtie de culoare albă sub el. Oare n-aveau o amărâtă de cola la cutie în Merritt, Texas? Nu atinse nimic, de teamă că va sparge ceva.

Caroline îi mulțumi ospătăriței, își puse zahăr cu lingurița în ceașcă, după care își turnă ceaiul aburind dintr-un mic ceainic cu flori roz pictate.

- Este încă slab. Nu l-am lăsat suficient de mult, remarcă ea.

„OK, gata cu tâmpeniile astea.”

- Ai de gând să vorbești cu mine sau ce?

Ea își puse lingurița pe farfurioară. Aceasta scoase un clinchet când se lovi de ceașcă de parcă mâna ei nu fuse-se foarte sigură pe ea. Se uită peste masă la el.

- Seara trecută, la mine în casă, un bărbat a fost împușcat și rănit foarte grav. Berry era acolo.

Dodge își puse cotul pe marginea mesei și își acoperi gura cu mâna. În următorul sfert de oră, Caroline vorbi, oprindu-se numai ocazional să accentueze ceva sau să își facă ordine în gânduri. El o ascultă fără să o întrerupă. Ar fi stat bucuros acolo, uitându-se la fața ei și ascultându-i vocea, până când viciile îl ajungeau din urmă și dădea ortul popii.

Însă, în cele din urmă, ea făcu o pauză și respiră adânc.

- În jurul prânzului am avut o scurtă întâlnire cu șeriful, spuse ea. Tom Drummond. E un tip drăguț. Suntem prieteni, ne știm de la tot felul de evenimente mondene. Este șerif aici de-atâta vreme, încât toată lumea îl vede ca fiind dintotdeauna acolo. Berry a vorbit cu el despre evenimentele petrecute aseară, deși cred că întâlnirea în sine a fost mai mult o favoare pe care mi-a făcut-o el mie. Munca lui Tom este în esență de ordin administrativ. Pentru investigații se bazează pe ajutorul de șerif Nyland.

- Bănuiesc că ați avut un avocat acolo, pe durata acestei întrevederi?

- Da. Și aseară, și astăzi.

- Bun.

- Dar prezența lui nu era oricum neapărat necesară. Berry nu este bănuită de nimic. Nu s-a abătut în nici un fel de la prima declarație dată ajutorului de șerif Nyland.

- Iar ei au crezut-o?

Întrebarea o luă prin surprindere.

- De ce să n-o creadă?

- Deci au crezut-o?

- Aparent, da.

Dodge nu comentă. Întrebă doar:

- Așadar, cum stau lucrurile acum?

- Varianta oficială este că Oren Starks este căutat pentru a fi interogat, însă ajutorul de șerif Nyland a făcut rost de mandat de arestare pe numele lui. De îndată ce am avut acordul lui, am angajat o echipă de profesioniști să curețe mizeria de la mine din casă. Sunt acolo chiar acum. N-am vrut ca Berry să vadă camerele alea din nou până când nu este totul readus la normal, așa că, după întâlnirea de la biroul șerifului, ne-am dus să luăm prânzul la club. După care am lăsat-o la spital. Voia să vadă care este starea prietenului ei. Iar eu am venit aici, să mă întâlnesc cu tine.

Ea își bău prima gură de ceai. Nu mai ieșeau aburi. El îi urmări mâinile grațioase, modul în care manevrau ceașca de ceai și farfurioara, niște articole din porțelan atât de delicate. Degetele ei erau aproape la fel de translucide ca porțelanul.

- Asta-i tot până acum.

Dodge așteaptă câteva secunde, după care întrebă:

- Ea știe că sunt aici?

Caroline clătină din cap.

- Știe că m-ai chemat?

Clătină din nou din cap.

Erau multe întrebări nepuse, în legătură cu acest subiect, ce pluteau în aerul dintre ei. Pentru moment însă, era mai bine pentru amândoi să le lase așa.

- Acest ajutor de șerif. Nyland... E ceva de capul lui sau e un prăpădit?

Ea zâmbi.

- Din câte văd, limbajul tău este tot colorat.

- Dă-mă în judecată, zise el, iar ea, în ciuda așteptărilor, râse.

Ceea ce pentru el fu o adevărată încântare. După care expresia ei redeveni serioasă în timp ce se gândea cum să răspundă la întrebarea lui. Se concentrează, și fruntea i se încreți exact așa cum își amintea el. Numai că acum ridurile erau puțin mai adânci.

- Tom vorbește foarte frumos despre el. Pare să aibă mare încredere în el.

- Păi, e și normal. Nyland este ajutorul lui.

- Din puținul pe care am putut să îl văd, pare destul de competent.

- Cum e?

- Vrei să spui ca tipologie? E un tip foarte serios. Profesionist. Cu ochii în patru. Care nu vorbește prea mult. Câteodată chiar un pic tăios și nepoliticos.

- Cunosc o grămadă de polițiști extrem de protocolari și care fac totul ca la carte, dar care n-au rezolvat niciodată vreo crimă și nici n-au dat de vreun fugar, bodogăni Dodge. Așa că, hai să ne întoarcem la prima mea întrebare.

- Nu-i cunosc nivelul de competență, Dodge, replică ea ușor iritată. În parte, asta-i motivul pentru care te-am chemat.

El voia să știe care era cealaltă parte a motivului pentru care îl chemase, însă din nou alege să păstreze discuția aceea pentru mai târziu. Dacă exista un mai târziu. Încă exista un mare *dacă*. Până atunci toată povestea asta nu părea ceva de mari proporții. Un glonț, cineva rănit, dar nu evenimentul acela atât de zguduitor, de catastrofal, la care se așteptase când își făcuse valiza noaptea trecută.

- Nebunul ăsta, Starks, spuse el. Ce știi despre el?

- Numai ce mi-a spus Berry.

- O să avem nevoie de mai mult de-atât, Caroline. Trebuie să știu ce nu ți-a spus sau ce nu știe nici ea.

- Da, normal. Ce pot să-ți spun este că o săptămână de luni de zile. Fata ajunsese la capătul răbdării când am convins-o să plece din Houston pe timpul verii. A fost de acord, deși nu i-a venit prea ușor.

- Cum adică nu i-a venit ușor?

- E foarte tenace și ambițioasă. Poate munci la fel de mult și de bine și din casa de pe lac, dar nu-i același lucru cu a fi la birou. Știu pentru că am făcut și eu asta, și încă o mai fac. Apar probleme inerente când lucrezi într-o zonă ce nu e acoperită de satelit. Nu mi-a spus foarte multe despre dificultățile pe care le întâmpină din cauză că lucrează de la distanță, însă îmi dau seama când este îngrijorată sau...

- Sunteți apropiate?

- Foarte apropiate, Dodge, îi răspunse ea cu toată convingerea. Foarte.

Acum, că înțelegea cât de importante fuseseră ele una pentru cealaltă în tot timpul acesta și cât de neesențial fusese el pentru amândouă, se simțea ca și cum tocmai îi fusese implantat un cuțit în inimă. Sigur că nici el nu făcuse nimic ca să devină vital pentru ele în vreun sens, nu? Prin urmare, faptul că nu contase deloc pentru ele era perfect justificat.

Sentimentul de vinovăție era ca un parazit ce te putea mânca de viu, însă numai dacă îi dădeai voie. Așa că își scoase gândurile chinuitoare din minte și se concentra asupra a ceea ce îi spunea Caroline despre fiica pe care el nu o cunoștea.

- Dacă Oren Starks nu i-ar fi făcut viața un iad, nu s-ar fi mutat în Merritt, nici măcar temporar. Acum ar fi în Houston, la Delray, făcându-și treaba. Acolo îi priește. Trăiește pentru asta. Anul trecut, altcineva a primit promovarea la care spera ea, și a fost devastată. În mod admirabil, și-a folosit dezamăgirea ca să se ambiționeze, așa că, data viitoare când va mai fi careva promovat, cu siguranță ea va fi aceea. Cariera pe care și-a început-o la Delray a fost și este centrul vieții sale. Deveni tot mai neliniștită. Nu și-ar fi impus singură exilul acesta dacă n-ar fi simțit că nu are altă opțiune. Ceea ce ar trebui să-ți dea un indiciu despre cam cât de mult începuse să se teamă de bărbatul ăsta. Ai zis că Oren Starks e ținut, dar eu cred că e mai rău de-atât, Dodge. Și cred că și Berry se teme de posibilitatea asta. Iar noaptea trecută o dovedește din plin.

- Da, chiar, hai să vorbim mai multe despre seara trecută.

Lăsându-și deoparte reținerea față de toate lucrurile casante, Dodge împinse într-o parte paharul cu gheața ce se topea și bău o gură din cola lui direct din sticlă. Mai precis, ce știi despre acest Ben Lofland?

- O să supraviețuiască rănii.

- Nu la asta m-am referit.

Caroline se jucă cu lingurița, evitând contactul vizual.

- El și Berry sunt prieteni.

- El este căsătorit.

- Și e fericit în căsnicia lui, din câte spune Berry. Tăcerea lui o determină să își ridice privirea din nou spre el. Eu o cred, Dodge. Nu m-a mințit niciodată. Dacă ea spune că relația lor este platonică, atunci exact așa este.

Bărbatul mai luă o înghițitură de cola, însă ochii lui rămaseră ațintiți asupra ei.

- OK. Deci tipul surprins în chiloți se recuperează de pe urma rănii și pe urmă trăiește fericit cu soția lui oh-atât-de-înțelegătoare. Șeriful Tom, un veteran competent, un prieten binevoitor, întâlnit de tine pe la tot felul de evenimente mondene, împreună cu ajutorul lui de încredere, tipul cel sobru și profesionist, pun mâna pe răufăcător și îl bagă după gratii. Berry se reîntoarce la biroul ei din Houston. După care toate bune și frumoase, și viața merge înainte. Se aplecă în față. De ce m-ai chemat? Trebuie să-mi dai niște motive mai serioase de-atât, altfel plec înapoi la Atlanta.

- Ce poate fi mai serios decât faptul că viața lui Berry este amenințată?

- Asta este *exact* ceea ce vreau să aflu de la tine, spuse el într-o șoaptă plină de încordare. Amenințările cu moartea ale unui individ complet dezaxat, care face spume la gură și repetă asta la infinit ca pe-o incantație, nu pot fi luate în serios dacă nu cumva motivația lui de a se purta ca un dezaxat dezechilibrat, de a face spume la gură și de a repeta asta la infinit ca pe-o incantație

este una serioasă. Așa că fie îmi spui imediat ce nu mi-ai spus încă, fie am plecat de-aici.

Ochii ei scânteiară.

- Ești în continuare genul de om care vrea să-i intimideze și să-i terorizeze pe ceilalți, nu?

- Mda. Și genul care vrea să ți-o tragă. Exact așa cum mi-am dorit din prima clipă când te-am văzut.

capitolul 4

Houston, Texas, 1978

Dodge puse două pahare de cafea cu capac, din spumă termoizolantă, pe tejghea.

Casierița îi zâmbi.

- Asta-i tot?

- Ce-ai zice să pui și gogoșile alea, din partea casei?

Făcu un gest sugestiv spre cutia transparentă de plastic, care dimineața era umplută cu produse proaspete de patiserie. La ora asta din noapte, tot ce mai rămăsese erau o gogoasă cu glazură lucioasă și presărată cu niște granule viu colorate și una cu glazură de ciocolată.

- Nu, nu, în nici un caz.

- N-ai cum să le mai vinzi. Sunt deja uscate. Vezi crăpăturile de pe aia cu ciocolată?

- Ultima oară când ți-am dat ceva pe gratis - plăcinta aia Eskimo, ți-amintești? -, am avut probleme serioase cu șeful.

- Haide, Doris, spuse Dodge dulce. El nu-i aici. Îi făcu cu ochiul. Eu n-o să te spun.

- Tipu-i arab, știi bine, zise ea cu glasul scăzut. O să spună că îl fur și o să-mi taie mâna sau ceva.

- Nici dacă te rog frumos? Cu zahăr pe deasupra?

- Oh, fir-ar!

Își aruncă privirea la camera de supraveghere video.

- Cel puțin prefă-te că mi le plătești.

- Ești cea mai bună, Doris.

- Iar tu ești un mare măgar. N-am uitat că mi-ai promis că mă duci la dans.

Zâmbindu-i larg, el spuse:

- Deja iau lecții de dans pentru asta.

- Iei pe dracu'.

Cu coada ochiului, el surprinse flash-ul luminos al farurilor mașinii de patrulare parcate în față.

- Trebuie să plec. Nu te mai deranja să împachetezi gogoșile. Pune-le deasupra cafelelor și gata.

Ea făcu întocmai și, în timp ce el ieșea pe ușă cu spațele, balansând paharele și gogoșile, îi strigă:

- Vezi că te aștept să mă iei la o întâlnire.

Partenerul lui Dodge ținuse motorul pornit. Bărbatul ajunsese la scaunul din față și deschise portiera din dreapta.

- Suntem gata.

Dodge aplecă ușor paharele de cafea și lăsă gogoșile să cadă pe bordul mașinii.

- Tu ia-o pe-aia împopoțonată cu granule, eu o iau pe-aia cu ciocolată.

- Ultima oară tot tu ai luat ciocolata.

- Dă-mă în judecată!

Punându-și paharul cu cafea în suport, își fixă centura de siguranță.

- Eu sunt cel care fură de la arab, și în curând s-ar putea să trebuiască să-mi țin promisiunea făcută și să o duc pe Doris la dans. De data asta ce mai avem? întrebă el în timp ce fixa capacul de plastic pe paharul de cafea, astfel încât partenerul lui să poată bea în timp ce conducea.

Acesta deja ieșise în viteză din parcare de la 7-Eleven și pornise girofarul.

- Violență domestică.

- Fir-ar să fie!

Dodge, asemenea majorității polițiștilor, ura să răspundă la apelurile privind violența domestică, întrucât adesea cei incriminați își transferau furia asupra lor. Fuseseră cazuri în care muriseră polițiști din acest motiv. Mușcă jumătate din gogoșa cu ciocolată.

- Cine a sunat la poliție?

- Presupusa victimă.
- Asta-i bine. Înseamnă că agresorul n-a omorât-o.
- Nu încă, replică Jimmy Gonzales mohorât.

Gonzales arăta mult mai anglo-american decât Dodge. Când deveniseră parteneri, Dodge îl întrebaseră de unde îi venea numele hispanic. Gonzales ridicase din umeri și spusese: „Nu știu. Probabil că pe undeva, la capătul firului, o fi o genă spaniolă sau mexicană”.

- Cea care a sunat și-a spus numele? îl întrebă Dodge atunci.

- Nu. A închis după ce a dat adresa. N-a răspuns nimeni când dispecerul a sunat înapoi. Casa este închiriată.

Gonzales era un partener bun, demn de încredere, care gusta întotdeauna o glumă, dar care știa când să își țină fleanca și să se concentreze asupra slujbei. La fel făcea și acum, în timp ce străbătura distanța scurtă de la magazinul cu mărfuri de uz curent spre o casă îngrijită de pe o stradă liniștită dintr-un cartier al oamenilor din clasa de mijloc a societății.

Parcă mașina pe alee și lăsă luminile aprinse. Împreună cu Dodge îl anunțară pe dispecer că ajunseseră și coborâră din mașină. Se apropiară de casă atenți și cu grijă. Dodge era extrem de circumspect din pricina ferestrelor ce dădeau înspre curtea din fața casei și din cauza luminilor stradale atât de puternice, că păreau niște proiectoare ațintite asupra lui și a lui Gonzales.

Ajunseră la verandă fără să se tragă asupra lor sau să fie amenințați, iar el luă asta ca pe un semn bun. Când ajunseră la ușă, Gonzales se dădu într-o parte, cu mâna pregătită la tocul armei.

Dodge ridică ciocănelul de bronz și bătu cu putere de mai multe ori.

- Poliția. Este vreo problemă înăuntru?

Ușa fu deschisă imediat de un bărbat care, după cum bănuia Dodge, se apropia de treizeci de ani.

Poalele cămășii atârnavă pe-afară, însă hainele lui păreau scumpe. Tipul arăta bine și era proaspăt bărbierit, deși părul lui negru arăta de parcă ar fi fost tuns recent

cu o unealtă de grădărit. Avea aspectul unui om agitat.

Le aruncă pe rând celor doi polițiști o privire plină de dezgust.

- Nu pot să cred că a chemat poliția.

- Ea unde este? se răsti Dodge.

- E bine. S-a supărat...

- Unde este? întrebă Dodge amenințător, rostind apăsător fiecare cuvânt în parte.

Bărbatul făcu semn cu degetul peste umăr, cu o mișcare smucită.

- În baie. La capătul holului, pe partea dreaptă. S-a încuiat înăuntru. Puteți să stingeți blestematul ăla de girofar?

Dodge nu catadicsi să răspundă. Trecu pe lângă bărbat și traversă camera de zi, intrând în holul întunecat. Îl auzi pe Gonzales spunându-i nemernicului de-afară că luminile girofarului rămân aprinse și întrebându-l dacă era nevoie de o ambulanță.

- La naiba, nu! exclamă individul. Nu i-am făcut absolut nimic.

- Poate este mai bine să chem oricum una, spuse Gonzales.

- Vă spun încă o dată, e în regulă.

- Cum vă numiți?

- Dumnezeu!

- Asta-i o exclamație de uimire sau încercați s-o faceți pe deșteptul?

Asta fu tot ceea ce auzi Dodge. Ajunsese deja la capătul holului. Ciocăni la ușa de la baie.

- Doamnă? Sunt ofițerul de poliție Dodge Hanley. N-ați vrea să deschideți ușa, vă rog?

Încercă mânerul sferic. Ușa era încuiată.

- Doamnă? Sunteți bine? Mă auziți?

Auzi clinchetul încuietorii, după care ușa fu deschisă.

Femeia era minionă, abia ajungându-i la umăr. Tipul care îi întâmpinase la ușa de la intrare era cam de înălțimea lui Dodge, adică la peste un metru și optzeci de centimetri.

Fără ca măcar să cunoască circumstanțele, Dodge simți deja nevoia să-i crape capul.

Lumina din tavan strălucea în părul ei roșcat. Capul îi era plecat și ținea un prosop de față, împăturit și ud, lipit de partea laterală a feței pe post de compresă. Era îmbrăcată complet, însă hainele și părul ei erau în dezordine, ca și cum se luptase cu cineva.

- Doamnă, aveți nevoie de o ambulanță?

Ea clătină din cap, după care lăasă compresa în jos și își înalță capul spre el.

Și, când o făcu, Dodge își simți tot corpul cum se dilată și începe să plutească, de parcă ar fi fost brusc umflat cu aer precum unul dintre baloanele acelea de la parada de Ziua Recunoștinței. După care ochii ei parcă îl priponiră, iar el reveni încetul cu încetul cu picioarele pe pământ, însă nu se simțea ca și cum și-ar fi revenit complet. Rămase cu acel sentiment de plutire.

- Sunt bine.

Ochii ei erau de culoarea faimosului vin de Xeres, și, dacă whisky-ul vechi ar fi produs vreun sunet, acesta ar fi sunat exact ca vocea ei.

- Ar fi trebuit să sun înapoi, să îi spun centralistei că nu este nici un motiv să trimită poliția, însă Roger îmi luase deja telefonul și mi-a fost frică...

- Să ieșiți din baie, spuse Dodge, terminând propoziția în locul ei când ea se opri.

Ea își plecă din nou capul și își puse la loc compresa.

- Cum vă numiți?

- Caroline King.

- E soțul dumneavoastră?

- Prietenul meu.

- A cui este casa aceasta?

- A mea. Adică, eu am închiriat-o.

- Locuiește și el aici?

- Nu.

- El plătește chiria?

Ea își înalță capul rapid, iar Dodge își dădu seama că aluzia lui o jignise.

- Nu. Eu o plătesc.

El se bucură să afle asta și nu își ceru scuze pentru că întrebaseră.

În schimb, făcu un gest discret spre partea de sus a obrazului.

- Vă deranjează dacă arunc o privire?

Ea își luă prosopul de pe obraz. La marginea exterioară a orbitei ochiului, pielea era roșie și începea să se umfle.

- O să vă ducem la spital.

- Nu-i nevoie. Serios.

- OK, însă haideți să punem măcar niște gheață.

El se trase într-o parte. Ea trecu pe lângă el, o luă de-a lungul holului și intră în camera de zi, unde cel care o agresase stătea pe o canapea, fiind interogată de Gonzales. Când o văzu, individul sări în picioare.

- Vezi, Caroline? strigă el la ea. Te bucuri să mă vezi umilit așa?

- OK, domnule Campton. Calmați-vă!

- Nu-mi spune tu ce să fac! El îl împinse pe Gonzales cu ambele mâini. Știi cine sunt?

- Bineînțeles că știu. Înainte ca agresorul să poată reacționa în vreun fel, Gonzales îl răsuci pe loc și îl împinse cu fața în jos pe canapea. În câteva secunde, mâinile bărbatului erau încătușate la spate. Ești un tip în drum spre pușcărie.

Bărbatul încătușat slobozi un potop de înjurături la adresa lui Gonzales. Neafectat de insultele ce îi vizau atât pe el, cât și pe familia lui, acesta îl întrebă pe Dodge:

- Ea e OK? Avem nevoie de o ambulanță?

- Nu prea cred. Fă-l să tacă.

Caroline King ieșise în grabă din încăpere.

Dodge o urmă și o găsi într-o bucătărie destul de înghesuită, unde femeia își pusese mâinile pe marginea blatului ca să se sprijine de el.

- O să fie arestat?

- Da, doamnă.

- O să meargă la închisoare?

- Oh, da, spuse el, savurând gândul în sine.

Ea se întoarse.

- O să apară probleme din cauza asta. Familia lui are bani. O grămadă de bani. Și o mulțime de avocați.

Ceea ce lui Dodge i se păru cât se poate de ne-semnificativ.

- Aveți niște gheață pe-aici?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, deschise congelatorul de deasupra frigiderului și scoase o tavă de gheață. Scutură tava și puse cuburile într-un șervet pe care îl găsisese împăturit pe blatul de bucătărie. Răsuci șervetul pentru a reține cuburile înăuntru, după care îi întinse pachetul improvizat.

Ea îl luă și și-l presă pe ochi.

- Vă mulțumesc.

- Cu plăcere.

El scoase un scaun de sub masa de la bucătărie și rămase în picioare alături până când ea se așeză, după care își luă și el un scaun. Scoase un carnețel cu spirală și un pix din buzunarul de la cămașa uniformei. Îi scrisese numele.

- Cum îl cheamă?

Ea ezită, după care îi spuse fără grabă:

- Roger Campton.

Dodge notă și numele lui și puse un semn de întrebare lângă el, întrebându-se de ce îi suna cunoscut.

Ea păru a-i citi gândurile.

- Face parte din familia care deține Campton Industries.

„Al naibii să fie!“ După cum spusese și ea, o grămadă de bani.

Această bucătărie, casa, cartierul în sine erau niște repere distincte ale clasei de mijloc a societății. Bine întreținute, suficient de arătoase, însă prea puțin opulente. Din nou, expresia lui nedumerită probabil că îi trădă gândurile.

- Vă întrebați cum ne-am cunoscut eu și Roger, zise ea.

El încuviință ușor din cap.

- A venit singur la mine și s-a prezentat la petrecerea de Crăciun a părinților săi, anul trecut.

Sprâncenele lui Dodge se ridicară brusc.

- Erați invitată acolo?

- Serveam acolo. Lucram pe durata vacanței la o firmă de catering. Era a doua slujbă a mea.

Ceea ce îi spuse lui Dodge o mulțime de lucruri despre ea. Era o femeie necăsătorită care muncea să-și câștige traiul și avea nevoie și de o a doua slujbă ca să se descurce. Își plătea de una singură totul și nu era prea mândră să recunoască asta. Frumusețea ei îi atrăsese atenția băiatului cu bani, ceea ce nu era de mirare. Cum nu era de mirare nici faptul că ea voise să se culpeze cu un descendent al familiei Campton, cu toate paralele lui și ce mai reprezenta asta.

În momentul de față, reprezenta un ochi vânăt, ceea ce stârni un val de furie în interiorul lui Dodge. De ce ar fi fost dispusă o femeie, care de altfel părea să se descurce rezonabil, să tolereze așa ceva?

- A mai făcut asta până acum? Întrebă Dodge.

- Niciodată.

- Niciodată dumneavoastră sau niciodată altcuiva?

- Niciodată mie. Nu știu nimic despre altcineva.

Dodge își propuse să nu uite să verifice.

- Ce l-a determinat să facă asta?

Ea ridică ușor din umeri, și din nou Dodge fu uimit de delicatețea corpului ei.

- Am avut o ceartă obișnuită, ne-am contrazis, fiind de păreri diferite, iar lui i-a sărit țandăra. Nu l-am mai văzut niciodată până acum în halul ăsta. Își umezi buzele. Însă în ultima vreme a fost supus unei presiuni sporite.

- Ce fel de presiune?

- În afaceri. El și tatăl lui au tot avut tot felul de diferențe de opinie. Roger le pune tot timpul la inimă.

- Ce ați făcut sau ce ați spus dumneavoastră ca să îl determine să vă lovească peste față?

- Am spus ceva de genul că tatăl lui are mai multă experiență și că poate în acest caz special Roger ar trebui să îl asculte.

- Deci i-ai luat partea lui taică-său împotriva lui.
Ea își lăsă capul în jos, de parcă i s-ar fi adresă mesei;

- Bănuiesc că așa i s-a părut și lui Roger.

- Asta nu-i justifică deloc reacția de a vă trage una peste față.

- Nu.

- Aveți de gând să rămâneți cu el?

Ea își înalță la loc capul și se uită surprinsă la el.

- Bineînțeles că da.

Dodge se uită la ea, dar nu spuse nimic. Ea își umezi buzele.

- Sunt sigură că acesta a fost un incident izolat, domnule polițist. Roger și-a pierdut cumpătul. Și-a ieșit din sărite. I s-ar putea întâmpla oricărei persoane excesiv de stresate.

El clătină din cap hotărât.

- Majoritatea oamenilor au un stres sau altul. Dar nu se apucă să lovească în stânga și în dreapta. Numai cineva cu porniri violente face asta.

Ea puse pachetul cu gheață pe masă și se ridică. Cuburile se topeau, picurând prin pânză.

- Imaginea mea e mai bine acum. Gheața a fost de ajutor. O să fiu bine. Nu mă lăsați să vă rețin de la celelalte îndatoriri ale dumneavoastră.

Fără prea mare tragere de inimă, Dodge își puse carnetul și pixul la loc în buzunar și o urmă înapoi în camera de zi.

Prin geamurile ferestrelor, îl văzură pe Gonzales apăsându-i capul lui Campton, fără prea multă blândețe, și ghidându-l să se așeze pe bancheta din spate a mașinii de patrulare.

- O să fie acuzat de ceva anume? întrebă ea.

- O să fie acuzat de violență fizică la adresa unui ofițer de poliție, replică Dodge. Dacă acuzația va fi sau nu luată în seamă nu mai depinde de mine sau de ofițerul Gonzales. El făcu o pauză, după care adăugă: Dumneavoastră aveți un caz mai solid împotriva lui. Ați putea să prezentați o acuzație de ultraj. Vă îndemn s-o faceți.

- Promit c-o să mă gândesc la asta.

Îi evită privirea când spuse asta, și Dodge bănuia că era o promisiune deșartă.

- Vă mulțumesc pentru promptitudine, spuse ea.

- Nu-i nevoie să-mi mulțumiți. Pentru asta suntem plătiți.

- Știu, dar vă mulțumesc oricum. Îi oferi un zâmbet timid, iar el știa că, de îndată ce el avea să iasă pe ușă, femeia avea să izbucnească în plâns. Acum abia își reținea lacrimile. Seară bună, domnule ofițer... Clătină ușor din cap. Îmi pare rău.

- Hanley. Dodge Hanley. Seară bună, domnișoară King. El își ridică privirea spre mașina de poliție, unde Roger Campton stătea pe banchetă ca pe jar. N-o să fie eliberat până mâine-dimineață, cel mai devreme. O să facem să dureze ceva timp completarea hârtiilor. Oricum, țineți ușile încuiate.

- Așa o să fac.

Ezită în pragul ușii și se uită la ea pentru câteva momente, însă nu îi veni în minte nimic altceva ce ar fi putut adăuga la cele ce fuseseră deja spuse. Nu avea nici un motiv să mai rămână, așa că înclină din cap în semn de rămas-bun și se întoarse spre mașina de poliție.

- Așa că mă gândeam, spuse Gonzales, c-ar trebui să ne oferim voluntari.

Dodge, care era cu capul în nori, se concentrează asupra partenerului său. Schimbul li se terminase în urmă cu o jumătate de oră. Acum stăteau fața în față într-un separeu de la Denny's, unde luau micul dejun înainte să plece acasă.

- Poftim?

- Nu ai fost atent la ce-am spus, nu?

Gonzales se folosi de coada furculiței ca să amestece zahărul din cafea, după care o băgă în gură și o supse înainte să o înfigă în porția de ochiuri cu fasole.

- Încă te mai gândești la muierușca aia.

- Ce muierușcă?

Partenerul lui răsă zgomotos.

- N-o mai face pe prostul. Miniona? Roșcata?

Mânios, Dodge luă o bucată de cartof și o băgă în gură.

- Nu e o muierușcă.

Gonzales zâmbi larg.

- Desigur, acum e ultrasensibil în privința ei.

- Las-o baltă!

Gonzales ridică din umeri înțelegător și reluă povestea de unde rămăsese.

- Spuneam c-ar trebui să ne oferim voluntari pentru unitatea specială pe care o înființează acum ca să-l prindă pe jefuitorul ăla de bănci. Băgă o căpșună în gură și o molfăi cu poftă. Ce zici?

- Exact asta am vrut să-ți spun și eu.

- Da?

Dodge se gândea la asta de zile bune, încă de când auzise despre unitatea specială. De mai mult de un an, un tip înarmat comitea jafuri în zona cu bănci. La ultimul jaf armat, fusese împușcat un paznic. Acum încă se mai recupera de pe urma rănii extrem de grave. Exista temerea că, dacă vinovatul nu era prins, în cele din urmă cineva avea să fie ucis. Infractorul devenise din ce în ce mai îndrăzneț cu fiecare jaf, iar acum atacurile demonstau o atitudine zeflemitoare, ca și cum individului chiar îi făcea plăcere celebritatea dobândită și se distra grozav dându-le cu tifla polițiștilor.

Conlucrând cu numeroase agenții responsabile cu impunerea și aplicarea legii, inclusiv cu FBI-ul, cei de la Poliția din Houston erau hotărâți să îl prindă. Aveau o listă a posibililor suspecți compusă din infractori condamnați pentru jafuri asemănătoare care își ispășiseră pedeapsa sau erau eliberați condiționat, însă nu exista nici o dovadă care să facă legătura între ei și jafurile din prezent. Făptașul putea fi unul dintre ei sau un escroc nou aflat la debut în acest domeniu.

În concluzie, autoritățile nu prea aveau nimic concret. De unde și necesitatea înființării acelei unități speciale.

Dodge li se alăturase polițiștilor din Houston când abia i se uscaser cerneala pe diploma de absolvire de la Texas Tech. Țelul lui era să devină detectiv și în ultimă instanță să ajungă la Omucideri cât de curând posibil. Avea o abilitate înăscută pentru rezolvarea infracțiunilor de orice fel. Nu trebuia decât să-și îndeplinească atribuțiile funcției, să capete puțină vechime și să se facă remarcat.

Se gândise că această unitate specială i-ar putea oferi șansa de a dovedi că îi întrecea cu mult pe ceilalți. Dacă obținea unul dintre locurile mult râvnite și își impresiona superiorii, asta putea să îi grăbească drumul spre atingerea țelului.

- Mi-am trecut numele pe lista de înscriere ieri după-amiază.

Gonzales păru dezamăgit și ușor deranjat.

- Așa ai făcut? Ah!

Dodge îi zâmbi.

- L-am trecut și pe-al tău.

Gonzales zâmbi fericit.

- Bun. Minunat! Amândoi o să arătăm mult mai bine fără uniformele astea.

- Ei, stai! O grămadă de polițiști vor să facă parte din unitatea specială. N-am fost încă selectați.

- O să fim. Tu în mod sigur.

- De ce eu în mod sigur?

- Pentru că va fi, cu siguranță, vorba despre muncă *sub acoperire*. Gonzales ridică din sprâncene. Asta-i specialitatea ta, partenere.

Dodge tăie o bucată din friptura lui în sânge.

- Zvonuri.

Gonzales îi aruncă o privire de genul „știu-eu-mai-bine“.

- Toate bârfele care circulă despre mine? zise Dodge. Vrăjeală.

Gonzales împinse într-o parte farfuria goală și se aplecă peste masă.

- Dar crima aia multiplă de la clubul de striptease de luna trecută?

- Ce-i cu ea?

- Tot o vrăjeală e și că, în timp ce detectivii îi interogau pe așa-zișii martori oculari, tu ai dus-o pe animatoarea clubului în spatele clădirii pentru una mică?

- Ieșisem din tură. Pur și simplu s-a întâmplat. Am avut noroc.

- Noroc? Gonzales pufni. Chiar că. În douăzeci de minute, femeia l-a dat în vileag pe cel care a tras cu arma. L-ai dus pe detectivi direct la locul în care ți-a spus că se ascundea tipul. Nu-i nici un pic de adevăr în povestea asta?

Dodge se întinse să-și ia ceașca de cafea.

- N-am dus-o în spatele clădirii.

- Dar ai făcut-o să-l dea de gol.

- N-a fost așa greu s-o fac. El zâmbi larg. A fost chiar ușor, imediat ce am convins-o că un tip ca ăla nu era bun pentru ea, că putea să găsească pe cineva mult, mult mai ca lumea.

Gonzales râdea, dând din cap în semn de admirație.

- N-ai spus tu că soluția la marea majoritate a misterelelor poate fi găsită sub fusta unei femei?

- N-am spus niciodată asta.

- Ești citat în mod frecvent.

- Discuții de vestiar, nimic mai mult.

Însă zâmbetul viclean al lui Dodge îl dădea de gol.

Terminară de mâncat, își calculă fiecare partea pe care o avea de plătit și achitară. După ce ieșiră din restaurant, în timp ce se despărteau, Gonzales îi spuse:

- Faptul că știu că există o femeie pe care n-o poți avea mă face să mă simt mai bine. Roșcata aia n-o să renunțe la un tip superbogat, fie el unul care o mai articulează din când în când, pentru un polițist. Va trebui să te obișnuiești cu ideea, Dodge.

Se dovedi că Gonzales avea dreptate. Când Dodge se prezentă la serviciu în seara aceea, află că Roger Camp-ton fusese eliberat din arest înainte de prânz. Avocații lui - la plural - amenințaseră cu o contraacuzăție de hărțuire din partea poliției, iar domnișoara King refuzase să depună vreo plângere. Avocații afirmaseră inclusiv că femeia regreta implicarea poliției, că totul fusese

o neînțelegere regretabilă, o situație în care se făcuse din tântar armăsar. Et cetera.

Dodge bănuise că așa avea să se termine totul, însă nu fu deloc încântat și nu avea cum să o lase așa.

După ce ieși din tură, îi spuse lui Gonzales că nu prea avea chef de micul dejun și, în schimb, se duse la casa ei. Stătea în mașina parcată lângă bordură, în fața casei, când ea ieși să-și ia ziarul de dimineață. Coborî din mașină și porni spre ea.

- Domnișoară King?

Ea își protejă ochii împotriva soarelui și se uită la el precaută.

- Sunt eu, polițistul Hanley.

Era îmbrăcată în pantaloni scurți și un tricou, fără pantofi. În comparație cu mărimea lui de 45 la încălțăminte, picioarele ei arătau precum cele ale unui copil.

- Oh. Bună ziua. Nu v-am recunoscut fără uniformă.

- Tocmai am ieșit din tură și m-am gândit să trec pe-aici, să văd ce faceți, înainte să mă duc acasă.

- Sunt bine.

- Aveți o vânătaie foarte urâtă.

Ea își atinse marginea ochiului.

- Nu-i deloc surprinzător. Pielea mea e atât de sensibilă, încât mă învinețesc numai dacă se uită cineva urât la mine.

- El a făcut mult mai mult decât să se uite urât la dumneavoastră.

Cuvintele îi ieșiră involuntar și cu vehemență de pe buze, și păruse și mai dur, și mai periculos decât individul care o plesnise. Însă nu își ceru scuze pentru ce spusese.

Ea păru stânjenită, chiar neliniștită.

- N-am depus nici o plângere.

- Știu. Am verificat.

- Roger a fost de-a dreptul îngrozit de comportamentul său. Avusese parte de-o repriză zdravănă de ceartă cu tatăl său și și-a vărsat furia pe mine. Și-au cerut amândoi scuze. Roger a jurat că nu o să se mai întâmple. Sunt convinsă că n-o s-o mai facă.

Dodge nu era, dar nu îi spuse asta.

- Atunci, totul este în regulă?

- Totul este în regulă.

El stătea acolo, simțindu-se stânjenit, căutând ceva de spus pentru a mai lungi conversația, însă fără să se poată gândi la nimic.

- Trebuie să...

Ea făcu un gest în spate, spre ușa de la intrare, pe care o lăsase larg deschisă.

- O să întârzii la muncă.

- Oh, desigur, îmi pare rău. Am trecut doar ca să... știți, să verific... cum stă treaba aici.

- Apreciez faptul că vă interesează în continuare ce se întâmplă, domnule polițist Hanley. Sincer. Vă mulțumesc.

- Cu plăcere.

- La revedere.

- La revedere.

El stătu acolo până când ea intră și închise ușa.

Dodge și Gonzales fură intervievați separat pentru unitatea specială. Dodge fu desemnat să facă parte din ea.

Gonzales nu.

- Hei, Dodge, nu-ți face griji din pricina asta, omule.

- Dacă partenerul meu nu este suficient de bun pentru unitatea lor specială, atunci pot să se ducă dracului cu tot cu ea.

Limbajul îi era la fel de aspru ca starea lui de spirit din dimineața aceea în care se dusesse la casa lui Caroline King și o auzise spunând că totul era în regulă și nu existau nici un fel de probleme între ea și Roger Campton.

Era într-o dispoziție atât de proastă, încât oamenii începuseră să îl evite. Până și Doris, vânzătoarea din schimbul de noapte de la 7-Eleven, simțise că nu avea nici un chef să glumească pe seama ieșirii lor la dans. Așa că tranzacțiile de la casa de marcat se desfășurară într-o manieră neobișnuit de formală.

Gonzales însă părea imun la toanele lui. Ca răspuns la părerea lui Dodge referitoare la unitatea specială, el spuse:

- Uite ce e, partenere, îți apreciez loialitatea, dar n-o da în bară. Ai vrut să fii în unitatea asta specială și ai fost selectat. Du-te și fă-ne pe amândoi mândri de tine!

Dodge continuă să bombăne și să protesteze, dar Gonzales nici nu vru să audă de posibilitatea de a lăsa să îi scape șansa asta.

- Ți-ai petrecut doi ani în serviciu alături de mine. O să am și eu șansa mea, spuse mai apoi tânărul polițist cu încredere. Arată-le ce poți. Dă-le peste bot. Îl bătu pe spate pe Dodge și dădu să se îndepărteze, când se opri, pocni din degete și se întoarse. Aproape c-am uitat. Ai văzut ziarul de duminică? Prietena ta și bogătanul și-au oficializat relația. Sunt logodiți.

capitolul 5

Clienții ceainăriei vopsite în roz și alb nu foloseau, probabil, prea des un limbaj atât de colorat. Replica lui Dodge o șocase pe Caroline și o lăsase fără grai. Nu-i vorba că nu fusese obișnuită cu acest limbaj, însă trecuseră treizeci de ani de când nimeni nu mai vorbise așa în preajma ei. Urechile i se sensibilizaseră.

El apelase în mod voit la acest limbaj ca să o șocheze. Era sătul să se tot învârtă în jurul cozii în loc să treacă la chestiuni concrete legate de implicarea fiicei lor într-un incident armat, iar câteodată un astfel de șoc reprezenta singura modalitate de a-i face pe oameni să îți dea informații pe care refuzau să le divulge.

- Vorbește cu mine, Caroline.

Ea își drese vocea.

- Cred că *îmi este teamă* că Oren Starks a vorbit cât se poate de serios când a amenințat că o s-o omoare pe Berry.

- Deci nu-i doar un fraier ce bate câmpii?

- Din contră, Berry spune că tipu-i genial.

- Oamenii geniali o iau întotdeauna razna, spuse el. Înebunesc, devin geloși pe rivali, spun lucruri pe care de fapt nu le iau în serios. „O să te omor!“ Rareori fac asta cu-adevărat, Caroline. Dacă toți oamenii care spun „O să te...”

- Gata, bine, se răsti ea. Am înțeles ce vrei să spui.

El așteptă. Ea nu spuse nimic. El privi peste umăr. Erau singurii clienți rămași în ceainărie. Ospătărița nu mai reapăruse de când le adusese comanda. Revenind cu privirea înapoi la ea, zise:

- Asta-i ultima oară când te mai întreb. Ce știi și nu îmi spui?

- Nimic. Îți jur.

- OK, atunci spune-mi ce suspectezi.

Poziția ei deveni mai rigidă.

- Asta-i un cuvânt de polițist.

- Un cuvânt care a stârnit o reacție defensivă din partea ta. Ceea ce îmi dă de înțeles că am pus degetul pe rană.

- Ești chiar atât de deștept?

El lovi ușor cu pumnul în masă, însă cu suficient de multă forță pentru a face articolele din porțelan să zăngănească.

- După câte se pare, tu așa crezi, altfel nu m-ai fi sunat în miez de noapte, cerându-mi să las totul baltă și să-mi târăsc fundul înapoi, chestie pe care am fost suficient de prost s-o fac și pe care deja încep s-o regret.

Ochii ei scânteiară din nou, plini de mânie. Tipul se pricepea de minune să o scoată din sărite. Cu voce gătuită, spuse:

- Berry seamănă cu mine în multe feluri.

- Foarte bine. Lumea poate fi recunoscătoare pentru asta. Care-i problema?

- Problema este... Ea ezită, după care spuse singurul lucru care știa că avea să-l facă să rămână: Seamănă și mai mult cu tine.

Berry se sprijinea de peretele coridorului de spital, privind în gol, când îl văzu pe Ski Nyland cu coada ochiului.

Vorbea cu o asistentă de la biroul central. Asistenta făcu semn din cap în direcția lui Berry. El se întoarse și, uitându-se fix în ochii lui Berry, îi mulțumi scurt asistentei și porni spre ea.

De fiecare dată când o privea, ea se simțea expusă, cercetată cu multă atenție. La ce se uitau, oare ce căutau ochii aceia cenușii extrem de tăioși? Adoptând o atitudine defensivă, ea deschise prima gura. Când el ajunse suficient de aproape ca să audă, ea întrebă:

- Vreun progres?

- Cum ar fi?

- A fost localizat Oren?

- Nu, doamnă. N-a apărut nici o informație privind vreun loc în care să fi fost văzut suspectul.

Ei nu îi scăpă tonul neserios, ușor în batjocură, care o enervă.

- De ce faceți asta?

- Ce anume?

- Mă tratați cu un aer superior.

El nu negă. De fapt, păru pe cale să îi răspundă, când deodată se răzgândi și se duse în schimb spre ușa închisă a salonului de spital.

- I-am rugat să mă anunțe de îndată ce Lofland este mutat de la terapie intensivă într-o rezervă obișnuită.

- Acum l-au adus. Ea îi atrase atenția asupra suportului metalic gol, amplasat pe ușă. N-au avut nici măcar timp să îi pună eticheta cu numele pe ușă.

- Ați vorbit cu el?

- Nu încă. O asistentă îl ajută să se instaleze.

- Unde este soția lui?

- O cheamă Amanda. Este și ea acolo, înăuntru.

- Hai să stăm puțin de vorbă.

Nu sunase ca o sugestie sau ca o invitație, ci ca un ordin. În orice caz, Berry își dădu seama că era mai bine să nu ia foc din cauza asta. O conduse cam jumătate din lungimea coridorului spre o cameră de așteptare nu foarte mare. În timp ce intra, nu putu să nu remarce cât de familiarizat părea el cu spitalul.

- Maică-mea a fost pacientă aici vreo două săptămâni. Am tras un pui de somn în camera asta în noaptea în care a murit.

Berry se opri și se întoarse cu fața la el.

- Îmi pare rău, spuse ea, vorbind serios.

- Mulțumesc.

Ea se uită la fața lui, așteptând să îi spună mai multe. Însă nu mai urmă nimic. El îi indică o canapea de două persoane, care se dovedi a fi la fel de tare și de puțin confortabilă precum arăta. Însă era cea mai mare piesă de mobilier din încăpere, iar ea se întrebă dacă pe ea ațipise el în noaptea aceea.

El o surprinse privindu-l cu un aer speculativ.

- Ce este?

- Nimic.

- Aveați de gând să spuneți ceva.

- Doar că... sunt tristă din cauza dumatăle.

- Tristă?

- Eu nu mi-aș putea imagina viața fără mama. Ați fost apropiat de mama dumneavoastră?

- Da. Era minunată. Însă suferea foarte tare.

El tuși în pumnul strâns, un gest inutil și stângaci. Pentru un moment scurt, ochii lui își pierdură căutătura dură și tăioasă, lăsând-o pe Berry să se întrebe dacă nu cumva exista totuși o urmă de umanitate în spatele lor, dacă nu cumva era loc și de sentimente în insistența rece cu care scrutau tot ce mișca în jur. Probabil nu era atât de dur și de inflexibil pe cât voia să îi facă pe ceilalți să creadă.

El târî un scaun de-a lungul mochetăi și se așază cu fața la ea. Când făcu asta, își desfăcu genunchii larg pentru a evita să îi atingă pe ai ei, ceea ce o determină pe Berry să speculeze mai departe. Era oare un gest manierat, o politețe de gentleman, sau o făcuse în mod intenționat - gest ce ar trăda faptul că se simțea vulnerabil?

Desigur, era o neghiobie să gândească asta. El avea toate avantajele. De ce ar ezita să o atingă, chiar și în mod accidental?

- Înainte să îl interoghez pe Lofland, aş vrea să vă pun câteva întrebări despre Oren Starks, zise el.

Momentul acela personal trecuse, iar el revenise la treabă. Aşa cum şi trebuia.

- Domnul Carlisle ar insista să fie aici, zise ea.

- Chemăţi-l, dacă doriţi, dar nu este necesar. Am nevoie să aflu nişte chestiuni de bază despre Starks. Despre caracterul lui. Obiceiuri. Lucruri de genul acesta.

Berry se gândi o clipă, după care spuse:

- Bine. Sunt dispusă să răspund întrebărilor dumneavoastră dacă pot. Sunt sigură că Ben va fi la fel de cooperator când o să vorbiţi cu el.

- Nu are de ales. Este un martor esenţial. Trebuie să aud şi versiunea lui cu privire la ce s-a întâmplat.

- Versiunea lui? Credeţi că eu mint?

El rămase calm şi imperturbabil.

- Cred că două persoane pot să vadă acelaşi incident din unghiuri complet diferite.

- Un mod de abordare foarte diplomat, domnule ajutor de şerif.

El ridică din umeri.

- Lofland ar putea să-mi ofere o nouă perspectivă, să-mi dea nişte idei despre locul în care s-ar fi putut duce Starks.

- S-ar putea să fie deja la kilometri distanţă de-aici.

- S-ar putea. Însă, dacă e rănit, nu prea are cum să se deplaseze. Ar putea să zacă pe undeva, prin zonă, pe aproape.

- Ar putea să se adăpostească undeva.

- Cum ar fi la nişte prieteni? La membri ai familiei? Dumneavoastră să-mi spuneţi, domnişoară Malone. Cunoaşteţi pe cineva care l-ar putea adăposti?

- Sinceră să fiu, nu.

- Ei bine, nici noi, spuse el. Poliţia din Houston ne ajută cu acest aspect, dar nu a ieşit nimic la iveală. Nu munceşte nicăieri. De când a fost concediat de la Delray, a beneficiat de ajutor de şomaj. Singura rubedenie cunoscută este mama lui, o femeie în vârstă. Este internată de ani buni într-un sanatoriu pentru bolnavii

de Alzheimer și este în stadiul final al bolii. Pentru orice fel de aspect practic, e... ca și dusă.

Făcu un gest prin care indica faptul că, de fapt, femeia nu mai avea discernământ.

- Vecinii spun că Starks este un singuratic. Nu organizează petreceri. Nimeni nu își amintește nici un fel de prieteni care să îl fi vizitat. Întrebați dacă are vreo preocupare în afara casei - dacă merge la vreo sală de sport, dacă are vreun hobby care să îți sară în ochi precum tenisul sau golful, dacă se duce la o biserică anume -, vecinii nu au știut ce să zică. Se pare că omul ține totul pentru el.

O măsură pe Berry din cap până în picioare, genul de privire în privința căreia o femeie nu se poate înșela.

- Dumneavoastră păreți a fi singura lui pasiune.

Sugestia ce răzbătea din tonalitatea lui era chiar tulburătoare.

- Nu-i adevărat. V-am vorbit azi, mai devreme, despre unele dintre pasiunile lui.

- Da. Puzzle-uri, jocuri, rezolvarea de probleme. Conform spuselor polițiștilor care i-au percheziționat casa, computerul lui de-acasă avea înregistrate ca favorite numeroase website-uri referitoare la genul acesta de lucruri. Vizita în mod curent forumurile și blogurile respective, dar nu a postat niciodată ceva în vreunul. Din nou ochii lui se fixară asupra ei într-un mod sugestiv. Oricum, mă îndoiesc că labirinturile complicate s-ar putea compara cu dumneata.

- Poate e o problemă legată de gradul de complexitate, spuse ea calmă.

- Poate. Trecu o secundă - sau două - înainte ca el să continue: Acum este căutat peste tot în sud-estul Texasului și în Louisiana. Verificăm hotelurile, însă eu am îndoieli că s-ar fi dus la vreunul. De obicei, ți se cere o carte de credit ca să te cazezi. Nici unul dintre cardurile lui nu a fost folosit de săptămâna trecută. Nici un fel de retrageri de la bancomat de când a scos două sute de dolari, în urmă cu trei zile, la o filială a băncii din Houston.

- Îl duce capul, e imposibil să lase o urmă atât de ușor de identificat.

- Exact ce-am bănuir și eu, spuse el. Însă am verificat totuși. Acum căutăm pe la moteluri, case de închiriat, tot tacâmul. Ceea ce mă îngrijorează, spuse el, încruntându-se, este că există un teritoriu uriaș în jur unde să te ascunzi.

- Ați menționat asta și azi-dimineață.

- Dacă s-a ascuns undeva prin pădure....

- În pădure? Berry răsă cu poftă. Ar trebui să fie nebun s-o facă.

- Ați spus că este.

- Am spus că este dezechilibrat.

- Nu-i același lucru?

- Nu.

- Care-i diferența?

- Persistența. Nebunia este o stare de fapt. Dezechilibrul este o reacție.

- Faptul că v-a prins cu Lofland l-a făcut să își iasă din minți.

- Nu m-a „prins“ cu Ben. M-a surprins la duș. Singură.

- Corect. Când am ajuns acolo, încă erați udă. El își menținu privirea nemișcată, uitându-se fix în ochii ei preț de câteva secunde, înainte să continue: l-ați spus șerifului Drummond că nu l-ați mai văzut pe Starks pierzându-și capul în halul acesta decât o singură dată până acum. Când a fost asta?

- La începutul verii. Chiar înainte să mă mut la Merritt.

- Starks s-a enervat pe dumneavoastră, iar asta a fost ultima picătură?

- Exact. M-am speriat teribil.

- Credeți că psihoza lui avansează?

- N-am nici cea mai vagă idee. Nu sunt specialistă în psihiatrie. Ce pot să vă spun este că, de obicei, Oren nu se poartă ca un maniac.

El își puse unul din picioarele încălțate cu cizme pe genunchiul opus și își încrucișă brațele pe pieptul lui lat.

- Vă rog să-mi descrieți cum este. De obicei.

- Ei bine, un lucru-i cert: *nu* este genul de om care să trăiască în aer liber. Nu mi-l pot imagina adăpostindu-se nici măcar într-un camping bine protejat, cu atât mai puțin în pădure. Puteți tăia asta de pe listă.

- OK, atunci unde credeți c-a fugit?

Ea își plecă ușor capul și își frecă fruntea.

- Nu știu, domnule ajutor de șerif Nyland.

- Spuneți-mi Ski.

Ea se uită la el, însă nu abordă tema numelor.

- Oren e obsedat de detalii. Este extrem de ordonat.

- E o personalitate obsesiv-compulsivă?

- Cam așa ceva, spuse ea încuviințând din cap absentă. Obişnuiam să-l tachinez fiindcă biroul lui era cel mai curat de la Delray. Totul era exact la locul lui. Mintea îi funcționează într-un mod la fel de ordonat.

- De exemplu?

- De exemplu, când discutam despre vreun proiect, eu puteam să sar fără probleme de la un punct la altul, însă Oren nu era dispus să treacă de la punctul A la punctul B până când punctul A nu era revăzut, discutat și aprobat în procent de sută la sută. Se întorcea la ceva de nenumărate ori, până când într-un final îi dădeam satisfacție.

- Insinuați că o să continue să vină înapoi până când o să facă totul așa cum trebuie.

- Da, spuse ea cu voce gătuită. Până când o să fiu moartă.

- O să fac tot ce-mi stă în putință ca să împiedic așa ceva.

- Vă mulțumesc.

- N-aveți idee unde ar fi putut fugi?

- Nici una.

- OK.

El își lăsă piciorul suspendat pe podea și se aplecă în față.

- Ați spus că Starks le-a făcut și pe alte angajate de la Delray să se simtă stânjenite, nu doar pe dumneavoastră.

- Așa este.

Scotându-și un carnețel și un pix din buzunarul de la piept al gecii lui sport, o întreabă dacă putea să îi dea câteva nume. Notă rapid numele în timp ce ea le enumera.

- Mai ales pe Sally Buckland, spuse ea. Și-a dat demisia de la Delray la începutul anului. Oren a reprezentat un factor determinant în decizia ei.

- Știți asta cu certitudine?

- Absolut. Omul a făcut o pasiune devastatoare pentru ea. Ea nu a fost deloc interesată și și-a dat silința să îl evite, însă el a fost extrem de insistent. În mai multe ocazii, mi s-a plâns că el nu era dispus să accepte un refuz din partea ei.

- Un refuz la ce?

- La orice. Situația s-a înrăutățit în asemenea măsură, încât începuse să îi afecteze eficiența la muncă, așa că am intervenit în numele ei. I-am spus lui Oren că Sally nu era interesată, că își pierde timpul cu ea.

- Și el cum a reacționat?

Ea zâmbi cu tristețe.

- Și-a îndreptat atenția asupra mea.

- A existat vreodată un moment în care să fiți interesată de el?

- În mod romantic? Slavă Domnului, nu.

El își arcui o sprânceană decolorată de soare.

- Categoric nu!

Ea chicoti.

- Când o să-l vedeți, o să înțelegeți. Nu este deloc genul meu.

- Care este genul dumneavoastră?

Întrebarea lui îi curmă amuzamentul, deoarece primul cuvânt care îi veni involuntar în minte fu „Tu“. O făcu să se înfioare, să vibreze până la tălpi.

Căci, dacă el nu ar fi investigat o infracțiune ce o implica pe ea și dacă nu și-ar fi manifestat o oarecare lipsă de încredere ce trecea dincolo de neîncrederea specifică unui ofițer de poliție, l-ar fi găsit foarte atrăgător pe ajutorul de șerif. Aspectul lui impunător, fizicul lui impresionant, chiar și blestemații ăia de ochi cenușii, toate la un loc erau extrem de atrăgătoare.

Însă el părea hotărât să o facă să se încurce, să o prindă cu minciuna, ceea ce stârnea în ea o antipatie intensă. Îndreptându-și spatele, ea spuse:

- Oren a fost colegul meu. Era foarte bun la ce făcea. Aș merge într-atât de departe încât să afirm că este sclipitor. Dar s-a transformat într-un admirator respins care mă urmărește de un timp încoace și care noaptea trecută m-a amenințat c-o să mă omoare. A spus că trebuie s-o facă.

Ajutorul de șerif o studie pentru un moment îndelungat, după care își puse carnețelul și pixul la loc.

- Poate că Lofland a fost instalat între timp.

Când Ski intră în rezervă, nimeni nu păru bucuros să îl vadă. Nici asistenta, care îi spuse că pacientul era în continuare slăbit și îi ceru lui Ski să nu stea prea mult. Nici doamna Lofland, care se dovedi politicoasă în clipa în care el se prezentă, dar numai pentru că nu avea de ales. Nici pacientul, care, dintre toți, părea cel mai puțin fericit de faptul că Ski era acolo.

Ben Lofland, proaspăt ieșit de la terapie intensivă, unde fusese dus după operație, era cuplat la diferite cabluri și tuburi și nu părea a se simți prea bine. Glonțul lui Oren Starks îl străpunsese ca lumea, provocând răni la intrare și la ieșire, dar afectându-i, în mod miraculos, numai puțin țesuturile în drumul lui. Îi ratase toate organele interne și intestinele. Starea lui devenise gravă din cauza cantității de sânge pierdut. Fie Lofland merita din cine știe ce motiv să trăiască, fie avusese un noroc chior.

Ski paria pe ultima variantă.

Condiția lui era departe de a fi critică, dar lui Ski i se păru un individ de doi bani - și plângăcios, pe deasupra. De îndată ce fură făcute prezentările, iar asistenta ieși din cameră, el spuse:

- Chiar nu mă simt în stare să fac asta acum.

- O să fiu succint, spuse Ski.

- De ce trebuie să vorbești cu Ben? Nu v-a spus ea ce s-a întâmplat?

Ski se întoarce spre Amanda Lofland, care accentuase vizibil cuvântul *ea*, făcând ca pronumele să sune precum un cuvânt ce definea ceva urât mirositor.

- Domnișoara Malone a dat o declarație detaliată noaptea trecută și încă una în dimineața aceasta. Însă ar putea fi de ajutor să-l prindem pe Starks...

- Încă nu l-ați prins?

Lui Ski îi displăcu aluzia de incompetență, reliefată clar în întrebarea lui Lofland.

- Domnișoara Malone nu i-a văzut mașina. Era ocupată încercând să împiedice ca hemoragia să vă fie fatală, pe podeaua din dormitorul dumneaei.

Ski știe că menționarea dormitorului lui Berry Malone - nu durerea - fusese cea care îl făcuse pe bărbatul din fața lui să se crispeze.

Lofland îi aruncă o privire îngrijorată soției sale, care își petrecuse propriile brațe în jurul ei de parcă risca din clipă în clipă să se descompună.

Fără alt imbold din partea lui Ski, Lofland spuse:

- Am auzit-o pe Berry țipând. Le-am auzit vocile. Am fugit...

- Dormeați?

Ski își scoase carnetul și pixul din buzunarul de la piept.

- Poftim?

- V-a trezit țipătul ei?

- Oh, nu. Încă nu mă dusesem la culcare.

El îi mai aruncă o privire soției sale, care se duse la geam și se uita printre jaluzele la gurile de ventilație de pe acoperiș.

- Erați încă treaz, declară Ski.

- Corect.

- Însă nu l-ați auzit pe Starks intrând în casă.

- Nu.

- Vreun motor de mașină? Sau vreun motor de ambarcațiune?

- Credeți că a venit cu barca?

- Este posibil. Verificăm acum ipoteza asta.

- N-am auzit nici un motor de barcă.

- Nimic?

- Nu.

- OK.

Lofland făcu o pauză, ca să vadă dacă Ski avea de gând să întrebe altceva și, când văzu că nu o face, Lofland continuă:

- Am venit în goană pe coridorul suspendat, din partea cealaltă a casei.

Îi aruncă soției sale o altă privire, ca și cum voia să se asigure că ea auzise cât de departe erau cele două dormitoare unul față de celălalt.

- Când am ajuns în camera lui Berry, m-am dus în grabă spre baie. De-acolo se auzeau vocile. Oren stătea în fața căzii de baie, cu spatele la mine. Probabil m-a auzit. S-a întors și m-a împușcat.

- A apucat și să spună ceva?

- Nu. Lofland făcu o grimasă ce denota lipsa de confort. Pot să-mi dai niște apă, te rog?

Amanda veni spre pat. Turnă apă dintr-o carafă într-un pahar de plastic, după care se aplecă deasupra lui și îi ghidă paiul îndoit către gură. Când el bău, se uită în sus la ea și îi atinse mâna.

- Mulțumesc, scumpo.

Ea îi zâmbi fără prea mult entuziasm, puse paharul la loc pe noptieră, după care își reluă studiul amănunțit al dispozitivului de ventilație de afară, prin geam.

- Deci doar s-a întors, v-a văzut în chiloți și a apăsat pe trăgaci, spuse Ski.

- Da. Părea profund zdruncinat.

- De ce credeți asta? A fost gelos că v-a găsit în casa de pe lac?

- Nu cunosc cauza stării mentale precare a lui Oren, domnule ajutor de șerif.

Lui Ski îi displicu tonalitatea acestuia. Pentru a se abține să îl plesnească pe nemernicul ăsta care-o făcea pe sfântul, trecu rapid în revistă câteva pagini din carnetel.

- Ce s-a întâmplat după ce v-a împușcat Starks?

- Nu vă pot spune. Mi-am pierdut cunoștința.

- Domnișoara Malone zice că ați fost conștient până când au ajuns paramedicii acolo.

- Am fost? Dacă-i așa, nu-mi aduc aminte. Probabil am intrat în stare de șoc. Nu-mi amintesc nici măcar vreun fel de durere până când nu mi-am recăpătat cunoștința, la terapie intensivă, azi-dimineață. Nu știam unde mă aflu. Eram atât de dezorientat, încât m-am pierdut cu firea. Asistenta mi-a spus c-am fost împușcat și c-am trecut printr-o intervenție chirurgicală. Atunci, incidentele au început să-mi revină încetul cu încetul în memorie, însă, între momentul în care Oren a tras cu pistolul și momentul în care mi-am revenit în rezerva de spital, totul este în ceață.

- Cât de bine îl cunoașteți pe Starks?

- Numai în calitate de coleg.

- Nu l-ați mai văzut de când a fost concediat?

- Nu.

- Ați ieșit vreodată cu el în oraș? Să vă duceți, de exemplu, să beți o bere după program?

Lofland clătină din cap.

- Nu l-am văzut niciodată în societate.

- Doamnă Lofland?

Când Ski îi spuse numele, ea tresări ușor surprinsă și veni repede spre ei.

- Ce impresie aveți despre Oren Starks?

- N-am nici una.

- Nu l-ați întâlnit niciodată?

- Ba da. Ben ne-a făcut cunoștință la o activitate organizată de companie.

- Nu l-ați întâlnit decât atunci, o singură dată?

- O dată sau de două ori. Nu-mi mai amintesc.

- Nu v-a sărit nimic în ochi în privința lui?

- Au fost niște întâlniri întâmplătoare, domnule ajutor de șerif. Lipsite de importanță. Dacă aș fi știut că într-o bună zi va încerca să-mi omoare soțul, i-aș fi acordat mai multă atenție.

După părerea lui Ski, cei doi se meritau unul pe celălalt. Erau la fel de nesuferiți. Își concentrează din nou atenția asupra lui Ben.

- Dumneavoastră și Starks vă înțelegeați bine la birou?

- Ei, era un tip pe care mulți nu îl plăceau, însă eu n-am avut nici un fel de probleme cu el.

- Dar domnișoara Malone a avut?

- Dumneavoastră n-ați spune că urmărirea cuiva reprezintă o problemă?

Din nou, tonul de atotștiutor al acestuia îl irită pe Ski. Îi veni să îi smulgă cateterul prin care lui Lofland i se golea vezica urinară, să vadă ce efect ar fi avut asta asupra sarcasmului lui, însă se mulțumi să îl măsoare lung și cu răceală.

Lofland îi pricepu mesajul. Zâmbetul superior îi dispăru.

- Berry mi-a spus că Oren o tot urmărea și nu-i dădea pace.

- Când?

- Când mi-a spus? Prima oară când am auzit despre acest lucru a fost atunci când s-a hotărât să-și petreacă vara aici, în Merritt. Bineînțeles că am fost surprins.

- De ce?

- Berry este atât de dependentă de muncă. Rareori își ia câteva zile de vacanță. Ajunge prima la serviciu și pleacă ultima. Însă Oren devenise o adevărată pacoste, a spus ea. Voia să dispară vreo lună, două, sperând că el avea să își piardă interesul. Așa că muncea din casa de pe lac. Locul pe care îl numește anexa.

- Și cum a mers treaba?

- Nu la fel de bine ca atunci când eram amândoi la serviciu. Am lucrat în echipă, aproape numai noi doi, la o campanie pentru un client important.

Îi aruncă o privire rapidă soției lui.

- Mai bine de o sută cincizeci de kilometri nu sunt la fel de ușor de parcurs precum distanța dintre două birouri apropiate, sublinie Ski.

- Nu. Distanța a creat câteva problemă de eficiență. Aici, la mama naibii, conexiunea la internet nu funcționează întotdeauna bine, îndeosebi afară, înspre lac. Însă totul a fost în regulă. Iar dacă asta o ajuta să scape de Oren, am fost dispus să trec peste câteva inconveniente și întârzieri.

- Hmm. Ski se prefăcu a se gândi la spusele lui, a le acorda importanța cuvenită. După care spuse: Ieri i-ați adus niște materiale.

Umerii Amandei Lofland se ridicară și se lăsară în jos într-o respirație profundă. Lofland își căută o poziție mai confortabilă în patul de spital.

- Cât de mult mai aveți, domnule ajutor de șerif?

- Nu prea mult. Așadar, v-ați adus de lucru încoace, ieri.

- Trebuia să finalizăm propunerea noastră înainte de a o prezenta clientului săptămâna viitoare. Schițele nu se vedeau prea bine în format PDF. Berry m-a întrebat dacă aș putea să vin cu ele, s-o las să le vadă exact așa cum ar face-o clientul. Trebuia, de asemenea, să semneze pentru a-și da acordul în privința câtorva elemente care mai fuseseră adăugate. Așa că un drum încoace a părut inevitabil.

- Cine știa că veniți?

- Ei bine, Amanda.

- În afară de dumneaei. Cei de la Delray?

- A trebui să-i anunț pe cei de la birou că o să fiu plecat toată ziua, așa că da, le-am spus câtorva.

- Trei, patru persoane?

Cu o nerăbdare evidentă, el răspunse:

- Secretarei care răspunde la telefon pentru departamentul nostru. Șefului meu direct și asistentului acestuia. Pot să vă spun numele lor.

- În afară de ei, n-a mai știut nimeni altcineva?

- Asta dacă nu cumva vreunul dintre ei i-a spus altcuiva.

- E posibil să îi fi spus vreunul dintre ei lui Oren Starks că urma să vă petreceți ziua cu Berry?

- Mă îndoiesc că au ținut legătura cu Oren, însă, dacă vreți să știți asta, va trebui să îi întrebați.

Ski zâmbi.

- Va trebui. Înainte ca Lofland să poată adăuga ceva, Ski întrebă: La ce oră ați ajuns ieri-dimineață?

- În jur de zece jumătate. Ne-am apucat imediat de treabă și am muncit toată ziua.

Ski frunzări alte file din carnețelul lui, după care spuse alene:

- Ați intrat împreună în piscină?

Lofland îi aruncă o privire rapidă soției sale, aflate în continuare lângă geam, cu spatele spre cameră.

- După ce ne-am oprit din lucru, am înotat câteva lungimi de bazin.

- V-ați adus slipul?

Întrebarea lui Ski îl luă pe nepregătite.

- Ăăă, nu. Aveam în mașină un șort cu care mergeam la sală.

- Ce noroc!

Lofland nu spuse nimic. Ski continuă:

- Bănuiesc că șortul este pe undeva prin casă?

- L-am lăsat atârnat pe un suport de prosoape în baia de la camera de oaspeți.

- OK.

Ski lăasă asta să reverbereze ca un ecou pentru câteva momente, ca și cum i-ar fi cântărit semnificația, deși chiar găsisese șortul în baia camerei de oaspeți, exact așa cum spusese Lofland. Nu voia decât să îl facă să își piardă răbdarea și să se enerveze în fața soției lui, să vadă ce îi putea scăpa atunci. Deși era complet inutil, se uită din nou la carnețel.

- Dumneavoastră și domnișoara Malone ați pregătit niște carne la grătar pentru cină.

- N-am făcut pauză de prânz. Ne era foame.

- Se făcuse târziu, așa că ați hotărât să rămâneți acolo.

- Numai după ce am discutat cu Amanda, spuse Lofland în mare grabă. Până în momentul în care eu și Berry am terminat cina, iar eu am ajutat-o să strângă masa, se întunecase bine de tot - și nu se întunecă până la nouă jumate sau chiar mai târziu. Acesta a fost momentul în care am sunat acasă.

- Era unsprezece și trei minute, spuse Amanda, rămânând cu spatele la ei.

Lofland, arătând bolnăvicios, îi spuse lui Ski:

- Nu mi-am dat seama că era atât de târziu. Dar, dată fiind ora, Amanda mi-a spus că, după părerea ei, ar fi mai bine să nu pornesc atunci spre Houston.

Ski dădu aprobator din cap.

- Probabil așa a și fost cel mai bine.

- Aveți dreptate. Aș fi ajuns acasă după ora unu.

- Și nici n-ar fi fost indicat să conduceți după ce băuserăți.

Amanda se întoarse brusc și se uită la soțul ei. El își mută privirea de la ea înapoi la Ski, părând deopotrivă încurcat și nervos.

- Eu și Berry am băut niște vin roșu la friptură.

- Și bere.

Lofland își prinse buza de jos cu dinții.

- Am băut vreo două în timp ce se făcea grătarul.

- Și domnișoara Malone?

- A băut și ea o bere.

- Aha. Ski se uită la spatele rigid al Amandei Lofland înainte să-și concentreze din nou privirea asupra soțului ei. Ați luat cina în camera de zi?

- Nu, în spațiul destinat servirii mesei.

Ski făcu un schimb de priviri destul de lung cu bărbatul, lăsându-l astfel să știe că văzuse pahare de vin în camera de zi, pe măsuta de cafea dispusă în fața unei canapele ce părea foarte confortabilă. Decise să îl lase pe Lofland să îi explice soției sale semnificația acelei întrebări.

Închise carnetul și îl băgă împreună cu pixul la loc în buzunar.

- Cred că asta-i tot pentru moment.

- Bun, spuse Lofland. Mă simt ca naiba și aș vrea să dorm.

Ski se retrase, promițând că nu avea să-i deranjeze somnul dacă nu ar fi fost absolut necesar și că urma să îi țină la curent cu operațiunea de căutare a lui Oren Starks. În momentul în care ieșea din rezervă, se întâlni cu o asistentă, care intra cu ustensile pentru analize. Ski îi ținu ușa deschisă femeii, după care ieși pe coridor și o găsi pe Berry Malone, care stătea în continuare lângă ușă.

- Probabil vor avea nevoie de un minut să îi ia sânge, spuse el.

Ea dădu aprobator din cap.

- Cum se simte?

- Mai bine decât mort, ceea ce ar fi fost posibil.

Remarca aceasta o scoase din sărite.

- Iarăși faceți chestia asta.

- Poftim?

- Aruncați în stânga și-n dreapta cu aceste comentarii de jurnalist, în marea lor majoritate neplăcute, când un simplu răspuns direct ar fi de-ajuns.

El își băgă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, însă după aceea își dădu seama că această poziție îi scotea la iveală tocul pistolului prins la centură, așa că își lăsă mâinile pe lângă corp.

- Prietenul dumneavoastră este, fără îndoială, într-o stare destul de precară, însă medicul chirurg - am vorbit cu el la telefon în timp ce veneam încoace - mi-a spus că rana este curățată și că se va face bine. Va avea cu ce să se laude la vestiar.

Asistenta își făcu brusc apariția. Erau câteva flacoane noi de sânge în tăvița pe care o ducea, așa că misiunea ei fusese îndeplinită, însă Berry păru să ezite dacă să intre sau nu în rezervă.

- Care-i starea de spirit a lui Ben? Probabil mă urăște.

- De ce v-ar urî?

- Pentru că l-am târât încoace și s-a ales cu o împușcătură! Și biata Amanda!

- El spune c-a sunat-o.

- A sunat-o.

- Ea i-a zis ca e în regulă să-și petreacă noaptea acolo.

- Era târziu.

- Asta știa și ea. Evaluând reacția lui Berry, Ski adăugă: În schimb, nu știa de ora de cocteil și de vinul băut.

Berry își ridică mâinile pe lângă corp.

- Aveți de gând să faceți caz din faptul că am băut niște pahare de vin?

- Nu. Doar mă întrebam...

- Ce?

- Ce fel de vin roșu se potrivește cu munca?

Cu o răbdare exagerată, ea spuse:

- Nam băut vin până la ora cinei, iar Cabernetul merge foarte bine cu friptura.

- Când v-ați pus halatul?

Ea se holbă la el preț de câteva secunde, după care clătină nedumerită din cap.

- Poftim?

Ski mai făcu un pas, ca să fie mai aproape de ea.

- Când am ajuns acolo, nu aveți pe dumneavoastră decât un halat.

Un halat făcut dintr-un material moale și transparent ce se lipise de corpul ei ud, care mai apoi păru-se a dispărea, a se dizolva pur și simplu în încheștarea mâinii lui. Imaginea era intensă și total deplasată. La fel cum era și tonul mânios lipsit de sens pe care el o întrebă:

- În ce moment anume v-ați pus halatul? Când v-ați scos costumul de baie ud? Asta-i tot ce-ați purtat de-a lungul orei în care ați cinat cu Lofland?

El se aplecă din ce în ce mai aproape de ea, exagerat de aproape. De ce? Ca să o intimideze și să primească astfel un răspuns sincer din partea ei? Sau dintr-un motiv care nu avea nici o legătură cu obiectul investigației sale?

Amanda Lofland alesese exact acel moment să iasă din camera soțului său, iar neplăcerea de a o vedea pe Berry fu de-a dreptul evidentă.

Ski se trase repede înapoi, lăsând un spațiu adecvat între Berry și el.

- Bună, Amanda, spuse Berry.

Ski se gândi că tonul ei compătimitor și umil părea autentic.

- Ce face Ben? întrebă ea.

- Doarme.

Răspunsul sec al Amandei Lofland era în deplină armonie cu furia ce emana din ea. Ski observă că avea pumnii încheștați pe lângă corp.

- Nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare, zise Berry. Aș fi preferat ca Oren să mă împuște pe mine decât...

Râsul plin de cruzime al Amandei o întrerupse.

- Oh, mă îndoiesc.

- E adevărat. Vocea lui Berry păru a se frânge brusc. Nu l-aș fi crezut niciodată pe Oren capabil să facă așa ceva.

Cealaltă femeie păru a nu auzi asta. Ochii îi erau mișiți și plini de ură.

- A trebuit să ți-o dovedești, nu-i așa?

- Ce să-mi dovedesc?

- Că e de ajuns să pocnești din degete, și Ben o să alerge la tine.

- Despre ce vorbești?

- Nu poți suporta ideea că este căsătorit cu mine, așa că l-ai ademenit încoace ca să...

- Amanda, ce...

- Am urât gândul că avea să-și petreacă o zi aici cu tine. Însă m-am prefăcut că nu mă deranjează. La urma urmei, era în interes de serviciu.

- Chiar a fost în interes de serviciu. Termenul-limită pentru predarea acestei campanii este luni. Și suntem hotărâți să-l respectăm.

- Exact. Așa că aș fi fost o scorpie dacă aș fi zis: „Nu, nu poți să te duci“. Ce fel de soție aș fi fost dacă n-aș fi avut încredere în soțul meu?

- Poți avea încredere în el. Ben te adoră. Te-a sunat de mai multe ori de-a lungul zilei. L-am auzit.

- Oh, da. M-a sunat periodic, să mă convingă cât de mult muncii voi doi.

- Chiar am muncit.

- Între lungimi de piscină și sticle de vin.

Berry oftă dezaprobator.

- N-a fost așa. Te rog, Amanda, nu face asta.

Își întinse mâinile spre cealaltă femeie, însă Amanda Lofland se trase înapoi.

- Nu mă atinge. Și nu te mai apropia de soțul meu!

O porni în lateral și trecu de ei, ciocnindu-se de cuplul care stătea la câțiva metri distanță și auzise, fără voie, totul.

Ski nu îi observase până atunci. Caroline King se uita lung, cu exasperare, la fiica ei. Lui Ski îi fu mai greu

să definească expresia bărbatului cu aspect dur care o însoțea, însă ochii lui misterioși erau ațintiți tot asupra lui Berry.

capitolul 6

Fuse mai bine că Dodge nu fusese nevoit să vorbească, căci n-ar fi putut să o facă nici dacă viața lui ar fi depins de acest lucru.

Era un tip experimentat și sătul de lume. Nimic nu îl mai deranja. Era călit la orice fel de cruzime pe care o persoană o putea aplica asupra alteia. Oh, dacă vedea imaginile unor copii înfometați din Africa sau ale militarilor americani făcuți praf de un fanatic în numele nu știu cărui Dumnezeu, era mișcat, însă era mai degrabă cuprins de turbare decât de mâhnire. Mâhnirea și întristarea nu prea aveau loc în inima unui cinic precum el.

Același lucru era valabil și în privința celorlalte emoții ce țineau de sensibilitate.

Crezuse că se pregătise pentru întâlnirea cu fiica lui. La urma urmei, nu o cunoștea. Nu era ca și cum făcuse cândva parte din viața ei, între ei se formase o legătură puternică, iar după aceea se distanțase de ea.

Nu avea fotografii cu ei doi împreună. Nu avea amintiri cu ea așa cum avea cu Caroline.

El și copila lui nu aveau nimic în comun cu excepția legăturii de sânge. Bănuise că era posibil ca, atunci când avea s-o întâlnească, să simtă câțiva fluturi în stomac, poate o ușoară umezire a palmelor, însă la asta s-ar limita reacțiile sale, și încă unele de scurtă durată.

Așa că se trezi complet nepregătit pentru reacția fizică profundă pe care o resimți când el și Caroline cotiră pe coridorul de spital, iar Caroline spuse:

- Uite-o, ea este.

În prima clipă când o zări pe femeia cu mâini și picioare lungi, cu păr roșcat-cafeniu, se simți de parcă fiecare celulă din corp îi era lovită de un factor instinctiv

de recunoaștere, ca și cum fiecare celulă lua poziția de drepti și declara: „Pe ea o cunosc“.

Înima aproape că încetă să-i mai bată. Își controlă cu greu impulsul de a se apuca de piept, în timp ce icnea ca să inspire. Sunetul aerului ce-i năvălea în mare grabă în plămâni îi umplu urechile. Se simți amețit și nesigur pe picioare, în asemenea măsură, încât aproape că se întinse spre Caroline să se sprijine de ea.

Și chiar și mai surprinzătoare decât aceste reacții fizice fu reacția emoțională. Un zvâcnet acut, în străfundul stomacului, o strângere de inimă, o înțepătură în suflet, toate extrem de dureroase în intensitatea lor.

Tânăra aceasta frumoasă, cu tenul lui Caroline, era carne din carnea lui, copilul lui. Miracolul existenței ei îl copleși... pentru a doua oară. Însă prima oară fusese prea tânăr și prea stupid, mult prea îndrăgostit de mama ei ca să aprecieze pe deplin miracolul de a avea un copil.

Alături de aceste reacții emoționale și viscerele, luă naștere o alta, care fu chiar mai surprinzătoare, deși la fel de eruptivă. Deodată, era Conan Barbarul, cu un simț al proprietății și o atitudine protectoare aproape nebunești. Dumnezeu să îl apere pe oricine ridică mâna asupra copilului lui. Avea să îi smulgă beregata cu dinții.

Dar, cu toate aceste impulsuri noi și explozive ce i se perindau prin tot corpul, era un lucru bun că nu trebuia să spună nimic chiar atunci. Însă Dumnezeu, sau indiferent cine se ocupa cu chestiile astea, se îndurase și îl lăsase să treacă peste următoarele câteva momente fără să se facă de râs.

Reuși să înainteze de-a lungul holului alături de Caroline, la un pas rezonabil de normal pentru un bărbat ai cărui genunchi păreau să se fi transformat în gelatină. Căci el era încântat la culme să o vadă pe Berry, însă Caroline recunoscuse că nici măcar ea nu putea să prevadă cum avea să reacționeze Berry când urma să afle cine era el.

Dodge își imaginează că era posibil să fie la fel de agitată ca el. Sau să îl scuiepe în față și să refuze să îl recunoască în vreun fel, sau să o dea în teatru ieftin și să îi vorbească cu patos și emfază, sau să țipe și să leșine. Indiferent de ce avea să facă ea, indiferent de cum avea să abordeze această situație, el trebuia să se conformeze. Nu se aștepta la o reacție prea bună, ba chiar merita ce era mai rău și era pregătit pentru orice.

Însă anticipatul moment în care ea urma să îi fie prezentată nu era iminent, căci Berry părea ocupată.

Dodge și Caroline erau suficient de aproape acum să audă fără să vrea schimbul de replici ce avea loc între ea și o femeie blondă, ale cărei trăsături frumoase erau deformate de mânie.

- Oh, da. M-a sunat periodic să mă convingă cât de mult munciți voi doi.

- Chiar am muncit.

- Între lungimi de piscină și sticle de vin.

Berry oftă dezaprobator.

- N-a fost așa. Te rog, Amanda, nu face asta.

Gestul ei împăciuitoare fu respins cu dispreț. După ce îi spusese lui Berry să nu o atingă și să nu se mai apropie de soțul ei, blonda trecu valvârtej ocolind un tip masiv încălțat în cizme de cowboy și se ciocni de el și de Caroline. Femeia murmură o scuză în timp ce trecu de ei, împleticindu-se.

Dodge își puse mâna sub cotul lui Caroline.

- Aproape că te-a dat jos. Ești bine?

Ea încuviință din cap dusă pe gânduri și se apropie rapid de fiica lor.

- Dumnezeu mare, Berry. Despre ce era vorba?

- Oh, mamă, totul e din ce în ce mai rău.

Caroline o luă deoparte, și cele două începură să vorbească în șoaptă. Fiind exclus din discuția confidențială dintre mama și fiica ei, Dodge și tipul cu aspect de cowboy se măsurară unul pe celălalt din priviri. În cele din urmă, cowboy-ul spuse:

- Ski Nyland.

Dodge îi strânse mâna mare întinsă spre el.

- Ajutor de șerif.

- Așa e.

El avea ochii aceia cenușii imperturbabili și stilul acela direct pe care i le descrisese Caroline. Dodge spuse:

- Am auzit de dumneavoastră.

- OK. După care, după o fracțiune de secundă: Dumneavoastră cine sunteți?

În circumstanțele date, extrem de nefirești, Dodge nu se simți deloc jignit de stilul direct de abordare al acestuia și îi răspunse la fel:

- Un prieten de familie.

Își aruncă privirea peste umăr în direcția în care o luase blonda, însă aceasta dispăruse. Întorcându-se din nou spre Nyland, întreabă:

- Este soția lui Ben Lofland?

Ajutorul de șerif dădu aprobator din cap.

- Și nu-i o femeie fericită. Telefonul lui mobil țârâi. Mă scuzați.

Se întoarse cu spatele la Dodge ca să preia apelul.

Berry și Caroline încă mai stăteau de vorbă în șoaptă, lăsându-l pe Dodge de capul lui. Așa că decise să se ducă și să se uite după soția nefericită a lui Ben Lofland, care părea să aibă nevoie disperată de a vorbi cu cineva.

Și așa, pur și simplu, își dădu seama că era implicat. Că se simțea obligat. Aici era vorba despre copilul lui, era problema lui, lupta lui.

O jumătate de oră mai târziu, lui Dodge îi sună mobilul. Văzu că era Caroline cea care îl apela. De îndată ce răspunse, ea îl întreabă:

- Unde te-ai dus?

- Afară, să fumez.

- Ieșim și noi acum.

- I-ai spus lui Berry...

- Nu.

El asimilă informația, după care spuse:

- O să fiu la mine în mașină.

Apoi închiseră amândoi telefonul. Dodge merse de-a lungul potecilor frumos aranjate din curtea spitalului spre parcare în care el și Caroline își lăsaseră mașinile,

pe locuri învecinate. Își termină țigara, se sui în mașina lui și porni motorul pentru a putea pune în funcțiune aerul condiționat.

Poate că în Atlanta mai erau și zile cu umiditate crescută, însă, *la naiba*, pe aerul ăsta de aici îl resimțai ca pe o pătură udă. Ți se lipea de păr, de haine și de piele. Densitatea lui îți congestiona căile nazale și pulmonare. Umiditatea crescută reprezentase un motiv pentru care nu îl întristase, în urmă cu treizeci de ani, gândul de-a părăsi ținutul de coastă al Texasului. Singurul motiv.

Se uită spre ușile de ieșire exact când cele două femei își făcură apariția.

Berry era cu un cap mai înaltă decât Caroline, însă picioarele îi erau la fel de zvelte și se mișca cu la fel de multă grație. Când ajunseră la mașini, Caroline se aplecă și îi spuse prin geamul coborât al portierei din dreapta a mașinii lui:

- Vino după mine!

El dădu aprobator din cap și se uită dincolo de ea, spre Berry, care deschise portiera pasagerului de la mașina lui Caroline, după care își trase ușor ochelarii de soare în jos și îl privi cu curiozitate peste plafulul mașinii. După un moment lung, în care inima lui Dodge acționează precum un ciocan pneumatic folosit la demolări, își puse ochelarii de soare la loc și se sui în mașină.

Trecură câteva minute bune înainte ca sistemul lui cardiac să își revină la parametri normali, însă continuă să se întrebe ce îi spusese Caroline lui Berry despre el și în ce calitate îl prezentase. Cum îi explicase apariția lui bruscă în viața lor?

Ei bine, indiferent de cum stăteau lucrurile, nu mai avea să dureze mult până când urma să afle. Din parcare a spitalului, drumul până la casa de pe lac dură șaptesprezece minute. Trei dintre ele fură petrecute la semafoarele de pe Bowie Street, strada principală ce trecea prin centrul orașului Merritt.

Chiar după stadionul de fotbal al liceului de la marginea orașului, Caroline întoarse și o luă pe Lake Road,

un drum ce-și merita numele, căci, la opt kilometri după intrarea pe drumul secundar, se termina cu o intersecție în formă de T, cu lacul întinzându-se direct în față, semnul de stop fiind separat de drum de un minimagazin cu de toate, inclusiv momeală de pescuit, un ponton de pescuit și o rampă de lansare ambarcațiuni publice. Extensiile din dreapta și din stânga T-ului erau niște drumuri înguste încadrate pe ambele părți de pădure, în mare parte de conifere.

Caroline o luă la stânga. Drumul urma configurația malului lacului. Cele câteva case pe lângă care trecură erau exclusiviste și aparțineau unor oameni cu bani, judecând după ce putea Dodge să vadă din ele în spatele aranjamentelor peisagistice extravagante și al zidurilor ce împrejmuiau proprietățile. Câteva dintre case și mai multe terenuri dispuse în fața lacului aveau anunțuri cum că erau de vânzare.

„Caroline King Realty“, scria pe plăcuță. Numele ei era scris cu litere albe cursive pe un fundal verde intens. O coroană mică de aur trona în partea de sus a literei K.

Casa ei era la aproximativ o sută de metri distanță față de drum, într-o zonă defrișată ce făcuse cândva parte din pădurea înconjurătoare. Pinii și stejarii lăsau locul chiparoșilor în vecinătatea malului lacului. Apa calmă reflecta soarele precum o oglindă. Un ponton scurt ieșea din apă, însă Dodge nu văzu nici o barcă.

Casa în sine era surprinzător de modestă, nici pe departe la fel de grandioasă ca acelea pe lângă care trecuseră. Plăcile de șindrilă, de la exterior, erau vopsite într-un gri spălăcit, punctat de obloane albe la geamuri și de coloane de-a lungul verandei. Atât în față, cât și în spatele casei era câte un petic de curte, gazonul des și înalt cedând cu grație în fața covorului de vegetație de pădure din perimetrul zonei defrișate.

Straturile de flori bine îngrijite reprezentau fâșii de culoare vie și strălucitoare, plantele fiind îngropate subtil în straturi de ace de brad.

El își trase mașina închiriată lângă a lui Caroline, opri motorul și coborî. Din nou, simți că i se înmoaie genunchii.

Caroline spuse foarte vioaie:

- Haideți să mergem înăuntru, să facem prezentările. Să ne adăpostim de soarele ăsta. Eu și Berry suntem predispuși să facem pistruu.

El era pe cale să spună: „Știu“. Își petrecuse o noapte întreagă încercând să sărute fiecare dintre pistruii de pe pielea ei. Însă, neavând nici un fel de indiciu legat de ceea ce îi spusese Caroline lui Berry despre el - cu certitudine nu asta -, nu zise nimic în timp ce le urma pe cele două femei în sus pe trepte și mai apoi pe o ușă ce dădea direct în bucătărie.

De îndată ce ajunseră cu toții înăuntru, Caroline spuse:

- Sper că nu te deranjează să intri prin partea din spate, domnule Hanley. Noi nu suntem prea protocolari pe-aici și rareori folosim ușa frontală.

Respirația îi era ușor întretăiată, așa cum fusese când dăduse prima oară ochii cu el la Mabel's Tearoom.

- Berry, dumnealui este Dodge Hanley.

Berry își scoase ochelarii de soare, punându-i alături de geanta ei pe masa din bucătărie, după care se întinse să dea mâna cu el.

- Bună.

El îi luă mâna, atingând-o pentru prima dată.

- Bună. Preț de câteva secunde, asta fu tot ce reuși să articuleze. După care murmură: Poți să îmi spui Dodge.

Cu același ton excesiv de jovial, Caroline veni cu o propunere:

- Ce ziceți de niște ceai cu gheață?

Berry încă se uita lung la el, măsurându-l din priviri. Absentă, răspunse:

- Sună bine.

- Bine, zise și el.

Caroline le sugeră să intre în camera de zi în timp ce ea punea ceaiul în pahare.

- Pe-aici, spuse Berry, dispărând printr-o ușă deschisă.

Dodge îi aruncă lui Caroline o privire descumpănită.

- Du-te, îi șopti ea. E-n regulă.

El o urmă pe mai tânăra femeie afară din bucătărie, și, când ajunseră în camera de zi, aceasta trecu direct la subiect:

- Mama mi-a spus că ești detectiv particular.

Așadar, într-o oarecare măsură, Caroline hotărâse să fie cinstită în privința lui. Adevărul era întotdeauna de folos când trebuia să minți.

- Așa este.

- De fapt, n-am mai cunoscut unul până acum.

- Nu este cum pare la televizor.

- În ce sens este diferit?

- Ei bine, n-a trebuit niciodată să sar de pe o clădire înaltă ca să evit să fiu împușcat și nici nu am fost prins în capcană de-un răufăcător, în întuneric, pe o alee ce se înfundă. În marea majoritate a timpului, vânez hârtii, nu oameni.

Ea zâmbi ca și cum nu știa dacă să îl creadă sau nu.

- Ești din Atlanta?

- Locuiesc acolo acum. Muncesc pentru un avocat. Un avocat al apărării. Cel mai bun. Sau cel mai rău, adăugă el. Depinde de ce parte a baricadei ești.

- Ți-e un tip dur?

- Cel mai dur. L-am auzit fără să vreau pe un asistent al procurorului acuzându-l pe Derek că dimineața și-ar presăra sticlă pisată peste porția de cereale.

Ea zâmbi din nou, însă expresia i se schimbă rapid într-o încruntătură evidentă. Se duse la un întrerupător de pe perete și porni ventilatorul fixat de plafon.

- Mama a adus o firmă de curățenie în dimineața asta. Se simte mirosul soluției pe care au folosit-o. Tu nu-l simți?

- Nu. Nu mai am miros. De la prea mult fumat.

- Am încercat și eu să fumez în liceu. O țigară doar, atâta tot. Însă m-a prins mama. Pe vremea aceea, eram sigură că are niște superputeri, ochi la ceafă și auz ultrasensibil. În sfârșit, ea și tati au făcut o criză de nervi și m-au pedepsit, interzicându-mi să mai ies din casă

două săptămâni și, mai rău de-atât, mi-au luat telefonul pentru o lună de zile. N-am mai aprins niciodată o altă țigară.

El zâmbi, însă simțise o săgeată direct în inimă la auzul cuvântului „tati”.

- Bun. Foarte bine. Ăsta-i un obicei tare păcătos.

Ea îi susținu privirea o perioadă lungă de timp, după care îl duse spre un balansoar.

- Îmi cer scuze. Manierele mele lasă de dorit azi. Ia loc.

Ea se așeză pe colțul canapelei exact în momentul în care Caroline intră cu o tavă pe care avea trei pahare de ceai cu gheață. Puse tava pe măsuta de cafea.

Berry se uită la tavă și murmură:

- Paharele noastre de vin.

Dodge luă paharul de ceai cu gheață pe care i-l dădu Caroline. Deși pe tavă erau un bol de zahăr și lingurițe, Caroline nu îi oferī, deoarece știa că, deși prefera să își bea cafeaua cu două lingurițe pline ochi, ceaiul și-l bea neîndulcit. Se întrebă dacă Berry băgase de seamă. Aparent nu, căci încă se uita cu un aer meditativ la tavă.

- Ce-a fost asta, dragă? Întrebă Caroline în timp ce puneă o lingură de zahăr în pahar înainte să i-l dea lui Berry.

Berry luă paharul, sorbi din el, după care păru să iasă din transă.

- Nimic.

Se uită la Dodge, care încerca să stea nemișcat în balansoarul din nuiiele, deoarece, de fiecare dată când se mișca, scârțâia. Ceva ce aducea cu un geamăt.

Ea își puse paharul de ceai la loc pe tavă, își frecă mâinile să scape de condensul de pe pahar, aruncă o privire în direcția lui Caroline, după care i se adresă din nou lui:

- Nu sunt sigură de ce te-a reținut mama.

- Ți-am spus de ce, interveni Caroline. Domnul Hanley are niște referințe grozave.

- Așa ai spus, mamă. Că ai auzit de dumnealui de la un prieten vechi de-al tău din Houston pentru care

a făcut ceva la un moment dat. Uitându-se din nou la el, ea spuse: Însă nu știu ce poți face pentru mine. Pentru noi.

- Nici eu nu știu ce pot face. Însă, bazându-mă pe ceea ce mi-a spus mama ta și pe ce-am văzut din scena aia de la spital, nu încape îndoială că ești la ananghie.

- Domnule Hanley..., începuse Caroline.

- Uite ce e, termină cu domnule Hanley, bine?

Caroline fu redusă la tăcere de tonul lui dur. Dacă el sunase mai răutăcios decât intenționase, îi părea rău, însă faptul că ea i se adresa cu „domnule Hanley“ îl enerva la culme.

Și nu era puțin ridicol să nu-i folosească prenumele, dacă iei în calcul faptul că... Nu, mai bine să nu țină cont de *acel* fapt.

- Îmi cer scuze, spuse Caroline. Dacă preferi să ți se spună pe prenume...

- Insist asupra acestui lucru, Caroline.

- E în regulă, Dodge.

- Bănuiesc că, în condițiile astea, eu sunt Berry.

Fiica lor părea amuzată și totodată nedumerită din cauza polemicii legate de nume. Se uită când la unul, când la celălalt, oprindu-se la Caroline.

- Ce spuneai, mamă?

- Spuneam că *Dodge* are ani buni de experiență în domeniul investigațiilor criminalistice. M-am gândit că nu ne strică să avem de partea noastră pe cineva cu perspicacitatea și abilitățile lui.

- Ca să facă ce anume? întrebă Berry.

- Pentru început, să-l găsească pe jegosul care te-a amenințat. Scuze pentru limbaj, adăugă el.

Berry făcu un gest plin de nerăbdare prin care voia să spună: „Nu-ți bate capul cu asta“.

- Trebuie să-l gălesc pe tipul ăsta înainte să-și ducă la îndeplinire amenințarea de a te ucide, spuse el.

- Asta nu-i de competența autorităților?

El scoase un sunet în semn de batjocură.

- Wild Bill Hickok¹?

Ea își înăbuși un hohot de râs.

- Te referi la ajutorul de șerif Nyland?

- Mie-mi place de el, spuse Caroline cu fermitate.

Berry se uită la ea surprinsă.

- Am crezut că nu l-ai cunoscut decât aseară.

- Așa e. Însă îmi place ceea ce văd.

Junghiul provocat de gelozie resimțit de Dodge era nejustificat, însă de netăgăduit. Oare ce naiba îi plăcea lui Caroline atât de mult când se uita la înaltul și asprul ajutor de șerif Nyland?

Fața lui bronzată și părul de culoarea nisipului? Umerii lui lați și stomacul plat? Gura lui neînduplecată și bărbia despicată?

- Nyland e probabil un tip cu coloană vertebrală, mormăi el. Suficient de competent. Însă eu n-am aceeași încredere în autorități cum ai tu, Berry. Ea am găsit fugari în timp ce băieții cu insigne încă mai încercau să organizeze căutarea lor. Eu nu trebuie să bag documente la dosar. Nu trebuie să obțin aprobări de la indivizi care sunt mult mai stupizi decât mine. Nu trebuie să respect reguli sau să mă tem de retrogradare dacă lucrurile o iau razna.

Berry se uită spre Caroline, care îi luă mâna fiicei sale și o apăsă între propriile mâini.

- Dodge poate să fie cu ochii în patru. Să ne țină și pe noi la curent și să ne informeze. Nu vreau să fiu luată prin surprindere de ceva, cu atât mai puțin de reapariția lui Oren Starks.

- Și eu aș cam vrea să evit asta. Adresându-i-se din nou lui Dodge, Berry întrebă: Nu ți se cere să ai licență în statul în care lucrezi?

El ridică din umeri.

- Nu știu. Poate. Probabil că da.

Ea râse.

- Și nu-ți pasă?

- Ție îți pasă?

¹ James Butler Hickok, erou popular din Vestul Sălbatic american (n.red.)

Ea se uită la Caroline, care se cufundă în scaun.

- Noi, ăăă... eu și Dodge n-am avut timp să discutăm toate detaliile... ăăă... includerii sale în această ecuație.

El interveni în discuție:

- M-am prezentat în fața lui Nyland ca fiind prieten de familie. Nu sunt venit în calitate de persoană oficială.

- Până când trebuie să-ți încasezi nota de plată, spuse Berry pe un ton sec. Cât ceri ca să fii cu ochii în patru?

- Un preț rezonabil. N-o să te jecmănesc. Îți promit. Și, atâta timp cât nu e nimic la vedere, putem să-i spunem lui Nyland sau oricui altcuiva care întreabă că operezi în calitate neoficială.

În mod evident, lui Berry nu-i era totul clar.

- E un aranjament destul de ciudat. Însă astea sunt niște circumstanțe ciudate, cel puțin pentru mama și pentru mine. Bănuiesc că nu strică să avem pe cineva care să lucreze pentru noi din culise.

- Cred că Dodge o să fie un ajutor formidabil, spuse Caroline.

- Domnul Carlisle știe de el? o întreabă Berry.

- O să-l informez pe avocatul nostru la momentul potrivit.

Berry își retrase mâna din strânsoarea mamei sale, se ridică și începu să se învârtă neliniștită prin încăpere.

- Nu înțeleg necesitatea unui avocat. N-am făcut nimic greșit.

- Un motiv cu atât mai justificat să ai un avocat, spuse Dodge. Ori de câte ori Nyland vrea să te interogheze, nu spune nici un cuvânt fără ca avocatul să fie prezent.

- Deja am făcut asta.

Dodge înjură în barbă. Caroline întreabă:

- Când s-a întâmplat, Berry?

- La spital, înainte să ajungeți voi. Am stat de vorbă cu el.

- Despre ce?

- Despre felul de a fi al lui Oren. Orice ar fi putut să-i dea ajutorului de șerif Nyland o pistă de urmat. A fost o discuție inofensivă.

Dodge avea îndoielile lui.

- Să nu mai faci asta. Înțelegi? Șeful meu te-ar sfătui același lucru.

- Bineînțeles că ar face-o. Așa își câștigă banii.

- E adevărat. Și câștigă o grămadă de bani. Însă aş avea încredere în el când vine vorba despre viața mea. O grămadă de oameni au făcut-o.

- Oameni vinovați.

- Și oameni nevinovați, i-o întoarce el cu calm. Inclusiv femeia cu care în cele din urmă s-a căsătorit.

Caroline se lasă în față.

- S-a căsătorit cu o clientă? Cred că este o poveste interesantă.

Dodge se uită la ea.

- Da. E o poveste despre o femeie la ananghie și tipul chemat s-o salveze. Genul ăla de poveste din vechime. Băiatul cunoaște fata și pur și simplu se îndrăgostește până peste cap.

- Și băiatul a pierdut fata? întrebă Berry.

- Nu, spuse Dodge. Spre norocul lui Derek și al lui Julie, povestea lor a fost cu final fericit.

Ochii lui rămaseră fixați asupra privirii lui Caroline, și, preț de câteva secunde, atmosfera păru încărcată de tensiune.

Ea fu prima care își feri privirea. Deloc confortabil, Dodge își schimbă poziția în scaunul ce scârțâia și se aplecă spre tava de pe măsuta de cafea, atrăgându-i atenția lui Barry.

- Asta a părut să-ți declanșeze o amintire... mai devreme. Ai spus ceva despre paharele de vin.

Ea se așază la loc pe colțul canapelei și își strânse picioarele sub ea.

- După cină, eu și Ben am hotărât să împărțim ce mai rămăsese din sticla de vin. Așa că, înainte să ne ducem sus, la etaj, am stat aici să bem. Probabil că ajutorul de șerif Nyland a văzut paharele pe măsuta de cafea și a tras niște concluzii pripite și total greșite cu privire la însemnătatea lor.

- Tăvăleală alimentată de consumul de alcool? întrebă Dodge.

- Ceva de genul ăsta.

O încruntătură apăru între sprâncenele ei.

- Mă întreb dacă a scotocit prin gunoi ca să numere sticlele de bere și de vin pe care le-am consumat.

- Chestia asta cu băutura a scos-o din minți pe doamna Lofland, remarcă Dodge.

Ambele femei se uitară la el întrebător.

- Am vorbit cu ea.

- Ai vorbit cu ea?

- Când?

Puseră întrebarea în același timp. Dodge le explică:

- După scena aia urâtă de pe hol, în fața camerei soțului ei. Voi două v-ați tras deoparte ca să vorbiți. Nyland a primit un apel telefonic. M-am gândit s-o gădesc pe femeia aia, să văd ce-i în mintea ei. Era în bufetul spitalului, stând de una singură și bând o cola. Plângea. M-am dus la ea, i-am spus că nu aveam cum să nu observ că era necăjită și am întrebat-o dacă aş putea să îi fiu cumva de ajutor.

Le povesti aproape cuvânt cu cuvânt conversația pe care o avusese cu soția lui Ben. Discuția fusese lămuritoare și, în mare măsură, neplăcută.

Când termină ce fusese spus cu privire la ele, nici Caroline și nici Berry nu îl mai priveau în ochi. Lănțisorul subțire din biluțe ce atârna de la ventilatorul de tavan se tot lovea de carcasa metalică a acestuia. Respirația lui Dodge se auzea ca un pufăit când inspira și expira aerul în și din plămânii lui obosiți. Balansoarul din nuiiele scârțâi din nou, deși el ar fi jurat că nu își clintise nici măcar un mușchi.

Zgomotele acestea făceau și mai evidentă tăcerea celor două femei.

Într-un târziu, Dodge întrebă fără menajamente:

- E adevărat, Berry?

Ea încuviință din cap.

El se încruntă și privi spre Caroline, care se uita fix la mâinile ei, pe care și le ținea în poală și le strângea și le desfăcea. El își dresе vocea și se ridică.

- Trebuie să fumez.

El aproape că ieșise din cameră când Berry, cu capul plecat, spuse fără grabă:

- Când te întorci, o să-ți explic.

- Asta o să fie de mare folos.

- Ce nu înțeleg eu...

- Da?

Ea își înălță rapid capul și se uită la el.

- Tu n-ai cunoscut-o niciodată pe Amanda Lofland?

- N-am văzut-o niciodată pe femeia asta până când am auzit-o spunându-ți ție să stai departe de soțul ei.

- Cu toate astea, în jumătate de oră, ți-a destăinuit tot ce avea pe inimă. Cum de i-ai câștigat încrederea atât de repede?

Caroline spuse cu glas moale:

- Asta-i specialitatea lui.

capitolul 7

Houston, Texas, 1978

Unitatea specială se dovedi un mare fâs. Sau cel puțin asta era opinia lui Dodge. Să facă parte din ea nu părea a fi nici pe departe atât de fascinant și de provocator pe cât se așteptase și nici la fel de captivant pe cât îl făcuseră să creadă fanteziile lui. Era fericit să nu mai poarte uniforma și să nu mai lucreze în schimbul de noapte, însă până la momentul respectiv sarcinile lui în cadrul unității speciale presupuseseră în mare parte să participe la întâlniri obligatorii conduse de niște gură-spartă care își dădeau prea multă importanță, fără să aibă ceva constructiv sau relevant de spus.

Grupul de elită al ofițerilor de poliție și al agenților FBI se aduna zilnic în ceea ce era numit „comandament”. Chiar și în termeni eufemistici, denumirea aceea pompoasă nu descria nici pe departe spațiul în sine. Biroul fără nici un fel de însemne se afla la parterul unei clădiri obscure de birouri dispuse la marginea centrului orașului. Într-o zonă unde toate clădirile erau neîngrijite și în paragină, aceasta era cea mai rea dintre toate.

Singurul lucru care o făcea să merite era chiria ieftină. Aici se întâlneau să treacă în revistă relatările martorilor oculari la jafuri, să se uite la imaginile video surprinse de camerele de supraveghere ale băncilor în timpul atacurilor, să se pună reciproc la curent asupra progreselor individuale înregistrate în depistarea indiciilor și să discute strategii pe termen scurt.

Premisa de la care se pleca – anume, că grupul reprezenta elita – era extrem de amuzantă. Revăzuseră declarațiile date și se uitaseră la înregistrările video până când le învățaseră conținutul pe de rost. Nu aveau nici un fel de indicii, și, așa cum se întâmpla când venea vorba despre cum să procedeze cu investigația per ansamblu, nimeni, îndeosebi cei aflați la comandă, nu avea nici cea mai vagă idee despre nimic. Aceste așa-numite întâlniri de nivel înalt se transformau de regulă în genul de povești pescărești.

Glumele porcoase făceau înconjurul încăperii. Discuțiile despre mașini erau foarte lungi. Evenimentele sportive erau analizate și discutate adesea în contradicțoriu, făcându-se pariuri pe seama lor. Se beau găleți de cafea tare și se mâncau snackuri nesănătoase. Cei care fumau mențineau camera încetoșată. Se insultau unul pe celălalt, pe tema hainelor, a mașinilor, a școlilor absolvite, a soțiilor, a mamelor și a câinilor. Se lua la întrecere care se pârtăia mai cu foc. Vorbeau la nesfârșit despre femei – cu care se culcaseră și cu care voiau s-o facă.

Ceea ce nu făceau era să-l prindă pe jefuitorul de bănci.

Până la sfârșitul celei de-a doua luni, până și glumele porcoase se învechiseră, ca să nu mai vorbim de snackuri. Lumea devenise destul de încordată, îndeosebi ofițerii de poliție cu funcții superioare, care simțeau valul de critici din partea superiorilor și disprețul subalternilor.

Pentru a se adresa direct acestor probleme, fu organizată o întâlnire exclusivă pentru reprezentanții Poliției din Houston.

- Primarul îi face zile fripte până și șefului poliției. Vrea cu tot dinadinsul ca acest individ să fie prins înaintea ca el să-și depună candidatura ca să fie reales.

Căpitanul de poliție ce prezida această concentrare de forțe mustind de energie nu își vedea pantofii de burta ce îi atârna dizgrațios. În timp ce își ținea cuvântarea, disprețul lui Dodge spori. Se întrebă câți ani trecuseră de când umflatul ăsta făcuse muncă de cercetare, dăduse de urma vreunui infractor, făcuse o arestare. Avea tupeul să își apostrofesze subordonații când tot ce îl văzuse Dodge făcând pentru a se distinge de ceilalți era să umble tot timpul după monede pentru automatul de țigări și să spună cele mai cretine glume posibile.

Cum nu aveau nimic altceva concret, membrii unității speciale luau în discuție viabilitatea suspecțiilor de la momentul acela, bazându-se numai pe profilurile lor infracționale, chiar dacă nici unul dintre ei nu fusese văzut în incinta sau în vecinătatea vreuneia dintre bănci în timpul unui jaf.

Unul dintre acești suspecți fusese arestat cu un weekend în urmă pentru conducere în stare de ebrietate.

- Tipul e în pușcărie pentru încălcarea condițiilor eliberării condiționate. Așa că, dacă el e omul nostru, n-o să mai dea prea curând lovitura în nici o bancă, spuse căpitanul.

- Ei, oricum eu nu cred că el este tâlharul nostru, spuse unul dintre polițiști. Tipul e un scandalagiu. Un infatuat. Unul care face tot felul de tâmpenii fără să gândească. Nu are sângele-rece necesar să planifice și să execute astfel de lovituri.

Un alt polițist spuse:

- La ultimul jaf, individul a făcut praf camera de supraveghere video.

- Și?

- Și, dacă tipul ăsta-i un scandalagiu, nu ți se pare genul de lucru pe care l-ar face unul ca el? Banditul nostru e dat dracului. Își etalează calitățile, și o face în semn de sfidare.

- Din spatele unei măști.
- Da, dar știi la ce mă refer.

Urmă o întreagă dezbatere pe tema asta. Dodge, care fusese de acord cu primul ofițer, nu avea nimic de adăugat, așa că ignoră discuția în contradictoriu și încercă în van să își înăbușe căscatul.

După care auzi:

- Hanley!

Dodge se ridică și luă poziția de drepti.

- Ordonati?

- Cât de departe ai ajuns cu prietena lui Madison?

Tommy Ray Madison, unul dintre suspectii lor, era la rândul lui eliberat condiționat, după ce fusese închis pentru jaful armat asupra unui restaurant fast-food. În plus, mai avea la activ o lovitură la o bancă făcută cam de mântuială. Se potrivea descrierii generale în ceea ce privea înălțimea și greutatea făptașului lor neidentificat.

- În sensul la care vă referiți, domnule, n-am ajuns nici măcar în optimi, replică Dodge.

- În optimi? chicoti un alt polițist. Recunoaște. Ai dat greș.

Dodge confirmă, încuviințând din cap plictisit.

- Am dat greș, domnule căpitan.

- Cum așa? Se presupune că ești adevăratul Romeo al departamentului.

- Alchimia n-a funcționat. Doamna e gravidă.

- Uau, la naiba! Cu cine? Cu Madison?

Dodge făcu un gest sugestiv cu degetul mare în sus.

- E gravidă în patru luni. Ea și Tommy Ray sunt îndrăgostiți unul de celălalt. El o ia pe calea cea dreaptă, o iubește, iubește copilul ce se va naște, vrea să se căsătorească.

- Ai spus că-i o tipă isteată.

- Exact asta a fost impresia mea.

- Madison este un infractor nenorocit! strigă căpitanul. Ea a pus botul la prosteala aia cu inimioare și flori?

Dodge ridică din umeri.

- Dacă asta înseamnă dragostea pentru dumneavoastră... În plus, ea afirmă că Tommy Ray l-a descoperit pe Iisus în închisoare.

- Iisus a fost în Huntsville? întrebă sarcastic alt polițist.

- E întotdeauna ultimul loc unde să cauți, spuse un altul.

Căpitanul își stăpâni râsul. Îl întrebă pe Dodge:

- Ea cine crede că ești?

- Nimeni în mod special, doar un client obișnuit care comandă întotdeauna *fajita combo*. Ea îmi aduce berea înainte s-o comand. Cu două felii de lămâie verde. Îi dau bacșiș gras și sunt un bun ascultător.

- Vorbiți mult?

- Atât de mult cât să nu îi trezesc totuși vreo bănuială. Ard gazul pe-acolo până aproape de ora închiderii. Când lumea venită să ia cina se mai rărește, mai stă câteodată cu mine la masă. Cred că i-am câștigat încrederea.

- Ce poveste i-ai servit?

- Că n-am unde altundeva să mă duc și că urăsc să-mi petrec serile în apartamentul meu gol, unde locuiesc singur din cauză că nevastă-mea s-a înhăitât cu alt tip și l-a adus la noi în casă.

- Sunt atât de mâhnit, încât abia mai pot să vorbesc, spuse un polițist și se prefăcu a plânge.

- Sună ca o melodie country foarte tristă.

Căpitanul se încruntă spre cei ce îl întrerupseseră și se întoarse la loc spre Dodge.

- Care-i părerea ta?

Dodge se gândise mult la Tommy Ray Madison și la prietena lui. Deși părerea lui cinstită nu reprezenta ceea ce-ar fi vrut să audă cei din încăpere, le-o servi direct, fără menajamente.

- Tipa e de treabă. Prea de treabă pentru Madison, dar cine poate explica dragostea? Și se prea poate ca el să-l fi descoperit pe Iisus și acum să fie un om cu totul și cu totul altfel. Pe de altă parte, dacă Tommy Ray jefuia bănci sau dacă ea îl suspecta de încălcarea eliberării condiționate, cred că ar fi terminat-o cu el, cu copil sau

fără. Cred că ea l-a schimbat în bine. A insistat mult pe chestia asta cu integritatea, așa că nu cred că l-ar fi protejat.

- Deci nu-i el mușteriu nostru. Asta vrei să spui.

- Nu sunt absolut sigur de asta, domnule căpitan, însă tipul ăsta nu-i în partea superioară a listei mele, în nici un caz.

Ceilalți membri ai unității speciale, care încetaseră să mai glumească, avură nevoie de câteva clipe pentru a asimila informația, iar acest lucru îl flată pe Dodge, dat fiind că părea să se pună atâta preț pe părerea lui. Căpitanul își trecu mâna peste chip, rearanjând faldurile gușii.

- Fă în continuare ce ai început. Urmărește semnele unei schimbări în relația lor.

Dodge nu avea nevoie să i se spună acest lucru, însă dădu aprobator din cap ca și cum ar fi spus: „Ce idee bună, domnule căpitan. Cu siguranță așa o să fac“.

- Cum rămâne cu cealaltă, cu prietena lui Albright?

Franklin Albright era un alt individ eliberat condiționat, însă, dincolo de acest fapt, el și Tommy Ray Madison aveau puține în comun. Albright era și mai înfricoșător, și mai josnic, iar Dodge era aproape sigur că el nu îl căutase niciodată pe Iisus, și cu atât mai puțin îl găsisese sau intrase în turma Lui.

Încruntându-se, răspunse la întrebarea căpitanului:

- Numele fetei este Crystal, iar povestea asta este și mai încălcită.

- Cum așa?

- E vorba despre accesibilitate. Albright este genul gelos. O urmărește ca un uliu. O duce la muncă în fiecare dimineață, vine să o ia când termină serviciul. Ea nu iese în oraș fără el, nici măcar pentru cumpărăturile obișnuite pentru casă. Supermarketurile sunt locuri potrivite pentru a te întâlni ca din întâmplare în mod voit cu cineva și a începe o conversație, însă Albright este întotdeauna acolo cu ea. A îndepărtat-o de prieteni și de familie. Înțelegeți care-i problema? N-am avut

șansa să mă apropii de tipă, cu atât mai puțin să devin confidentul ei.

Căpitanul își lovi bărbia gânditor.

- Ea unde muncește?

- Așa că acum umflatul ăsta nenorocit m-a pus să lucrez acolo unde lucrează ea.

Gonzales izbucni pe neașteptate în râs și se înecă cu sucul de portocale pe care îl bea. După ce-și recăpătă răsuflarea, șuieră, respirând cu dificultate:

- Glumești.

- Îți jur. A întrerupt ședința de lucru, a dat niște telefoane. Douăsprezece ore mai târziu, m-am prezentat pentru primul meu schimb în departamentul de întreținere și curățenie.

- Oh, frate!

- Am primit o găleată pentru mop, o mătură, o cămașă cu numele meu brodat pe buzunar. Îți vine să crezi? Însă am acces la întreaga locație. Pot să bântui de jur împrejur, să mă duc peste tot, și nimeni nu-și bate capul cu asta. Cel puțin nu sunt blocat într-un loc anume toată ziua.

Ar fi putut să muncească la linia de asamblare a uzinei de producere a cauciucurilor de mașină, să facă anvelope cu inserție metalică în loc să înlocuiască tuburile de neon arse și să golească coșurile de gunoi. Cu toate astea, una peste alta, slujba era de tot rahatul.

- Ești om de serviciu, ha? Gonzales abia dacă reuși să își controleze accesul de râs. Cine știe? Poate te hotărăști să-ți schimbi cariera.

- Să fie a dracului slujba asta - și tu la fel.

Dodge își stropi din belșug ouăle cu sos Tabasco. Cei doi stabiliseră să se întâlnească la micul dejun cândva în intervalul dintre momentul în care se termina schimbul de noapte al lui Gonzales și ora la care Dodge trebuia să înceapă lucrul la noua lui slujbă.

- Încă nu te-ai întâlnit cu ținta ta? întrebă Gonzales.

- Am avut contact vizual. Este funcționară la biroul cu state de plată.

- Cum arată?

Dodge zâmbi larg.

- Dacă e s-o iei așa, n-o să fie o sarcină neplăcută.

- Țățe?

- Două, spuse Dodge, după care râse la expresia în-
tipărită pe fața lui Gonzales. Mărimea C la cupă, cel
puțin. Și niște craci ca lumea.

Gonzales se uită fix la el, cu un amestec de admirație
și invidie.

- Iar tu ești plătit să-i faci avansuri.

Dodge privi în jur.

- Asta nu-i sarcina oficială, îți dai seama. Adoptă o
expresie gravă. Poliția din Houston n-ar accepta ca un
ofițer să se folosească...

- Scutește-mă, îi spuse Gonzales. După care, aplecân-
du-se peste masă, îi șopti: Știm bine amândoi că asta-i
ceea ce se așteaptă să faci. Își băgă în gură cele trei clătite
însirocate. Trăiești o viață de vis, prietene.

- Nu uita că iubitul ei e un infractor dat naibii.
Din ce am auzit despre el, probabil mi-ar tăia beregata
numai pentru că m-am uitat la țățele ei. Numai pentru
că mi-a trecut prin minte să mă uit la țățele ei.

- Un tip periculos, ha?

- Periculos de-a binelea. Implicat într-o mulțime
de jafuri armate. În două atacuri violente. O acuzație de
viol de care s-a ales praful înaintea procesului, așa că a
reușit să scape. A fost suspectat de înjunghierea mortală
a unui deținut în dușul închisorii, însă arma n-a fost
găsită, și, chiar dacă au existat martori, au fost mult prea
speriați ca să spună ceva. Încuviințând din cap cu serio-
zitate, Dodge continuă: E un tip periculos.

Gonzales se încruntă îngrijorat.

- Obține informațiile de la tipa asta a lui. Prin-
de-l pe cel responsabil pentru jafuri, ia o medalie și
titlul de detectiv. Dar nu te lăsa omorât în răstimpul
ăsta, bine?

- O să fac tot ce-mi stă în putință.

Mai mult de-atât Dodge nu putea să spună despre
ce făcea sub acoperire nici măcar fostului său partener
în care putea să aibă încredere deplină. Gonzales înțe-
legea, desigur, acest lucru, așa că, în momentul în care

Dodge îl întreabă despre noul lui partener, el schimbă subiectul cu eleganță:

- Mă înțeleg bine cu el. E de la sine înțeles însă că nu-i ca tine.

- Ți-e dor de mine? îl tachină Dodge.

- Nu. La naiba, nu. Când am spus că nu-i ca tine, am vrut să spun că-i *mai bun* decât tine. Însă Doris de la 7-Eleven e bosumflată. S-a făcut zgârcită când vine vorba despre gogoși și înghețată pe băț gratuite.

Își terminară mâncarea și achitară nota de plată. Când ajunseră în parcare, Gonzales se opri și se uită spre autostradă, unde mașinile prinse în traficul aglomerat se mișcau cu o viteză critică de nici zece kilometri pe oră.

După care studie norii ce se îndepărtau de golf.

Se uită la toate cele, mai puțin la Dodge, care simți că Gonzales era chinuit de nehotărâre.

- Ce-i în mintea ta, partenere?

- Nu prea multe. El își aruncă privirea spre Dodge, după aceea se uită din nou într-o parte. Eu doar... Uite ce, asta nu-i treaba mea, bine? Și probabil că oricum nu contează pentru tine.

- Dar?

În cele din urmă, se uită direct la Dodge.

- Alaltăieri-seară, eu și partenerul meu am răspuns la alt apel telefonic ce ne solicita prezența în Shadydale.

Se uită la Dodge cu grijă, să vadă dacă numele străzii îi trezea vreo amintire.

Ceea ce se întâmplă, desigur. Trecuseră vreo două luni de când îi sărise în ajutor lui Caroline King, însă totul i se părea de parcă se întâmplase cu o zi în urmă. Dodge fu dintr-odată asaltat de furie și de teamă.

- Nemernicul ăla i-a făcut vreun rău?

- Nu. De fapt, n-a fost nimic. În realitate, vecina a fost cea care a sunat. A spus c-a auzit gălăgie, țipe-te, un limbaj injurios. Campton plecase deja până la momentul în care am ajuns noi acolo. Am vorbit cu domnișoara King. Era jenată. I-a părut rău că vecina ei fusese deranjată. Însă Campton n-o mai lovise de data asta. Gonzales ezită înainte să continue: N-am știut dacă

tu încă... știi tu. El ridică ușor din umeri. Singurul motiv pentru care am adus în discuție treaba asta este pentru că... În noaptea aia când noi doi am fost acolo, mai știi? Mi s-a părut că ai fost deosebit de interesat de binele acestei doamne.

Dodge strânse din dinți, dar nu spuse nimic.

- Ei sunt în continuare logodiți, continuă Gonzales. Am întrebat-o. Și, oricum, era greu să nu-i văd diamantul de pe mână.

Dodge dădu aprobator din cap. Gonzales scoase un sunet ce exprima regret.

- La naiba, aici am fost deplasat. N-ar fi trebuit să spun nimic.

- Nu, mă bucur că ai făcut-o, Jimmy. Ți mulțumesc că mi-ai spus.

Îngrijorat din alt motiv de data asta, Gonzales îl întreabă:

- N-ai de gând să faci ceva protest, nu-i așa?

Dodge se forță să zâmbească.

- Eu? La naiba, sigur că nu! Trebuie să ajung detectiv. N-aș face nimic care să-mi pună în pericol acest țel.

O jumătate de oră mai târziu, se prezintă la muncă la uzina de cauciucuri. Pe durata pauzei de masă de la prânz, o văzu pe Crystal la aprovizionare și ținu neapărat să îi zâmbească. Ea îi zâmbi la rândul ei, după care întoarse sfioasă capul și nu se mai uită la el.

Când își termină schimbul, trecu pe la pontator, după care se duse să îl caute pe Roger Campton și, când îl găsi, îl bătu măr. Sau cel puțin își dădu silința.

Era deja după lăsarea serii, însă Dodge ar fi făcut același lucru și la lumina zilei. Îl ajunsese din urmă pe Campton în parcare clubului exclusivist cu facilități sportive, al cărui membru era. Bărbatul avea părul încă ud de la dușul recent făcut și mirosea a deodorant. Dodge veni din spate, îi blocă gâtul cu antebrațul și îl lovi cu pumnul în rinichiul drept.

Campton scăpă geanta de sport. Din cauza presiunii antebrațului lui Dodge aplicată direct pe laringe, singurele sunete pe care le scoase fură guturale și neinteligibile. După ce Dodge îi mai trase câțiva pumni

zdraveni, genunchii lui Campton cedară. Dodge se învârti în jurul lui, îl lovi în față cu podul palmei și simți cum nasul se rupse cu un pârâit, eliberând un val de sânge și mucus.

Îl lipi pe Campton în Mercedesul lui și îl făcu să se lase cu spatele pe capota lucioasă. Înfigându-și mâna sub bărbia lui Campton ca să-l țină în sus, îi cără milionarului în mod repetat pumni în stomac și coaste cu forța unui ciocan pneumatic.

Când în cele din urmă îi dădu drumul și se trase înapoi, Campton alunecă în jos pe aripa mașinii lui lustruite și se prăbuși ca un sac cu rufe murdare pe caldarâm. Dodge îl lovi cu piciorul în coaste și, din ură, în testicule. Bărbatul țipă, apoi leșină.

Dodge se lăsă în jos într-un genunchi și îl apucă zdravăn de cap. Îl palmui peste față însângерată până își reveni în simțiri.

- Mă auzi?

- Nu mă omori, scânci Campton.

Din cauza nasului spart, smiorcăiala lui păru aproape comică.

- Nu în seara asta. Însă vreau să mă ascuți bine, rahat cu ochi. Datorită banilor lui tăticu', ți-oi imagina că poți face tot ce vor mușchii tăi și să scapi basma curată. Până acum ți-a ieșit. Însă îți spun că, dacă îi mai faci ceva lui Caroline King, fie și doar să-i vorbești urât, o să mori. Mă înțelegeți?

Își mai slăbi strânsoarea mâinii cu care îl apucase pe Campton de păr, ca să-i permită să dea nesigur din cap în semn că pricepuse.

- N-o să uiți ce-ți spun, nu-i așa, Roger?

Campton clătină din cap.

- Fiindcă, dacă o faci, dacă mai ridici mâna asupra ei mâine, săptămâna viitoare sau peste zece ani, o să te omor. Ai înțeles?

Roger Campton leșinase din nou, iar de data aceasta, când îi dădu drumul din strânsoare, Dodge îl lăsă acolo unde zăcea, regretând profund că nu putea să justifice uciderea acestui nemernic acolo, pe loc.

Era apusul soarelui, iar aerul era umed și înăbușitor. Asfințitul reușise să mai despovăreze puțin Houstonul de căldura aburindă. Dodge stătea pe o bancă din beton întunecoasă din curtea exterioară a unui complex de birouri format din patru clădiri pătrate, din sticlă, fiecare având cinci etaje. Aștepta așa cum i se ceruse, agitat precum o prostituată în biserică, întrebându-se de ce ea îi solicitase întâlnirea aceasta, sperând din tot sufletul că era de bine pentru el.

Ea ieși prin ușa rotativă a Clădirii Numărul Doi la cinci minute după ora stabilită. Până la momentul cu pricina, spatele cămășii lui era lipit de piele, iar șiroaie de transpirație i se prelingeau în jos pe coaste.

În timp ce ea se apropie, el se ridică, rugându-se ca deodorantul să nu îl lase baltă și dorindu-și să fi mestecat încă o bomboană mentolată.

Ea era îmbrăcată în pantaloni largi negri și o bluză fără mâneci de culoare crem. Tentele trandafirii ale amurgului făceau ca părul ei să arate precum cuprul topit. Brațele îi erau incredibil de subțiri, iar sandalele ei fără toc nu o făceau deloc mai înaltă.

Însă dimensiunile ei erau în dezacord total cu modul apăsător în care pășea, și, când ajunse suficient de aproape de el ca să vadă expresia întipărită pe chipul ei, speranțele lui ca această întâlnire să se dovedească una de bun augur pentru el fură instantaneu spulberate.

Fiecare fir de păr roșcat din capul ei se zbârli când, fără nici un fel de preambul, ea îl întrebă cu fermitate:

- Dumneata ai făcut-o?

Dodge nici măcar nu se prefăcu a nu ști la ce se referea ea, însă nu era dispus să recunoască atacul violent și nici bătaia în sine. Îi făcu semn înspre bancă.

- Nu, mulțumesc, spuse ea cu răceală. Prefer să stau în picioare. Și insist să știu dacă tu ai fost cel care l-a bătut pe Roger de mai că l-a lăsat mort. O să stea în spital timp de cel puțin o săptămână. Ar fi putut muri.

- Așa am auzit și eu de la Jimmy Gonzales.

Fostul lui partener îl sunase pe numărul de pager cu o seară în urmă, însă Dodge nu reușise să îl sune înapoi până în dimineața aceea. Gonzales îi spusese că Roger

Campton fusese spitalizat fiindcă se alesese cu răni grave în urma unui atac comis de un făptaș neidentificat.

După aceea urmasse o tăcere prelungită.

În cele din urmă, Dodge îl întrebase dacă fusese un jaf, iar Gonzales îi răspunsese că portofelul lui Campton era încă asupra lui în momentul în care fusese găsit, cu cardurile de credit și câteva sute de dolari neatinse.

Gonzales nu întrebase dacă Dodge era responsabil pentru asta, deoarece nu voia să i se confirme suspiciunea. Gonzales era un polițist la fel de onest precum toți polițiștii. Dodge își dădea seama că fostul lui partener suferea din cauza propriei complicități, rezultată numai din simplul fapt că-l informase pe Dodge despre recenta ocazie când fusese chemată poliția la o adresă de pe Shadydale. Însă asta ar fi fost de-ajuns să îl macine pe un om cu integritatea lui Gonzales.

Dodge ura să își pună partenerul și prietenul într-o asemenea poziție compromițătoare, deoarece era sigur și că Gonzales nu l-ar fi dat în vileag pentru ceva ce semăna foarte mult cu o crimă cu sânge-rece.

După care Gonzales lansase bomba: „Ea vrea să te vadă”. Îi spusese lui Dodge unde să se ducă și la ce oră.

Așa că iată-l aici, împreună cu Caroline King, care îl măsura cu un aer acuzator.

- Cu toate astea, n-a fost nevoie ca ofițerul Gonzales să vă spună despre Roger, nu-i așa? Știați, pentru că dumneata ai fost cel care l-a atacat.

- Haideți să stăm jos.

Dodge îi arată din nou banca, iar de data asta ea se apropie și se așează. Luă și el loc lângă ea, însă păstră o distanță rezonabilă între ei. Nu se putu împiedica să nu se uite la inelul cu diamant de pe mâna ei stângă. Piatra era de mărimea unui far de mașină. Se gândi că existau mii de femei care ar fi acceptat câte o bătaie ocazională în schimbul unui diamant precum acesta.

Însă nu credea că femeia din fața lui intra în categoria aceasta. Părea mult prea puternică, mult prea deșteaptă. Se întreabă ce calitate ascunsă avea Roger Campton de îl făcea să se ridice la valoarea pietrei. Era scula lui atât

de magică? Sau banii lui erau cei care o momeau pe Caroline King?

Înăbușindu-și indignarea stârnită de ambele ipoteze, Dodge spuse:

- Gonzales mi-a zis că erați foarte supărată când l-ați sunat.

- Dumneata n-ai fi supărat dacă cineva de care-ți pasă ar fi bătut în halul ăsta?

- Mda, replică el fără grabă. Aș fi.

Ea își întoarse capul, și ochii li se întâlniră, iar el își dădu seama că ei nu îi scăpase mesajul lui insinuant. În cele din urmă, femeia își întoarse privirea într-o parte și se uită lung, în gol, spre clădirea din care ieșise.

- Acolo lucrați? întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Lucrez la biroul districtual de la centrul de evaluare a taxelor. Aici vin la cursuri după-amiaza, de trei ori pe săptămână.

- Ce fel de cursuri?

- În domeniul imobiliar. Studiez ca să-mi iau licența în domeniu. Facem pauză la ora șapte. Țasta-i motivul pentru care l-am întrebat pe ofițerul Gonzales dacă poate să vă transmită un mesaj ca să ne întâlnim aici. A spus că o să încerce.

- De ce nu m-ați sunat direct?

- Nu știam cum să dau de dumneata. Ofițerul Gonzales îmi dăduse numărul alaltăieri-seară când...

Vocea ei se stinse. Dodge îi încheie propoziția:

- Alaltăieri-seară când Gonzales a răspuns la alt mesaj privind tulburarea liniștii la dumneata acasă.

- Nu s-a întâmplat nimic. Vecina mea a reacționat exagerat. N-a fost decât un schimb mai agresiv de replici și vociferări. Atâta tot.

- De data asta.

Mâna lui dreaptă i se odihnea pe coapsă. Ea se uită în jos, la articulațiile umflate ale degetelor, la vânătăi. Apoi privirea ei se mută de partea cealaltă a trupului lui, la mâna stângă, unde urmele de zgârieturi erau încă vizibile. Înainte să se prăbușească, Campton făcuse câteva încercări inutile de a îndepărta brațul lui Dodge

din jurul gâtului lui. Zgârieturile îi sfâșiaseră pielea antebrațului lui Dodge și dosul palmei. El nu făcu nici o încercare de a ascunde această dovadă de ea. Voia ca ea să știe cât de aprigă fusese încheștarea.

- N-ar fi trebuit s-o faceți, îl muștră ea cu indulgență. Nici măcar nu-l cunoașteți. Nici pe mine. Sunteți polițist. Ea își ridică privirea, ochii ei căutându-i acum pe-ai lui. De ce ați făcut-o?

El nu spuse nimic preț de câteva momente, apoi schimbă rolurile și puse la rândul lui o întrebare:

- De ce ați presupus că am fost eu?

- Eu nu presupun, eu știu. Din momentul în care am auzit de atac, am știut că ai fost dumneata.

- De ce v-ar fi trecut măcar prin minte așa ceva?

El întrebă deoarece știa că ea avea să găsească răspunsul la întrebarea ei în răspunsul la întrebarea lui. Ea știuse imediat că el era făptașul deoarece văzuse felul în care o privea. Cu toate că nu era prea pricepută la alegerea logodnicilor, nu era deloc proastă. Sau oarbă. Sau surdă.

În seara primului incident, când fuseseră singuri în bucătăria ei, probabil simțise că grija și preocuparea nu puteau fi catalogate drept normale pentru un ofițer de poliție. Orice urmă de îndoială cu privire la natura interesului manifestat de el ar fi fost risipită în dimineața în care el își făcuse din nou apariția să vadă cum se simțea ea.

Iar acum probabil ea știa că tânjea să îi atingă părul, să îi sărute gura, să îi cuprindă corpul mititel în brațe și să o țină atât de lipită de el, încât să-i simtă bătăile inimii. El își dorea cu ardoare ca ea să-i înțeleagă intensitatea sentimentelor, însă mersese probabil prea departe, pentru că femeia se ridică rapid.

- Ați depășit orice fel de limită, domnule Hanley. Dumneata nu ai nimic de-a face cu viața mea. Responsabilitatea dumatăle în ceea ce mă privește s-a încheiat în noaptea aceea în care ți-ai îndeplinit obligațiile de serviciu în calitate de polițist. O să mă mărit cu Roger.

Dodge se ridică și el.

- Veți regreta.

- Dacă vă mai amestecați o dată în viața noastră, o să fiu nevoită să fac raport. Cât despre acest atac violent, vă rog să-mi promiteți că n-o să se repete.

Dodge nu spuse nimic. Era al naibii de sigur că nu avea să-i promită ceva ce era în contradicție cu promisiunea pe care i-o făcuse deja lui Campton, cum că avea să-l omoare dacă îi mai făcea ei vreun rău.

- Bine. Ați fost avertizat. Ea îi aruncă o ultimă privire mânioasă, după care se întoarse și porni spre clădire. Însă, după ce parcurse o distanță scurtă, se opri și se întoarse în loc. Ofițerul Gonzales mi-a spus că ați fost ales într-o unitate specială.

- Așa este.

- Este ceva periculos?

- Nu la fel de periculos precum chestia în care te bagi dumneata de bunăvoie.

Ea păru gata să-l contrazică, însă probabil se răzgândi.

- Ai grijă de dumneata!

Acestea fiind spuse, se îndepărtă de el. Când ajunse înapoi la mașină, el își verifică pagerul, conduse până la primul telefon public și sună la unitatea specială pe linia telefonică dedicată. I se răspunse imediat.

- Hanley la telefon. M-a căutat cineva pe pager?

- Unde mama naibii ai fost? Căpitanul e gata s-o ia razna. Te-a căutat de cel puțin zece ori.

- Am fost stricat la burtă. M-a apucat azi după-masă. Am stat pe budă de când am terminat treaba la uzina de anvelope.

- Foarte nasol. Vino încoace. Adică, ai face bine să te teleportezi.

- Ce s-a întâmplat?

- Tipu' nostru a intrat cu mult calm într-o bancă chiar înaintea închiderii, a dat o gaură de circa treizeci de mii și a doborât un paznic.

- L-a doborât, adică l-a trântit la pământ?

- Nu, l-a doborât, adică l-a eliminat.

capitolul 8

- Domnișoară Buckland?

- Da?

Vocea era atât de slabă, încât Ski abia dacă putu să o audă în telefonul mobil. Așa că își băgă degetul arătător în cealaltă ureche.

- Sally Buckland?

- Da. La telefon este... sunt Sally Buckland.

- Numele meu este Ski Nyland. Sunt ajutor de șerif în districtul Merritt. Când văzu că ea nu reacționează, el continuă: Ne-am confruntat cu un incident aici, aseară, domnișoară Buckland, iar câteva persoane pe care le cunoașteți au fost implicate.

- Oren și Berry. Am auzit despre asta la știri.

Ski nu fu surprins de faptul că presa din Houston preluase povestea împușcăturilor. Probabil că noaptea trecută avuseseră loc o duzină de incidente similare, însă Caroline King reprezentase un nume important pe piața imobiliară din zona Houstonului înainte să se mute în Merritt. Numele ei merita să apară la știri. Îi părea bine că lucrurile stăteau așa, deoarece datorită ariei de acoperire a știrilor, milioane de oameni aveau să se preocupe de soarta lui Oren Starks.

Domnișoara Buckland îi confirmă că Starks și Berry Malone fuseseră colegii ei de muncă la Delray Marketing și, de asemenea, că îl cunoștea și pe Ben Lofland.

- Se spune că Ben este în stare gravă.

- Starea lui s-a mai îmbunătățit, o asigură Ski. O să fie bine.

Doi colegi intrară în spațiul comun al departamentului de poliție cu niște pungi mari cu mâncare. Ceilalți se repeziră asupra produselor de fast-food precum o haită de coioți. Ski acoperi receptorul cu mâna și țipă la ei să nu mai facă gălăgie. Stomacul îi chiorăi, amintindu-i că nici el nu avusese parte de-o masă ca lumea.

Revenind la discuția telefonică, spuse:

- Mă întrebam dacă ați putea să-mi răspundeți la câteva întrebări, domnișoară Buckland.

- Nu.

Răspunsul ei direct și tăios îl lăsă cu gura căscată.

- Promit să nu vă rețin prea mult timp.

- De ce m-ați sunat?

- Deoarece conduc o investigație, iar dumneavoastră îi cunoașteți pe cei implicați. Oren Starks a lansat niște amenințări grave, și încă este în libertate. Orice îmi puteți spune ar fi de mare însemnătate.

Ea rămase tăcută mult timp, astfel că Ski simți că era cazul să îi dea un impuls.

- Domnișoară Buckland?

- Îmi pare rău, nu știu nimic.

Un alt ajutor de șerif se apropie de Ski, oferindu-i un burger din care se scurgea cașcavalul topit, însă, în ciuda faptului că mâncarea arăta atât de bine de îi ploua în gură, Ski îi făcu bărbatului semn să plece.

- Domnișoara Malone a declarat că Oren Starks l-a împușcat pe domnul Lofland.

Sally Buckland nu zise nimic ca răspuns la spusele lui.

- Când lucrați la Delray Marketing, știți despre existența vreunei ostilități vădite între domnul Starks și domnul Lofland?

- Nu.

- Nici un fel de antipatie care să se fi manifestat la un moment dat?

- Nu.

- OK. Ce spuneți despre...

- Asta chiar nu-i treaba mea.

Părea nejustificat de supărată. Conform experienței lui Ski, oamenii - îndeosebi oamenii care nu aveau nimic de ascuns - se simțeau flatați când erau contactați de autorități. În mod normal, se înfoiau pătrunși de importanță și se bucurau de șansa de a da informații chiar și când acestea nu aveau legătură cu cazul.

- Vă rog, domnișoară Buckland, doar câteva întrebări.

- Dar nu știu nimic despre asta. Am plecat de la Delray acum câteva luni și nu i-am mai văzut pe oamenii ăștia de-atunci.

- Ați plecat de la Delray din cauza lui Oren Starks?

- Cine v-a spus asta?

- Ați făcut-o sau nu?

- E ridicol.

- Nu a reprezentat Starks unul dintre factorii care v-au determinat să luați decizia de a părăsi compania?

- Bineînțeles că nu.

Ski dori să elimine orice confuzie cu privire la această chestiune.

- N-a încercat Oren Starks din răputeri să aibă o relație amoroasă cu dumneavoastră?

- Doamne sfinte, nu.

- Nați renunțat la slujbă pentru a-i evita avansurile nedorite?

Ea nu răspunse, însă el îi putea auzi respirația.

- Domnișoară Buckland?

- Nimic din toate astea nu este adevărat. Dacă Berry v-a făcut să credeți că Oren este genul obsedatului care urmărește femei, să știți că minte. Acum chiar trebuie să plec.

Ea închise înaintea ca Ski să o poată împiedica.

- Bună treabă, Sally. Ținând cont de circumstanțe și de cât ești de agitată, te-ai descurcat nemaipomenit de bine și ai spus exact ce voiam să audă ajutorul de șerif. Îți mulțumesc.

Oren Starks îi acoperi mâna cu care ea încă ținea strâns receptorul telefonului fix.

- Dă-i drumul, Sally, spuse el, râzând insinuant. Zici că te-ai agățat de telefonul acela ca de un colac de salvare.

Ea dădu drumul receptorului și, fără să își miște capul, se uită cât putu de mult în stânga, astfel încât să îl poată vedea cu coada ochiului - loc în care el îi apăsa cu putere țeava unui pistol.

- Am făcut ce mi-ai spus tu, Oren.

- Iar eu ți-am mulțumit.

- Așa că o să pleci acum?

El zâmbi cu prefăcut regret.

- Nu, mi-e teamă că nu plec.

- Dar ai spus că...

- Ți-am spus că o să plec după ce-o să faci ce te-am rugat să faci.

- Ceea ce am și făcut.

- Dar n-ai terminat, Sally. Îi plimbă țeava pistolului de-a lungul liniei maxilarului, după care i-o readuse la tâmplă. Scâncetul ei îngrozit îi produse o plăcere enormă. Prin faptul c-ai scăpat de ajutorul ăla de șerif, ai mai redus din mârșăvia de care ai dat dovadă față de mine. Însă nu complet. Noi doi mai avem multe de rezolvat până să fim chit.

- Cum de-ai... cum de-ai știut că o să mă sune?

- Nu trebuie să fii vreo minte sclipitoare să-ți dai seama de asta, Sally. Este o procedură de bază. Primul lucru pe care un investigator - în cazul ăsta, ajutorul de șerif - ar vrea să îl afle este motivul pentru care l-am împușcat pe Ben Lofland aseară. Berry i-a spus probabil că eu sunt un pretendent respins. El probabil c-a întrebat-o dacă ar putea cineva confirma asta, iar ea... probabil... că... i-a dat... numele... *tău*. El îi bătu ușor cu pistolul în cap, ca să accentueze fiecare cuvânt în parte. La ultimul cuvânt, îi lipi țeava de obraz și o apăsă cu putere. În mod firesc, ajutorul de șerif avea să respecte uzanțele și să verifice toată povestea. Încă o dată, cum a zis că-l cheamă?

- N-Nyland, se bâlbâi Sally. Cred că așa a spus.

El ridică din umeri cu indiferență.

- De fapt, nu contează. Ceea ce contează cu adevărat este că l-ai făcut să se îndoiască de afirmațiile lui Berry, ceea ce înseamnă că o să cam aibă lămuriri de dat.

- În ciuda a ceea ce am zis, acest ajutor de șerif ar putea să creadă totuși că ea spune adevărul. Poate că nu l-am deturnat de la pista asta.

- Oh, eu cred că ai făcut-o. Mie mi s-a părut că ai fost foarte convingătoare, Sally.

- Dar polițiștii nu iau niciodată lucrurile cum par la prima vedere. El ar fi putut să simtă nervozitatea din vocea mea. Chiar acum, el ar putea fi...

- Sally, Sally, văd că te amăgești singură.

- Mă amănesc?

- Că o să fii salvată. El îi zâmbi din nou. Crede-mă, polițaii din Merritt au mai multe de făcut astăzi decât să urmărească o persoană infimă și insignifiantă ca tine.

Buza ei de jos începu să tremure. El îi bătu ușor buza cu pernița degetului său arătător. La atingerea lui, ea se trase înapoi.

- Oprește-te!

El îi trase un bobârnac peste buză. Chiar dacă era stăpân pe situație, respingerea ei îl înfurie. Cum de îndrăznea ea să se eschiveze când o atinge?

Acum el era cel care deținea controlul, iar ea înțelesese asta încă din momentul în care intrase în casă cu o pungă de cumpărături plină de zarzavaturi. Când îl văzuse stând la ea în bucătărie, țipase speriată, scăpase punga pe podea și căzuse, împleticindu-se, peste ea, încercând disperată să scape.

El o prinsese și o ținuse locului. Ca să o determine să își țină gura, o asigurase că nu intenționa să îi facă vreun rău. Însă ea auzise, desigur, despre cele întâmplate în Merritt, așa că implicațiile atacului lui subit îi deveniseră imediat clare. Se zbătuse înnebunită până când el îi pusese pistolul la cap. Asta o făcuse mult mai cooperantă, deși continuase să plângă în hohote, întrebându-l ce voia de la ea.

El îi spusese că aveau să aștepte ca un om al legii sau ceva de genul ăsta fie să telefoneze, fie să apară la ușa ei punând întrebări despre el. În timp ce așteptau ca acest lucru să se întâmple, el o instruisese cum să răspundă la întrebări.

Îi promisese că, dacă îi îndeplinea dorința, avea să o lase în viață. Dacă nu, urma să o împuște în cap. Ea îl crezuse și, în consecință, răspunsese la întrebările ajutorului de șerif ca și cum ar fi citit de pe o foaie scrisă de însuși Oren.

Însă acum, după ce mult așteptatul apel telefonic avusese loc, ea părea chiar mai îngrozită de el decât înainte.

Probabil din cauza faptului că întrebările ajutorului de șerif îi reamintiseră cât de urât se purtase cu Oren.

Îi respinsese dragostea și afecțiunea, adăugând și insulte jignirii în sine și mai și contribuisese la concedierea lui de la slujba pe care el o iubea și pentru care fusese atât de potrivit.

Nu era deloc de mirare că acum tremura de frică.

El bătu ușor cu gura țevii în tâmpla ei, reamintindu-i că acum era la cheremul lui.

- Ce-ce altceva vrei să mai fac, Oren?

- Nu-mi amintesc să te fi bălbăit în halul ăsta până acum, Sally. În mod sigur nu te-ai bălbăit când mi-ai refuzat invitațiile repetate la cină. Sau când mi-ai returnat trandafirii cu ocazia Sfântului Valentin. Ai fost suficient de clară și de concisă când le-ai spus colegilor noștri că nu suporti să fii în preajma mea.

- Eu niciodată n-am...

El o lovi tare cu țeava pistolului în partea laterală a capului. Țipătul ei de șoc și durere îi plăcu mai mult decât niște vorbe dulci, de dragoste, spuse în șoaptă.

- Nu nega respingerea crudă de care am avut parte mințind, Sally. Nu-mi insulta inteligența.

Ea plângea în hohote. Fața ei, pe care el întotdeauna o considerase frumoasă, arăta urât acum, cu trăsăturile boțite din cauza durerii și a fricii, cu muci curgându-i din nas, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

- Te rog, Oren.

- Ce mă rogi, Sally? Întrebă el cu tandrețe.

- Te rog să nu mă rănești.

- Dar tu m-ai rănit pe mine. Mi-ai făcut rău pe plan personal și profesional.

- N-am intenționat să-ți fac rău.

Vocea ei se stinse la ultimele două cuvinte. Tremura de frică, de parcă avea o boală.

- Acum, Sally, spuse el cu voce liniștitoare, nu-i nevoie să-ți pierzi cumpătul așa. Nu ți-am spus că n-o să pățești nimic dacă faci tot ce-ți cer?

- Ba da.

- Nu ți-am promis că n-o să-ți fac rău dacă o discreditezi pe Berry?

- Ba da.

- Și-atunci? Până acum, mi-am ținut promisiunile, nu-i așa?

Ea dădu aprobator din cap.

Apăsându-i cu putere pistolul de tâmplă, el își înfășură mâna în jurul bicepsului ei și o trase spre el.

- Din păcate, o mică șuetă cu un ajutor de șerif nu repară tot răul făcut de tine. Așa c-o să mergem în dormitor.

Ea se împletici.

- De ce?

- Folosește-ți imaginația.

Ea suspină.

- Te rog, Oren. Îmi pare rău. Pentru tot, îmi pare rău. Nu-mi face rău. O să fac tot ce vrei tu.

El râse.

- O, pe asta mă și bazez.

În timp ce Ski apăsa pe butonul de reapelare automată ca să o sune din nou pe Sally Buckland, auzi târâitul unui apel în așteptare. Apelul primit avu întâietate. Apăsă pe butonul de răspuns.

- Nyland.

- Andy la telefon.

- Ce este?

- Îl mai știi pe vânzătorul din tura de noapte de la magazinul cu de toate?

- De la intersecția în T de pe Lake Road?

Mai devreme, în aceeași zi, Ski îi pusese niște întrebări bărbatului, care susținuse că nu văzuse și nu auzise nimic ieșit din comun în seara trecută. Nerăbdător, întrebă:

- Ce-i cu el?

- Tipul se uită foarte mult la televizor pe timpul turei de noapte. A văzut fiecare episod din *Lege și ordine*. Sunt redifuzate și pe cablu. Știi că dau mai multe episoade la rând în fiecare noapte?

- OK.

- Nu le ratează niciodată. E foarte atent la modul în care polițiștii abordează cazurile. Așa că azi a făcut-o pe detectivul amator.

„Oh, Dumnezeu!” Ski își trecu degetele prin păr și își dori să nu fi refuzat burgerul. Se simțea de parcă stomacul i se lipise de șira spinării. Andy vorbea în continuare:

-A verificat chitanțele de pe urma vânzărilor de ieri-seară...

-Le-am verificat și eu. Nici una dintre cărțile de credit folosite nu-i aparținea lui Starks și nu se potrivea nici descrierii celor care plătiseră cu bani cash.

-Mda, dar omul s-a uitat *din nou* peste chitanțe, să vadă dacă nu cumva fusese cineva trecut cu vederea. N-a fost o zi prea agitată, spusese el. În sfârșit, a dat peste un tip care aseară târziu a plătit niște benzină pentru barca lui de pescuit, undeva în jurul orei împușcăturilor. Iar tipul *acela*, tipul cu barca de pescuit, și-a adus aminte că-a văzut un *alt* tip în timp ce își umplea canistra de benzină. A spus că s-a dus în toaleta bărbaților și că i s-a părut că tipul era rănit la un picior.

capitolul 9

-Dă-mi voie!

Dodge își aprinse bricheta ieftină, neîncărcabilă.

-Mulțumesc.

Femeia zâmbi ținând țigara între buze și se aplecă în față să atingă flacăra cu capătul acesteia. Trase câteva fumuri în timp ce Dodge își aprindea țigara. Ea expiră scoțând fumul pe gură.

-Lucrurile au luat o turnură proastă dacă ajungi să nu mai poți fuma într-un bar.

Dodge oftă.

-Așa zic și eu.

Flirtase cu ea la o bere, pe care o băuse încet, fără grabă, ca să aibă timp suficient să analizeze locul și cliențela. După ce îi cercetase din ochi pe toți clienții care veniseră să profite de intervalul orar în care băuturile erau la preț redus, decise că femeia ce turna băuturile reprezenta probabil cea mai bună alternativă.

Avea patruzeci și ceva de ani și își arăta din plin vârsta. După chip, femeia traversase niște perioade dificile și suferise dezamăgiri crunte, iar în ochi avea întipărită o resemnare plină de tristețe. Însă avea un zâmbet cald, natural, și nu se sfia să-l împărtășească cu cei din jur. Toată lumea care intra, bărbați și femei laolaltă, i se adresau spunându-i pe nume, iar ea părea să le știe băuturile preferate și tot felul de alte amănunte. O auzise fără să vrea întrebând despre un nou loc de muncă, o ieșire la pescuit în cadru organizat, despre niște părinți în vârstă, un copil aflat într-un moment de răscruce și un cal schiop.

Când ea îi cedase locul de la bar unui bărbat mai tânăr ca să poată să își tragă și ea sufletul, Dodge o urmăse și trecuse pe lângă toalete, de-a lungul unui hol scurt, apoi afară printr-o ieșire din dos.

Acum, că țigările lor ardeau mocnit, ea își ridică părul de la ceafă și îl ținu așa ridicat, cu o atitudine provocatoare, făcându-i lui Dodge invitația deschisă să se bucure de priveliștea care nu era rea deloc.

- Eu sunt Grace.

- Dodge.

- Bună, Dodge.

- Bună, Grace.

Își zâmbiră unul altuia. Ea își lăsă brațul în jos și părul să îi cadă la loc.

- Dacă ai fi locuit în Merritt, aș fi știut.

- În Atlanta.

- Texas?

- Georgia.

- Pe bune? Asta înseamnă că ești la mare distanță de casă. Cu ce te ocupi acolo?

- Câte puțin din toate.

Ea îi aruncă un zâmbet ce parcă îi spunea: „Știu eu cu cine am de-a face“.

- Un bărbat al misterelor.

- Eu? Ptui, nu, dragă doamnă.

Ea râse de aiurelile pe care le îndruga.

- Ce te aduce în sud-estul Texasului?

El încropi o poveste despre posibilitatea de a se muta în Houston.

- Fratele meu mă tot presează să-i devin partener de afaceri. Este o ocazie bună, și nu mă reține nimic în Atlanta, așa că mă gândesc la modul serios să accept. Însă nu suport orașul - și, sincer vorbind, nici pe fratele-meu - uneori. Îmi dau seama că, dacă e să fac mișcarea asta, o să am nevoie de un loc în care să evadesc. Nu ceva ieșit din comun. Doar un loc în care să plec în weekenduri. Unde să pot pescui. Unde să fiu în legătură strânsă cu natura. Zâmbetul lui ar fi putut topi și untul. Orașul ăsta pare un loc bun în care să te relaxezi și să te distrezi.

- Ei bine, ai mare dreptate. Populația se triplează aproape în fiecare weekend, însă mai ales primăvara și vara.

- Cum este piața caselor de vacanță? Favorizează vânzătorii sau cumpărătorii?

- La naiba dacă știu, spuse ea în timp ce scotea fumul râzând. Lăsa chiștocul țigării să cadă pe trotuar și îl turti cu vârful pantofului. Eu nu pot să-mi permit o casă de toată ziua, darămite o casă de vacanță.

- Am văzut o grămadă de anunțuri de vânzare pe aici prin jur. Verzi. Cu o coroană mică pe ele.

- Caroline King. E cel mai tare agent imobiliar din zonă.

El îi aprinse cea de-a doua țigară.

- „Cel mai tare” sună prea scump pentru banii mei.

Ea expiră, clătinând din cap.

- Se ocupă și de case mari, și de cele mici, nu contează. În plus, este o femeie foarte plăcută.

- Ai făcut afaceri cu ea?

- Poate dacă o să câștig la loterie. Râse zgomotos. Cu toate astea, o cunosc, așadar vorbesc în cunoștință de cauză. Ocazional, mai vine pe la bar. Câteodată cu clienți, ca să bea un pahar de vin în timp ce discută despre contract. În urmă cu câteva săptămâni, a venit și cu o femeie mai tânără pe care a prezentat-o drept fiica ei. Auzisem că fiica ei stă cu ea pe timpul verii, însă atunci

a fost prima oară când am văzut-o în oraș. Casa doamnei King este lângă lac. Au avut un necaz acolo aseară.

- Necaz?

- Niște împușcături.

El se prefăcu a se îneca, din senin, cu propriul fum de țigară.

- Împușcături?

- Un tip cu care lucrează fiică-sa. Lumea vorbește despre ceva gen triumphi amoros.

- Uau! Am crezut că ăsta-i un orașel liniștit.

- Am avut și noi parte de scandaluri, crede-mă, spuse ea, dându-și ochii peste cap. Însă pentru mine a venit ca un șoc chestia asta cu domnișoara King. Nici ea și nici fiica ei nu par genul.

- Nu par ce gen?

- Genul care creează probleme bărbaților. Însă bănuiesc că asta îți arată că nu știi niciodată ce se întâmplă în spatele ușilor închise.

- ăsta nu-i un cântec?

Ea îi zâmbi larg, mulțumită.

- Îți place muzica country?

Până în momentul în care Dodge își termină prima țigară și își aprinse alta, epuizaseră deja subiectul muzicii country, cel puțin în ceea ce privea cunoștințele lui în domeniu. Încercând să readucă discuția înapoi la Caroline, el se încruntă.

- Bănuiesc că această doamnă agent imobiliar va fi prea ocupată pentru a mai accepta clienți noi, ținând cont de încurcătura în care se află fata ei.

- Nu știu. Poți să încerci. Doamna King este o femeie de afaceri cu o carieră foarte solidă. Am auzit că s-a descurcat de minune în domeniul imobiliar rezidențial din Houston. S-a mutat în Merritt cu intenția de a se retrage.

- Când a fost asta?

- Acum câțiva ani. Doi sau trei.

- Și retragerea n-a mai avut loc?

Ea râse.

- Bănuiesc că nu. Imediat ce s-a stabilit aici, s-a cuplat cu un dezvoltator imobiliar și...

- S-a cuplat? El ridică din sprâncene. Una dintre cheștiile alea din spatele ușilor închise?

Grace îi dădu un ghiont în braț și, într-un fel sau altul, în timpul acestei acțiuni, cotul lui avu contact direct cu sânul ei mare și plin.

- Doamna King este cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât dezvoltatorul imobiliar.

- E la modă, nu-i așa? Femeia mai în vârstă, bărbatul mai tânăr?

- Poate. Dar el are o soție minunată și trei copii reușiți. Parteneriatul lui cu doamna King s-a redus strict la afaceri. A angajat-o să vândă casele construite de el. Iar ea le-a vândut în timp-record. Grace ridică din umeri și lăsă să îi cadă pe asfalt cel de-al doilea chiștoc de țigară. A hotărât că retragerea din branșă nu este pentru ea. Oricum, nu încă. S-a îmbogățit și mai mult de pe urma afacerilor imobiliare de-aici din zonă.

- Probabil că tipa are mult simț practic.

Grace dădu aprobator din cap.

- Și încă mai lucrează la asta. A câștigat respectul tuturor - și pe-al meu. Cel puțin, eu, una, n-am auzit vreodată un cuvânt rău la adresa ei. Bineînțeles c-o să fie o grămadă de zvonuri cu privire la ceea ce s-a întâmplat acasă la ea seara trecută. Ea își aruncă rapid un ochi la ceasul de la mână. O să creadă lumea că m-ai răpit.

În zâmbetul pe care i-l aruncă peste umăr, în timp ce intra înapoi în bar, scliffea o ușoară urmă de optimism.

Dodge mai trase un ultim fum din țigară, după care aruncă chiștocul și se duse după ea înăuntru. Fără să își dea seama, ea fusese extrem de generoasă cu informațiile, așa că el se simți obligat să mai cumpere o bere, însă ceru nota de plată înainte de a o termina.

- Cât rămâi în oraș, Dodge?

El îi spuse adevărul.

- Nu știu.

- Mai treci pe-aici.

- Așa o să fac.

- Ai vreo nevastă, ceva?

- Nu în ultima vreme.

Ea râse.

- Minți?

- Nu.

Ea îi împinse o carte de vizită micuță, de culoare albă, pe deasupra barului.

- Cât timp ești aici, dacă ai nevoie de orice - instrucțiuni ca să te orientezi în spațiu, recomandări privind restaurantele din jur, un loc de fumat -, dă-mi un telefon.

Înainte să intre în bar, Dodge parcase mașina pe Bowie Street, alegând un aparat de taxat de sub un copac umbros. Iar umbra fusese de ajutor. Cu toate astea, când se sui, interiorul mașinii închiriate i se păru precum un cuptor. Porni motorul ca să poată porni aerul condiționat. Își aprinse o țigară, după care luă din buzunarul hainei un telefon mobil subțire, de culoare roz. Telefonul Amandei Lofland. Telefonul mobil pe care ea fusese suficient de neglijentă să îl lase pe masă în timp ce erau atât de absorbiți de conversația lor. Telefonul pe care Dodge îl șterpeliase în timp ce ea își ștergea ochii plini de lacrimi cu un șervețel.

Majoritatea detectivilor mai întâi o porneau pe urma banilor. Dodge Hanley preferase să o ia pe urma femeii desconsiderate.

Apăsă cu degetul pe simbolul de pe ecran ce accesa jurnalul apelurilor recente și navigă prin meniu. Toate apelurile ei de cu o zi în urmă și de seara trecută fuseseră de la un singur număr.

Sună. I se răspunse cu un mesaj de întâmpinare plin de voioșie: „Bună, sunt Ben, lăsați-mi un mesaj“.

Așadar, în ziua anterioară, cei doi ținuseră în permanență legătura în timp ce Ben era cu Berry. Ceea ce veni ca un fel de dezamăgire, pentru că infirma teoria lui Dodge cum că trebuia să se concentreze mai întâi asupra femeilor geloase pe post de posibile suspecte.

Sau poate că lucrurile nu stăteau așa. Poate că Lofland îi dăduse toate acele telefoane soției lui ca să compenseze într-un fel faptul că o înșela - cu inima, cel puțin, dacă nu la propriu, cu scula. În orice caz, Dodge

încă mai credea că merita să se ocupe de Amanda Lofland. Pe urmă, căută prin meniul telefonului ei mobil, oprindu-se asupra listei de contacte.

Respectând protocolul, Dodge intră în casă pe ușa din spate. Caroline era în fața aragazului, amestecând într-o oală.

- Bun. Te-ai întors, spuse ea. Cina este aproape gata.

- Și ce-avem de mâncare?

- Spaghete și sos cu carne.

- Una dintre specialitățile tale.

Ea aruncă rapid o privire îngrijorată spre ușa interioară ce dădea spre restul casei.

- Ai grijă să nu spui lucruri dintr-astea. De unde ai putea ști că-i una dintre specialitățile mele?

- Așa cum ai putea ști și tu că eu beau ceaiul neîndulcit?

Ea se gândi un moment, după care spuse cu amărăciune:

- Azi după-amiază.

- Hmm.

- Lucrurile ne ies greu din obișnuință.

- Și te bagă în necaz.

Deodată, acea carte de vizită albă cu numărul de telefon al lui Grace i se păru ca un tăciune aprins în buzunarul interior de la piept.

- Ai nevoie de ajutor?

- Nu, mulțumesc.

- Aș putea pune masa. Cred că îmi amintesc în ce parte a farfuriei trebuie așezată furculița.

- E deja pusă. Vrei să bei ceva?

El clătină din cap.

- Am băut o bere în oraș.

Ea dădu să ceară detalii, însă, înainte să apuce să-i pună o întrebare la care el nu era probabil dispus să răspundă, el întrebă:

- Unde-i Berry?

- Doarme, sau cel puțin asta făcea ultima oară când m-am dus să verific.

Nu discutaseră încă despre ce aflate el din conversația avută cu Amanda Lofland în bufetul spitalului. După ce le relatase povestea lui Caroline și lui Berry, el se dusesse afară să fumeze o țigară. Când revenise, Caroline îi sugerase ca Berry să îi facă o trecere în revistă a evenimentelor din noaptea precedentă, arătându-i unde avusese loc totul. De fapt, asta voise și el să-i propună.

În următoarea oră, se plimbaseră dintr-o cameră în alta în timp ce Berry îi relata în ordine cronologică și în detaliu exact ce se întâmplase. În baie, perdeaua de la duș fusese prinsă din nou pe bară. Covorul îmbibat cu sânge fusese scos din dormitor și înlocuit cu un altul, pentru a acoperi pata de sânge ce se impregnase în lemnul de esență tare. În ciuda acestor măsuri de remediere a situației, încăperea mai păstra aerul unui loc în care se întâmplase ceva traumatizant.

Dodge îngenunchease acolo unde Berry îi indicase locul în care căzuse Ben Lofland. Întorsese covorul ca să examineze pata de sânge. După care se dusesse în baie. Când ajunsese la cadă, se întorsese de unde plecase și estimase distanța până la pata de sânge.

- Starks stătea aici când a tras?

Berry încuviințase din cap.

- Un metru și jumătate, un metru optzeci cel mult. Mare noroc a avut Lofland să rămână în viață.

- Probabil că Oren nu prea are țintă.

- Probabil.

Afară, pe holul suspendat, Dodge inspectase găurile din perete, rămase în urma scoaterii gloanțelor de către Nyland sau de către altcineva de la biroul șerifului. După care Dodge o pusese pe Berry să îi arate exact unde anume aterizase Starks după căzătura lui pe scări și poziția din care trăsesse cu pistolul.

Se întinsese pe spate pe podea și simulase același lucru în timp ce ea se ghemuise în spatele balustradei galeriei suspendate, așa cum făcuse cu o seară în urmă. Caroline stătuse în apropierea lor, urmărind toate astea, cuprinzându-și brațele și frecându-le nervoasă.

- Nu pot să cred cât de puțin a lipsit ca să fii ucisă, spusesse ea, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Dodge fusese în aceeași măsură de zdruncinat la gândul că Berry scăpase ca prin urechile acului, fără să încaseze vreun glonț. Dacă n-ar fi fost așa, apelul telefonic al lui Caroline de noaptea trecută ar fi anunțat cu totul altceva. Sau poate nici nu s-ar fi deranjat să-i spună. Nu suporta să se gândească la asta.

După ce vorbiseră despre toate astea, Berry le spusesse că era frântă și îi întrebasese dacă puteau să mai amâne conversația referitoare la ea și Lofland până după ce se odihnea puțin.

- Sunt multe de lămurit, știi asta. Dar putem amâna totul până trag un pui de somn?

El și Caroline o urmăriseră cum urca obosită pe scări. Odată ajunsă sus, se dusese în camera de oaspeți. Dodge bănuia că, dacă ar fi stat în camera ei, amintirile groaznice ar fi fost prea chinuitoare ca să se poată odihni.

De îndată ce ajunsese suficient de departe ca să audă ceva, Caroline se întorsese spre el, într-o postură defensivă.

- Ce ți-a spus Amanda Lofland n-are nici o legătură cu ce s-a întâmplat aici aseară.

- N-am spus că are.

- Ai insinuat.

- Ba n-am făcut așa ceva.

- Știu cum îți merge mintea, Dodge. Ești un tip sceptic din fire. De ce ai fi înclinat s-o crezi pe Amanda Lofland în defavoarea celei care-i sânge din sângele tău?

Temându-se că vocea lui mânioasă ar putea să ajungă sus și să răzbată până în camera de oaspeți, el o trăsese pe Caroline prin zona livingului până în bucătărie.

Odată ajunși acolo, închisese ușa și se aplecase spre ea.

- Bagi chestia asta cu legătura de sânge ori de câte ori vrei să-ți impui punctul de vedere sau să-mi amintești că ar trebui să am o încredere oarbă în Berry. Dar n-ai fost atât preocupată de faptul că era sânge din sângele meu în ziua în care s-a născut.

- Și mă învinovățești pentru asta?

- Nu, Caroline, și n-am făcut-o niciodată. Dreptatea a fost de partea ta. Nu a mea. Am recunoscut că am greșit.

- N-a fost de-ajuns.

- Cât de bine știi asta!

Ea se uitase lung la el, încercând să-l facă să își fe-rească privirea, însă nu reușise, iar el simțise o anumită satisfacție că ea fusese prima care întorsese capul. După un scurt moment, el spusese calm:

- Cred c-ar trebui să te pregătești.

- Pentru ce?

- Așa, pentru eventualitatea în care Berry n-a prea fost atât de sinceră și de deschisă față de tine pe cât crezi. Când ea dăduse să riposteze, o oprise cu un gest. Asta-i ceea ce te sperie și pe tine, nu-i așa, Caroline? Și tu ai spus cam același lucru la ceainărie.

- Am spus...

- Te-am întrebat care-i problema, iar tu mi-ai răspuns că Berry seamănă foarte mult cu mine. Știi că ăsta va fi singurul motiv pentru care voi rămâne. Că doar știm amândoi că genele pe care le-a moștenit de la mine s-ar putea să nu ducă la nimic bun dacă sunt lăsate să se manifeste în voia lor. Dacă a intrat într-un bucluc din vina ei, o s-o ajut să iasă, însă procesul în sine ar putea fi dezagreabil, asta ca să nu spun mai mult.

Și, rostind aceste ultime vorbe, se îndreptase agale spre ușă.

- Unde te duci?

- În oraș.

- Pentru ce?

- Am nevoie de un loc unde să stau. După ce fac rost de o cameră și-mi las bagajul acolo, vreau să-mi bag puțin nasul pe-aici, prin jur, să văd dacă pot afla ceva.

- Cât o să fii plecat?

- Nu pot să spun.

- Întoarce-te la timp pentru cină.

El se oprise în timp ce ieșea pe ușă și o privise. Îi păruse îngrijorată, ca și cum i-ar fi fost frică de faptul

că, în ciuda a ceea ce spusese, era posibil ca el să nu se mai întoarcă. El fusese tentat să o întrebe dacă îi păsa sau nu dacă avea să vină înapoi și, dacă da, cât de mult.

Însă tot ceea ce rostise fusese:

- Orice s-ar întâmpla, ai numărul meu de telefon.

Acum el se înapoiasse, iar ea nu îl sunase cât fusese plecat, așa că se gândi că nu era nimic nou de discutat.

Cât timp el fusese plecat, ea se schimbase într-o pereche de pantaloni albi până la gleznă și un tricou galben, prin care i se zărea conturul sutienului. Ei i se păruse întotdeauna că avea sânii prea mici. El considerase că erau pur și simplu perfecți și absolut sensibili la dezmierdări.

- Ți-ai găsit unde să stai?

El își dezlipi privirea de la pieptul ei, mutând-o pe un teritoriu mai neutru.

- Ăăă... da. La Cypress Lodge.

- Există și oferte mai bune. Știi niște case pe care proprietarii le închiriază când nu stau aici. Ar fi trebuit să mă gândesc să-ți fi rezervat una până acum, deși am fost... Nu mi-a stat mintea la asta. Dar pot să sun la birou și...

- Este în regulă și cămăruța aia. N-am standarde atât de înalte. Camera asta are tot confortul unei case. De fapt, este cu câteva clase peste locul în care stau în Atlanta.

Ea băgă o lingură de lemn în sosul pentru spaghete, suflă în ea, gustă puțin, după care puse lingura într-un suport ceramic de lângă aragaz și puse la loc capacul pe oala ce fierbea la foc mic. Ducându-se la măsuța destinată micului dejun, se așează și îi făcu semn lui Dodge să ia loc pe scaunul din fața ei. El se conformă.

- Domnul Mitchell nu te plătește bine?

- Ba foarte bine. Mult mai mult decât merit. El făcu o pauză, după care adăugă: Dar nu câștig nici pe departe la fel de mult ca tine din vânzarea caselor.

- Am avut noroc.

- Muncești de-ți sar capacele.

Ea recunoscuse acest lucru printr-un zâmbet.

- De nenumărate ori am muncit până la ore târzii din noapte. Dar îmi place ceea ce fac.

- Asta ți-a adus o avere impresionantă. În Houston. Apoi aici.

Ea își încrucișă brațele și se uită la el cu subînțeles.

- Cu cine ai vorbit? Nu, stai. Unde ai fost să-ți bei berea?

- Într-un loc de pe Bowie Street.

- Chat and Chill?

El tuși în palma strânsă, spunând evaziv:

- Cred că ăsta-i locul.

- Grace. Ai obținut informațiile de la Grace. Îi susținu privirea neclintită și întrebă încet: Ce te-a costat?

- Două beri și două țigări.

Ea zâmbi din nou, însă de data aceasta destul de trist.

- Nu s-a schimbat nimic.

- Ba totul s-a schimbat, Caroline. Acum treizeci de ani, făceam dragoste în timp ce sosul de spaghetti fierbea la foc mic.

Văzu din expresia ei că și ea își amintea asta la fel de bine ca el. Hotărâseră să-și facă de cap și uitaseră cu totul de mâncarea de pe aragaz până când mirosul de roșii arse îi alertase cu privire la potențialul pericol. El îi spusese să nu se desprindă și, într-un fel sau altul, reușiseră să se dea jos din pat încă împreunați. După aceea o dusesse pe sus la bucătărie și, după ce închisese ochiul aragazului pe care fierbea oala, își continuaseră partida chiar acolo.

Ea se îmbujoră și nu putu să îl privească în ochi.

- Eram tineri.

- Și puțin nebuni. Nebuni de iubire.

- Nu începe, Dodge.

Șoapta ei era rugătoare, aproape disperată.

- Să nu încep ce? Să vorbesc despre asta? Să nu-mi amintesc? Nu mă pot împiedica să-mi aduc aminte. În ziua aia în care s-a ars sosul de spaghetti am avut parte de una dintre cele mai exuberante partide de amor.

Fusesse o combinație de răsete și dorință trupească pură. Se simți dintr-odată excitat numai gândindu-se la asta. Cât despre Caroline, ea își puse coatele pe masă și își acoperi fața cu mâinile. Nu știa dacă încerca să-și ascundă jena sau plăcerea.

Sau poate lacrimile. Însă, când în cele din urmă ea își lăsă mâinile jos, nu era nici urmă de lacrimi în ochii ei, iar expresia îi era impasibilă, așa că el nu reuși să vadă vreun indiciu legat de emoțiile și trăirile ei.

- Dacă avocatul acesta te plătește atât de bine, cum se face că locuiești într-un loc mai prost decât camera ta de la Cypress Lodge? întrebă ea.

- O văgăună nu implică nici un fel de responsabilități și, în plus, am avut cheltuieli care mă țin la limita unui buget de avarie, în ciuda plăților și a bonurilor generoase.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare, iar el își pipăi buzunarul de la piept al cămășii căutându-și pachetul de țigări, dorindu-și să aibă tupeul să își aprindă o țigară.

- Pensie alimentară. De două ori.

- Ai fost căsătorit de două ori?

- Prima oară ca să-mi demonstrez că pot.

- Că poți ce?

- Să te uit. Cel de-al doilea divorț a dovedit clar că nu pot.

Ea îi susținu privirea o clipă lungă, după care se ridică rapid și traversă încăperea spre chiuvetă, unde deschise robinetul, apoi îl închise imediat.

- Încetează să mai spui lucruri de genul ăsta.

- Dă-mă în judecată!

Ea se întoarse în loc, cu scânteieri mânioase în ochi.

- Nu face pe deșteptul, Dodge. Să nu crezi că poți să rezolvi criza asta cu vreuna dintre vorbele tale meșteșugite sau cu expresia-ți caracteristică. Situația asta...

- E de tot rahatul, spuse el, ridicându-se și ducându-se spre ea. Exact așa e situația de față. Îți este rușine?

- Rușine?

- De ce nu i-ai spus lui Berry cine sunt?

- De ce nu i-ai spus tu?

Asta îl opri, descumpănindu-l complet. Nu avea habar de ce nu se gândise vreodată să se întoarcă.

- *Fir-ar al dracului!*

O tăcere lungă, apăsătoare, se așternu între ei. În cele din urmă, ea spuse încet:

- N-ar fi trebuit să te sun. N-ar fi trebuit să-mi trimiți numărul tău de telefon.

În urmă cu câțiva ani, într-o noapte în care era extrem de beat, singur, plin de remușcări și de regrete târzii, el își scrisese numărul telefonului mobil pe o carte poștală alături de patru cuvinte: „*Dă-mă în judecată*“. Era expresia care-l caracteriza, după cum spusese ea. Ceea ce era adevărat, de vreme ce știuse că, atunci când ea urma să citească acele patru cuvinte, avea să știe imediat al cui era numărul de telefon. Cartea poștală avea pe față o fotografie a casei lui Margaret Mitchell, așa că ea putea să înțeleagă și că fusese trimisă din Atlanta.

Inima lui bătrână și hodorogită fusese măgulită de faptul că ea nu băgase cartea poștală în tocătorul de hârtii de la birou și nici nu o rupsese în bucățele s-o arunce în cele patru zări.

- Nu te-a obligat nimeni să-mi păstrezi numărul de telefon, Caroline. Nici măcar nu știam că ai primit-o până când n-ai sunat noaptea trecută. Când ți-am trimis cartea poștală, nu știam dacă mai lucrezi la compania aia. I-am adresat-o lui Caroline King, însă nu aveam habar dacă ți-ai păstrat numele sau l-ai luat pe-al lui.

- L-am păstrat pe-al meu.

- De ce?

- Din motive profesionale.

- El ce-a zis despre asta?

- N-a obiectat.

Inima lui Dodge funcționa ciudat, când repede, când încet, dar trebuia să întrebe, trebuia să știe.

- De ce te-ai măritat cu el?

- Dodge...

- Spune-mi. De ce?

- Pentru că așa am vrut!

- Ca să-mi faci mie în ciudă?

- Nu te flata.

- L-ai iubit?

- Da.

- Deci l-ai iubit.

- Da.

- După mine, după noi, a fost atât de ușor să...

El se opri când ochii ei se îndreptară brusc spre un punct din spatele lui. Zvâcni și se întoarse. Berry stătea în pragul ușii deschise de la bucătărie, uitându-se când la unul, când la celălalt.

- Ce se întâmplă?

Caroline vorbi prima:

- După câte se pare, musafirul nostru are păreri foarte ferme privind timpul de fierbere al spaghetelor. Ea îi zâmbi lui Dodge, care își dori să afișeze o expresie similară. Sau, mă rog, cel puțin încercă. Caroline continuă șarada: În orice caz, n-o să mai dureze mult. Dacă vrei să te speli, Dodge, este o baie de serviciu chiar...

Ea îi făcu semn, iar el murmură:

- Da, sigur, mulțumesc, și se scuză în timp ce trecea pe lângă Berry și ieșea din bucătăria plină de aburi.

În timpul cinei, Caroline continuă să poarte o conversație neutră. Se strădui și el să o urmărească, având grijă să nu se poticnească, dându-și seama că Berry era tăcută, dar foarte atentă la ce se discuta. Se uita la el chiar și când se prefăcea atentă la altceva.

Din punct de vedere fizic, slavă Domnului, semăna cu Caroline.

Dar era și copilul lui. Dacă moștenise măcar puțin din intuiția și din capacitatea lui de deducție, șarada asta nu avea să țină prea mult. Se gândi că el și Caroline își dădeau probabil prea tare silința să se poarte normal pentru ca nefirescul situației să nu se vadă cu ochiul liber. Sau poate era pur și simplu paranoic.

Caroline insistă să-l facă să povestească despre niște cazuri interesante la care lucrase. El le povesti cu lux de amănunte cum se înfiripase povestea de dragoste dintre Derek și Julie Mitchell.

- Nu a fost o treabă normală, spuse el. În nici un caz. Amândoi aveau foarte multe de pierdut, dar s-au

îndrăgostit iremediabil unul de celălalt, și asta a contat cel mai mult. Acum, cu bebelușul pe drum, aproape că ți se face rău văzându-le dulcegăriile. Derek, care înainte era cel mai mare și mai tare, un bărbat adevărat, s-a transformat în cel mai familist bărbat. Pentru numele lui Dumnezeu, folosește șervete de pânză tivite! Aș fi bănuیت că Julie l-a castrat, dar cred că îi plac prea mult biluțele lui ca să facă așa ceva.

Berry izbucni în răs. Caroline clipi de câteva ori șocată de limbaj, dar apoi răsese și ea. Emoția stârnită de sunele răsului ei îl făcu să simtă un nod în gât. Însă spectrul discuției pe care o purtase el cu Amanda Lofland plutea peste masa delicioasă.

Și plutea ca o amenințare. El se bucură când cina se termină în sfârșit și se putu scuza să meargă afară să fumeze o țigară. Înainte să iasă, îi spuse lui Berry:

- Doar o țigară. Pe urmă, trebuie să vorbim despre tine și Lofland.

capitolul 10

Ski era gata să se repeadă asupra bărbatului din față, când acesta se răsuci, cu pistolul în mână, ațintit direct spre capul lui Ski.

- Uau!

- *Nenorocitul dracului!* Dodge își lăsă în jos mâna cu arma și îi aruncă ajutorului de șerif o privire încruntată. Era cât pe ce să te împușc.

- Asta ar fi fost ceva nasol pentru amândoi.

- Mai nasol pentru tine.

Dodge își băgă revolverul la loc în toc.

- Ai vreun permis portarmă ascuns? întrebă Ski.

- În Georgia.

- Aici suntem în Texas.

Dodge ridică din umeri.

- Georgia nu are un acord de reciprocitate cu Statul cu o Singură Stea¹?

- Nu te-ai oboșit să verifici?

- Nu. Are?

- Are.

- Atunci care-i problema?

Ski trecu de un puiet și se atinse de acesta, micșorând distanța dintre el și buturuga pe care stătea Dodge când el apăruse din spatele lui. Pădurea fremăta de la corul de insecte cu voce de soprano și tonurile de bas ale broaștelor mari de pe malul lacului, ceea ce ajutase la acoperirea sunetului pașilor lui în vreme ce înainta prin pădure.

Noaptea era foarte caldă, fără nici cea mai slabă adiere de vânt. Copacii din jur erau impasibili și nemișcați. Lumina ce se revărsa prin ferestrele casei lui Caroline King asigura o strălucire ambientală. Cei doi bărbați se puteau vedea unul pe celălalt, însă în rest nu vedeau aproape nimic.

Dodge reveni la loc pe buturugă și își aprinse o țigară. În timp ce își stingea bățul de chibrit scuturând mâna, îl măsură pe Ski din cap până în picioare.

- Ești indian sau ce? Vreunul din acei Coughatta de prin împrejurimi?

- Arăt ca un indian?

- Nu te-am auzit până când n-ai ajuns la câțiva pași distanță de mine. Abia dacă am avut timp să-mi scot pistolul.

Ski se lăsă pe vine la baza unui pin, stând pe călcâiele cizmelor și lipindu-și spatele de scoarța aspră.

- Mi se trage din armată. De la Forțele Speciale. Mi-siuni sub acoperire.

- Ești bun.

¹ Lone Star State, în limba engleză, în original, porecla consacrată a statului Texas, având legătură atât cu steaua de pe drapelul acestui stat, cât și cu faptul că este o fostă republică independentă ce și-a dobândit independența în urma luptelor aprige purtate cu Mexicul. (n.tr.)

- Dacă aş fi fost bun, ți-aş fi tăiat gâtul înainte să ştii că sunt aici.

- Ai crezut c-aş putea fi Starks, care s-a întors la locul faptei?

Ski clătină din cap.

- Ți-am simțit fumul de țigară. El nu-i fumător.

Bărbatul mai în vârstă îl examinează preț de un moment.

- Cum se face c-ai plecat din armată?

- Am fost rănit.

- În Irak?

- În Afganistan. Înainte să devină locul care este, spuse el pe un ton sec. Am fost împușcat. Recuperarea a durat luni bune. Când am fost eliberat din spital, contractul meu mai avea puțin și expira. Nu l-am reînnoit.

Dodge continuă să fumeze fără să spună nimic. Din motive pe care Ski nu le putea explica, i-ar fi plăcut să îi câștige simpatia acestui om. Ba chiar i-ar fi plăcut să mai atenueze disprețul cu care Dodge Hanley părea să îl privească.

- Aveam deja o diplomă de licență, însă m-am întors în Utah, am făcut cursuri de criminologie, după care m-am întors cu noua mea specializare aici, în orașul meu natal.

- De ce în orașelul ăsta enervant? De ce nu într-un departament al poliției metropolitane?

- Îmi place să schiez.

Expresia de pe chipul lui Dodge rămase neclintită.

- Nu înțeleg.

- Schi nautic. Barcă. Pescuit. Excursii. Orașele mari nu-ți permit atât de multe.

- Sau ar putea fi vorba despre faptul că ești leneș și îți lipsește ambiția, zise Dodge cu asprime.

- Mi s-a mai spus asta.

El declară asta cu sinceritate, fără să se scuze sau să dezmință în vreun fel. Dodge își menținu privirea ațintită asupra ajutorului de șerif în timp ce își stingeă țigara de buturugă.

- Deci îți place schiul nautic. De-aici ți se trage porecla?

Ski luă de pe jos o bucată mare de scoarță de pin și o cântări în palmă.

- Într-o noapte de vară - cred că undeva între clasa a nouă și a zecea -, eu și cu niște prieteni am băut câteva sticle de whisky prost, o poșircă, și am șterpelit barca tatălui unuia dintre amici. M-am aventurat prosteste. Mi-am rupt mâna, câteva coaste și clavicula. De-atunci mi se spune Ski.

- În ce-a constat aventura în sine?

- În a face slalom pe apă pe-o distanță de aproape un kilometru, desculț și legat la ochi.

Dodge bolborosi un hohot de râs.

- Iisuse.

- Poate c-aș fi fost suficient de treaz cât să mă descurc și s-o scot la capăt, însă tipul care conducea barca era beat turtă. M-a tras direct la apă mică și m-a băgat într-o pădurice de chiparoși. Se surprinse chicotind de unul singur la amintirea isprăvii sale nesăbuite, după care deveni serios și își recăpătă conduita profesională impecabilă. Acum, dacă prind pe cineva conducând beat o barcă, îl bag la pușcărie. Nici un pic de indulgență, nici un fel de scuze.

Dodge își aprinse altă țigară.

După un timp, Ski spuse:

- Cine ești? Și nu-mi spune că un prieten de familie, fiindcă se vede de la o poștă că ești polițist.

- Fost polițist. În prezent, detectiv pentru o firmă de avocatură din Atlanta.

- OK.

- Ce anume?

- Ce faci aici?

- Muncă pe cont propriu.

- Ai sărit în ajutorul domnișoarei King într-un timp foarte scurt.

- Am lucrat pentru una dintre prietenele ei din Houston, cu ani buni în urmă. Ea m-a recomandat.

- Și-ai lăsat totul baltă și ai venit încoace?

- Caroline King are o grămadă de bani, așa am înțeles, iar eu am nevoie de venituri suplimentare. Am două foste soții hrăpărețe, care-mi sug tot sângele din mine.

Ski se întreabă ce anume din comportamentul lui îl făcuse pe Dodge Hanley să creadă că era suficient de idiot ca să înghită vrăjeala aia. Se gândi să îi spună ce descoperise azi după ce dăduse câteva telefoane ca să afle informații despre el, însă, pentru moment, se hotărî să intre în joc și să se prefacă la fel de ignorant precum buturuga pe care stătea Dodge.

- În afară de fumat, ce făceai aici, afară? întreabă Ski.

Suflând fumul într-o parte ca să nu i-l dea lui Ski în față, Dodge îi făcu semn spre lac.

- M-am gândit că poate Starks a venit cu barca. Dar am verificat în jurul docului și de-a lungul malului și n-am văzut nimic care să indice asta. Aruncă o privire vicleană la Ski. Nimic atât de relevant cât să se poată compara cu urmele acelea de roți găsite de tine.

Ski zâmbi fals.

- Pe cine ai torturat să afli asta?

- N-a fost nevoie să torturez pe nimeni. Dacă stai suficient de mult pe lângă sediul poliției, auzi tot felul de lucruri. N-am dat până acum de vreun loc din care să nu se scurgă informațiile ca dintr-o țeavă ruginită.

Ski îl examinează pe bărbatul mai în vârstă un moment destul de lung, apoi, luând o decizie, se ridică și întoarce capul înapoi spre pădure.

- Vrei să facem o plimbare?

Dodge se ridică și el.

- Ia-o înainte!

- Stinge țigara! Nu vreau să ne dai foc la pădure.

Dodge trase în piept un fum foarte lung și murmură o pleiadă de înjurături în semn de protest în timp ce dădea fumul afară. Turti țigara cu piciorul, după care îl urmă pe Ski în timp ce acesta își croia drum prin pădurea relativ tânără, împingând într-o parte ramurile copacilor și ocolind cu multă abilitate obstacolele naturale, urmând drumul pe care venise, însă fără a se mai sinchisi că făcea zgomot.

- Mi-am lăsat lanterna pe-aici pe undeva când am venit. Vezi ceva?

- Nu-ți face griji în privința mea, bodogăni Dodge.

Ski se feri de ramura unui copac și speră că Dodge avea s-o vadă în timp util și să facă același lucru. Nu își propusese să-i împărtășească vreun aspect al cazului, însă se trezi invitându-l pe fostul polițist să-și dea cu părerea.

- Știi intersecția în formă de T unde se înfundă Lake Road? Magazinul cu chestii de pescuit?

- Mda.

- Am vorbit cu un tip care se afla acolo cam pe la miezul nopții seara trecută, să-și ia benzină.

Mândria îl împiedică să îi spună experimentatului detectiv că, de fapt, un civil dăduse de urma pescarului respectiv.

- O oră cam înaintată pentru a alimenta.

- Își pregătea barca pentru a ieși pe baltă la prima oră a dimineții. Voia să aibă totul aranjat, astfel încât să poată pleca înainte să se crape de ziuă.

- Asta-i unul dintre motivele pentru care n-am pescuit niciodată. Începe prea devreme.

- Așa că, reluă Ski, el era la pompă umplându-și canistra când tipul ăsta a parcat o Toyota pe lateralul clădirii. Ora coincide cu aproximație cu apelul domnișoarei Malone la 911.

- Vehiculul a venit din direcția asta?

- Da.

- Pescarul e sigur că era o Toyota?

- Sigur. Fiica lui are una la fel. A spus că șoferul a coborât și s-a dus împleticindu-se spre toaleta bărbaților.

- Prin intrarea exterioară?

- Corect.

- Împleticindu-se?

- Mi-a făcut și-o demonstrație. Avea un fel de mers schiopătat. Când canistra de benzină s-a umplut, pescarul s-a gândit că poate ar trebui să meargă să vadă ce face tipul nostru. Așa că s-a dus spre toaleta bărbaților,

a ciocănit la ușa și i-a spus tipului dinăuntru că l-a văzut schiopătând și l-a întrebat dacă-i totul în regulă, dacă are nevoie de ajutor. Tipul i-a strigat prin ușă...

- N-a deschis?

- Nu. I-a spus pescarului că-i bine. C-a intrat doar ca să „se pișe”. Cu cuvintele alea. Pescarul este un evanghelist tradiționalist și n-a vrut să audă mai mult din - citez - „genul ăla de limbaj murdar”.

- Pare foarte amuzant.

Ski se opri ca să-și recupereze lanterna din crăcana formată de două ramuri ale unui copac, unde o lăsa-se. O aprinse și o întoarse înspre Dodge, care venea în urma lui, cu ceva eforturi. Bărbatul mai în vârstă sufla greu.

- Ești bine?

- Sunt încălțat în pantofi de oraș.

Nu pantofii erau de vină pentru faptul că gâfâia și răsufla precum un cimpoi defect.

- Trebuie s-o lași mai moale cu țigările.

- Mergi.

Ski îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre pământ, ceea ce îi făcea înaintarea mult mai ușoară.

- Pescarul și-a văzut de drum și nu s-a mai gândit la chestia asta.

- Nici măcar când a auzit că au fost niște împușcături pe-aici, prin împrejurimi, cam la ora aia din noapte?

- A fost plecat pe lac toată ziua. N-a aflat de incident până a ajuns acasă azi după-amiază, iar noi îl contactaserăm deja.

- L-a descris pe individ?

- A putut să-l vadă destul de bine, că e o lumină deasupra ușii de la toaletă. Tipul avea, din câte se pare, înălțimea, greutatea și vârsta lui Oren Starks. Un început de chelie. Purta pantaloni largi de culoare kaki și un tricou de golf de culoare închisă. Domnișoara Malone a spus că Starks era îmbrăcat în pantaloni kaki și un tricou de golf bleumarin.

- Nu cumva i-a spus cineva pescarului ce să zică? N-a auzit descrierea asta la televizor sau de la soția lui, când a ajuns acasă după partida de pescuit?

- El spune că nu, și nu cred că tipul ăsta ar minți.
Dodge își drese vocea hârâind de pe gât niște flegmă pe care o scuipă.

- Ei pe dracu'. Ce încredere poți avea într-unul care are ceva împotriva cuvântului „pișat“?

Ski chicoti.

- În plus, i-am arătat o fotografie de-a lui Starks trimisă prin fax, pe care am primit-o din dosarele angajaților de la firma de marketing. Pescarul spune că e nouăzeci și cinci la sută sigur că ăsta era tipul.

- Nu sută la sută?

- Dat fiind că era întuneric, iar el era cam la douăzeci de metri distanță... Ski îi făcu semn în față. Este chiar acolo.

Fasciculul luminos surprinse banda galbenă care delimita o zonă ce părea să fie fundătura unei alei largi lăsate în paragină.

- Bănuiesc că ăsta-i locul în care, când s-a construit casa, cei din echipa de constructori își parcau mașinile, să stea la umbră, evitând să aglomereze inutil zona din fața casei, spuse Ski. Când casa a fost gata, drumul a fost năpădit de buruieni, fiindcă n-a mai fost folosit.

Îndreptă lanterna în jos spre urmele de roți din praf.

- Urme proaspete. Și n-au fost făcute de vreun echipament greu. Le-am descoperit chiar după răsărit, în dimineața asta, și-am trimis imediat un om aici. Tipul nu-i expert, nu uita asta, însă a făcut un mulaj foarte bun.

- Noroc că n-a plouat azi-noapte.

Ski încuviință din cap.

- Grăbesc procesul să văd dacă se potrivesc, însă fac pariu că o să fie roți standard de Toyota.

- Ai găsit și altceva în afară de urmele de roți?

- Urme de picioare, destul de neclare. Ski luminează pământul cu lanterna. Din păcate, nimic după care să putem face un mulaj.

- Vreo foiță de învelit bomboane, vreun capac de sticlă, vreo cârpă?

- Nimic. Am cercetat eu însumi zona de două ori și am pus încă doi agenți să facă același lucru. Nimic. Însă, dacă știi ce să cauți, Starks a lăsat o urmă clară în drum spre casă.

Îi arată lui Dodge o ramură ce fusese ruptă de curând și atârna de trunchiul copacului și, de asemenea, un petic de iarbă ce fusese călcată în picioare.

- Domnișoara Malone a spus că individul nu e genul care să-și petreacă mult timp în aer liber.

Dodge studie mai multe crenguțe rupte pe care Ski le luminează îndeaproape.

- În mod sigur n-are abilitățile tale de drumeț și explorator.

Bărbatul mai în vârstă își rodea gânditor partea interioară a obrazului, gest care îi dădu de înțeles lui Ski că îi treceau mai multe prin minte.

- La ce te gândești? întrebă Ski.

- De ce te-ai opri la magazinul ăla ca să te duci la toaletă, riscând să fii văzut?

- Ai dreptate. Pare o chestie prea neglijentă pentru o persoană calculată cum ni l-a descris domnișoara Malone, nu-i așa? Însă tot ea a mai spus și că aseară Starks era foarte tulburat. Tocmai împușcase pe cineva. Nu gândea limpede. Sau poate că, având în vedere cât de meticulos este, s-a dus la toaletă să evalueze rana de la picior.

- Cu alte cuvinte, spuse Dodge, n-ai nici un indiciu. Ski avu eleganța să zâmbească.

- Sunt deschis la orice fel de idei.

- Cine naiba știe motivele pentru care face cineva ceva? Eu, unul, nu știu. Cert este că Starks a făcut acea oprire. A fost văzut. Asta ce-ți spune, ajutorule de șerif?

- Că avem dovada că el a fost, într-adevăr, aici seara trecută.

Dodge își miji ochii.

- Aveai îndoieli?

Ski ridică din umeri.

-Asta confirmă declarațiile domnișoarei Malone și ale lui Lofland. Explică de ce nici unul dintre ei n-a auzit mașina venind sau plecând.

-OK.

-De îndată ce avem identificarea acestor urme de roți, o să știm marca și modelul mașinii și pot să obțin un APB¹. Nu există nici o Toyota înregistrată pe numele lui Oren Starks, însă domnișoara Malone a spus că ar fi mult prea deștept ca să își conducă propria-i mașină.

-Dar suficient de bătut în cap cât să lase niște urme proaspete de roți. Dodge gândise cu voce tare, însă, când Ski îi făcu semn să își continue ultima idee, el spuse: Se presupune că individul ăsta este un geniu, nu?

Urmărind ideea, Ski răspunse:

-Inteligența nu face neapărat din cineva un criminal bun.

-Nu, dar contează.

Dodge arătă în jos spre urmele incriminatoare ale roților.

-Asta-i prostie curată.

-O chestie la fel de stupidă ca fugitul de la locul faptei și mersul direct într-un loc unde să fii văzut.

-Mda, într-adevăr, spuse Dodge. Bănuiesc că pescarul cel pios n-a reținut numărul de pe plăcuța de înmatriculare a mașinii Toyota.

-Nu avem noi norocul ăsta. N-a fost foarte categoric nici în privința culorii. „Închisă“, asta-i tot ce a putut să-mi spună.

-O să enervezi o grămadă de șoferi nevinovați de Toyota care o să fie opriți în trafic.

-N-avem încotro. Ski așteaptă o secundă, după care întrebă: Ai văzut tot ce îți doreai?

¹ *All-points bulletin* - raport al poliției sau al oricărei alte agenții responsabile cu respectarea și aplicarea legii din SUA, emis către personalul propriu sau către personalul celorlalte instituții de profil, ce conține informații referitoare la un suspect căutat care urmează a fi arestat sau la altă persoană de interes dată în urmărire (n.tr.)

- S-ar putea să mă întorc, să arunc o privire în jur. Asta dacă-i în regulă.

- Acum ceri permisiunea?

- N-aș prea zice.

- Asta mă gândeam și eu.

Ski urmă banda ce contura perimetrul marcat până pe partea cealaltă, iar apoi o luă de-a lungul potecii năpădite de vegetație până când ajunseră la stradă. SUV-ul lui era parțial parcat în șanț. Deschise portiera șoferului și se întinse înăuntru după o sticlă de apă. I-o dădu lui Dodge, care îi mulțumi, îi scoase capacul și luă o gură.

- Ai nevoie de un minut să-ți tragi sufletul? întreabă Ski.

Dodge puse la loc capacul sticlei de apă și o aruncă înapoi în SUV.

- Băiete, aș putea să-ți tăbăcesc fundul dacă mi-aș pune mintea cu tine.

- Nu într-o luptă dreaptă și corectă.

- Eu nu lupt niciodată drept și corect. Asta poate fi fatal. N-ai învățat nimic în armată?

Cei doi bărbați se măsurară reciproc din priviri, așa cum făcuseră prima oară când se văzuseră pe coridorul de la spital. Într-un final, Dodge păru să ajungă la o decizie. Își băgă mâna adânc în buzunarul de la pantaloni, scoase ceva și, întinzându-se după mâna lui Ski, îi puse brusc obiectul în palmă.

- Telefonul mobil al Amandei Lofland.

Ski se uită la telefonul pe care-l ținea acum în mână, după care înapoi în ochii implacabili ai detectivului particular.

- L-am găsit, spuse acesta. În bufetul spitalului.

- N-au un birou de obiecte pierdute la spital? întreabă Ski.

- Am căutat prin jur. N-am văzut nici unul. Eram în mare grabă.

- Așa că a trebuit să pornești telefonul ca să descoperi cui îi aparține.

Dodge îi răspunse ridicând slab din umeri, evident nu în semn de scuză.

- O să am eu grijă ca doamna Lofland să-l primească înapoi, zise Ski.

- Sunt sigur că va aprecia gestul.

Schimbară o altă privire lungă, prin care se măsură ră reciproc, după care Ski îi făcu semn lui Dodge să se urce în SUV. El ocoli mașina prin față, iar Ski îl auzi înjurând când pantofii lui de oraș i se afundară în malul abrupt al șanțului. În timp ce treceau pe lângă mașina parcată la capătul aleii ce ducea spre casă, Dodge făcu o remarcă.

- L-am observat pe tipul ăsta acolo azi după-amiază. Lucrează la vreo firmă de pază și protecție?

- E ajutor de șerif în rezervă. Avem doisprezece bărbați și femei pe care nu ne permitem să-i ținem pe statul de plată, însă pe care îi folosim în situații de urgență. Mai este unul care supraveghează docul.

- Am dat peste el mai devreme, spuse Dodge. M-a omorât cu întrebările.

Ski zâmbi, gândindu-se: „Pun pariu că așa a făcut“.

- Nu vreau să risc ca Starks să se întoarcă și să-și pună în aplicare amenințarea de-a o ucide pe domnișoara Malone, zise el.

- Normal că nu vrei. Mama ei este o persoană foarte importantă în orașul ăsta. Dacă i s-ar întâmpla ceva fii-
cei lui Caroline King, șeful tău ți-ar lua gâtul.

Ski îi aruncă o privire tăioasă.

- Vorbești tâmpenii.

- Dă-mă în judecată! Apoi adăugă: Bine, bine, am vorbit tâmpenii. După un moment, întrebă: Cum rămâne cu cei din poliția municipală? Vă sunt de vreun ajutor?

- Au doar cinci oameni în structură. De regulă, se ocupă numai cu despărțirea celor care se bat la meciurile de fotbal american ale liceului și organizează parada de ziua națională.

- Am înțeles.

- Noi, cei de la biroul șerifului, suntem principala forță polițienească. Depinde doar de noi...

- Depinde de tine.

Ski ridică din umeri.

- Depinde de mine să-l găesc pe Starks.

- Ei bine, la Cypress Lodge nu-i. Am verificat deja acolo.

- Mulțumesc, spuse Ski pe un ton sec. O să-l tai de pe listă. Apoi, după o scurtă pauză: M-am gândit că ai putea să te cazezi aici, acasă la domnișoara King.

Dodge se încăpățână să tacă, ignorând insinuarea lui Ski fără să riposteze, în timp ce se apropiau de casă. Farurile mașinii luminară ușa de la intrare exact când Caroline ieși și păși pe verandă. Păru ușurată să-l vadă pe Dodge pe scaunul din dreapta.

În timp ce el cobora, ea spuse:

- Începusem să mă gândesc că ai căzut în lac și te-a mâncat un aligator.

- Aveți aligatori pe aici?

Ea își plimbă privirea de la Dodge la Ski, care urca scările alături de el. În mod evident, se întreba unde și cum se întâlniseră cei doi.

- Ce se întâmplă?

- Încă nu l-am prins pe Starks, spuse Ski, dar sunt câteva chestiuni de anunțat și mai am câteva întrebări pentru domnișoara Malone.

- E înăuntru.

Caroline îi conduse pe cei doi bărbați prin ușa de la intrare și le făcu semn spre camera de zi.

- Mă duc s-o chem pe Berry.

Însă, înainte ca ea să ajungă la o distanță la care să nu mai audă nimic dinspre ei, stomacul lui Ski chiorăi zgomotos, făcând-o să se oprească pentru o fracțiune de secundă.

- Scuze, doamnă.

Ea îi zâmbi.

- Nu-i nevoie de scuze!

Berry tocmai termina de strâns vasele de la cină, când mama ei apărură în bucătărie.

- Ai pus într-o caserolă spaghetetele rămase?

- Chiar acum.

Caroline deschise frigiderul, scoase vasul de plastic cu capac etanș și i-l dădu lui Berry.

- Vrei te rog să încălzești o farfurie pentru ajutorul de șerif Nyland?

- Poftim?

Caroline luă niște tacâmuri din sertar.

- Tocmai a apărut, împreună cu Dodge.

Berry aruncă o privire prin geamul de la bucătărie ce dădea spre partea din spate a proprietății, acolo unde detectivul dispăruse în urmă cu aproape o oră, după ce-i spusese să se pregătească să discute despre relația dintre ea și Ben când se întorcea după ce fuma o țigară.

- Și cum s-a întâmplat asta?

- N-am nici cea mai vagă idee. Însă ei sunt acolo, iar ajutorul de șerif Nyland a recunoscut că n-a mâncat toată ziua. Măcar atâta lucru putem face, să-i oferim ceva de mâncare la cină.

- Măcar atâta lucru putem face? Mamă, omul nu mă poate suferi.

- Nu fi absurdă! Și, când vii, adu și ceainicul, te rog.

Mama ieși din încăpere, luând cu ea tacâmurile și un șervet. Berry se holbă la caserola cu mâncare ce îi fusese pusă în mână și o simți la fel de străină ca toate celelalte lucruri deconcertante ce dăduseră buzna peste ea în ultimele douăzeci și patru de ore.

Un act de violență, ceva ce-i fusese complet străin până atunci.

O investigație criminalistică, de care se simțea depășită.

Un ajutor de șerif care era - în mod ostentativ - extrem de sceptic la fiecare cuvânt ce ieșea din gura ei.

Un detectiv particular a cărui prezență în viața ei era absolut inexplicabilă.

Puse caserola cu mâncare în cuptorul cu microunde. În timp ce se uita la numărătoarea inversă de pe ecran, își frământă creierii ca să înțeleagă decizia mamei ei de a se folosi de serviciile lui Dodge Hanley, un tip destul de necioplit, asta ca să nu spună mai mult. Era complet opusul celorlalte cunoștințe ale lui Caroline - în general, oameni de afaceri prosperi, bancheri, avocați, doctori, oameni cultivați și rafinați, așa cum fusese și tatăl lui Berry.

În plus, Caroline, care se purta întotdeauna ca o doamnă desăvârșită, părea să nu obiecteze la comentariile mai colorate ale lui Dodge.

Asta pentru Berry era un semn de îngrijorare. Nu exista decât o explicație pentru toleranța lui Caroline față de grosolănia lui: femeia simțea că aveau nevoie de el. Era genul de om pe care voiai să îl ai lângă tine într-o luptă, ceea ce însemna că mama ei se aștepta la una.

Berry se temea și ea de același lucru. Oren nu avea să se dea bătut. Asta îi era cât se putea de clar.

Obsesia lui pentru ea cauzase cutremurul ce-i clătinase întreaga existență. Folosise ultimele două luni ca să încerce să își readucă viața pe baze solide. Însă noaptea trecută, totul se întorsese cu fundul în sus, iar acum parcă viața îi scăpase complet de sub control. De sub controlul ei. Și părea incapabilă să recape-te controlul.

Dar trebuia să o facă. Și, pentru asta, era nevoită să recunoască faptul că lucrurile aveau să se înrăutățească înainte de a se schimba în bine.

Cuptorul cu microunde scoase un semnal sonor. Ea răsturnă spaghetetele într-o farfurie, le mai adăugă și două felii de pâine cu usturoi, după care puse farfuria și ceainicul cu ceai cu gheață pe o tavă și o duse în zona de servit masa, unde se adunaseră ceilalți trei. Mama ei așezase șervetul în fața ajutorului de șerif, care se ridică în clipa când Berry se apropie de masă.

- Sper că nu v-am deranjat.

- Nici o problemă.

Îi puse farfuria de mâncare în față și lăsă și ceainicul pe masă. El nu se așeză până când ea nu își luă la rândul ei un scaun. Dar el nu atinse nimic până când mama ei spuse:

- Nu lăsați spaghetetele să se răcească.

El își puse șervetul în poală, luă furculița și o băgă cu nădejde în farfurie.

Era, într-adevăr, o *prezență*. Așa cum stătea la masă, părea neobișnuit de mare, și asta nu numai din cauza dimensiunilor fizice. Avea și o atitudine dominantă...

Berry îi urmărea fiecare clipit, fiecare mișcare. Avea senzația că nu putea respira din cauza lui.

Însă ea părea singura afectată.

În timp ce el mânca, Dodge, cu permisiunea lui Ski, le povesti despre faptul că Oren venise spre casă pe jos dintr-un spațiu de parcare ascuns, aflat nu departe de drumul principal, și le zise că, din câte se părea, se opri-se la toaleta de la magazinul cu produse pentru pescuit.

- Asta mă face să mă simt puțin mai bine cu privire la faptul că n-am știut să spun numărul de înmatriculare al mașinii, spuse Berry.

- N-ai fi putut s-o faci nici dacă ai vrut, zise maică-sa.

Dodge o întreabă dacă Oren condusesese vreodată o Toyota.

- Nu știu. Nu m-am uitat niciodată ce mașină avea.

- Nu v-ați dus niciodată undeva cu el? întreabă Ski.

Ea ezită și se uită peste masă la Dodge.

- N-ar trebui să așteptăm până dimineață, când ni se poate alătura și domnul Carlisle?

Înainte ca Dodge să poată răspunde, Ski spuse:

- Nu vreau decât niște informații referitoare la Starks. Nu vă considerați suspectă în acest caz.

Dodge îl privi cu ochii mijiți în timp ce el ducea furculița cu spaghete la gură.

- OK, ajutorule de șerif, zi-i mai departe. Însă atenție. Berry, dacă nu te simți confortabil să răspunzi la o întrebare, nu ești obligată să o faci.

Ski se uită la Berry și ridică din sprâncene ca pentru a repeta întrebarea, deoarece avea gura plină. Ea spuse:

- N-am mers niciodată undeva cu Oren cu mașina.

El îi susținu privirea preț de câteva secunde, după care se șterse la gură cu șervetul.

- Mulțumesc, a fost delicios.

Nu mai rămăsese nici o bucățică în farfurie. El folosi-se pâinea să adune sosul. Întrucât mulțumirea îi fusese adresată ei, Berry spuse:

- Cu plăcere. Dar n-am făcut decât să încălzesc pastele. Mama le-a gătit. Eu nu mă pricep deloc.

El zâmbi spre mama ei.

- Mă bucur mult că mi-a chiorăit stomacul în fața dumneavoastră.

Ea îi răspunse cu un zâmbet călduros.

Dodge se foi pe scaun, atinse buzunarul cămășii unde își ținea țigările, după care își încrucișă brațele peste piept, ursuz și gânditor. Ski își împinse farfuria într-o parte și își sprijini antebrațele de marginea mesei. Se întoarse spre Berry.

- Am vorbit cu mai multe colege de muncă ale căror nume mi le-ați dat.

- V-au spus despre modul neadecvat în care flirta?

- Da, mi-au zis că era ceva mai mult decât un flirtat *deplasat*. Că tachina aiurea și spunea prostii, că provoca situații jenante în împrejurări formale sau la întruniri, chestii de genul acesta. Mi l-au descris mai degrabă ca pe o pacoste decât ca pe un ciudat.

- Dar este un *ciudat*, spuse ea cu încăpățănare. Este inteligent. Chiar genial. Însă, ca ființă umană, este absolut insuportabil. Dar cu celelalte fete nu a fost atât de stăruitor cum a fost cu mine și cu Sally Buckland. Cu ea ați vorbit?

- Da.

- Și?

El se uită la Dodge și apoi la Caroline înainte să revină cu privirea la ea.

- Poate că, la urma urmei, ar trebui să-l așteptăm pe avocatul dumneavoastră.

Aparent, declarația lui părea în beneficiul ei. Însă avea și o notă subtilă de neobrăzare provocatoare, pe care Berry nu era dispusă să o ignore.

- Dacă aveți de întrebat ceva, întrebați.

- Berry.

- Este în regulă, Dodge.

- Nu-i în regulă deloc, mie mi se pare o mare prostie.

Ignorându-l, ea îi susținu privirea lui Ski Nyland, fără să clipească.

- Ei bine?

- Sally Buckland mi-a spus în niște termeni cât se poate de clari că Starks n-a avut nimic de-a face cu demisia ei de la Delray și că simplul fapt de a sugera

un asemenea lucru era complet ridicol. De asemenea, a mai spus că, dacă ați spus că vă hărțuia, ați mințit.

Respirația lui Berry i se scurse încet printre buzele întredeschise de uimire.

- De ce ar spune Sally așa ceva? După care, cu vocea din ce în ce mai ridicată, întrebă: De ce-ar spune așa ceva?

- Berry...

- Nu, mamă, spuse ea, întrerupând-o. Ceva nu se potrivește. Undeva este o mare greșeală. Își dădu părul pe spate, se ridică și îl adună ca într-un coc, apoi îi dădu drumul nervoasă în timp ce se uita la ceilalți trei de la masă. Vă spun că Oren i-a făcut lui Sally viața atât de îngrozitoare la locul de muncă, încât a fost silită să demisioneze. Apoi și-a îndreptat atenția către mine. Nam nici o idee de ce Sally neagă asta acum, însă eu am spus adevărul adevărat.

- Eu te cred, Berry, spuse mama ei. De fapt, nimeni de aici nu a contestat spusele tale. Așa că te rog să iei loc, și hai să vorbim despre asta.

- Mulțumesc, dar prefer să stau în picioare. Însă chiar vreau să vorbim despre asta.

Ea îi aruncă o privire încrâncenată lui Ski, dorindu-și ca măcar o dată să poată stârni o emoție în ochii lui cenușii.

- Ei bine, altceva?

- Ați participat la petrecerea de Crăciun de la serviciu alături de Starks?

Ea lăsa să-i cadă capul în față până când bărbia i se sprijini în piept. Simți neîncrederea mamei sale, reproșul nespus al lui Dodge, atitudinea acuzatoare a ajutorului de șerif. Apoi își înalță capul și își scutură părul, cu o atitudine vag sfidătoare.

- Da, am fost de acord să fiu partenera lui Oren la petrecerea de Crăciun. Am crezut că, dacă ieșeam cu el o dată, avea să înceteze să mă mai bată la cap. Petrecerea de la firmă părea o alternativă mai sigură decât să fiu singură cu el în altă parte, la o întâlnire adevărată. Urma să fim înconjurați de oameni pe care îi cunoșteam amândoi. I-am acceptat invitația cu condiția

să ne întâlnim acolo, nu să vină să mă ia de acasă. M-am dus singură cu mașina acolo și m-am întors singură cu mașina acasă. Singură. V-am spus adevărul. Nu m-am suit niciodată în mașina lui Oren, domnule ajutor de șerif Nyland. N-am fost niciodată cu el cu mașina undeva.

- Și cum a fost la petrecere?

- Oren a făcut tot ce i-a stat în putință să se asigure că toată lumea știa că eram împreună în seara aia. Nu s-a desprins de lângă mine toată noaptea. S-a ținut scai. M-a tratat cu familiaritate, punându-și tot timpul mâinile pe mine. Îmi este scârbă chiar și să-mi amintesc. I-am îndurat pipăiala sperând că, din moment ce putea să se laude că ieșise cu mine, avea să fie satisfăcut și să mă lase în pace. Dar s-a dovedit că lucrurile nu stăteau deloc așa. Ea făcu o pauză, se uită atentă în jur un moment, înainte să se concentreze din nou asupra ajutorului de șerif și să continue: În ultima zi de muncă dinaintea vacanței de Crăciun, Oren și-a primit înștiințarea de concediere. A venit la mine căutând consolare, ca și cum aș fi fost iubita, prietena, apărătoarea lui. Ea făcu din nou o pauză și aruncă fiecăruia pe rând câte o privire. Acesta a fost momentul în care a început hărțuirea. Vrând să lămurească totul, se uită la Dodge. În timpul discuției între patru ochi pe care ai avut-o cu Amanda Lofland azi după-amiază, ți-a spus marele secret despre mine și Ben.

Dodge încuviință din cap cu părere de rău. Uitându-se la ajutorul de șerif, ea spuse:

- A fost o vreme când eu și Ben am avut mai mult decât o relație colegială. Observând lipsa lui de reacție, ea adăugă: Însă nu pari surprins să auzi asta.

El își bătu ușor în cap cu degetul.

- Doamna Lofland m-a sunat în după-amiaza asta, spunând că poate ar trebui să știi că ai fost cu Oren Starks la petrecerea de Crăciun organizată de companie și că tu și soțul ei ați fost amănți.

- El nu era soțul ei pe vremea aia, spuse Berry răstit. Și, până astăzi, n-am avut habar că Amanda știa de povestea asta. În orice caz, e o treabă veche și n-are

legătură cu nimic, cu atât mai puțin cu ce s-a întâmplat aici noaptea trecută. Își descleștă mâna de pe spătarul scaunului și începu să se miște de colo-colo. Eu și Ben am muncit într-o zi până seara târziu, după aceea ne-am dus să bem ceva ca să ne relaxăm puțin, iar apoi, dintr-una într-alta, lucrurile au avansat. Faptul că eram colegi de muncă și ne vedeam zi de zi la birou a adăugat o doză mică de picanterie la ceea ce altfel ar fi fost mai degrabă o simplă atracție. Curând însă, nici măcar faptul că trebuia să ne ascundem de ceilalți n-a mai fost suficient de provocator încât să facă să merite relația. N-am vrut ca o așa-zisă aventură să ne afecteze relația de muncă durabilă și solidă pe care o aveam, și ne-am dat seama cât de stupid era să continuăm atâta timp cât nici unul dintre noi nu era implicat emoțional în acea legătură amoroasă. Așa că am convenit de comun acord să revenim la ceea ce fuseserăm înainte, la relația platonice de prietenie dintre doi colegi. N-a fost decât o relație pur sexuală, neserioasă, care a durat mai puțin de-o lună. El nici măcar n-o cunoscuse încă pe Amanda. Când a întâlnit-o, am fost prima persoană care a aflat despre această „femeie minunată”. M-am bucurat pentru el. Iar când s-au logodit, le-am organizat eu însămi petrecerea. Mamă, ți-amintești!

- Ai închiriat sala de festivități de la club.

Berry încuviință din cap și se uită la Ski.

- Asta e. Asta-i marele și imoralul secret. Până la întâlnirea aia neplăcută de la spital, Amanda a fost întotdeauna cordială față de mine. Poate că izbucnirea de azi a fost o urmare a faptului că e supărată și îngrijorată din cauza stării lui Ben. Poate că izbucnirea ei a fost o reacție întârziată a traumei pe care-a suferit-o când a auzit că a fost împușcat. Ea își ridică neputincioasă mâinile pe lângă corp. Nu știu când i-a povestit Ben despre noi, dacă s-a întâmplat înainte sau după ce s-au căsătorit ori în dimineața asta când s-a trezit în sala de recuperare postoperatorie și și-a dat seama că fusese împușcat în timp ce era doar în chiloți la mine acasă. *Nu știu.* Ceea ce *chiar* știu este că relația pe care am avut-o cu Ben a fost de scurtă durată și total neînsemnată. Și nu s-a

mai întâmplat nimic între noi de genul acesta de când relația s-a încheiat. Și în mod sigur, ieri, aici, n-a avut loc nici un adulter.

Ski se ridică și ocoli masa, venind drept în fața ei.

- În camera de oaspeți, seara trecută, când m-am uitat, patul era încă făcut.

- Habar nu am de ce. Poate că Ben stătea în fotoliu și citea, poate era la toaletă, poate era... Nu știu ce făcea, căci nu l-am mai văzut după ce ne-am dus sus, ne-am spus noapte bună și s-a retras fiecare în camera lui.

- La dumneavoastră pe pat, cuvertura fusese ridicată.

- Nyland, ce vrei să afli? întrebă Dodge.

Nici ea și nici Ski nu răspunseră. Ea nu știa de ce chestiunea asta era atât de relevantă, însă voia să clarifice totul, pentru că simțea că era un aspect de lămurit între ea și ajutorul de șerif.

- Mi-am pregătit patul de culcare înainte să mă duc la baie ca să fac duș.

- Care-i faza cu paturile? întrebă Dodge. De fapt, ce contează dacă ea și Lofland și-o trăgeau de le săreau fulgii? Important este faptul că nemernicul ăsta de Starks...

- Știi ce este important.

Ski îl întrerupse supărat, fără să își mute privirea fixată asupra lui Berry.

- Și-atunci de ce-o ții una și bună cu treaba asta cu dormitul? replică Dodge.

- Pentru că relația ei cu Lofland ar putea avea legătură cu motivele lui Starks.

- Ți-a spus care-i treaba cu relația lor, comentă Dodge. Acum, putem să mergem mai departe?

Însă Ski nu arăta ca și cum ar fi fost pregătit să meargă mai departe - sau oriunde altundeva - înainte de-a fi complet lămurit asupra acestui aspect.

- Eu și Ben am avut o relație pasageră acum câțiva ani, spuse ea. Ieri sau aseară nu s-a întâmplat nimic aici în afară de ce v-am spus.

- OK. Bine. Minunat. Mă bucur că am clarificat asta, spuse Dodge. Nyland, acum ești fericit?

Ski nu se clinti. Berry inspiră adânc.

- Ca răspuns la întrebarea de azi, de mai devreme...
 - Berry.
 - Dodge, stai jos, spuse Caroline.
 - Ea are drepturi. Nu e nevoie să mai spună nimic altceva.

- Poate vrea s-o facă.

Berry îi auzi, dar ca prin vis. Privirea concentrată a lui Ski era pironită asupra ei, iar ea nu putea să scape de ea.

- Ca răspuns la întrebarea de mai devreme, am fost complet îmbrăcată pe timpul cinei. M-am dezbrăcat doar ca să intru la duș. Femeia paramedic a fost cea care mi-a sugerat că poate aş vrea să-mi pun ceva pe mine. Înainte ca ea să-mi atragă atenția, nici nu-mi dădusem seama că eram goală.

capitolul 11

Era noaptea norocoasă a lui Davis Coldare.

- Dar nu aici unde ar putea trece cineva să ne vadă. Lisa Arnold îi scoase mâna dintre coapsele ei, îl împinse de pe ea și se ridică în capul oaselor, trăgându-și bluza la loc. De fapt, nu vreau pe bancheta din spate a mașinii. Mi se pare *atât* de demodat.

Davis, cu o erecție dureroasă, cu mintea încețoșată de dorință, nu se putu gândi la alt loc în afară de mașină unde puteau merge ca s-o descopere intim pe Lisa Arnold.

- Ăăă... nu știu...

- La un motel.

Cu mișcări hotărâte, ea își aranjă fusta de blugi ca să acopere zona pe care o explorase Davis. Nici pe departe un teritoriu virgin.

- Un motel? repetă el prosteste.

Cuvântul nu îi spunea prea multe din pricina vârtejului de senzații pe care-l simțea. Lisa deschise portiera și coborî.

- Tu condu. Îți spun eu pe unde s-o iei.

Ea trecuse deja pe locul din dreapta când în sfârșit lui Davis începură să îi funcționeze neuronii. Strâmbându-se, își băgă penisul la loc în chiloți, apoi, ținându-și blugii cu mâna stângă, coborî și el din spate și urcă la volan. Porni mașina și o manevră printre aleile cinematografului în aer liber, deschis numai pe timpul verii, unde se derula acum un film de groază în două părți. La fel ca ei, majoritatea celor aflați în mașinile parcate nu veniseră aici să se uite la film.

Când parcare cinematografului dădu în autostradă, Lisa îi spuse să o ia la stânga și îi aminti să aprindă farurile. Se întinse peste schimbător și își strecură mâna în blugii lui, strângându-l prin chiloți.

- Să nu-ți treacă înainte să ajungem acolo.

- Nici gând, găfâi el.

Ea începu să-l mângâie, și lui i se încețoșă privirea, fiindu-i din ce în ce mai greu să se concentreze la dunga galbenă din mijlocul autostrăzii cu două benzi pe care mergeau.

- Ai prezervative? întrebă ea.

- Ăăă...

- Dacă nu ai, nu-i nimic, am eu. Dar de acum încolo e responsabilitatea ta să aduci, bine?

- OK.

Era de acord - de fapt, ar fi fost de acord cu orice -, dat fiind că în minte îi răsunau numai vorbele „de acum încolo”, care implicau alte partide de sex.

- Chiar acolo, pe dreapta, spuse ea. Nu știu cum se cheamă, dar are un raton desenat pe firmă.

El cunoștea locul. Motelul ieftin și dărăpănat era acolo dintotdeauna, probabil cu mult înainte de a se naște el. Trecuse cu mașina pe lângă el de nenumărate ori fără să îi acorde atenție. Nici în cele mai fantastice visuri ale lui nu-și închipuise că avea să vină aici cu Lisa Arnold, fata cu reputația cea mai dubioasă din liceul din Merritt.

Trase mașina lângă biroul luminat unde clipea intermitent un neon cu cuvintele „camere libere”. Era posibil ca o cameră să-l coste toți bănuții pe care-i câștigase din tunsul gazonului săptămâna trecută, dar aruncă

o privire spre Lisa și se gândi că, și dacă l-ar fi costat banii pe două săptămâni, tot ar fi meritat cu vârf și îndesat. Tipii care fuseseră cu ea spuneau că avea ca și garantată o partidă de sex oral. Dar, de vreme ce ea insistase să găsească alt loc decât bancheta din spate a mașinii, poate că plănuia să-i facă și altceva.

Gândul la toate celelalte posibilități îl făcu să se simtă amețit.

- Poți merge cu chestia asta?

Trase de el în joacă, și puștiul gemu.

Dacă îl făcea să termine prea repede, avea să moară de rușine și pe urmă s-o omoare și pe ea pentru că stricase totul. Chicotind din pricina disconfortului lui vizibil, ea spuse:

- Cred că nu. Dă-mi patruzeci de dolari.

Îi dădu drumul penisului pe care-l strânsese până atunci. El își săltă bazinul de pe scaun sprijinindu-se cu tălpile de podea ca să-și bage mâna în buzunarul de la spate al blugilor și să-și scoată portofelul. Luă două bancnote de douăzeci, pe care ea i le smulse din mână. Aruncându-i un zâmbet obraznic peste umăr, coborî. În timp ce se îndrepta spre biroul cu recepția, el îi urmări cu privirea fundul, abia acoperit de fusta scurtă și neacoperit deloc de bikini, așa cum aflase cu puțină vreme în urmă. Mugi de dorință.

La recepție se afla o femeie grasă cu părul cărunț și cu tatuaj albastru care-i acoperea în întregime brațul cu pielea lăsată. Enervată că fusese întreruptă din răsfoitul revistei pe care o avea în față, luă iute cele două bancnote ale Lisei și trânti o cheie pe teighea. Tranzacția dură mai puțin de cincisprezece secunde.

Davis se bucură că Lisa nu trebuise să semneze în nici un registru sau ceva de genul acesta. Avea să ducă până la capăt trebușoara asta, dar prefera ca părinții lui să nu afle vreodată despre ea. Lisa era genul de fată de care taică-său - dar și maică-sa, în timpul unei discuții foarte jenante - îi spusese să se ferească.

Când Lisa se urcă la loc în mașină, fusta scurtă i se ridică, lăsându-l să zărească o frântură din raiul care-l

aștepta și ștergându-i din minte predicile părintești despre rațiune și moralitate.

Fata îi făcu cu ochiul și, ca prin farmec, dispărură orice griji legate de boli fatale sau sarcini nedorite, oricare dintre acestea putând să-i distrugă planurile de a primi o bursă la colegiu și, prin extensie, de a-și construi un viitor ca lumea.

- Totul e gata, spuse ea. Numărul opt. Drept înainte, la capăt.

El avu impresia că ea mai fusese aici. Parcă în fața camerei cu numărul opt. Lisa coborî. Când Davis stinse farurile, se întrebă dacă nu era mai bine să tragă mașina în spatele clădirii, unde nu putea fi văzută de pe șosea. Dar părinții lui se duseseră să joace cărți acasă la niște prieteni, în partea opusă a orașului. Deci nu aveau să treacă pe aici în drum spre casă.

Ținându-și în continuare blugii cu o mână, se împlețici spre ușă, unde îl aștepta Lisa.

Ea îi întinse cheia de la cameră.

- Hai, fii un domn.

- Sigur, domniță.

Îi luă cheia din mână și se chinui de câteva ori să o înfigă în broască, ratând de fiecare dată. Lisa se apropie de el și îi prinse brațul între sânii ei ce stârneau fantezii. Îi linse lobul urechii și șopti:

- Sper că înăuntru o să țițești mai bine.

El reuși să bage cheia în broască și o răsuci, descuind ușa.

- Nu-ți face griji, domniță. Nimeresc eu.

- Oohoo. Te referi la punctul G?

El împinse ușa și păși în cameră. Pipăi peretele să găsească întrerupătorul. Când îl apăsă și lumina se aprinse, ultimul lucru la care se așteptă Davis Coldare era să dea cu ochii de bărbatul răvășit și speriat care stătea pe marginea patului.

Berry era întinsă pe spate, holbându-se la tavanul dormitorului pentru oaspeți, când Caroline bătu ușurel la ușă și întrebă dacă putea intra.

- A plecat? întrebă Berry.

Caroline îi aruncă un zâmbet încurcat.

- Nu a vrut nici desert, nici cafea. Dar nu ar fi putut rămâne nici dacă și-ar fi propus. A primit un telefon și a plecat în mare grabă. Dodge s-a dus cu el.

- Acum lucrează împreună?

- Nu chiar. Caroline împături o cuvertură de mătase și o puse pe brațul unui fotoliu, evitând să se uite în ochii lui Berry. Dodge a vrut să știe cine-l sunase și, când Ski i-a spus că era un apel oficial, Dodge a zis: „Bine. Nu-mi spune. Va fi o surpriză când ajung acolo”. Ski a zis că Dodge habar nu avea unde să meargă, iar Dodge i-a răspuns că va ști fiindcă se va lua după el. Bănuiesc că Ski și-a dat seama că nu are nici un rost să riposteze. Dodge a urcat cu el în SUV și au plecat în trombă.

Berry se ridică în capul oaselor.

- Poate că telefonul acela l-a anunțat că a fost prins Oren.

- Să sperăm.

Caroline se așează pe marginea patului și se întinse să-și ia fiica de mână. Își lipi palma de palma ei și își trecu degetele printre degetele ei.

- Nu ești în apele tale, Berry.

- Eu? întrebă ea. Și eu gândeam același lucru în privința ta.

- Bună încercare, dar știi bine că tactica asta nu te-a ajutat când erai la școală, așa că slabe șanse să te ajute acum. Să nu crezi că poți să abați discuția asta de la tine.

- Ți-ai dat seama de tentativele mele de manipulare?

- De când ai fost suficient de mare să te folosești de ele. Dar nu sunt sigură că „manipulare” este cuvântul potrivit. Fiindcă denotă o intenție meschină. Iar tu nu ai fost niciodată meschină, ci doar extrem de deșteaptă.

- Nu chiar foarte deșteaptă. Mereu te prindeai când încercam să fac ceva. Și eu care mă gândeam că sunt isteată.

- Isteață ești. Tonul lui Caroline se schimbă, deveni mai grav, mai serios. Și ești și foarte calmă și echilibrată,

îți stăpânești bine emoțiile. Nu îți stă deloc în fire să te porți așa cum te-ai comportat cu Ski.

- Ski? Dodge? Niciodată nu mi s-a părut că ai tendința de-a fi așa familiară cu niște bărbați pe care abia i-ai cunoscut. Deși...

- Iar faci asta. Nu eu sunt subiectul discuției. Tu ești.

- Deși, continuă Berry încăpățânată, am senzația că îl cunoști de mai multă vreme pe Dodge Hanley, nu doar de azi. Și să știi că nu încerc să abat conversația de la mine și problemele mele. O să ajungem și la ele, îți promit. Dar, pentru început, insist să mă pui și pe mine la curent cu toate cele, că acum mă simt prost, ca și cum am fost lăsată pe dinafară. Se lăsă pe spate și își puse mâinile sub cap. Te ascult. Cine e tipul ăsta? Îl cunoști de mai demult. Sunt convinsă de asta. Altfel, te-ar fi deranjat teribil manierele și vocabularul lui.

Caroline oftă.

- Bine, fie, mărturisesc. L-am cunoscut pe Dodge în Houston acum câțiva ani.

- Cum?

- Printr-o prietenă de-a mea care îl pusese să facă niște investigații pentru ea. Nu îi era prea la îndemână ideea de a apela la un detectiv particular. I se părea ceva sordid, îndoielnic, așa cum reiese din filmele proaste. Iar Dodge, fiind Dodge, o făcea să se simtă și mai sceptică în sensul acesta. Așa că a vrut să mă întâlnesc eu cu el și să-mi dau cu părerea. Părea serios? Își merita banii? Cam asta o neliniște. Nici eu nu aveam experiență în asemenea chestiuni, dar punea mare bază pe ce gândeam eu despre oameni în general.

- Ce prietenă? Eu o cunosc?

- Da, dar nu îți pot spune despre cine e vorba.

- De ce?

- Pentru că asta ar însemna să-i trădez încrederea pe care a avut-o în mine.

- Dar tati l-a întâlnit vreodată? Pe Dodge, adică.

Caroline râse.

- Doamne sfinte, nu! Ce, ți-i închipui pe ei doi în aceeași cameră?

Berry zâmbi. Tatăl ei fusese un bărbat subțire, nu foarte înalt, dar cu o postură atât de demnă, încât statura lui modestă nu trecea neobservată. Era ordonat și îngrijit, vorbea încet și frumos, era educat și cult. Exact opusul lui Dodge Hanley.

- Nu am povestit nimănui, nici măcar lui Jim, despre situația urâtă în care se găsea prietena mea, zise Caroline. Era o poveste încurcată, umilitoare pentru ea.

- O înșela soțul?

- Tot ce pot spune este că era disperată, altfel nu ar fi apelat niciodată la serviciile unui detectiv particular.

Berry cugetă puțin la cuvintele mamei ei, după care întrebă ușor:

- De asta ai apelat la serviciile lui? Ți se pare că situația mea este disperată?

- Nu încă. Și face el cumva să nu devină astfel.

- E genul de om care a trecut prin multe.

- Sunt singură.

- Licențios, fără pic de respect pentru vreo autoritate și cu mult tupeu.

- Mă îndoiesc că se împiedică vreodată de vreun fel de reguli.

- Nu are nici urmă de rafinament.

- Ar fi trebuit să-l vezi la Mabel's Tearoom.

Berry râse.

- L-ai dus la o ceainărie?

- A trebuit să mă întâlnesc undeva cu el. Se gândi un moment, apoi adăugă: De fapt, adevărul este că s-a comportat cu mai mult aplomb decât mă așteptasem.

- E drăguț, spuse Berry. Asta dacă îți place genul neglijent, desigur.

- Nu m-am gândit la el în felul acesta.

Berry o înghionti pe maică-sa în joacă.

- Haide. E drăguț. Recunoaște!

- Poate că anumite femei l-ar găsi atrăgător.

Berry zâmbi larg ca reacție la răspunsul evaziv al mamei ei, care depunea eforturi vizibile să fie astfel. După o perioadă respectabilă de doliu pentru tatăl ei, Berry o încurajase să înceapă să își dea întâlniri, mai ales când

Caroline se mutase în Merritt, unde nimeni nu o cunoscuse pe vremea când fusese măritată. În oraș existau o mulțime de oameni apropiați de vârsta pensiei. Erau destui bărbați neînsurați, de vârstă apropiată cu mama ei și suficient de înstăriți.

Caroline nici nu voise să audă.

- Am terminat cu chestiile astea, venise reacția ei la sugestia lui Berry. Am avut o căsnicie fericită. Am avut parte de dragostea vieții mele. Nu se va repeta.

Dar Berry continua să nutrească speranța că mama ei avea să întâlnească un bărbat care să o facă să se răzgândească. Era foarte frumoasă și deșteaptă, simpatică și amuzantă.

Avea multe de oferit, și Berry nici nu-și închipuia că urma să o vadă trăind tot restul vieții singură.

- Mie îmi place Dodge, spuse Berry brusc, aproape așteptându-se ca mama ei să o contrazică.

Dar ea nu o făcu. De fapt, Caroline o întrebă cu seriozitate:

- Chiar?

- Da. Cu tot cu negi și toate cele. Cel mai mult îmi place că nu încearcă să-și găsească scuze pentru modul în care arată.

- Atunci mă bucur că am luat decizia de a-l face să rămână.

Îngrijorată, Berry își mușcă buza de jos.

- Sarcina lui aici este să limiteze problemele apărute. Nu-i așa?

- În parte. Abilitățile lui de detectiv s-ar putea să îi fie utile și lui Ski.

- Dacă e dispus să se folosească de ele.

Caroline încuviință din cap gânditoare.

- Bărbații sunt foarte geloși când vine vorba despre ceva ce consideră că le aparține. Dar Ski mi se pare prea inteligent pentru a refuza o mână de ajutor când și dacă are nevoie de ea.

Berry își scoase un braț de sub cap și își acoperi ochii cu el. Apoi, după o clipă, spuse:

- În ceea ce privește treaba cu Ben...

- Ești femeie în toată firea, Berry. A trecut de mult vremea când trebuia să-mi dai socoteală pentru relațiile tale.

- Oh, nu-i așa? Berry se uita la ea pe sub brațul ce-i ascundea în continuare ochii. Nu tu ai fost aia care mi-a făcut tot felul de aluzii prea puțin subtile cum că ți-ar plăcea să ai nepoți înainte să ajungi prea bătrână și neputincioasă să te mai joci cu ei?

Caroline zâmbi.

- Dar îmi doresc în continuare nepoți. Însă, adăugă ea râspicat, înțeleg și cât de importantă este cariera ta pentru tine, fiindcă la fel a fost și în cazul meu. Nu este deloc ușor să construiești în același timp și o carieră de succes, și o familie trainică.

- Nu am renunțat de tot la ideea de a avea un soț și copii, mamă. Ceasul meu biologic începe să ticăie ori de câte ori văd o femeie de vârsta mea cu un copilăș sau doi pe lângă ea și un soț care îi zâmbește cu adorație în ochi. Mi-ar plăcea să am parte de așa ceva. Dar trebuie să te asigur că Ben Lofland nu era genul cu care să-mi fac planuri pentru un astfel de viitor. Noi doi am petrecut câteva nopți împreună. Relația dintre noi nu a avut nici pe departe proporțiile pe care le-a sugerat ajutorul de șerif Nyland și nici nu am comis vreo nelegiuire.

- Nu a spus asta.

- Dar nici prea departe nu era.

- Probabil există un motiv pentru care îl preocupă acest lucru.

- Ți-a spus: motivele lui Oren.

Caroline o măsură cu o privire pătrunzătoare, genul de privire la care mamele sunt mari specialiste.

- Ce e? întrebă Berry.

- Nimic. Nu contează.

- Ce e?

Caroline clătină din cap.

- Mi-a trecut ceva prin minte. Probabil fără nici o legătură cu realitatea. Scuză-mă pentru întrerupere. Ce spuneai?

Exasperată, știind că mai erau și alte lucruri pe care mama ei nu era dispusă să i le împărtășească, Berry încercă să-și amintească unde se oprișe.

- Refuz să mă simt vinovată pentru cele câteva ori când a rămas la mine peste noapte.

- Aventura voastră ar fi fost mult mai ușor trecută cu vederea dacă ai fi fost cinstită în privința ei.

- Știu, recunosc Berry. Ar fi trebuit să spun de la început cum au stat lucrurile.

- Și de ce nu ai făcut-o?

- M-am gândit la Amanda. Nu știam dacă Ben i-a spus despre noi, dar mă gândeam că nu a făcut-o. Așa că nu voiam să adaug și povara unei relații extraconjugale la problemele cu care se confrunta deja, adică faptul că el a fost împușcat și apoi operat. M-am temut că, dacă îi spun lui Ski, o să provoc în mod inutil un rău și mai mare. Am tăcut ca să nu o amărăsc pe Amanda și să nu îl pun pe Ben într-o situație dificilă în fața soției lui, pe care o iubește și o adoră. Intențiile mele au fost bune, dar a ieșit ca naiba și totul s-a întors împotriva mea.

- De aici încolo te sfătuiesc să nu mai ascunzi nimic de Ski, zise Caroline.

Berry își coborî brațul și se uită drept în ochii mamei ei.

- Crezi că ar trebui să îi spun despre faptul că l-am sunat pe Oren alaltăieri?

Caroline o privi îngrozită.

- L-ai sunat?

- Joi după-amiază. Am vorbit cu Oren câteva minute.

- Nu înțeleg. Ai venit aici ca să *scapi* de el. De ce Dumnezeu l-ai sunat?

- Ca să repar niște chestii.

- Ce chestii, Dumnezeule?

Berry se trase spre partea cealaltă a patului și își coborî picioarele pe podea. Se apropie de fereastră și se uită spre lac, deși nu putea vedea altceva decât propria reflexie în geam.

- Pentru a-ți explica, trebuie să mă întorc puțin în timp, spuse ea. Ți amintești... Sigur că îți amintești,

spuse ea tristă. Ți amintești ziua în care am izbucnit într-un hal fără de hal?

Caroline nu spuse nimic. Berry întoarse capul. Mama ei privea în jos la mâini.

-Erai supărată, Berry. Supărată pe bună dreptate. Nu ai vrut să spui tot ce ai zis.

-Nu încerca să scuzi ceva ce nu poate fi scuzat, mamă. La momentul respectiv, exact aia am vrut să spun.

Un coleg fusese ridicat în slăvi de un director în aceeași zi în care același director criticase ceva din ce făcuse Berry și se apucase să respingă toate sugestiile cu care venise ea pentru a remedia situația. Rănită și supărată, ea o căutase pe maică-sa la agenția ei imobiliară și, timp de o jumătate de oră, îi spusese tot ce avea pe suflet. Se plânsese de cât de nedreaptă fusese critica la adresa muncii ei, cât de impecabilă era campania pe care o crease. „Ceea ce nu demonstrează decât cât de lipsit de gust este directorul respectiv!” exclamase ea. „Și eu trebuie să dau socoteală în fața lui. Poziția mea în compania aia depinde de părerea neavizată a idiotului ăluia.”

Caroline încercase să o tempereze, dar Berry refuzase să asculte argumentele raționale ale mamei ei. Nesocotise sfaturile lui Caroline de a merge mai departe și de a nu lăsa acest obstacol temporar să se interpună în calea ei spre succes.

-Muncești mai mult decât oricine altcineva, îi spusese Caroline. Ești cea mai devotată angajată din întreaga companie. Ești talentată. În cele din urmă, cei care trebuie să te remarce te vor remarca, și munca ta, precum și răbdarea de care vei da dovadă îți vor fi răsplătite.

Încurajarea rostită cu blândețe nu reușise decât să o facă pe Berry să spumege de furie. Se dusesse la maică-sa căutând înțelegere și nu primise decât banalități. Văzând roșu în fața ochilor, se răstise:

-Sau, ca să ajung în vârf, aș putea sări peste toate chestiile astea și să fac ce ai făcut tu. Aș putea să mă mărit cu șeful.

Chiar în timp ce spunea asta, înțelesese cât de neadevărate erau vorbele ei. De ani întregi, Caroline muncea cu devotament până seara târziu, în weekenduri prelungite și în vacanțe. Succesul de care se bucura era pe deplin meritat, rezultat al intuiției și al muncii susținute, nicidecum al unei alianțe interesate.

Berry conștientizase și cât de jignitoare aveau să fie cuvintele ei și le regretase chiar din clipa în care le rostise. Dar nu își ceruse iertare. În loc de asta, se repezise ca o furtună afară din încăpere, lăsând-o pe maică-sa amețită de atacul neașteptat și complet gratuit, a cărui sursă era, fără îndoială, ceva mai adânc decât furia sau dezamăgirea de moment. Prin răbufnirea aceea, Berry lăsase să se vadă resentimentele pe care le nutrea de multă vreme cu privire la realizările de-o viață ale mamei ei.

- Când am ajuns, spuse ea apoi, Oren era acolo, așteptându-mă. Râse sec. Îmi amintesc că m-am gândit la momentul respectiv că o merit, pentru că m-am purtat atât de urât cu tine. Îmi adusese mâncare chinezească. M-a certat că muncesc atât de mult, că nu mănânc cum trebuie, că nu am grijă de mine. Iar eu nu aveam nici un chef să mă dăscălescă cineva ca pe un copil - și cu atât mai puțin el. Așa că mi-am ieșit din minți. Am țipat la el, i-am spus că-și poate lua mâncarea aia blestemată și să se ducă dracului de pe veranda și din viața mea. I-am spus că m-am săturat, că, dacă mă mai deranjează vreodată, o să chem poliția și-o s-o pun pe urmele lui. La început, s-a miorlăit. Cum puteam să fiu atât de crudă și să-i frâng inima, să-i distrug spiritul, să-i zdrobesc visurile? Am ascultat câteva minute și pe urmă l-am repezit. I-am spus că e o glumă proastă pentru toți cei care îl cunosc, îndeosebi pentru femei. I-am spus că e plicticos, că e o adevărată pacoste, că pur și simplu e ceva în *neregulă* cu el și că nu sunt singura care crede asta. I-am spus că e scârbos și patetic, și că mi se face greață doar privindu-l. Se frecă la ochi ca și cum ar fi putut să-și șteargă din minte amănuntele acelei scene. Probabil că am atins o coardă sensibilă. Mai multe,

de fapt. Pentru că parcă a înnebunit. Chiar în fața ochilor mei, s-a transformat în versiunea Oren Starks a domnului Hyde. În afara sălii de cinematograf, nu mai văzusem nicicând o transformare atât de dramatică. Fața i s-a congestionat, și s-a făcut roșu de furie cum nu-l mai văzusem niciodată, mamă. A țipat: „Nu poți să-mi faci așa ceva! Nu merit așa ceva!” A aruncat cutia de carton cu mâncare în ușa de la intrare. Aceasta s-a spart, și totul s-a împrăștiat. M-a făcut în toate felurile. Mi-a spus lucruri îngrozitoare, obscene. Mi-a spus că nu era de mirare că nu-i împărtășeam sentimentele câtă vreme mi-o trăgeam cu Ben Lofland. Se cutremură. Nici nu mă simt în stare să repet tot ce a spus, și nici nu trebuie să auzi așa ceva. A încheiat făcând un jurământ sumbru că o să-mi pară rău că l-am respins. Sigur, cu alte cuvinte, mult mai pretențioase, dar mesajul de bază era exact acesta. Eu am intrat și am încuiat ușa în urma mea. Aveam mobilul în mână, pregătită să sun la 911 – atât de tare m-am speriat –, dar el s-a suit în mașină și a plecat. Eu m-am dus în baie și am vomat. Când am terminat și m-am spălat pe față, m-am uitat în oglinda de deasupra chiuvetei. Făcu o pauză, apoi spuse încet: Abia atunci am văzut în ce mă transformasem. Aproape că nu m-am recunoscut, mamă. Eram un monstru la fel de teribil ca Oren. Fusesem crudă, îi spuseseam niște lucruri groaznice, mă purtasem îngrozitor cu tine, omul pe care îl respect și îl iubesc cel mai mult pe lumea asta. Și de ce? Pentru că eram supărată din cauza unui incident minor de la serviciu. Se întoarse să se uite la Caroline. Voiam să reușesc, cu orice preț. Ambiția ajunsese să mă devoreze. Îmi pierdusem orice simț al realității. Îmi puneam în pericol relațiile cu colegii de muncă, cu prietenii, cu tine. Ștergându-și lacrimile ce începuseră să i se rostogolească pe obraji, continuă: În ziua aceea, Oren m-a făcut să mă tem pentru viața mea. Dar m-am temut la fel de tare și de persoana în care mă transformasem. Am stat trează toată noaptea, cu toate luminile din casă aprinse, temându-mă că se va întoarce, dar temându-mă totodată să nu mă răzgândesc și să nu mai fac ceea

ce hotărâsem că trebuia făcut. Până dimineață, împachetasem deja. Am venit aici, sperând că voi reuși să aduc un oarecare echilibru în viața mea, că voi regăsi ceea ce pierdusem pe drum.

Trecu de partea cealaltă a patului și se așază lângă mama ei, care îi puse o mână la ceafă și începu să o maseze.

- Sunt mândră de tine.

Berry o privi și nu se putu abține să nu râdă.

- Mândră? După tot ce ți-am spus?

- E dificil să fii atât de brutal de sincer cu tine însuși și chiar și mai dificil să faci asta înțelegând de unul singur că e ceva în neregulă. Caroline o sărută pe frunte. L-ai sunat pe Oren joi după-amiază ca să te scuzi pentru lucrurile pe care i le-ai spus în acea zi?

- Mai mult sau mai puțin. I-am spus și că eu și Ben eram pe punctul de a finaliza campania la care lucra el până să fie concediat și că a ieșit bine. Putea fi mândru de asta.

- Cum a reacționat la vorbele tale?

- Neutru. Chiar m-am mirat. Nu a mai sărit cu amenințări din alea oribile, dar nici nu a spus „ce-a fost a fost”. Când am terminat, a zis „bine” și a închis. Iar eu mi-am luat de-o grijă. M-am gândit că eram chit. Asta până a sfâșiat perdeaua aia de la duș.

- Cu siguranță nu i-ai spus nimic despre faptul că tu și Ben urma să lucrați aici vineri.

- Sigur că nu. Dar sunt aproape sigur că îmi ținea sub observație casa și biroul. E suficient de deștept cât să-și fi dat seama că lucram din altă parte. Probabil l-a urmărit pe Ben când a plecat de-acasă vineri dimineață, ca să vină încoace. Poate că Oren a stat toată ziua în mașină acolo unde s-au găsit urmele alea de cauciucuri, cu ochii pe ceas, așteptând să se întunece și să vină să ne surprindă în pat. Își duse mâna la frunte și se masă, apăsând cu putere. Ceea ce mă chinuiește pe mine, mamă, lucrul de care mă tem cel mai tare este că, prin faptul că l-am sunat pe Oren, am provocat fără să mă gândesc împușcarea lui Ben.

*

- Berry? Scumpo, trezește-te!

Berry se întoarse cu fața în sus, gemând că fusese trezită dintr-un somn adânc. Își dădu la o parte șuvițele de pe față și deschise ochii. Mama ei, îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte scurtă din bumbac, era aplecată deasupra ei.

- Cât e ceasul?

- Cinci și un sfert.

Berry mormăi. Discuția justificatoare pe care o purtase cu mama ei o lăsase prea agitată să mai poată dormi. După ore întregi de perpelit în pat, renunțase și luase un somnifer ușor pe care îl avea în casă.

Acum, după mai puțin de trei ore de somn, avea capul greu din cauza medicamentului și își simțea ochii de parcă avea nisip în ei.

Dar tonul mamei ei și felul în care arăta spuneau că apăruse o problemă urgentă și importantă.

- Scoală-te și îmbracă-te! A sunat Dodge. A zis să ne ducem cât putem de repede.

Berry își aruncă pledul de pe ea.

- Să ne ducem unde?

- La biroul șerifului.

- L-au arestat pe Oren?

- Dodge a zis că ne explică totul când ajungem acolo.

Caroline era deja la ușa dormitorului.

- Ne întâlnim jos.

Berry își puse o pereche de blugi vechi și un tricou, își perie părul, îl prinse într-o coadă și în mai puțin de cinci minute se întâlni cu mama ei la ușa din spate a casei. Caroline porni alarma când ieșiră și îi spuse lui Berry că luau mașina ei și conducea ea.

Când ajunseră la tribunal, constatară cu surprindere că le aștepta un ajutor de șerif. Acesta îi făcu semn lui Caroline să intre într-un spațiu de parcare rezervat și duse mâna la pălăria de la uniformă pe care o avea pe cap, când ele opriră în grabă.

- Doamnelor. Sunt ajutorul de șerif Stevens. Ski mi-a spus să vă duc sus imediat.

Le conduse spre o intrare de la parter destinată angajaților. Formă un cod de acces. Ușa se descuie cu un zgomot metalic. Bărbatul le lăsă să intre înaintea lui, apoi le îndrumă spre un lift, care le duse într-o clipită la al treilea etaj.

Liftul se deschise direct într-o încăpere largă. Prima persoană de care dădură cu ochii fu Dodge, care, din câte se părea, le aștepta. Nu mai pierdu vremea cu saluturi.

- Îmi pare rău că v-am scos din pat. Dar Ski s-a gândit că ar trebui să auziți asta. S-a gândit că *tu*, spuse el adresându-i-se lui Berry, ai putea să ne fii de ajutor.

- De ajutor? Cum? Cu ce?

Dodge se posomorî.

- Oren Starks a omorât un puști.

capitolul 12

Înainte ca Berry și Caroline să poată înțelege pe deplin vorbele șocante ale lui Dodge, atenția le fu atrasă de niște suspine puternice, necontrolate.

Un bărbat și o femeie de vârstă mijlocie stăteau pe o bancă lângă perete. Un bărbat mai tânăr, îmbrăcat ca un preot, era ghemuit în fața lor, vorbindu-le încet, cuprinzându-i pe amândoi în îmbrățișarea lui largă.

Din respect, Dodge vorbi încet, dar în voce îi răsună furia cu greu reținută:

- Domnul și doamna Coldare. Fiul lor de șaisprezece ani, singurul lor copil, a fost împușcat și a murit acum câteva ore. De Oren Starks.

Berry se simți copleșită de o amețeală combinată cu o puternică senzație de vomă. Se clătină. Dodge o prinse de braț.

- Hei, ușurel!

- Stai jos, îi spuse Caroline.

Berry, cu ochii la perechea îndurerată, scutură din cap cu putere.

- Eu nu am nimic. Ei sunt cei care și-au pierdut fiul în noaptea asta.

De partea cealaltă a vastei încăperi, apăru Ski dintr-un birou mai mic.

Ochii lui îi găsiră imediat pe ai lui Berry și nu se mai dezlipiră în timp ce bărbatul se strecura prin labirintul de birouri. Când ajunsese lângă ea, spuse:

- Îți datorez niște scuze.

- Pentru ce?

- Pentru că nu te-am luat în serios, cum ar fi trebuit. Am crezut că făceai prea mult caz de Starks, de amenințările lui. M-am înșelat. Îmi pare rău.

Berry se strădui să-și înăbușe valul de emoții ce o cuprinse brusc și de care trebuia să se ocupe mai târziu. Nu acum.

- Oricum, mulțumesc că ai venit, continuă el. M-am gândit că, dacă ascuți în timp ce fata va depune...

- Fata?

- Nu am avut timp să o pun la curent cu amănuntele, îl informă Dodge.

Ski încuviință din cap.

- Davis Coldare era cu o prietenă când a fost împușcat. Fata e bine. E șocată, dar nu are răni fizice. L-a identificat pe Starks dintre mai multe poze. Dincolo de orice îndoială, a spus ea.

- A scăpat iar?

- Băiatul a căzut lat la picioarele fetei. Ea a fugit cât de repede a putut, ca să scape. A sunat la 911 de la recepția motelului.

- Recepția motelului? întrebă Caroline.

- Un motel de doi bani. Dodge strânse din buze cu amărăciune. Doi copii înfierbântați care căutau un loc în care să și-o tragă.

- Până a ajuns primul echipaj de poliție, Oren Starks dispăruse de mult, zise Ski.

- Ce a provocat atacul? întrebă Berry.

- Absolut nimic.

- L-a împușcat pe băiat fără nici un motiv?

- Puștiul a fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, bietul Davis Coldare.

Vorbea pe același ton furios ca Dodge.

- Doamne, Dumnezeuule, șopti Caroline.

Berry nu reuși să spună nimic. Ski i se adresă:

- M-am gândit că, dacă o asculți pe fată - Lisa Arnold este numele ei -, dacă o asculți în timp ce dă declarația, poate îți sare ceva în ochi legat de Starks. Poate auzi ceva care să ne dea vreun indiciu. Nu știu. Merită încercat.

- Sigur. Încercăm tot ce crezi că poate fi de folos.

Se pare că deocamdată el considera că era de folos s-o ajute să se deplaseze, căci, când o luară cu toții spre biroul din care ieșise el, Ski își păstră mâna pe mijlocul ei.

- Adu niște cafea pentru ea, Andy, spuse el în timp ce treceau pe lângă agentul cu ochii mari pe care Berry îl recunoscuse ca fiind cel care mersese la casa de pe lac în noaptea cu împușcăturile. Vrei cafeaua cu ceva anume? întrebă Ski.

- Lapte. Frișcă. Nu contează.

- Adu chestia aia juma-juma, îi spuse el agentului mai tânăr. Doamnă King?

- Lasă că pe a ei o aduc eu. Oricum trebuie să fumez, zise Dodge și ieși cu polițistul.

Ski le conduse pe Caroline și pe Berry într-o încăpere mai mică. Când își luă mâna de pe spatele ei, ea simți brusc o senzație de frig.

Le făcu semn să se așeze la o masă dreptunghiulară cu picioare maronii de metal și un blat ciobit.

- Stați jos. Sau puteți urmări de dincolo de geam, dacă nu vă deranjează să stați în picioare. Sunetul va fi înregistrat și retransmis, așa că o puteți auzi de oriunde din cameră.

Caroline se așeză la masă. Berry se apropie încet de fereastră.

În camera de alături, așezată la o masă identică, se afla o fată ce părea să aibă în jur de optsprezece ani. Cu ea era o femeie cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă.

- E mama ei?
- Mama vitregă.
- Tatăl?
- S-au despărțit anul trecut și nu se știe pe unde umblă. Nici una din ele nu pare prea fericită că trebuie să locuiască împreună, dar nu au de ales.
- Unde e mama ei adevărată?
- Nici asta nu știe nimeni.

Lisa Arnold avea o siluetă voluptoasă, pusă în evidență de o bluză mulată fără mâneci și de o fustă mini. Nu era genul de americană tipică, rumenă în obraji și zdravănă ca statură, ci alt gen, la fel de ușor de încadrat într-un stereotip.

În ciuda înfățișării ei ostentative însă, avea o anumită vulnerabilitate contrastantă, care o emoționează pe Berry. Deși fardul de ochi fusese aplicat din belșug, lacrimile lăsaseră urme negre pe obraji, urme ce se întindeau până în barbă. Acum se formau noi urme, în timp ce Berry o urmărea cum se zguduia de plâns și de suspine întretăiate.

Mama ei vitregă stătea cu brațele încrucișate și privea în gol, cu o expresie plictisită, adormită sau poate chiar drogată, însă categoric neafectată de starea în care se afla fiica ei vitregă.

Înfățișarea lor, felul în care erau îmbrăcate și limbajul trupului se deosebeau categoric de cele ale celor doi soți traumatizați de afară, care acum se rugau alături de preot.

Ski venise să stea lângă Berry la fereastră.

- Ești bine? întrebă el încet.

Ea încuviință din cap.

- Cum au ajuns puștii ăștia să dea peste Oren?

- O să te las să afli asta direct de la fată.

Dodge și ajutorul de șerif intrară cu mai multe pahare de plastic pline cu cafea, diverse tipuri de îndulcitori și lapte condensat. Dodge puse câteva lingurițe de amestecat pe masă, apoi băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de șervețele de hârtie, pe care le lăsă în fața lui Caroline.

Ea se uită în sus spre el și zâmbi.

- Îți mulțumesc că ți-ai amintit.

El îi zâmbi strâmb și mormăi ceva neinteligibil. Ski se duse la ușă și o deschise. Privind înapoi la Berry, spuse:

- Nu ar trebui să dureze prea mult. Mă întorc de îndată ce terminăm, ca să aud și părerea ta despre ce s-a întâmplat.

Ieși. Berry se duse la masă și își pregăti cafeaua. Până când termină și se apropie cu paharul în mână de fereastră, Ski se afla deja în camera de alături, cu bărbatul care le întâmpinase pe Caroline și pe Berry. Potrivea o cameră de luat vederi montată pe un trepied.

Ski îi spuse ceva fetei, apoi o bătu ușor pe umăr, înainte de a da ocol mesei și de a se așeza vizavi de ea. Berry îl văzu băgând ușor mâna sub înasă, și o clipă mai târziu auzi fâșăitul boxelor care fuseseră pornite.

- Când sunteți gata, puteți începe, domnișoară Arnold, spuse el cu vocea amplificată de microfon. Vă rog să îmi povestiți cât de amănunțit puteți. Nu vă voi întrerupe decât dacă am nevoie de clarificări. Bine?

- Bine.

Își suflă nasul într-un șervețel, se foi puțin pe scaun, își încrucișă picioarele, după care le desfăcu la loc.

- Vreți să privesc spre dumneavoastră sau spre camera de filmat?

- Puteți vorbi cu mine dacă vă e mai ușor așa.

- Sigur. Adică, așa cred. De unde vreți să încep?

- Ce fel de relație aveți cu Davis Coldare?

- L-am cunoscut abia săptămâna asta. Îl mai văzusem la școală, dar nu aveam ore în comun sau ceva de genul ăsta. Știți, nu mai vorbiserăm și nu mai interacționaserăm în vreun fel. Am fost la meciul de baseball luna trecută. Joacă și el în echipă. Adică juca. Sughiță cuprinsă de emoție. Am uitat pe ce poziție juca. De fundaş, cred. În sfârșit, după joc, câțiva dintre noi ne-am întâlnit la lac. Eu și Davis ne-am împrietenit și, știți dumneavoastră, ne-am prostit puținel. Era un tip foarte drăguț. M-a întrebat dacă ne putem întâlni în seara asta.

- Deci v-ați dus împreună la un cinematograful în aer liber.

Ea încuviință din cap de câteva ori.

- Ziceți ce s-a întâmplat după ce ați plecat de acolo.

Ea își trase nasul.

- Ei bine, ne-am cam înfierbântat, știți dumneavoastră, nu?

Ski încuviință din cap.

- Așa că am decis să mergem la motelul acesta, unde puteam să ne manifestăm mai... mai în voie, mai confortabil.

Ski încuviință.

- Când am ajuns acolo, eu m-am dus la recepție și i-am dat babei de acolo, cum o fi chemând-o, banii, iar ea mi-a dat cheia pentru camera numărul opt. Am mers cu mașina până acolo, apoi am coborât și ne-am apropiat de ușă. Eu i-am dat cheia lui Davis și am spus ceva de genul „Hai, fii un domn”. În sensul că, știți dumneavoastră, trebuia măcar să-mi deschidă ușa.

- Aha.

- Dar nu a reușit să bage cheia în broască din prima, că își ținea blugii cu o mână. Erau, ăăă, erau descheiați la nasturi, înțelegeți?

Ski mai încuviință o dată din cap.

Mama vitregă pufni și-și dădu ochii peste cap. Fata o privi cu silă.

- Oh, ca și cum tu ai fi pură și nevinovată.

Înainte ca mama vitregă să poată formula o replică, Ski spuse:

- Vă rog să continuați, domnișoară Arnold.

Vocea îi era măsurată, îndeajuns de autoritară cât să împiedice izbucnirea unei dispute între cele două femei.

Fata își îndreptă din nou atenția către el.

- Deci... deci Davis se chinuiește să deschidă ușa. Dar apoi reușește. O împinge ca să o deschidă și aprinde lumina. Și se trezește față în față cu tipul ăsta, care stă lângă pat, părând la fel de surprins să ne vadă pe cât

suntem și noi să-l găsim acolo. Ne așteptam să fie goală camera, normal, nu?

Ski încuviință din cap.

- Și pe urmă el pur și simplu... pur și simplu...

Buza de jos începu să îi tremure, și un val nou de lacrimi îi umplu ochii.

- Trage cu pistolul.

- S-a întins să ia pistolul?

Ea clătină din cap.

- Îl avea deja în mână.

- A spus ceva înainte să tragă?

Ea clătină iarăși din cap. Se lupta cu emoția care o gătuia.

Ski se aplecă în față, peste masă.

- Aveți nevoie de un moment de pauză, domnișoară Arnold?

- Dumnezeule, șuieră mama vitregă. Spune-i dragă odată omului ce s-a întâmplat, ca să putem să ne cărăm de aici. Vrei să faci asta, te rog?

Ignorând-o, Ski o mai întrebă o dată cu blândețe pe fată dacă avea nevoie să stea puțin ca să-și revină.

Ea spuse că nu, că se simțea bine. El îi împinse o cutie cu șervețele peste masă. Fata scoase unul, își suflă nasul și își șterse ochii. Când ea își mai reveni cât de cât, Ski reluă întrebările:

- Nu a vorbit cu voi?

- Nu.

- L-ai văzut bine?

- Păi, da. Davis a aprins lumina, și l-am văzut, cu fața spre ușă, la nici doi metri distanță de noi.

- Mi-ai spus mai devreme că era complet îmbrăcat.

- În pantaloni kaki de bumbac și un tricou albastru-închis.

- Am găsit o pereche de pantofi bărbățești pe podea, lângă pat.

- La picioare nu m-am uitat. Dar avea părul într-un hal fără de hal. Mi s-a părut că-i stă ciudat de ciufulit. Și avea ochii cam... cam de om dus. Ca și cum ar fi dormit,

și noi l-am speriat, și a sărit brusc din somn. Pe urmă, când a intrat Davis, a apăsat pe trăgaci.

- Din instinct? Fără să se gândească nici o clipă?

- Da. Exact așa.

- Nu mă lăsați pe mine să vă pun vorbe în gură, domnișoară Arnold.

- Nu. Exact așa s-a întâmplat.

- Și sunteți sigură că era bărbatul acesta?

Deschise un dosar voluminos, cu coperte cartonate, pe care-l adusese cu el, și scoase o copie mărită a pozei din fișa de angajat a lui Oren de la Delray Marketing.

Fata încuviință din cap hotărâtă.

- Sunt absolut sigură.

Ski puse fotografia la loc în dosar.

- După ce a tras în Davis, ce s-a întâmplat?

Ea începu să plângă din nou în hohote.

- Nu știu, se jelui. Nici nu am mai așteptat să văd dacă Davis e bine. Pur și simplu m-am întors și am luat-o la fugă. Am alergat la recepție, unde hoasca aia se uita în continuare la porcăria ei de revistă. Am urlat la ea să sune la 911. I-am spus că Davis fusese împușcat. Și grasa aia nenorocită îmi răspunde: „Nu vreau necazuri pe aici“.

Lisa Arnold vorbea cu voce pițigăiată, în mod evident imitând-o pe proprietăreasa motelului.

- I-am spus să-și miște curul ăla gras și... Se opri brusc, aruncând o privire spre camera de filmat, apoi din nou la Ski. Scuze!

- Nu-i nimic. Spuneți mai departe.

- Păi, i-am zis să-și miște curul și să pună mâna pe telefon. Dar ea nu a făcut altceva decât să-și încrucișeze brațele peste burta aia mare. Așa că am apucat eu receptorul de la telefonul de pe birou și am format eu însămi numărul. Nici măcar nu-mi dădusem seama, dar îmi scăpasem poșeta când cu împușcătura. Nu mai aveam mobilul.

- Între apelul tău la 911 și sosirea primului echipaj au trecut mai puțin de cinci minute, îi spuse Ski.

- Cinci minute? repetă ea. Sunteți sigur? Mie mi s-a părut că a durat o veșnicie.

- Ce ați făcut în timpul ăsta?

Bărbia începu să îi tremure, apoi chipul i se schimonosi. Începu din nou să suspine în șervețel.

- Ar fi trebuit să mă întorc să văd ce se întâmplase cu Davis. Dar eram prea speriată. Nu știam unde era psihopatul ăla sau ce făcea. M-am temut că va veni și după mine. Așa că m-am ascuns în spatele tejghelei, acolo, la recepția motelului. Nemernica aia bătrână mi-a repetat de o sută de ori că, dacă o să-i fie închis motelul din cauza mea, o să mă omoare ea, cu mâna ei. Am țipat la ea să tacă, să tacă odată, dar ea a continuat să mă bată la cap până a ajuns acolo polițistul acela.

- Nu l-ați mai văzut pe bărbat?

- Nu.

- Dar mașina lui? În ce direcție a apucat-o?

- Nu. Își șterse fața și respiră întretăiat de câteva ori, ca să se calmeze. Cred că probabil știți tot restul.

- Acum putem să plecăm? întrebă mama vitregă.

Ski îi aruncă o privire care ar fi înghețat și apele, apoi se întoarse la Lisa și spuse:

- Mulțumesc, domnișoară Arnold.

- Nu îmi mulțumiți. Mă simt îngrozitor că am fost în stare să-l las pe Davis acolo.

- Va trebui să așteptăm raportul medico-legal, dar am văzut o mulțime de plăgi împușcate. Și mi s-a părut că unul dintre gloanțe i-a nimerit inima. Dacă așa a fost, atunci înseamnă că a murit pe loc. Nu ai fi putut face nimic pentru el, adăugă el cu blândețe.

Ski se ocupă să le conducă pe domnișoara Arnold și pe mama ei vitregă afară. Îi ceru unui ajutor de șerif să le ducă acasă și să rămână acolo până la noi ordine. Îi era teamă că Oren Starks se putea hotărî să se ducă după cea care fusese de față la uciderea lui Davis Coldare. Le spusese deja tuturor celor din biroul șerifului că numele Lisei Arnold nu avea să fie dat publicității.

Cum echipa de intervenție din Merritt nu includea și criminaliști care să meargă la locul crimei, se folosi-
ră de cel mai apropiat birou al poliției texane. Ski îl
sună pe polițistul trimis să verifice camera de motel și îi
ceru să-l pună la curent cu ce găsisese acolo.

Acesta îi răspunse că-și terminase treaba și acum își
strângea echipamentele.

- Am pus pe cineva să stea acolo pentru a păzi ca-
mera. Mi-e teamă că proprietăreasa va ignora banda și
va intra. Are un cazier cât o biblie de gros. Eu însumi
am arestat-o pentru trafic de droguri. Acum e depen-
dentă de medicamente.

Polițistul râse înfundat.

- Da, mi-a aruncat niște vorbe de duh fiindcă îi dă-
deam peste cap minunăția de cameră.

- Să-mi spui ce afli.

- Sigur că da, Ski.

Când în sfârșit reuși să se întoarcă în camera de in-
terogatoriu, avea o dispoziție sumbră. Paharele de cafea
erau goale. Caroline și Dodge dădură din cap spre el
supărați. Berry stătea la masă, holbându-se la lingurița
de plastic pe care o răsucea mecanic în mâini. Ski trase
un scaun și se așeză vizavi de ea.

- Băiatul acela a murit din cauza mea, spuse ea destul
de încet.

- A murit din cauză că Oren Starks l-a împușcat
în inimă.

Ea dădu drumul linguriței, își puse coatele pe margi-
nea mesei și își îngropă fața în mâini.

- Nu o să uit niciodată plânsetele părinților lui.
Și este vina mea, doar vina mea.

- Cum să fie vina ta?

Ea nu spuse nimic. Caroline se uita fix la ea, cu o
privire tăcută, plină de înțelegere și de susținere. În cele
din urmă, Dodge își dresе vocea alungând nodul care
i se formase în gât și spuse:

- Se gândește că, ăăă, că e vina ei pentru că...

- L-am sunat.

Ski se întoarse spre ea.

- Poftim?

Ea trase aer în piept tremurând și apoi își îndreptă spatele.

- L-am sunat pe Oren.

capitolul 13

Ski o țintui cu privirea preț de câteva minute, apoi se uită la Caroline, care îi evită privirea. Se opri apoi la Dodge, care mormăi ceva neinteligibil și se pipăi pe buzunar în căutarea unei țigări.

- Cum adică l-a sunat pe Starks? îl întrebă Ski.

- Mi-au povestit despre asta când tu erai...

Făcu un gest înspre camera micuță de dincolo de geam unde fusese Ski, apoi, folosindu-se de termenii scurți, concisi și specifici limbajului de fost polițist, îi explică natura conversației telefonice despre care aflate de la Caroline și de la Berry.

Ski ascultă, încercă să găsească logica acestui gest, dar nu reuși. Vru să o întrebe pe Berry ce mama naibii fusese în capul ei, dar se gândi să se abțină totuși și să-și îndulcească puțin limbajul.

- Telefonul acesta... A fost pe fix sau pe mobil?

- Pe fix, răspunse ea.

- De ce?

- Am sperat că l-am putea localiza folosindu-ne de semnalul prin GPS. Dar telefonul trebuie să fie pornit. De fiecare dată când am sunat la numărul respectiv, răspundea robotul și anunța că telefonul e scos din uz.

- Cu siguranță îl duce capul atât cât să nu-și lase mobilul pornit.

- Da.

Făcu o pauză, apoi puse întrebarea la care aștepta într-adevăr un răspuns.

- De ce ai simțit nevoia să-ți ceri scuze?

- Tocmai ți-a explicat Dodge.

- Vreau să aud și din gura ta.

- Îi spusese niște lucruri oribile. Îi spusese că este patetic. Îi spusese că e un ciudat.

- Chiar e un ciudat, zise Ski.

- Știu, dar poate că, dacă nu aș fi fost atât de crudă cu el în ziua aceea, nu ar fi...

- Nu ești tu responsabilă pentru acțiunile lui.

Ea nu îl contrazise, dar se vedea că nu era convinsă.

- Am vrut să fac ceva să îndrept situația. Încercam să mă port frumos.

Din nou, Ski se uită spre Caroline ca să-i evalueze reacția, dar ea își feri privirea. Cu toate acestea, părerea lui Dodge era limpede. Ridică din umeri și se uită la Ski cu o privire care spunea: „Femeile. Ce poți să faci?” Când Ski se întoarse spre Berry, aceasta se uita țintă spre un punct din mijlocul pieptului lui.

- Nu m-aș fi gândit niciodată că niște scuze ar putea avea astfel de consecințe îngrozitoare.

Privirea ei se ridică și ajunse la ochii lui.

Sentimentul de vinovăție și nefericirea pe care le citi în ochii ei mișcă ceva profund în sufletul lui. Îi simți durerea și își dori să o poată alina, dorindu-și să fi fost străin de acele trăiri.

- Dacă Oren era pornit să se răzbune, continuă ea, de ce nu m-a împușcat? De ce nu pe mine în loc de Ben? De ce să-l omoare pe băiatul acela nevinovat?

Părea atât de distrusă, că Ski nu-l lăsă inima să-i spună ce gândea. Că trebuia să se fi gândit de două ori înainte de a se purta frumos cu un bărbat care o hărțuise fără încetare. Își imagina că, în momentul de față, ea știa asta mai bine decât oricine altcineva. Ar fi fost o cruzime inutilă să sublinieze acest lucru. Schimbând subiectul, el întrebă:

- Ai ceva de comentat în legătură cu ce ne-a spus domnișoara Arnold?

- N-am aflat nimic care să ne fie de ajutor. Sunt de acord că e posibil ca Oren să fi dormit, probabil cu pistolul în mână. L-au luat prin surprindere și l-au trezit. A tras din reflex.

- Și-a îmbunătățit foarte mult capacitatea de a ținti de când l-a împușcat pe Lofland, remarcă Dodge.

- De ce n-a fost să fie să-l rateze pe puștiul ăla? întrebă Berry retoric, plină de amărăciune.

Toată lumea urma să-și pună aceeași întrebare mult timp de acum înainte și nici un răspuns nu avea să fie îndeajuns de mulțumitor. După o tăcere plină de înțelesuri, Ski continuă:

- Urme de cauciucuri identice cu cele pe care le-am găsit lângă casa de pe lac au fost descoperite în spațele motelului. A parcat într-un desiș. Mașina nu se vedea nici de pe autostradă, nici de pe șoseaua din spațele motelului.

- După ce s-a întâmplat, va scăpa de mașină cât de repede posibil, spuse Dodge.

Ski încuviință din cap.

- Între timp, fiecare ofițer de poliție din statul acesta caută o Toyota, modelul respectiv. Dar tot nu știm nici culoarea, nici numărul de înmatriculare. M-ați auzit când i-am spus Lisei Arnold că am găsit o pereche de pantofi în camera aceea. Se pare că Starks a fugit fără să se mai încalțe. Avem urme de pantofi care merg spre camera aia și urme de tălpi goale care ies. A folosit un prosop, un săpun, așa că putem recolta probe ADN și putem face identificarea dacă va fi prins. Avem dovezi că s-a aflat în camera respectivă, ceea ce va fi de folos la proces. Dar mai întâi trebuie să-l prindem, și nu prea ne lasă indicii. Nu a luat nimic cu el în camera aia.

- A luat pistolul, spuse Dodge.

- A luat pistolul, repetă Ski sumbru. Dar, în rest, nu am găsit nici un ambalaj de mâncare, nici o cutie goală de băutură, nici un articol de îmbrăcăminte. Nu am găsit nimic în coșul de gunoi. Nici un bon. Nici o hartă, nici un pliant. Nimic care să ne conducă într-o anumită direcție. Ezită puțin, apoi adăugă: Glonțul se află în continuare în cadavrul băiatului. Odată ce este extras, îl vom compara cu cele pe care le-am luat din casa de pe lac și din rănilor lui Ben Lofland. Trebuie să presupunem că are în continuare arma la el.

Nimeni nu mai spuse nimic o vreme. Apoi vorbi Caroline:

- Credeam că toate motelurile și adăposturile fuseseră cercetare. Cumva, acela a fost scăpat din vedere?

Ski clătină din cap.

- A fost verificat, dar eliminat de pe listă. Starks nu trecuse pe la recepție să se înregistreze. S-a strecurat într-untru prin geamul de la baie, pe care l-a spart.

- Cât a stat acolo? întrebă Berry.

- Nu avem cum să știm, zise el. Camera a fost curățată - sau cel puțin așa susține proprietăreasa - acum trei zile. Nu mai fusese închiriată de atunci. Starks ar fi putut să se ducă direct vineri seara și să fi stat acolo toată ziua de ieri. Sau poate nu ajunsese acolo decât după lăsarea întinericului, noaptea trecută. Orice e posibil. Avea nevoie de un adăpost, de un loc în care să se odihnească. Are un picior beteag. Ski le zise că se vedea că nu mergea bine și după urmele lăsate pe pământ. Una e mai adâncă decât cealaltă. Își protejează piciorul drept. Avea nevoie de un loc în care să stea și a riscat, gândindu-se că încăperea va rămâne neocupată măcar pentru o noapte.

- Dar nu a fost așa. Vocea lui Berry abia se auzi. Își cuprinse coatele cu mâinile, și Ski observă că i se făcuse pielea de găină pe brațe. Ea murmură: Nici nu pot să mă gândesc prin ce trec acum părinții băiatului ăluia.

- Trec printr-un iad, și ai dreptate, Berry, nici nu te poți gândi la asta. Caroline se ridică și își luă poșeta. Ce i s-a întâmplat băiatului lor ți se poate întâmpla și ție. Oren Starks e conștient că, dacă e prins, poate fi judecat și condamnat pentru uciderea lui Davis Coldare pe baza mărturiei fetei ăleia. O să pună pe seama ta nenorocirea asta, ceea ce înseamnă că acum reprezintă o amenințare și mai mare decât înainte la adresa ta.

Dodge se ridică și el.

- Sunt de acord.

- Atunci, se poate spune că gândim cu toții la fel. O să dublez numărul oamenilor pe care i-am pus de pază la casa de pe lac.

- Iar eu mă mut acolo, zise Dodge.

Caroline se uită la el cu ochii mijiți. El spuse adresându-i-se:

- O să stau în camera unde a fost împușcat Lofland. Oricum, nu vrea nimeni altcineva să doarmă acolo.

Se întoarse iar spre Ski. Ai putea să mă consideri un ajutor de-al tău, în rezervă.

- E nevoie de instruire ca să fii ajutor în rezervă.

- Consideră-mă instruit.

- Nu pot face asta, Dodge. Las în seama ta să...

- Nu lăsa în seama mea nimic în afară de sarcina de a-l omorî pe nemernicul ăla dacă apare. Și-a forțat norocul rău în seara asta. Dacă dau de el, e terminat.

Oficial, Ski nu ar fi avut cum să fie de acord cu cineva dispus să ia legea în propriile mâini. Dar el fusese cel care trebuise să îi anunțe pe soții Coldare că fiul lor fusese ucis. El, personal, mersese cu ei la morgă să identifice cadavrul puștiului. Atacul petrecut vineri noaptea în casa de pe lac fusese cauzat de gelozie, de supărare, un fel de vendeta personală pe care în primă fază nu o luase prea în serios.

Dar acum Oren Starks omorâse cu sânge-rece un puști nevinovat. Starks avea să se bucure de toate drepturile garantate prin lege, dar Ski l-ar trata fără pic de milă. Spera în sinea lui, la fel ca Dodge, că urma să apară șansa de a-l ucide pe nemernic. În timp ce Dodge și Caroline se pregăteau să plece, ea îi aminti că mașina lui rămăsese la casa de pe lac.

- Va trebui să mergi înapoi cu mine și cu Berry. Ne oprim pe drum la Cypress Lodge să-ți iei lucrurile.

- Ocupați-vă voi de asta, zise Ski. O conduc eu pe Berry acasă. Odată ce urcară în SUV-ul lui și porniră, Ski spuse: Voiam să vorbesc cu tine despre Sally Buckland.

Berry stătea țeapănă pe locul din dreapta, holbându-se drept în față, întrebându-se dacă el își dădea seama că începuse să îi vorbească la per tu. Se mai renunțase la încă o formalitate. Se părea că ajunseseră în mod tacit la concluzia că nu mai era nevoie de Harris Carlisle. Când plecaseră de la tribunal și se despărțiseră, Dodge nu o avertizase pe Berry să nu mai discute cu Ski.

Odată cu uciderea lui Davis Coldare, devenise clar cine era vinovatul.

Când ea nu reacționează la spusele lui Ski, acesta întreabă dacă o deranja cumva aerul condiționat.

- Nu, e bine. Ce e cu Sally?

- Cum este? Ca persoană.

- E drăguță, dar fără să iasă în evidență, genul de șoarece de bibliotecă. Un fel de bibliotecară cu potențial.

- Încep să-mi fac o imagine în cap. Ce trăsături are?

- Trăsături de caracter?

Sperând să-și aline cumva durerea surdă pe care o simțea în cap, își trase de elasticul ce-i ținea coada de cal și-și scutură părul. Pe lângă migrena teribilă, se mai simțea și complet epuizată. Nu dormise suficient după ce luase somniferul acela, așa că avea o senzație de mahmureală și de letargie. O înțepau ochii din cauza lipsei de somn și a lacrimilor care stăteau să se reverse. Răsărea soarele, dar asta nu o făcea să se simtă mai bine. Dimpotrivă, în situația dată, răsăritul soarelui i se părea aproape o batjocură.

- Domnișoara Buckland e genul deschis și vorbăreț? întrebă Ski. Sau e timidă? Cum e?

- Mai degrabă genul introvertit, dar nu neapărat timidă. E o tipă destul de temătoare. Dornică să se facă plăcută. De asta i-a fost atât de greu să știe că-l dezamăgește pe Oren.

- E bârfitoare?

- Nu, din câte știu eu.

- Mincinoasă?

- Nici atât.

- Geloasă? Malițioasă?

- Nu, din câte am putut eu să-mi dau seama.

- Atunci de ce ar fi insistat atâta că minți în legătură cu Oren Starks? Nu mai încapă nici o îndoială acum că tot ce ai spus despre el e adevărat. De fapt, se poate spune chiar că l-ai subestimat.

- Din păcate, șopti ea.

- Nu te învinovăți din cauza asta.

- Nu am cum să n-o fac. Nu ar fi trebuit să îl sun.

El nu mai spuse nimic pentru moment, iar ea îi mulțumi în gând. Avea tot dreptul să o fi certat pentru gestul necugetat pe care îl făcuse.

Revenind la subiect, el spuse:

- Dacă experiența pe care a trăit-o Sally Buckland cu Starks a fost asemănătoare cu a ta, de ce mi-ar spune mie exact contrariul? Asta e chestia care mă frământă. A spus că minți chiar înainte să rostesc eu ceva legat de faptul că omul e un *obsedat*. A negat această acuzație chiar înainte să apuc eu să o fac.

- Îmi pare rău, spuse Berry cu toată convingerea. Nu îmi pot închipui de ce ar minți Sally, fiindcă nu-i stă deloc în fire. Poate ca să evite orice posibilitate de a fi implicată în povestea asta? Habar nu am. Ceea ce *am* habar însă, este faptul că a plecat de la Delray din cauza lui Oren.

- Asta mă aduce înapoi la întrebarea de ce ar minți în legătură cu acest lucru. Frustrat din cauza lipsei oricărei explicații, el își trecu mâna prin păr. Toată discuția cu ea a fost...

- Cum?

- Aiurea. Dar nu mă întreba în ce sens, pentru că nu știu. Pur și simplu așa mi s-a părut. L-am cerut unui polițist de la biroul șerifului din districtul Harris să treacă pe la ea, să îi pună niște întrebări și să vadă în ce ape se scaldă, dar nu a găsit-o acasă. Am încercat să o mai sun de câteva ori. Nici un răspuns. Ai idee unde lucrează acum?

- Ultima oară am auzit că lucra pe cont propriu, de acasă.

- Ei bine, vreau să mai vorbesc o dată cu ea, cât de repede posibil.

- Ai avut multă treabă.

- Ba m-am învățat în jurul cozii fără nici un rezultat în afară de uciderea unui puști pe care părinții îl iubeau ca pe lumina ochilor.

Nu avea nici un rost să încerce să-i atenueze sentimentul de vinovăție. Și ea simțea exact același lucru.

- După cum a spus Dodge, în seara asta Oren și-a forțat rău norocul. Cu siguranță se simte încolțit.

- Sper. Nemernicii foarte stresați ajung să se poarte neglijent, să facă greșeli. Părerea mea este că va abandona mașina cât de curând, dacă nu a făcut-o deja. În afară

de cazul în care are una de rezervă, va trebui să fure alta. O să urmăresc reclamațiile de furturi de mașini. Și transportul în comun. Sau, spuse el cu un zâmbet sumbru, poate avem noroc și Toyota aia va fi oprită de un agent de la circulație în următoarele cinci minute, și din ea va coborî Starks cu mâinile ridicate.

- Nu aş paria pe varianta asta.

- Nici eu.

Ea îl studie o clipă din profil și văzu oboseala ce i se citea pe față.

- Cazul acesta îți consumă mult timp.

- Asta mi-e meseria.

- Ce zice soția ta despre orele pe care le lucrezi peste program?

El întoarse capul și o privi. Ea spuse repede:

- Te întreb fiindcă am impresia că nu ai mai ieșit din tură de când am sunat eu la 911.

- Nu trec pe acasă decât ca să mă bărbieresc și să fac un duș. Asta până punem mâna pe Oren Starks.

- Unde locuiești?

- Pe lac. Am o barcă.

- E aproape de casa mamei?

El râse.

- Nu prea. Acela e cartierul cu chirii foarte mari. Casa mea e cât jumătate din a mamei tale. Poate chiar mai mică. Am un teren de cel mult un hectar. E frumos, izolat, intim, dar nu se compară cu ce ai tu.

- Cu ce are mama.

- E totuna.

Ski îi făcu semn polițistului în rezervă aflat la datorie când intrară pe aleea ce ducea spre casă. Când ajunseră, el ocoli ca să ajungă în spate. Berry deschise portiera.

- Mulțumesc mult că m-ai adus.

Cu siguranță ar fi putut merge cu mama ei și cu Dodge. Nu îi răspunsese la prea multe întrebări. Nici Ski nu îi pusese prea multe, și puținele lucruri discutate ar fi putut fi lămurite prin telefon.

Coborî și el odată cu ea. Ea spuse:

- Nu e nevoie să vii cu mine până în casă.

- Mă simt mai bine dacă verific casa înainte să te las singură.

- Nu o să rămân singură prea mult. Mama și Dodge sunt chiar în urma noastră. Aruncă o privire spre lac, unde un alt ajutor de șerif era poziționat lângă ponton. Și mai sunt și cei doi paznici...

- Mă simt mai bine dacă verific eu.

De ce să se certe cu el? Se întoarce și o luă spre treptele din spate, scoțând cheia din spatele unui ghiveci cu flori roz.

- Nu e un loc prea sigur.

- E setată alarma.

Urcă treptele, descuie ușa și o deschise. Se auzi un țuit de avertizare.

- Vezi?

Apăsă tastele codului ca să dezarmeze alarma.

El se întinse din spatele ei și apăsă butonul de status de pe ecran. LED-ul arăta că nu existase nici o întrerupere de curent de când fusese setată alarma.

- Toate ușile și ferestrele sunt conectate la alarmă?

- Cred că da.

- Există senzori de mișcare și de spargere a geamurilor?

- Presupun. Mama stă de obicei singură aici, așa că e foarte precaută cu chestiile astea.

- Bine.

Berry își puse geanta pe masa de bucătărie.

- Vrei o cafea?

- Mulțumesc, dar nu am timp. Trebuie s-o șterg. Iar tu ar trebui să tragi un pui de somn. Ai avut două nopți cu puțin somn.

- Da, mi-ar plăcea să dorm. Mai încolo vreau să mă duc la spital să-l văd pe Ben.

Ski își miji instantaneu ochii. Ea intră în defensivă.

- Nu l-am văzut de când a fost luat de aici pe targă. Ieri nu am intrat în rezerva lui din cauza scenei urâte cu Amanda. Dar am tot dreptul să merg să mă interesez de prietenul meu.

- Sunt sigur că prietenul va aprecia vizita. Dar nevas-tă-sa, nu.

Accentul pus pe cuvântul „prieteni” nu îi scăpă lui Berry.

- Nu, probabil că nu. Pentru că și ea, exact ca tine, nu poate trece peste faptul că eram goală când a fost împușcat Ben. Dat fiind tot ce s-a petrecut de atunci, nu ți se pare cam infantil și ridicol să facem o fixație din chestia asta? Trecu pe lângă el și o luă spre ușa care făcea legătura cu restul casei. Privind peste umăr, spuse: Poți să pleci când vrei.

Înainte să mai facă vreun pas, el o prinse de umăr și o răsuci, lipind-o de el.

- Nu am soție, spuse el cu voce joasă. Și motivul pentru care nu pot trece de faptul că erai goală este că te-am văzut și eu goală.

Apoi o sărută, tare și apăsător, afundându-și ferm limba în gura ei. Însă sărutul dură numai câteva secunde, și el o smulse de lângă el brusc și categoric.

Pieptul i se umflase de la aerul inspirat în piept, și expiră lung, șuierând. Ochii îi rătăciră peste tot prin bucătărie, zăbovind în diverse puncte la întâmplare, înainte să se ațintească în ai ei.

- Poți să mă pedepsești aspru pentru chestia asta, zise el gătuit.

Și Berry respira întretăiat. Se holbă la el câteva secunde, după care ridică mâna și își înfipse degetele în ceafa lui.

- La dracu' cu pedepsele.

Îi trase capul spre ea cu o forță ce o egala pe a lui. Își lipi buzele de buzele lui, și, după o ușoară ezitare din partea lui, sărutul continuă, chiar cu mai mult patos decât înainte. De fapt, spre asta se îndreptaseră tot timpul. Ostilitatea aceea reciprocă pe care o manifestaseră fusese numai un mecanism de apărare pe care-l folosiseră amândoi în încercarea, eșuată, de a se induce reciproc în eroare. De la început atracția aceasta teribilă dintre ei fusese evidentă.

Unul dintre brațele lui îi cuprinse talia în timp ce mâna cealaltă se opri pe fundul ei, și cu amândouă o trase spre el, făcând-o să se ridice pe vârfuri, în vreme ce el se vârî în golul dintre coapsele ei, și, Doamne,

el era tare și puternic, și îi plăcea atât de tare să îl simtă. Berry își simți pe dată trupul arzând de dorință, și, când își înclină umerii involuntar ca să intensifice atingerea, el scoase un sunet vibrant, din gât.

Sărutul deveni și mai intens. Era genul de sărut de care ai parte doar o dată în viață, și asta dacă ai noroc. Sărutul care sfidează orice reguli, care nu ține cont de rațiune, de conștiință, un sărut pur sexual. Sărutul acela care te face să vibrezi și să te simți deopotrivă viu până în măduva oaselor și condamnat pe veci. Un sărut de genul mor-dacă-nu-ți-o-trag.

Ea se gândi că el ar putea-o face.

Se gândi că *ea* ar putea-o face.

Și poate chiar *ar fi făcut-o*.

Dacă nu ar fi auzit mașina apropiindu-se.

Motorul se opri. Se trântiră portierele. Ea și Ski se desprinseseră și se depărtară unul de celălalt. Berry se gândi că nu ar strica să-și tragă bluza în jos și să-și aranjeze părul, dar nu apucă, fiindcă Dodge și Caroline intrară pe ușa din spate.

Vorbele lui Caroline îi înlemniră pe buze în momentul când trecu de pragul ușii și rămase locului uitându-se când la Berry, când la Ski. Se oprise atât de brusc, încât Dodge se lovi de ea, prinzând între ei punga cu cumpărături. Probabil simțind atmosfera încărcată, se uită și el când la unul, când la celălalt. Diplomată ca întotdeauna, Caroline ignoră momentul stânjenitor.

Spuse pe un ton plăcut:

- Ne-am oprit la supermarket și am luat câte ceva pentru micul dejun. Sper că rămâi și tu la masă, Ski.

- Mulțumesc, dar nu pot.

Fără a mai rosti vreun cuvânt și fără să mai arunce vreo privire în urmă, se strecură pe lângă ei și plecă.

Caroline și Dodge se răsuciră să îl vadă ieșind în grabă, apoi se întoarseră spre Berry. Nici dacă ar fi avut semne de întrebare pictate cu roșu pe față nu ar fi putut să pară mai curioși de atât.

Ea se trase înapoi și se strecură prin ușa deschisă.

- Nu îmi este foame.

capitolul 14

Houston, Texas, 1978

Uciderea paznicului de la bancă rămase principalul subiect la știri pentru următoarele câteva zile și media îl mulse cât putu. Victima nu avusese decât douăzeci și patru de ani. Și fusese ucis cu cruzime. Era deja pe jos, rănit de moarte, când tâlharul se oprise lângă el suficient cât să-l împuște în cap înainte de a ieși din bancă, cu prada la subraț.

Paznicul mai avea doar câteva săptămâni până la nunta cu iubita pe care o avea din liceu. Îl înmormântaseră în costumul de generică. Logodnica și părinții lui fuseseră distruși. Declarațiile lor filmate îți sfâșiau inima. Foștii profesori îl laudau pe tânăr ca fiind cel mai minunat elev pe care-l avuseseră vreodată. Liderul grupului de cercetași din care făcuse parte îi ridica în slăvi devotamentul și grija pentru ceilalți. Preotul de la biserica unde mergea el ținuse o slujbă specială în onoarea lui care nu lăsase nici măcar un ochi uscat în mulțimea ce se bulucise înăuntru.

Sigur că presa aduse în discuție competența celor însărcinați cu prinderea banditului transformat în criminal. Oficialitățile orașului făcură același lucru, dat fiind că voiau să-și păstreze pozițiile în care fuseseră aleși, laolaltă cu provocatorii care profitau de orice prilej pentru a ieși din vizuini și-a azvârli cu noroi în Poliția din Houston.

Curentul negativ ce se stârnise în presă le dădu bătaie de cap tuturor celor din unitatea specială. În loc să le sporească determinarea și să îi facă și mai hotărâți și mai uniți între ei, linșajul public le măcină încrederea și moralul. Dizolvă camaraderia ce îi ținea laolaltă. Începură să se critice aprig unii pe alții, ajungându-se la fricțiuni între indivizi, între echipe, între superiori și subalterni.

Cu toții, până la unul, își doreau să-l prindă pe cel care făcuse asta printr-o manevră polițienească spectaculoasă care să-i oblige pe criticii lor să-și înghită

vorbele. Dar fiecare ofițer avea în același timp și propriile interese, propriile scopuri, propriile motive pentru care era dispus să facă absolut orice pentru a ieși în evidență. Și pentru nici unul dintre ei eșecul nu era o variantă de luat în calcul, așa că, normal, apăreau conflicte între egouri.

Lucrurile se înrăutățiră atât de tare, tensiunea ajunsese la un asemenea nivel în timpul ședințelor, încât Dodge începu să-și aștepte cu nerăbdare schimbul la uzina de anvelope. Măcar acolo avea parte de liniște, departe de presiunea, insultele și certurile constante de dincolo. Câtă vreme golea cât de cât la timp coșurile de gunoi, nimeni nu se lua de el la uzină.

Dar i se cerea în continuare să participe la întrunirile unității speciale, care se transformaseră în adevărate meciuri cu țipete și injurături. La cea mai recentă dintre ele, misiunea lui fusese adusă în discuție de către căpitan, roșu ca racul la față și scos din minți din cauza ședinței la care tocmai participase și unde superiorii lui îi făcuseră fundul arșice. Bătuse cu pumnul în masă și spumegase tot vreme de cinci minute, enumerând încercările eșuate ale lui Dodge de a stabili o legătură cu prietena lui Franklin Albright, Crystal. Își încheiase tirada cu un ordin direct:

-Acum du-te înapoi la fabrica aia nenorocită. Fă-o să te bage în seamă, trage-i-o, fă ce vrei, nu-mi pasă, Hanley, numai fă dracului ceva ca să putem fie să-l săltăm pe ticălosul ăla, fie să-l eliminăm de pe lista de suspecti!

Prin urmare, Dodge își dublă eforturile în privința lui Crystal. Și, încet, încet, începură să se vadă rezultate, să apară mici izbânzi demne de raportat superiorului lui:

„-M-am dus la biroul celor de la contabilitate ieri, cu pretextul că am o întrebare legată de impozitele care mi se rețin din salariu. Eu și Crystal ne mai intersectaserăm pe fugă și înainte, dar acum chiar am stat de vorbă și îmi știe numele. Îmi programez pauza de prânz astfel încât să coincidă cu a ei. Luni rămăsese fără mărunt, așa că m-am oferit să-i iau eu o pungă de chipsuri

de la automat, și, după ce s-a fâstâcit o grămadă, în cele din urmă a fluturat din gene spre mine și a acceptat. Marți mi-a dat banii înapoi. Nu, nu m-am dat la ea pe loc, spuse el aruncând o privire fioroasă spre polițistul care-l întrebasese. Nu vreau să par un nemernic libidinos și să o fac să o ia la sănătoasa în direcția opusă. Dumnezeuule mare! Dar, desigur, întrebarea ta stupidă arată de ce nu poți tu obține o întâlnire cu nici un chip.“

„- Când Crystal s-a dus în pauza de prânz, mi-am făcut de lucru în holul din fața toaletei pentru femei, prefăcându-mă că meșteresc la o priză. Când a ieșit de la toaletă, s-a oprit să stea de vorbă cu mine, m-a întrebat dacă mai vreau să știu ceva legat de salariu și, dacă da, să mă duc cu toată încrederea la biroul de contabilitate, că mă ajută ea. Am luat asta drept o invitație. O să trec pe acolo mâine.“

„- Prietena lui Crystal, cea cu care își lua de obicei masa de prânz, nu mai vine, fiindcă trebuie să nască. Așa că m-am vârat în locul ei la masa unde stăteau întotdeauna, iar Crystal nu a avut nimic de obiectat. Am încercat să îndrept conversația spre subiecte personale cu niște remarci legate de sarcina prietenei ei și întrebând-o pe Crystal dacă are copii. Mi-a răspuns că nu, dar că i-ar plăcea să aibă într-o bună zi, însă pentru asta ar trebui să se mărite mai întâi, ceea ce nu i se părea un lucru prea probabil în viitorul apropiat. Eu am întrebat de ce nu, și ea mi-a spus că prietenul ei nu este genul interesat de căsătorie. A fost prima oară când l-a menționat pe Franklin.“

„- Astăzi Crystal mi-a spus că Franklin e un tip fantastic. Pe bune, a subliniat ea. Doar că are toane din când în când. În trecut a avut probleme cu legea, așa că părinții ei nu au încredere în el și nici nu-l plac și i-au spus că, atâta vreme cât rămâne cu el, nu vor să mai aibă nimic de-a face cu ea. Asta o face să sufere, dar îl iubește pe Franklin, deci n-are de ales.“

„- S-a certat cu Franklin aseară. El a acuzat-o că flirtează cu un funcționar de la radio Shack, ceea ce ea jură că nu a făcut. Ce vină are ea că tipul îi face ochi dulci?

I-am spus că probabil bietul băiat nu s-a putut abține, iar ea a râs și m-a lovit în glumă peste mână. Adică, da, într-un fel a început să flirteze cu mine. În faza asta, chiar și aceste mici gesturi înseamnă mult. Chiar nu știți *nimic* despre femei?”

„— Se plânge că Franklin este prea gelos. De exemplu, dacă ar ști el că ne luăm prânzul împreună în fiecare zi, nu i-ar plăcea deloc. *Absolut deloc*. Nu ar înțelege niciodată că suntem doar prieteni, mi-a spus ea. Și eu am întrebat-o: «Asta e tot ce suntem? Doar prieteni?» Iar ea s-a fâstâcit toată. A și roșit puțin. A făcut iar chestia cu fluturatul din gene. Jur pe Dumnezeu, sunt la fel de țepene și de negre ca niște picioare de gândac mort. Unde eram? A, da. Cred că pot spune că fac progrese. Un lucru e sigur, și e un semn: fustele i se fac din ce în ce mai scurte și bluzele, din ce în ce mai decoltate. Da, trebuie să recunosc, priveliștea v-ar face să salivați pe toți, nemernicilor.”

„— Azi mi-a pus mâna pe coapsă. Nu, nu mint, porcule. A făcut-o numai ca să sublinieze ceva ce-mi spunea, dar tot contează. Cât de sus? Folosiți-vă imaginația! Destul de sus cât să mă facă să simt furnică-turi în boașe. Nu, nu mi-a spus nimic despre Franklin astăzi, doar a zis că probabil nu ar fi o idee bună să ne vadă ieșind împreună pe poarta uzinei când se termină schimbul.”

„— Chestia asta ar putea fi foarte importantă, așa că ascultați-mă. Nu, nu am ajuns s-o pipăi. Dumnezeu, ce e cu voi? Parcă sunteți în clasa a patra, nu vi se pare? Acum mă ascultați? Bine. Mi-a zis Crystal că Franklin se duce periodic la pescuit în Falcon Lake. Acolo se întâlnește cu văru-său. Vreunul dintre voi, prostănacilor, cunoaște geografia Texasului? Falcon Lake este exact la granița cu Mexicul, unde vărul lui s-a... stabilit de curând. Așa că m-am gândit... Bingo, căpitane. Franklin jefuiește o bancă, pe urmă conduce până în Falcon Lake, se urcă într-o barcă și îi plasează prada vărului din Old Meh-hee-co, unde se spală banii. Și pe urmă aceiași bani se întorc în State sub forma unei afaceri cinstite. Tot ce trebuie să fac

este să aflu de la Crystal când a fost cea mai recentă partidă de pescuit a lui Franklin și să văd dacă se potrivește cu data ultimului jaf. Iar, dacă e așa, Franklin avansează câteva locuri pe lista suspectilor. Cum o să scot informația de la Crystal? Nu-i așa că v-ar plăcea să știți?”

Caroline încerca din răspuțeri să rămână trează. Deja era aici de două ore și jumătate, dar, chiar dacă îi rămăseseră numai treizeci de minute de stat, se temea că avea să o fure somnul, din cauza plictiselii.

Era pe punctul de a ațipi, când o mașină apărură după cotitură și opri în fața casei. Din ea coborî un bărbat care porni spre intrare. Prin geamul gros al ușii, silueta lui părea uriașă, și ea simți un fior de teamă, așa cum se întâmpla întotdeauna când arăta o casă unui bărbat singur.

El deschise ușa și păși în hol.

Când îl recunoscă pe Dodge Hanley, simți un alt fior, dar de alt gen. Reacția o surprinse și o derută. Trecuseră două luni de când îi ceruse să nu se mai amestece în viața ei și îl avertizase că avea să suporte consecințe serioase dacă nu se conforma. Crezuse că nu avea să-l mai vadă niciodată. Dar el era acum aici, iar entuziasmul care o cuprinsese subit i se păru cât se poate de neliniștitor.

Se ridică.

– Bună, zise el.

– Bună.

Stătuse pe un scaun pliant la o măsuță acoperită cu un material auriu, ce servea drept birou de recepție. Pe ea erau împrăștiate broșuri care descriau casa aflată în vânzare și un număr considerabil de cărți de vizită. Era exagerat de bucuroasă că exista măsuța aceea între ea și polițistul care nu mai purta uniformă, ci o haină și pantaloni largi.

– Ce căutați aici?

El ridică și despătură foaia de ziar pe care o adusese cu el și îi arătă secțiunea de anunțuri imobiliare.

- Casă de vizitat. Duminică. Între două și cinci. Apare o imagine cu casa asta, se dă adresa străzii și numele dumitale ca agent al agenției imobiliare Jim Malone.

- Știu ce spune anunțul. L-am văzut și eu înainte de a fi trimis la ziar. Asta nu explică însă ce căutați aici.

- Scrie că se poate vizita.

Răspunsul lui evident încăpățânat era în același timp și extrem de dezarmant și aproape că îi aduse un zâmbet pe buze. Se abținu însă, își încrucișă brațele peste pieptul în care simțea în continuare fiori și întreabă rece:

- Căutați un cămin, domnule Hanley?

- Poate. Studie holul pe îndelete. Ce are casa asta atât de special? Vă rog, nu-mi spuneți că tapetul acesta e punctul ei forte.

Ea reuși să-și ascundă zâmbetul ce-i apăru involuntar pe buze.

- Are o curte foarte frumoasă în spate. Împrejmuită cu gard.

- Unul de lemn?

- Natural.

El se încruntă.

- Copaci înalți, bătrâni, continuă ea. Cu multă umbră. Și cu ceva reparații, veranda...

- Reparații?

- Niște reparații minime ar putea să o facă... ăăă... folosibilă din nou.

- Ha. Aruncă o privire în sufrageria de alături, la divanul acoperit cu brocart turcoaz. Ce mobilă urâtă!

- Mobila nu este inclusă, deci nu e de vânzare.

- Norocul nostru.

- Cu zugrăveală proaspătă, cu alt tapet și cu mobilă nouă, casa va arăta cu totul și cu totul altfel. Trebuie să vă folosiți imaginația.

- O imaginație foarte bogată.

Știind că era un joc, ea continuă:

- Are trei dormitoare, unul jos, două la etaj. Două șemineuri, unul în camera de zi propriu-zisă și unul în biroul care fusese inițial garaj. Proprietarii l-au transformat în încăpere când casa a trecut printr-un proces complet de renovare.

El se uită în sus la o crăpătură ce se vedea în tavan.

- În o mie nouă sute cincizeci și doi.

El ridică din sprâncene, iar ea nu-și mai putu înăbuși râsul, conștientă că îndrugase numai prostii.

- Locul ăsta este un dezastru. Dar este prima mea afacere.

- Felicitări!

- Mulțumesc.

Se uitară unul la altul zâmbind, după care el spuse:

- Agenția imobiliară Jim Malone. E un tip foarte important, nu? Afișele și însemnele agenției lui sunt peste tot prin Houston.

- Am avut mare noroc să fiu angajată de agenția lui.

- El are noroc să vă aibă.

Ea acceptă complimentul înclinând din cap cu modestie.

- Firma lui este foarte bine cotate în branșă. Eu sunt abia la început. Am multe de învățat.

- De asta ați organizat chestia asta aici?

- Da, m-am oferit voluntară.

- Sunteți foarte ambițioasă, domnișoară King.

- Nu vreau să mă întorc la biroul de calculare a impozitelor.

- Nu pot spune că vă învinovățesc pentru asta. El zâmbi încă o dată și se uită în jos la pliantele de pe masă. Și ați avut mulți vizitatori?

- Dumnevoastră sunteți al treilea în aproape trei ore.

- Și a trebuit să stați singură aici în tot timpul ăsta?

- Ei, mai este și motanul, dar a scuipat prima pereche care a trecut pe aici, așa că a trebuit să-l încui în cămară.

- Și mai puteți rezista încă - se uită la ceas - douăzeci și două de minute?

- Am numărat minutele până acum și am încercat să rămân trează.

Își zâmbiră încă o dată, apoi nici unul din ei nu mai spuse nimic, și liniștea casei îi învălui. Bărbatul acesta îi dădea o senzație ciudată, greu de explicat. Nici măcar când se dusesse la interviu cu Jim Malone însuși, când îl convinsese că avea să fie o bună achiziție pentru agenția

lui, în ciuda lipsei de experiență, nu fusese atât de emoționată ca acum. În preajma lui Dodge Hanley, devenea timidă, nesigură pe ea și incapabilă să-și găsească prea ușor vorbele sau un loc înspre care să privească. Poate că era doar reacția naturală dată de faptul că era ofițer de poliție. Șoferii apăsau automat pe frână când dădeau cu ochii de o mașină cu radar, chiar dacă nu aveau viteză prea mare. Poate că autoritatea funcției lui Dodge era cea care o intimidă.

Sau poate era în continuare jenată din pricina situației în care se întâlniseră prima oară, cu efectele palmei primite de la Roger atât de vizibile – urma de pe obraz atât de proaspătă, și impactul emoțional la fel de proaspăt și de evident. Nu fusese în stare să-și ascundă jena nici atunci, așa cum nu era nici acum.

Poate că senzația de disconfort pe care o simțea nu avea de-a face cu *ea*, ci cu *el*. Trăsăturile lui pronunțate, postura fermă, asprimea și virilitatea ce îi emanau prin toți porii erau semne ale violenței latente care mocnea în el și despre care ea știa că putea fi cu adevărat feroce. La urma urmei, văzuse rezultatul ei. Roger stătuse în spital zece zile după ce încasase bătaia aia.

Cu toate astea, nu se temea deloc pentru propria ei siguranță. Dodge Hanley nu reprezenta nici o amenințare pentru ea. De fapt, purtarea lui era foarte protectoare, aproape cavaleriească. Simțea o atracție care ținea de însăși feminitatea ei. Reacția instinctivă pe care o avea în prezența lui o făcea să simtă fluturi în stomac. Când se afla în preajma lui se simțea ca și cum s-ar fi balansat în vârful picioarelor pe marginea trambulinei unui bazin, pe cea mai de sus platformă. Era în același timp încântător și groaznic de înspăimântător.

În intervalul în care gândurile acestea îi goneau prin minte, se uitaseră unul la altul. Simțind nevoia să umple această tăcere grea, ea întrebă:

- Mai sunteți în unitatea aia specială?
- Da, nu m-au dat afară deocamdată.
- Deci crima a rămas nerezolvată?
- La asta lucrăm.
- E o treabă periculoasă?

- O nimica toată

- Mă îndoiesc.

Se lăsă din nou tăcerea, în timp ce ea privea la pânza de păianjen din colțul tavanului, chiar deasupra capului lui, iar el se uita fix la fața ei. Aproape că îi putea simți ochii atingându-i fiecare trăsătură a feței.

- Ce face partenerul dumitale?

- Gonzales.

- Da, domnul ofițer Gonzales. E bine?

- Da, e bine. Cred că îl place pe noul lui partener mai mult decât pe mine, ceea ce mă face să mă simt cam jignit.

- Și de asta mă îndoiesc.

- De ce anume? Că îl place pe noul lui partener mai mult decât pe mine, sau că pot și eu să mă simt jignit?

- Că îl place pe noul lui partener mai mult.

El ridică din umeri.

- Poate că Gonzales încearcă doar să mă facă gelos. Își zâmbiră. Zâmbetul lui păli primul. Dar să știți că și eu am sentimente, și eu mă pot simți jignit.

- Altfel nu ați fi om.

- O, om să știți că sunt. Unul adevărat. Foarte uman. Se uită în jos la mâna ei stângă, unde, în ultimele câteva minute, greutatea inelului de logodnă i se păruse că atârna precum o ancoră de vas. Cum merg aranjamentele de nuntă?

Zâmbetul pe care i-l aruncă ea păru fals.

- Minunat. Lucrurile avansează. Sunt o mulțime de detalii de pus la punct.

- Și petreceri la care să participați.

- Da. Au fost câteva.

- Acum vreo două săptămâni, v-am văzut poza în rubrica de mondenități din *Chronicle*.

- Citiți rubrica de mondenități?

- Nu o făceam înainte. Am început să arunc un ochi acum câteva luni. Nici rubrica de imobiliare de dumneica nu o citeam. Acum nu o ratez niciodată. Lăsă cuvintele acelea să reverbereze câteva secunde înainte să continue: În sfârșit, fotografia vă înfățișa alături de Campton, stând împreună sub - făcu semn cu degetele

deasupra capului – cheștiile alea, habar n-am cum le spune, atârinate în copaci.

- Lanterne japoneze.

- Da. Din câte se părea, era o petrecere grozavă. Articolul spunea că inclusiv guvernatorul fusese acolo.

- Părinții lui Roger sunt prieteni cu el și cu soția lui.

- Aha. Și vor veni și ei la nuntă?

- Sunt pe lista de invitați.

- Cine vine din partea dumitale? Familia?

- Nu am familie. Nu am nici frați, nici surori. Părinții mei au murit.

- Oh. Îmi pare rău!

- Nu aveți pentru ce. Am fost un copil făcut la bătrânețe. Renunțaseră la ideea de a mai avea un urmaș. Eu am apărut ca o surpriză, la vârsta menopauzei.

- O surpriză plăcută, sunt sigur.

Ea zâmbi visătoare.

- Mama și tata s-au bucurat foarte mult să mă aibă, iar eu am avut mare noroc să îi am pe ei. Făceau parte din clasa de mijloc, își câștigau cinstit pâinea de zi cu zi și erau foarte mândri de asta. Mama era o doamnă, tata – un domn. Amândoi credeau în munca susținută și în importanța lucrului bine făcut. Îl iubeau pe Dumnezeu, își iubeau țara și mă iubeau pe mine. Au trăit destul de mult, dar eu eram relativ tânără când i-am pierdut. Și nu are nici un farmec să fii orfan.

- Adevărul e că situația asta are și părți bune.

Ea se uită la el surprinsă și derutată. El ridică din umeri ca și când jacheta îi devenise brusc prea strâmtă.

- Maică-mea era în regulă. A murit când eu eram în clasa a șaptea. Cu tata nu mă înțelegeam prea bine, așa că am încercat să avem cât mai puțin de-a face unul cu altul, până când am fost suficient de mare ca să plec de acasă.

- Câți ani aveai?

- Șaptesprezece. La două zile după absolvirea școlii, am plecat. Nici măcar nu am așteptat să vină toamna, m-am înscris la Texas Tech chiar în vara aia.

- Probabil că tatăl dumitale a fost mândru.

- Nu chiar. Când i-am spus că vreau să mă fac polițist, mi-a spus că aş avea mai mult succes ca infractor.

- Sunt sigură că s-a răzgândit odată ce ai ajuns ofițer.

- Nu a trăit să mă vadă terminând școala. A murit convins că nu era mare lucru de capul meu.

Ei nu-i veni în minte vreun răspuns care să nu sune banal, așa că nu spuse nimic.

- Atunci, cine o să vă conducă la altar? întrebă el.

- Cavalerul de onoare al lui Roger.

- Ce convenabil!

- Mda.

- Și rochie v-ați găsit?

- Ultima probă a fost săptămâna trecută.

- Frumoasă?

- Mie așa mi se pare.

- Sunt sigur că veți fi o apariție.

- Sper că și mirele meu va considera la fel.

- Ar trebui să fie orb să nu o facă.

Conversația lor se încheie, lăsând-o pe Caroline să se întrebe cum se făcea că intrarea părea să se fi micșorat în timpul discuției lor. Aerul părea mai dens, casa veche mirosea mai tare a mucegai. Și, chiar dacă nici unul din ei nu se mișcase, el părea mai aproape de ea. Se simți și mai recunoscătoare pentru măsuta ce o despărțea de bărbatul acesta care îi dădea fiori.

Se uită grăbită la ceasul de la mână.

- Aproape că s-a făcut ora. Mă pot pregăti să închid.

- Îmi pare rău că nu ai avut clienți.

- Și mie. O să îi sfătuiesc pe cei care vând să devină mai agresivi.

- Mai agresivi?

- Să scadă prețul pe care-l cer.

El își înăbuși accesul de râs. Ea se aștepta ca el să-i spună la revedere, să-i ureze noroc și să plece. Dar el rămase pur și simplu locului. Ea făcu un gest cu mâna și spuse:

- Ei bine...

- O să aștept să vă conduc. E posibil ca motanul acela să fi devenit foarte furios.

Ea eliberă motanul din cămară. Era urâcios pentru că stătuse închis atâta timp, dar nu era violent. Caroline stinse toate luminile, apoi luă fața de masă de pe măsută. Dodge insistă să pună scaunul și măsuta pliante la loc și să le ducă la mașină, să le vâre în portbagaj. Apoi își scoase o carte de vizită din buzunar.

După aceea rămaseră în fața casei, unul lângă altul. Simțindu-se ciudat, ea se juca agitată cu cheile de la mașină.

- Vă mulțumesc că ați trecut pe aici.

- Cu plăcere.

- A fost bine că am avut companie. Fiindcă am stat de vorbă, mi s-a părut că ultima jumătate de oră a trecut mai repede.

- Măcar v-am împiedicat să adormiți.

- Și dacă vă răzgândiți în privința casei...

- Vă anunț.

Ea zâmbi. El așteaptă o clipă, apoi spuse:

- Vreți să mergem să bem o cafea sau ceva?

- Mulțumesc, dar nu pot. Mă așteaptă Roger.

- Oh. Și nu vreți să-l faceți pe Roger să aștepte.

Ar fi fost imposibil să nu remarce amărăciunea din spatele cuvintelor lui, ceea ce o făcu să spună cu emfază:

- Se poartă foarte frumos.

- Bine. Foarte bine.

- Când dumneata și agentul Gonzales ați venit atunci la noi, a fost vorba despre un incident izolat.

- Asta mi-ați mai spus. De câteva ori chiar.

- Ei bine, e adevărat. Roger regretă noaptea aia. Din adâncul sufletului o regretă. A jurat că nu va mai ridica niciodată mâna asupra mea.

- Un mire nu ar trebui să jure așa ceva totuși, nu credeți?

- Se căiește sincer.

Expresia de pe fața lui Dodge rămase sceptică, ceea ce o făcu să se simtă obligată să îl convingă de contrariul.

- Roger crede că bătaia pe care a încasat-o lângă sala de sport a fost o tentativă eșuată de jaf, iar eu nu l-am contrazis.

Lui Dodge chiar nu-i păsa dacă Roger Campton știa că el fusese cel care-l atacase, deși ar fi preferat ca poliția să nu afle totuși. Însă își închipuia că și Campton voia să evite ca vreo persoană cu autoritate să descopere ce se întâmplase. Chiar dacă nemernicul bătauș de femei ghicea sau afla, prin cine știe ce mijloace, identitatea bărbatului care sărise la el, nu avea să depună o plângere oficială împotriva lui Dodge, știind că, dacă o făcea, comportamentul lui față de Caroline urma să fie făcut public. Și nici nu exista riscul ca milionarul să-l abordeze în particular ca să-și ia revanșa, pentru că bărbații care lovesc femei sunt de obicei niște lași.

Ambelor părți le convenea ca incidentul să fie dat uitării. Dar, dintr-un impuls pervers, Dodge își dori să-i poată da peste nas și să-i amintească idiotului despre asta ori de câte ori avea prilejul.

- Își amintește că tâlharul i-a șoptit ceva, continuă Caroline. Dar era pe punctul de a-și pierde cunoștința și nu-și mai aduce aminte și ce i-a zis.

Dodge părea chiar mai sceptic decât înainte.

- Se consideră norocos că a rămas în viață.

- Chiar este norocos, spuse Dodge sec.

- De când cu bătaia și cu perioada dureroasă de recuperare, se poartă extraordinar de frumos. Cred că sperietura pe care a tras-o l-a făcut să-și reconsidere scara valorică și prioritățile. În orice caz, a redevenit acel Roger pe care îl știam eu. Îmi face toate poftele. E fermecător și atent cu mine. Mi se pare că m-am îndrăgostit din nou, chiar mai tare, de el.

El nu spuse nimic, dar privirea îi împietri.

- Dumneata ți-ai format o părere foarte proastă despre el numai din cauza acelui incident izolat, spuse ea cu convingere. Nu l-ai văzut pe adevăratul Roger. În noaptea în care m-a lovit nu era în firea lui.

- Nu?

- Nu. Dacă l-ați putea vedea acum, dacă i-ați compara pe cei doi, v-ați da seama de asta. Nu îl mai văzusem purtându-se în felul acela niciodată până atunci și cu siguranță nici după ce i-ați făcut ce i-ați făcut.

- Deci și-a schimbat năravul datorită atacului meu, datorită faptului că a fost la un pas de moarte? Asta credeți dumneavoastră?

- Da.

- Prostii! Lupul își schimbă părul, dar năravul, ba. Tata avea dreptate în ceea ce mă privește. Sunt polițist, și încă unul al dracului de bun, îndeosebi pentru că gândesc la fel ca un infractor. Am instincte de bandit. Tata o știa de atunci, și eu descopăr asta acum. Oamenii își schimbă comportamentul ca să se adapteze societății în care trăiesc. Se integrează pentru că sunt nevoiți să o facă. Dar modul cum sunt pe dinăuntru nu se schimbă deloc. Așadar, dacă domnul Campton a redevenit drăguț și dulce, asta nu s-a întâmplat pentru că s-a simțit dintr-odată iluminat și s-a pocăit. Minte când spune că nu-și mai aduce aminte ce i-a spus *tâlharul* în noaptea aceea. Dacă se comportă acum precum un amoretel este pentru că se teme că îmi voi duce la bun sfârșit promisiunea de a-l omorî dacă vă mai face rău vreodată.

Obrajii ei se făcuseră roșii ca focul de furie.

- Mă mărit cu el.

- Pentru că îl iubești?

- Da! Foarte mult.

El făcu un pas în față, obligând-o astfel să-și lase capul pe spate și mai tare ca să-l poată privi în ochi.

- Știți ce cred eu?

- Nu mă interesează ce credeți dumneavoastră.

- Cred că ați hotărât să mergeți până la capăt cu nunta asta nu pentru că sunteți îndrăgostită până peste cap, ci pentru că sunteți foarte încăpățânată. Nu vreți să pună nimeni la îndoială capacitatea de judecată a lui Caroline King. Nu vreți să vi se demonstreze că v-ați înșelat.

- Nu știți nimic despre mine.

- Ba știu un lucru. Se apropie și mai mult. Știu că nu mă pot gândi la nimic, doar la tine, fir-ar să fie!

Vorbele lui rezonară undeva adânc, undeva într-un punct sensibil dinlăuntru ei. O lăsară fără suflu. Îi făcură inima să-i bată nebunește. O făcură să-și dorească să se arunce de pe trambulina aia.

Se temu că avea să o sărute. Se temu că nu avea s-o facă.

El nu o făcu.

După o clipă plină de tensiune ce păru o veșnicie, ea se întoarse, se apropie de portiera mașinii, o deschise și urcă. Iar el nu încercă să o oprească în momentul în care demară.

Pentru a treia oară, îl lăsa holbându-se în urma ei.

Prima oară fusese când se înapoiase în casă, mișcată de grija polițistului. A doua oară, fusese când se înapoiase în agenția ei de mare clasă din clădirea de birouri, supărată din pricina bătăii pe care i-o dăduse el lui Roger, dar conștientă de faptul că grija lui Dodge nu avea legătură cu meseria lui.

De data asta nu era atât o retragere, cât o fugă în toată regula. De el, desigur. Dar și de ea însăși și de greșeala colosală pe care ar fi făcut-o dacă ar fi rămas.

Dodge sosi la uzina de anvelope a doua zi dimineață într-o dispoziție mohorâtă, înjurând traficul teribil de la ora de vârf, înjurând podelele pe care trebuia să le curețe, înjurându-se pe sine pentru că dăduse cu bâta în baltă vizitând-o pe Caroline.

Lucrurile mergeau foarte bine. S-ar fi hazardat chiar să spună că femeia se bucurase să îl vadă, și nu numai pentru că irosise o după-amiază de duminică stând de una singură într-o casă goală și urâtă, astfel încât compania oricui ar fi fost o binecuvântare.

Dar pe urmă el nu se putuse abține și adusese vorba despre logodnicul ei. Ea sărise să-i ia apărarea lui Camp-ton, după cum era de așteptat, de altfel, dacă ținea morțiș să se mărite cu el.

Dar, la dracu', Dodge știa că avea dreptate. Micuță așa cum era ea, Caroline King avea o coloană vertebrală de oțel. O simțise chiar în momentul în care o văzuse, când se ținuse tare, fiind totuși prea mândră și prea încăpățânată să plângă în fața lui. Faptul că-și pierduse părinții la o vârstă relativ fragedă o obligase, fără îndoială, să aibă multă încredere în ea și să știe ce voia. Sau poate

se născuse cu o asemenea coloană vertebrală, și circumstanțele nu făcuseră decât să o întărească.

În sfârșit, rezultatul concret era că era căpoasă ca un catâr, și, în bună măsură, acesta era motivul pentru care ținea să-și ducă la îndeplinire planul de a se căsători cu Roger Campton.

Dodge refuză să accepte că îl iubea pe nemernicul ăla bogat și frumos.

Încă o dată, ea fusese furioasă pe el la culme când îl lăsase acolo și plecase. Se ocări că era atât de idiot. De ce oare îi venea atât de ușor să convingă alte femei să se descotorosească de haine sau de informații, dar nu putea comunica cu singura femeie de pe lumea asta cu care și-ar fi dorit atât de tare să reușească? În preajma ei i se părea că își pierdea dezinvoltura.

Plecase acasă și băuse vreo șase beri, dormise prost pentru că trebuise să se scoale să urineze din oră în oră, și sosi la uzina de anvelope într-o stare atât de nasoa-lă, că, atunci când dădu cu ochii de Crystal lângă un camion suspendat cu roți supradimensionate și preșuri de noroi cvasiobscene, cufundată într-o conversație cu prietenul ei cel răufăcător, o luă prin parcare în direcția lor.

Incitând în mod evident la scandal, se apropie prin spatele ei și spuse:

- Bună, Crystal.

Ea se răsuci, cu o privire de iepuraș speriat prins în lumina farurilor, cu singura deosebire că avea ochii umflați și roșii de plâns. Genele nu-i mai erau atât de țepe-ne când erau ude de lacrimi.

- O, bună, spuse ea agitată. El este Franklin. Priete-nul meu.

Albright îl măsoară din cap până în picioare.

- Frumoasă uniformă. Se aplecă înainte și citi numele inventat prins cu arici pe buzunarul stâng al lui Dodge. Marvin, adăugă el, în zeflema.

Dodge îl ignoră și i se adresă lui Crystal:

- De ce plângi? Pot să te ajut cu ceva?

Franklin Albright își înfipse mâna în umărul lui Dodge, zgâlțâindu-l cu putere.

- Ai putea să fii de ajutor dacă-ți vezi dracului de treaba ta.

Dodge, care avea un chef nebun să se bată cu cineva, simți dorința aprigă să se înfigă în fostul pușcăriaș, să îl facă arșice, dar se mulțumi să se debaraseze de mâna de pe umăr.

- Să știi că ai putea să vorbești mai frumos în fața unei doamne.

- Nu-i nimic, spuse Crystal repede. Nu plângeam. Am o alergie. Iau imediat o pastilă și cred că o să mă simt mai bine. Aruncă o privire îngrijorată spre prietenul ei, apoi dădu din cap spre Dodge, făcându-i semn spre poarta uzinei. Să nu întârzii din cauza mea.

- Dar ai pastile la tine? Că, dacă nu, nu mă deranjează deloc să mă duc să-ți iau eu.

- Am o cutie în sertarul de la birou, mulțumesc. Dacă întârzii, o să îți taie ora.

- Da, îmi închipui că ai dreptate, domnișoară contabilă, spuse el pe un ton glumeț.

Ea îi zâmbi ușor tremurat. Franklin Albright aproape că spumega. Dodge îl măsură cu privirea, încercând să pară ca un tăntălău care se dă bărbat, după care se urni în direcția porții, aruncând o ultimă privire spre ei înapoi de a intra pe ea și a se hlizi în sinea lui.

- Bineînțeles, povesti el unuia dintre membrii unității speciale la întâlnirea din seara respectivă, „drăguțul” de Franklin mă aștepta când am ieșit din schimb. M-a acostat chiar când am ieșit pe poartă.

- Ce înseamnă *acostat*? întrebă căpitanul.

- M-a înșfăcat de umeri și m-a împins cu spatele în gard. Am încercat să-i rezist, dar fără să-mi dau prea tare silința. Nu am vrut să-și dea seama că, dacă îmi puneam mintea cu el, îl puteam doborî dintr-o lovitură.

- Ce ți-a spus?

- Mi-a spus să stau departe de Crystal.

- Și tu ce ai zis?

- I-am zis că fac ce vreau, că nu-mi ordonă el mie!

- Și el ce-a răspuns?

- A zis că foarte bine, să fac ce vreau, dacă țin neapărat să-mi smulgă capul și să-l folosească pe post de pisoar.

- Franklin se pricepe la cuvinte, nu-i așa? se băgă în vorbă unul dintre ceilalți polițiști.

- Ai aflat de ce plângea?

- Când am mâncat de prânz, mi-a spus că adusese din nou în discuție subiectul căsătoriei, și Franklin spusese nu, în nici un caz, nici într-un milion de ani. I-am cântat și eu în strună compătîmind-o și spunându-i că omul nu e numai urât, ci și prost ca noaptea.

- Cum a reacționat?

- A râs. Mă consideră foarte amuzant, drăguț și curajos fiindcă am îndrăznit să mă confrunt așa cu el. Dar m-a avertizat că orice astfel de gest este similar cu fluturarea unei cape roșii în fața taurului. Mi-a spus că este iute la mânie și la fel de iute în mînuirea cuțitului. I-am răspuns că nu mi-e frică de el. Ridică din umeri cu prefăcută modestie. Acum sunt eroul ei.

- Dar ți s-a dus pe apa sâmbetei acoperirea.

- Prin faptul că m-am jucat de-a cavalerul? În nici un caz.

- Dar acum te-a luat în vizor Albright.

- Ca pe un nătărău căruia i s-a pus pata pe Crystal. Dacă află cumva că-mi bag nasul pe ici, pe colo, o să își imagineze că nu fac altceva decât să încerc să mă dau la prietena sa. Dacă mi-aș băga nasul pe ici, pe colo fără nici un motiv, atunci *acest lucru* i-ar sări în ochi, ridicându-i semne de întrebare.

- Și atunci cum a rămas? întrebă căpitanul.

- Nu ne-ai explicat cum de fața ta a ajuns în halul ăsta, sublinie un alt polițist.

- Franklin a crezut că ajunsese la o înțelegere. M-a împuns cu degetul arătător în piept de câteva ori și mi-a spus: „Deci nu o să mai vorbești cu Crystal, nu-i așa, Marvin? Și eu am răspuns: „Sigur că nu, fiindcă pot să i-o trag și fără să vorbesc“.

- Dumnezeuule mare...

- Nu cred așa ceva.

- Dodge, nu-mi vine să cred!

- Ți-ai căutat-o cu lumânarea.

- Sigur că mi-am căutat-o cu lumânarea, le spuse Dodge. Ar fi rânjit, dar îl ustura prea tare buza spartă când o făcea. Avea ochiul de culoarea vinetei coapte și umflat de tot, aproape închis. O să mă duc mâine la serviciu cu urmele pe care mi le-a lăsat Franklin pe față, iar Crystal va fi plină de remușcări și de regrete. Dar, sub țâțele alea mari, inimioara ei va începe să bată altfel când se va gândi la mine, că am îndrăznit să mă pun cu Franklin cel mare și rău pentru ea. Cu asta o să-i câștig inima și încrederea.

- Dar el o să-i spună ce ai spus tu, cum că vrei să i-o tragi.

- Și eu o să neg. O să mă prefac profund jignit de ideea că ar putea fie și numai să-și *închipuie* că aş spune așa ceva. Sentimentele mele pentru ea sunt cât se poate de onorabile și de pure.

- Mă duc să vomit, spuse unul dintre bărbați, la mișto.

- Cum de ești convins că te va crede pe tine, nu pe Franklin? întrebă căpitanul.

În ciuda buzei zdrelite, Dodge afișă un zâmbet larg cât casa.

- Pentru că vrea să mă creadă pe mine. Și în clipa aceea gândul îi zbură la Caroline King, și zâmbetul îi pieri. Aproape numai pentru el însuși, spuse: Chiar dacă femeii îi este clar ca lumina zilei că bărbatul ei e dracul gol, dacă îl iubește, vrea să creadă că e un înger.

capitolul 15

Care ar fi fost șansele? Asta era întrebarea pe care și-o tot pusese Oren de-a lungul întregii vieți. De fiecare dată când soarta îi juca o festă dintre cele mai nasoale, ceea ce se întâmpla cu o frecvență neobișnuit și nedrept de mare, se întreba care ar fi fost șansele să se întâmple așa ceva, indiferent ce însemna *acel* ceva în situația dată.

Desigur, șansele ca lui Oren Starks să i se întâmple ceva al dracului de prost erau foarte mari, de vreme ce se părea că ghinionul îl urmărea neîncetat.

Vineri noaptea fusese un fiasco. „Incidentul din casa de pe lac“, așa cum i se spunea în media, fusese un eșec personal dezastruos, dar, pentru un observator din afară, rezultatul acela absurd părea probabil de tot răsul. Fusese ca o farsă prost concepută, în care personajul negativ își face ieșirea din scenă nici mai mult, nici mai puțin decât căzând pe scări.

Date fiind elementele comice, împușcarea lui Ben Lofland poate că ar fi putut trece drept o mică dispută între doi foști colegi. Nu murise nimeni. La urma urmei, starea lui Lofland nici măcar nu era atât de gravă.

Probabil ar fi existat niște consecințe legale neplăcute cu care trebuia să se confrunte, dar după ce se spunea și se făcea tot ce era de spus și de făcut, incidentul avea să fie dat uitării.

Numai că, *acum*, Oren Starks era căutat pentru uciderea prin împușcare a unui băiat de șaisprezece ani. Ceea ce era o cu totul și cu totul altă mâncare de pește.

Care ar fi fost șansele?

La momentul respectiv, i se păruse o idee foarte bună să se strecoare într-o cameră a motelului ăluia de doi bani. La urma urmei, existau una la opt șanse ca acea cameră, numărul opt, să rămână liberă. Mai erau alte șapte ce puteau fi alese în locul ei, fir-ar să fie!

Dar nu, exact acea cameră le fusese alocată lui Davis Coldare și prietenei cu care era.

Care ar fi fost șansele ca puștiul acela, Coldare, să se dovedească un elev excepțional, un jucător de baseball excelent, un fiu, un coleg și un prieten iubit? Dacă cineva trebuia să treacă pe la motelul acela și să se oprească în ușa aia, de ce nu se putuse să fie un drogat, un hoț sau un pedofil? Dacă așa ar fi stat lucrurile, Oren Starks ar fi fost poate omagiat ca un erou pentru că scăpase comunitatea de o amenințare.

În loc de asta, cetățenii indignați și fiecare agent de poliție erau pe urmele nemernicului de ucigaș fără inimă care omorâse o minunăție de băiat.

Care ar fi fost șansele ca fata al cărei nume nu fusese dezvăluit și care asistase la crimă să aibă îndeajuns de mult sânge-rece cât să-l poată identifica mai târziu pe cel care trăsesese? Se spusese că alesese – fără putință de tăgadă – fotografia lui Oren Starks dintr-o mulțime de alte fotografii. Și, ca să pună capac, fusese exact poza aia nenorocită pe care o avusese în dosarul de angajat de la nenorocita aia de firmă, pe care o detestase din suflet! Poza din permisul de conducere era mult mai reușită. În aia părea a avea fruntea prea înaltă, ochii prea apropiați și bărbia nedefinită și slabă.

Care ar fi fost șansele să se trezească într-un dezastru absolut imposibil de anticipat și pentru care nu avea nici un fel de plan de rezervă?

Șansele ca toate astea să se fi petrecut erau la fel de reduse ca aceea ca Mike Reader să-și rupă gâtul când Oren îl împinsese din carusel. Vara în care Oren împlinise nouă ani fusese foarte călduroasă în Beaumont, Texas. Arșița și temperaturile extrem de ridicate îi țineau pe majoritatea copiilor undeva în interior la ora amiezii. De asta Oren și Mike Reader erau singuri la locul de joacă în după-amiaza aceea fatidică. Când Oren își parcase bicicleta, se apropiase de celălalt băiat cu prudență și chiar cu teamă. Mike era un bătauș cu vreo cincisprezece kile mai greu ca Oren și cu un cap mai înalt. Dar, chiar dacă simțea o anumită strângere de inimă, Oren se bucurase în sinea lui de această întâlnire neașteptată, văzând-o ca pe o oportunitate de a-i face impresie bună unui coleg de clasă foarte popular. Dacă Mike și Oren deveneau prieteni în timpul vacanței de vară, atunci, în toamnă, când reîncepea școala, Oren avea să fie acceptat în grupul mai larg de prieteni ai lui Mike.

Dar Mike se bucurase să îl vadă pe Oren acolo, în parc, numai pentru că astfel avea pe cine să chinuiască. Îl invitasese pe Oren să se dea cu el în carusel. Oren, vesel, se suise. Însă imediat, Mike sărise jos, apucase una dintre barele de metal și, alergând în jurul caruselului pe poteca tocită, îl împinsese să se învâртеască mai tare, și mai tare, până ce lui Oren i se încetșasese vederea și

începuse să tremure ca varga agățat de balustradă, temându-se să nu cadă și scâncind.

Mike sărise apoi la loc înăuntru și începuse să își bată joc de el. Râse de el că nu avea tată, iar când Oren urlase la el că taică-său murise, băiatul râse și îl imitase la mișto numindu-l băiețelul mamei. Îl numise ciudat, idiot, tăntălău, fătălău, un vierme care probabil făcea pipi ca o fată, ca maică-sa, stând jos. Oren se bâlbâise, negase, dar Mike Reader insistase și începuse să îngâne insultele ca pe un cântecel. De fapt, chiar inventase un fel de cântecel oribil cu insulte la adresa lui.

Litania crudă se întrerupsese când Oren își adunase toate puterile și, dând drumul barei de care se agățase, îl împinsese pe Mike Reader în piept cu amândouă palmele. Mike, luat pe nepregătite de actul curajos de sfidare al lui Oren, se prăvălise pe spate din caruselul care se învârtea și căzuse pe țărâna tare ca piatra. Oren auzise zgomotul acela ca de băț rupt pe genunchiul cuiva.

Prinzând din când în când cu privirea frânturi ale trupului lui Mike Reader, Oren rămăsese în carusel cât se învârtise și se tot învârti și în cele din urmă se oprise complet. Abia atunci coborâse și se dusesse la copilul care zăcea fără viață la pământ. Vezica și mațele i se goliseră în clipa în care murise, ceea ce Oren văzu drept un act de justiție divină, dat fiind chinul la care tocmai îl supusese pe el.

Oren ar fi vrut să mai stea lângă trupul țeapăn, să se bucure în continuare, dar își scosese repede tricoul și îl folosisese ca să șteargă orice amprente pe care mâinile lui ar fi putut să le lase pe carusel. Îl trecuse și peste urmele pe care tălpile tenișilor lui le lăsaseră în praf.

Mulțumit că înlăturase orice dovadă a prezenței lui acolo, se suise pe bicicletă și pedalase până acasă cât putuse de repede, înainte să îl vadă cineva, mergând numai pe asfalt, ca să nu lase urme.

Până în ziua de astăzi, toată lumea credea că moartea lui Mike Reader fusese un accident tragic. Din după-amiaza aceea de vară, Oren își dorise să îi ucidă pe toți ceilalți oameni din jurul lui care se purtau urât cu el. Tânjea să îi vadă pe toți cei care îl persecutau având

aceeași soartă ca Mike Reader. Dar mereu se convingea să nu o facă pentru că majoritatea nemernicilor ăloră nu meritau să-și asume riscul de a fi prins.

Însă trădarea lui Berry Malone era ceva cu totul și cu totul altceva.

Prin urmare, și riposta lui trebuia să fie pe măsură.

Jurase să o vadă moartă, și exact așa avea să se întâmple. Dar se abătuse de la planul inițial, și acum, dacă nu era foarte isteț, risca să fie arestat pentru că-l împușcase pe puștiul Coldare, și Berry avea să scape nepedepsită. Ceea ce era de neacceptat, chiar de neconceput.

Exista totuși un lucru bun în toată catastrofa asta: Oren Starks era obișnuit să aibă ghinion pentru că avusesse atâta timp parte numai de ghinioane. De exemplu, știa cum să facă să nu intre în panică. Dacă ar fi stat să-și frângă mâinile pentru ceva ce mersese prost, cu siguranță n-ar fi reușit decât să se dea de gol.

În ziua în care murise Mike Reader, Oren se înapoiasse acasă, se uitase la televizor, își mâncase cina cu pește pane și cheeseburger, își făcuse baie, se comportase absolut normal, și nimeni, nici măcar propria lui mamă, nu ghicise vreodată că el se afla la originea tragediei ce avusese loc la numai două străzi de casa lui.

Când auzise sirenele unei mașini de poliție și ale unei ambulanțe răsunând puternic în apropiere, singura lui reacție fusese să modifice volumul la televizor.

Puștiul Coldare era mort și avea să rămână mort. Oren nu avea de ales, trebuia să accepte asta și să se descurce. Trebuia să rămână calm. Trebuia să nu acționeze în pripă. Se pricepea de minune să rezolve probleme. Cu cât era mai complicat un puzzle, cu atât îi plăcea mai tare. Avea nevoie de răbdare și de ingeniozitate pentru a ieși singur dintr-un labirint încâlcit.

Exista, cu siguranță, o cale de ieșire din porcăria asta. Trebuia doar să o găsească.

Sigur că, în cel mai rău și mai rău caz, avea un plan de evadare absolut infailibil pe care îl pusese deja la cale. Dar, pentru moment, i se părea că avea de depășit un obstacol neprevăzut.

Singurul lucru pe care îl găsi de făcut era să dea înapoi. Cu amărăciune, acceptă varianta aceasta, căci victoria cerea sacrificii. În acest sens, nu era absolut necesar ca Ben Lofland să moară.

Bărbatul fusese speriat peste poate și, în plus, fusese și făcut de râs pentru că fusese prins cu pantalonii în vine, literalmente. Și, deși asta nu era pedeapsa severă pe care o merita Lofland, Oren hotărî că se putea declara mulțumit.

Berry însă trebuia să moară. Nu exista altă variantă. În cazul ei, nu avea să se mulțumească decât dacă o vedea moartă.

Dar cum să facă asta? Toată lumea de pe lângă ea era în alertă maximă. Numele și fața lui Oren fuseseră mediatizate peste tot. Orice om care aducea cu el, fie și vag, avea să fie arestat pe loc, dacă nu cumva împușcat în cap de un cetățean responsabil, răz bunător și iute de trăgaci. Caz în care singurul lucru pe care-l avea de făcut era să stea ascuns.

Însă chestia asta cu statul ascuns era neproductivă și, în plus, și extrem de plictisitoare. Și cel mai neplăcut efect al faptului că se ascundea fără a întreprinde absolut nimic era acela că Berry rămânea în viață. Pe de altă parte, dacă era văzut...

Și, odată cu gândul acela, îi răsări în minte instantaneu și soluția.

Să creeze confuzie. Da, da! Avea să-i bage într-o ceață totală. Cu iscusință, sincronizare și puțin noroc – și oare nu era cazul să aibă parte și de puțin noroc? –, Berry și cei care o protejau aveau să se dea de ceasul morții în curând, încercând să priceapă ceva imposibil de priceput.

Simplul gând îl umplu pe Oren de bucurie.

capitolul 16

O sărutase pe Berry. Lumea întreagă se ducea de râpă – sigur, colțul de lume în care se afla Ski Nyland fiind primul care o lua la vale –, și el nu se putea concentra asupra modului în care să îi încetinească

alunecarea, căci nu îi ieșea din cap sărutul cu Berry. Nu știa cum, dar se părea că, independent de voința lui, îi răsărea tot timpul imaginea cu trupul ei înalt și subțire lipindu-se de al lui, potrivindu-se perfect, cu gura ei delicioasă și multe alte asemenea imagini care îl răscoleau profund.

Nu își permitea să aibă asemenea gânduri, exact cum nu își permitea să lase totul baltă și să plece la pescuit astăzi sau să doarmă cât pentru două zile.

De la casa de pe lac a lui Caroline plecă direct acasă la el. Se bărbieri, făcu un duș rece și, până când își puse alte haine, filtrul de cafea era deja plin. Turnă licoarea fierbinte într-o cană termoizolantă. Întinse un strat gros de unt de arahide pe o felie de pâine veche, o îndoi de la jumătate și o mănă din câteva înghițituri în timp ce ieșea pe ușă și se urca la loc în SUV. Cafeaua era bună, amară și atât de fierbinte, că îl arse pe limbă.

Limba aceea pe care o băgase în gura lui Berry, limba care se împreunase cu a ei.

Voia să lucreze la caz, pentru ca astfel să stăvilească senzațiile erotice care îl asaltaseră. Se îndoia că aveau să dispară, dar, dacă-și concentra gândurile asupra prinderii lui Oren Starks, era posibil să nu o ia atât de rău razna cum se întâmplase acolo, în bucătăria lui Caroline King.

Și, oricum, problemele personale păreau obscene de egoiste astăzi, când ucigașul puștiului Coldare era în continuare în libertate.

În drum spre motel, unde intenționa să o ia din nou la întrebări pe proprietăreasă, sună acasă la șeriful Drummond. Îi răspunse doamna Drummond, îi spuse că soțul ei făcea duș, dar că avea să-i transmită mesajul imediat ce ieșea.

Sună la birou, unde îi răspunse Andy. Ski îi spuse încotro se îndrepta și îi ceru să fie anunțat imediat dacă apărea ceva nou. Până să-și termine cafeaua, îi sună mobilul. Răspunse fără a se uita cine-l apela.

- Bună dimineața, domnule șerif Drummond.

- Nu e șeriful, Ski. Sunt Stevens. Am găsit mașina.

Se vedea deja semnul de motel cu ratonul desenat pe el, dar Ski întoarse brusc, făcând roțile să scrâșnească pe asfalt. Era la vreo opt kilometri depărtare de locul în care ajutorul de șerif Stevens descoperise o Toyota abandonată. Ski parcurse distanța aceasta cu girofarul și cu luminile pornite. Era duminică dimineată, așa că traficul era lejer, motiv pentru care ajunsese acolo în câteva minute.

Celălalt ajutor de șerif stătea lângă portiera din stânga a Toyotei. Ski coborî și îi strigă:

- Ești sigur că nu sunt urme de pași?

- Nu e nici una pe partea asta, Ski, altfel nu aș fi acum aici.

Ajutorul de șerif era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât Ski, dar era un tip relaxat și nu păruse să se supere când, în timpul scurtei lor conversații telefonice, Ski îi spusese de câteva ori să aibă grijă să nu distrugă urme sau alte probe.

- Îmi pare rău că nu am putut să-ți spun că l-am găsit dormind la volan, îi zise Stevens când Ski ajunsese lângă el.

- Și mie îmi pare rău.

- Mi-ar plăcea foarte mult să pun mâna pe nenorocitul ăsta.

- Ar trebui să stai la rând pentru asta.

Punându-și mâinile pe genunchi, Ski se aplecă și privi prin geamul din dreapta al mașinii. Nu văzu nimic nici pe scaunele din față, nici pe banchetă și nici pe jos. Cheia era încă în contact. Starks nu plănuise să se mai întoarcă.

- Cum a reușit să iasă fără să lase urme de pași?

- Pe partea cealaltă, răspunse Stevens.

Ski ocoli prin față ca să nu calce pe urmele de cauciucuri impregnate în solul moale din spatele mașinii, pe care Stevens avusese prezența de spirit să le evite când se apropiase cu mașina de patrulare. Aveau nevoie de ele ca să le compare cu cele găsite lângă casa de pe lac și de lângă motel.

Ski studie urmele. Starks lăsase una completă, a piciorului drept, când coborâse din mașină, apoi se vedea

una completă a piciorului stâng, ușor mai adâncită și mai evidentă decât dreapta, apoi una parțială a piciorului drept în locul în care intrase în bălăriile înalte. De acolo, urmele deveneau în mod clar mult mai greu de urmărit. Starks avusese nenumărate posibilități de a se ascunde și mai multe direcții în care să o ia.

Drept în față se găsea un teren viran, cam de cincizeci de metri, prin care trecea terasament de cale ferată. Acesta se întindea în stânga și-n dreapta cât vedeai cu ochii.

Dincolo de șine era o bucată similară cu aceasta, de câmp deschis, care dădea într-o zonă industrială aflată la limita exterioară a părții centrale a orașului Merritt. Erau acolo un complex de depozite, o companie de transport, un centru de distribuție pentru produse de papetărie, o fabrică de mănuși de lucru.

Iar pentru Ski, chiar mai îngrijorătoare decât afacerea ce funcționau în zonă erau clădirile abandonate rămase de la firmele care dăduseră faliment. Mai multe structuri multietajate, întinse încolo și încoace, în diferite stadii de degradare, ofereau nenumărate cotloane în care s-ar fi putut ascunde cineva. Dincolo de zona aceea industrială începeau terenul unei școli gimnaziale și un parc ce includea un bazin de înot și terenuri de fotbal și de baseball.

Davis Coldare își jucase acolo ultimul meci luna trecută.

Ski înjură, folosind o anume expresie îngrozitor de urâtă pe care o învățase în armată. Stevens rămase lângă el, știind că trebuia să-și țină gura și mișcându-și guma în gură de la o falcă la cealaltă. În spatele lor, pe partea cealaltă a străzii față de Toyota părăsită, se afla un rând de case. De fapt, chiar în marginea unui cartier muncitoresc, cu oameni cu venituri mici, primele case ce se vedeau aveau în cel mai bun caz șaptezeci de ani și le aparțineau unora care trudeau cât puteau să-și ducă existența de pe o zi pe alta. Una dintre case avea o cisternă cu pompă parcată în curtea din față.

- Ai vorbit cu vreunul dintre locuitorii de aici? întreabă Ski.

Stevens clătină din cap.

- Nu am vrut să las mașina, riscând să apară cineva care să distrugă probele. Dar nimeni nu a venit și nici nu a mai plecat de când am ajuns eu aici.

Între timp alți trei agenți sosiseră la fața locului. Se apropiară, iar Ski îi avertiză să aibă grijă unde pășeau să nu compromită urmele.

- Împușc pe oricare dintre voi dacă pune piciorul aiurea și calcă pe vreo probă.

Și glumea numai pe jumătate. Îi trasă unuia dintre ei sarcina de a merge din ușă în ușă să întrebe dacă l-a văzut cineva pe bărbatul care lăsase Toyota parcată pe strada lor. Dacă avea cineva vreo informație în acest sens, trebuia să fie adus la Ski imediat.

Apoi, se duse și se poziționă în mijlocul străzii și, cu mâinile în șolduri, se roti încet, observând cu atenție întreaga zonă, sperând să dea de un indiciu care să îi sugereze pe unde o luase Starks când coborâse din mașină șchiopătând. Oare în momentul acesta se afla la kilometri buni depărtare sau era prin împrejurimi? Exista și posibilitatea să îl fi urmărit chiar în clipa asta pe Ski din locul în care se ascundea, poate din spatele geamului murdar al unui depozit gol.

Ski se întreabă dacă Starks abandonase mașina aici așa, la întâmplare, și își spuse că răspunsul era cu siguranță afirmativ.

Nu mai existau alte urme de roți care să sugereze că Starks fusese așteptat aici și luat de altcineva. Ski își închipui că de la motel ajunsese până aici cu mașina și abia aici conștientizase ce făcuse. Se temuse că mașina îi fusese văzută, posibil de cineva care trecea pe lângă motel când fusese tras glonțul fatal. Poate se gândise că Lisa Arnold văzuse direcția în care o luase când fugise.

Indiferent ce îi trecuse prin minte lui Starks - și numai Dumnezeu din ceruri putea ști -, îl ducea capul atât cât să-și dea seama că trebuia să abandoneze mașina și să-și încerce norocul pe jos. Probabil se gândise că acesta era un loc la fel de bun ca oricare altul.

În partea asta de oraș, nu existau stâlpi de iluminat. Era o stradă pe care treceau numai cele câteva familii care locuiau acolo, și era puțin probabil să stea careva de pază acolo, ca nu cumva să se petreacă ceva rău în cartier.

Starks plecase de lângă mașină în șosete. Ceea ce era în avantajul lui Ski.

Se întoarse spre Stevens.

– Ești cel mai priceput în prelevarea probelor fizice din întregul departament. Vezi ce poți să obții din mașină. Ia totul la puricat cu cea mai mare atenție.

– Sigur că da, Ski, spuse el și se îndreptă spre mașină să-și ia trusa.

Adresându-li-se celorlalți agenți, Ski spuse:

– O să mai chem și alți polițiști în zonă, dar puteți începe fără ei. Încercați să mergeți pe urmele lui Starks pe câmp, cât de departe puteți. Vedeți dacă vă puteți da seama încotro se continuă de partea cealaltă a șinelor de cale ferată. Toate clădirile acelea abandonate, luați-le una câte una, începând cu parterul și urcând etaj cu etaj. Uitați-vă după orice semn cum că a trecut cineva recent pe acolo. Vreau să fie cercetate centimetru cu centimetru. Dacă găsește cineva ceva, nu atingeți nimic. Chemați-mă imediat! Spuneți-le și celorlalți de îndată ce ajung aici.

Ei încuviințară din cap.

– Andy e la birou, responsabil cu telefoanele. O să-l pun să găsească proprietarii afacerilor care încă merg, pentru a vă da permisiunea de a intra acolo. Vreau să verificați dacă există urme de pătrundere prin efracție, sisteme de alarmă la care să se fi umblat, orice pare ieșit din comun. Același lucru e valabil pentru campusul școlii. Vreau să primesc informări cât de des posibil. Ori ce vedeți, auziți sau descoperiți, vreau să știu imediat. Orice, ați înțeles?

– Sigur că da, Ski. Tu unde te duci?

– Să vorbesc cu șeful.

Telefonul îi sunase de două ori, dar nu-l băgase în seamă, gândindu-se că era probabil șeriful Drummond.

Acum, apăsă tasta de apelare rapidă a numărului acestuia.

Drummond ridică receptorul la primul apel.

- Ski?

- Bună dimineața, domnule. Trebuie să vă vorbesc.

- În legătură cu puștiul Coldare? Eu și bunicul lui suntem membrii acelui club. Ceea ce e groaznic. Absolut tragic. Ești sigur că a fost Starks?

- Da, domnule. Omul a fost identificat fără ezitare. Pot ajunge la dumneavoastră în cinci minute.

- Încercăm să mergem la ceremonia religioasă de la ora unsprezece.

- Promit să nu vă țin prea mult.

Ski nu îi lăsă timp să îl contrazică înainte de a închide. Când ajunsese acasă la șerif, doamna Drummond era deja așezată pe scaunul din față al mașinii lor Lincoln, cu motorul pornit. Șeriful aștepta la capătul aleii din fața casei, îmbrăcat în costumul lui cel mai bun de duminică, cu o Biblie în mână și cu pălăria Stetson în cealaltă.

Ski scoase din viteză, dar își lăsă SUV-ul pornit când coborî.

- Nu vreau să vă rețin, domnule, așa că voi trece direct la subiect.

- Nu e nevoie de scuze, Ski. Starks a împușcat cu sânge-rece un puști de ispravă. Ceea ce trece dincolo de rănirea unui bărbat din motive de gelozie, într-un triumphi amoros.

- Ce îți trebuie?

- Am nevoie de autorizația dumneavoastră.

- Pentru ce?

- Pentru câini.

- Hei, salut! Andy, nu?

Dodge, care făcuse cunoștință cu tânărul ajutor de șerif cu o noapte în urmă, intră în departamentul șerifului și apoi înaintă până la biroul unde era așezat Andy. Avea noroc. Andy era singur acolo și, cum îl văzuse pe Dodge în compania lui Ski cu o seară în urmă, nu avu

nimic de obiectat în legătură cu faptul că Dodge intra acolo ca la el acasă. Dodge puse o cutie albă pe birou.

- Îmi place că, în orașelele mici, se găsește întotdeauna un magazin unde fac gogoși proaspete în fiecare dimineață.

- The Donut Hole, spuse Andy.

- Servește-te!

- Mulțumesc.

Cu poftă, agentul săltă capacul și se uită să vadă de care erau.

- Nu-mi mulțumi, spuse Dodge. Nu a fost ideea mea. Ski m-a trimis să iau probele alea pe care le-a găsit azi-noapte despre Starks. De vreme ce tu ești ținut aici de unul singur în timp ce toți ceilalți umblă care încotro, s-a gândit că ai nevoie de un premiu.

Andy, încruntându-se, își linse glazura de căpșune de pe degete.

- Tocmai am vorbit cu Ski. Nu mi-a spus nimic despre...

- De când e cafeaua aia?

Andy aruncă o privire spre filtrul de cafea așezat pe o masă de lângă peretele mai îndepărtat.

- Ăăă, cred că de o oră sau două.

Dodge zâmbi.

- Atunci, ar trebui să fie tocmai bună. Ținând între dinți o gogoasă cu afine, se duse la filtru și umplu un pahar de plastic, după care puse și două pliculețe de zahăr. Uitându-se către Andy, care nu se mișcase, întrebă: Ai găsit cheștiile alea pentru mine?

Andy păru ușor nesigur.

- Ski e în drum spre motel, se duce să o ia din nou la întrebări pe proprietăreasă.

- Exact. Vrea să o confrunte cu probele acelea.

- El... Îmi pare rău, domnule Hanley, dar, când am vorbit cu Ski... adică acum câteva minute... înainte să ajungeți dumneavoastră aici... el nu...

- Nu ți-a spus nimic la telefon despre asta, nu?

- Nu, tocmai din cauza asta...

- Slavă Domnului, bine, spuse Dodge, prefăcându-se de-a dreptul ușurat. Omul are o grămadă de chestii pe cap. Credeam că i-a scăpat.

- Ski? Să-i fi scăpat?

- Da, știi că se întâmplă să îți scape câte o chestie. Obosit cum e - nu cred că a dormit de vineri seară încoace -, e posibil să fi uitat că deține respectivele probe în așteptare.

- În așteptare?

- Știi tu, față de media.

- Media?

- Postul local de radio, fiule. Pe ce lume trăiești? Ski a cerut postului local de radio să transmită buletine despre Oren Starks la fiecare zece minute sau ceva de genul ăsta.

- Știu, dar...

- Ei bine, e foarte adevărat că media ne poate fi de mare ajutor, fără îndoială. Îi pune pe toți ascultătorii în alertă. Dar nu vrem ca probele pe care le avem despre Starks să ajungă la urechile tuturor celor care se află pe recepție în estul Texasului, nu-i așa?

- Nu, domnule, dar...

- Iar Starks ascultă și el radioul. Poți să pui pariu, fiule. Ski nu vrea ca el să știe despre trebușoarele pe care le-am obținut noi azi-noapte.

Tânărului îi străluciră ochii.

- Așa că, atunci când va fi prins, vom putea să folosim pozele alea cu domnișoara Malone ca să-l înfundăm.

Dodge simți un mare gol în stomac. Făcu efortul de-a se arăta fericit când îl lovi prietenește pe tânărul agent pe umăr și îi spuse din inimă:

- Așa, da, vezi că ai priceput?! Își băgă și restul gogoșii în gură și se uită la ceas. Ski mi-a zis să mă grăbesc.

Andy se ridică și dispăru într-o încăpere infimă folosită drept birou, ieșind peste câteva clipe cu o pungă cu fermoar în care se vedea un dosar plic.

- Trebuie să semnați...

Dodge îi smulse punga din mână.

- Ski a spus să nu mă obosesc cu chestiile oficiale. Nu e timp astăzi.

Dodge îi mulțumi și, cu punga cu probe sub braț, se cără naibii de acolo.

Somnul pe care Berry și-l dorise cu atâta ardoare nu se dovedi deloc așa cum sperase.

Fugise de la scena sărutului cu o lașitate ce o egala pe a lui Ski, ieșind ca vântul din bucătărie și lăsându-i pe Dodge și pe maică-sa fără nici o explicație. Sus își făcu un duș și se strecură goală între cearșafurile răco-roase, închise ochii care o usturau și se strădui să-i comande minții să înceteze lucrul, așa cum se stingea un computer, și să-i permită trupului să adoarmă.

Dar nici mintea, nici trupul nu păreau prea dispuse să coopereze. Gândurile îi zburau în continuare la Ski Nyland. Frânturi de imagini cu ei doi în diverse ipostaze fierbinți i se perindau nebunește prin minte, făcându-i trupul imposibil de calmat, dureros și înfierbântat în locuri imposibil de ignorat, locuri unde și-ar fi dorit să simtă ochii, mâinile și gura lui.

Dată fiind tragedia cu care se confruntase cu o noapte în urmă, pofta trupească pe care o simțea părea cu totul deplasată. Dezgustată de ea însăși, aruncă pătura de pe ea, se ridică și se îmbracă. Când coborî, o găsi pe Caroline la masa din sufragerie, cu agenda în față, un caiet de însemnări și telefonul la îndemână.

- Lucrezi? întrebă Berry.

Caroline își scoase ochelarii.

- E duminică. Oamenii merg la cumpărături duminica. Am delegat o parte dintre acțiunile de astăzi altor agenți, să meargă să prezinte case diversilor clienți, dar acum verific ce se întâmplă, ca să fiu sigură că totul merge bine.

- Ar trebui să dormi puțin.

- Pierdere de vreme.

- Da, știu, recunosc Berry cu tristețe. Unde este Dodge?

- Habar nu am. A zis că nu are totuși timp să ia micul dejun și că trebuie să urmărească o pistă. A plecat aproape la fel de repede și pe neașteptate ca Ski.

- Hmm.

Berry speră că discuția despre Ski nu avea să continue. Dar maică-sa avea prea multă intuiție să lase lucrurile așa.

- Ce s-a petrecut între voi? întrebă ea. Când am intrat cu Dodge aici, am simțit practic scânteile din aer. Erați în mijlocul unei dispute aprinse, vă certați sau... făceați altceva?

Chiar în momentul acela îi sună mobilul, scutind-o pe Berry de a-i răspunde la întrebare. Caroline verifică numărul de pe ecran.

- E de la mine de la birou.

- Răspunde. Eu plec.

- Unde te duci?

- E duminică. E o zi în care trebuie să te împaci cu semenii.

La douăzeci de minute după ce plecase de la casa de pe lac, se afla în fața rezervei de spital a lui Ben Lofland.

Se pregăti sufletește pentru ce avea să se petreacă în decursul acestei vizite și bătu ușor la ușă. Deschise Amanda Lofland. Când dădu cu ochii de Berry, expresia îi deveni brusc încrâncenată.

Berry nu îi dădu ocazia să vorbească prima.

- Aș vrea să îl văd pe Ben.

- De ce?

- Să îmi cer iertare pentru faptul că a fost împușcat din cauza mea.

Uluită de această recunoaștere directă, Amanda o privi neîncrezătoare, dar apoi păși într-o parte, permițându-i să intre în rezervă. Ben era treaz și stătea în capul oaselor, rezemat de o mulțime de perne.

Berry îi zâmbi când se apropie de pat.

- Arăți mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

- Mă simt mai rău, mormăi el. Eram inconștient când m-ai văzut tu ultima dată și nu simțeam nimic.

Amanda se duse să se așeze de partea cealaltă a patului, cu o expresie dură pe chip.

- Te doare tare? îl întrebă Berry pe Ben.

- Numai când respir.

- Dar medicamentele nu te ajută?

- Hai să spunem că nu mi-ar plăcea cum m-aș simți fără ele.

- Mă cutremur când mă gândesc ce nenorocire s-ar fi putut întâmpla, zise ea încet.

- Da. Asta m-am... adică ne-am... gândit și noi.

Îi luă mâna Amandei și o strânse. Soțul și soția își zâmbiră, deși zâmbetul Amandei era cam forțat.

- E vina mea că am subestimat labilitatea lui Oren, spuse Berry.

- Cine ar fi crezut că poate face ceva atât de nebunesc?

- Eu fusesem avertizată, recunosc Berry. Îl mai văzusem ieșindu-și din minți.

- Înainte de vineri noaptea?

- Da. O singură dată. Am crezut că a fost un incident izolat, o izbucnire nervoasă. În mod evident, m-am înșelat. Trase adânc aer în piept. De asta nu am văzut nimic greșit în a-l suna.

Pe fața palidă a lui Ben se așternu o expresie de surprindere.

- L-ai sunat? Când?

- Joi după-amiază.

- Ți-ai pierdut mințile? întrebă el, privind-o mirat. Cum să faci așa ceva?

- A fost o greșeală. Acum îmi dau seama de asta, dar îi spuseseam niște lucruri pe care le regretam, și am vrut să-mi cer scuze. Și simțeam și că trebuie să îi spun că proiectul la care lucrase se încheiase cu bine. Simțeam că noi... că eu... îi datoram asta.

Ben își umezi buzele. Privirea trecu de la Berry la soția lui și înapoi de câteva ori, după care rămase ațintită asupra lui Berry.

- Îmi pare rău că nu m-ai întrebat mai întâi.

- Da, și mie. Dacă aș fi făcut-o, poate ai fi reușit să mă convingi să nu îl sun, și nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut.

- Nu îmi vine să cred că ai făcut așa ceva, murmură Amanda. E atât de clar că *totul* s-a întâmplat din cauza ta.

Berry recunoscuse și ea asta, dar reacționează defensiv la acuzația Amandei.

- Am crezut că Oren îmi va mulțumi pentru telefon și cu asta, basta. Dar se pare că din toată conversația noastră nu a reținut decât că eu și Ben aveam să ne petrecem ziua împreună. Îmi pare rău, atât de rău!

- Sunt multe lucruri pentru care trebuie să te căiești.

- Da, Amanda, așa e. Dar adulterul nu este unul dintre ele. Între mine și Ben nu este altceva decât o strânsă prietenie, de foarte mult timp, chiar de dinainte să te fi cunoscut pe tine.

- I-am spus și eu asta, zise el. Și mă crede.

Berry se gândi o clipă la asta, apoi, privind în ochii necruțători ai celeilalte femei, spuse:

- Dar pe *mine* nu mă crezi?

- Cred că Ben ne-a fost credincios mie și jurămintelor pe care le-a făcut la nuntă. Dar nu cred că singurul motiv pentru care l-ai chemat a fost faptul că aveai de terminat ceva pentru muncă. Ai plecat din Houston, ți-ai lăsat treburile, activitatea de zi cu zi de la birou - care se pare că este cel mai important lucru din viața ta, sau cel puțin așa se spune. Ți-ai lăsat prietenii, ți-ai abandonat viața socială și ai venit aici, la naiba în praznic. Săptămâna trecută, plictisită și fără obiectul muncii, ai inventat un motiv pentru ca Ben să vină aici și să petreacă toată ziua și apoi toată noaptea cu tine. Ai știut că va veni, dat fiind că această campanie este atât de importantă pentru cariera amândoură. Dar eu cred că asta a fost doar momeala pe care ai folosit-o să îl ademenești aici. Aveai nevoie de ceva care să te amuze, să te facă să te simți bine, să iei o pauză de la rutina de zi cu zi. Aveai nevoie de sex, și l-ai ales pe soțul meu să ți-l ofere.

- Te înșeli, spuse Berry cu fermitate. Nu l-am ademenit pe Ben la casa de pe lac pentru cine știe ce scop dubios. Făcu o pauză de câteva secunde, după care adăugă:

Dar poate că aş fi făcut-o acum câteva luni. Mărturisirea aceasta îi şocă pe cei doi. Şi Berry însăşi fu şocată de ce era în stare să spună, dar continuă: Înainte să vin la Merritt, dacă aş fi considerat benefic din punct de vedere profesional sau măcar distractiv să mă culc cu Ben, e foarte posibil să fi inventat o modalitate prin care să obţin asta.

Ben se holba în continuare la ea, cu gura căscată. Amanda avea o figură încrezută şi furioasă în acelaşi timp.

- Deci recunoşti.

- Recunosc faptul că priorităţile mele o luaseră razna, spuse Berry. Ca să pot urca pe scara ierarhică la Delray, făceam chestii care nu îmi plăceau. Asta până în punctul în care nu am mai putut trăi cu mine însămi, nu m-am mai putut suferi. Am plecat din Houston să scap de Oren, e adevărat. Dar am venit aici şi ca să pun lucrurile în ordine în viaţa mea. Să mă gândesc, să chibzuiesc. Şi azi sunt la fel de ambiţioasă ca întotdeauna. Încă vreau să ajung cea mai bună din branşa mea. Doar că nu mai sunt dispusă să îmi vând sufletul pentru asta.

Se uită la Ben cu o privire lungă, plină de înţelesuri, pe care el o evită uitându-se la moviliţa pe care o formau degetele lui de la picioare în aşternuturile de la capătul patului de spital.

Nici unul dintre soţii Lofland nu îi acceptase scuzele, cel puţin nu cu voce tare. Amândoi, şi posibil Amanda în mod special, aveau probabil să continue să nutrească multe resentimente la adresa ei, şi adevărul era că nu prea îi putea învinovăţi pentru asta. Ben aproape că-şi pierduse viaţa.

Berry înţelese că nu mai putea face nimic în plus pentru a îndrepta lucrurile şi nu era dispusă nici să se umilească în continuare în faţa celor doi care nu păreau dornici să-i accepte scuzele.

- Plec la Houston în seara asta, ca să pot fi la birou mâine-dimineaţă, să prezint Campania, după cum a fost programată.

Amanda tresări vizibil.

- Fără Ben?

- Se va bucura de toate meritele care i se cuvin.

- Oh, da, pun pariu.

- O să am grijă să se știe cât a muncit, Amanda. Îți promit.

Femeia pufni trufaș, arătând astfel cât valora pentru ea promisiunea lui Berry. Berry se uită în jos la Ben.

- Voi fi cinstită, Ben. Voi specifica faptul că am muncit cot la cot pentru campania asta.

El înclină din cap.

- Sigur. Mulțumesc.

Berry sperase ca întrevvedereea aceasta să aibă un final mai fericit. Era dezamăgită de nota în care se sfârșise vizita, dar spusese ce avusese de spus. Cei doi rămaseră muți și supărați. Fără a mai rosti un cuvânt, îi lăsă acolo și plecă.

Afară, pe coridor, o infirmieră cu părul prins sub o bonetă și o salopetă verde împingea un cărucior metalic plin cu tăvi cu mâncare pentru prânz. Păși pe lângă Berry, potrivindu-și pasul după al ei.

- Ești domnișoara Malone, nu-i așa?

- Da.

- Prietenul tău o să se facă bine.

- Da. Mi se pare că deja se simte mai bine.

Grăbi pasul, dar infirmiera se ținu după ea.

- Ce păcat de băiatul acela, Coldare. Fiul meu a jucat baseball cu el.

- O tragedie.

- Tipul acela care l-a împușcat... Făcu un sunet puternic din buze. Trebuie prins. Și încă foarte curând.

- Sunt total de acord.

Ajunsă la lifturi, Berry apăsă butonul pentru coborâre. Femeia împinse căruciorul zăngănind pe lângă ea.

- Recompensa ar trebui să fie de folos.

Berry se uită după ea, uimită.

- Stai puțin. Există o recompensă? De când?

Peste umăr, femeia strigă:

- Am auzit la radio, acum o jumătate de oră. Mama ta oferă banii.

capitolul 17

- O pierdere de bani, după părerea mea.

- Ei bine, eu nu cred același lucru.

Răspunsul calm al lui Caroline îl făcu pe Dodge chiar mai irascibil, asta dacă așa ceva era posibil. De fiecare dată când își aprindea o țigară, ea se încrunta și-l fixa cu o privire dezaprobatore, fără să spună nimic, ceea ce îi răpea plăcerea de a o fuma, provocând astfel o scădere dramatică a cantității de nicotină ce îi era minim necesară în fiecare zi. Se gândi că deja funcționa cu un sfert mai puțin decât de obicei. Simțea o nevoie acută de țigări. Îl mânca pielea parcă din interior. Și îi mai și venea tot timpul să urineze.

Dar erau în mașina ei, așa că, și dacă voia să îi ignore obiecțiile și să fumeze, tot nu putea. Imediat ce ajungeau la destinație, avea să fumeze una întreagă până la filtru, și, dacă ei nu-i convenea chestia asta, nu era nimic, n-avea decât să se conformeze.

El se oferise să conducă fiindcă așa măcar făcea ceva cu mâinile.

- În orașul acesta este un singur magazin Walmart?

- Da. Ai nevoie să-ți spun pe unde s-o iei?

- Nu. Parcă l-am văzut ieri.

- Înainte sau după discuția pe care ai avut-o cu Grace?

Îi făcea plăcere că acea conversație pe care o avusese el cu barmanița o frământa încă pe Caroline, dar reacția lui se mărgini la o privire și un zâmbet răutăcios.

- Douăzeci și cinci de mii? spuse el referindu-se la recompensa pe care o oferise în biroul șerifului. Toți țărănoii miopi din sud-estul Texasului o să înceapă să se joace de-a detectivii ca să-l găsească pe Oren Starks.

- Sunt sigură că Ski o să pună persoane autorizate să filtreze informațiile ce vor începe să curgă.

- Da, mare lucru, spuse el printre dinți. Unitatea specială din care făceam parte a înființat o linie telefonică pentru cei care aveau informații despre spărgătorul de bănci. Știi ce am obținut?

- Rapoarte despre un submarin rusesc în canal, oameni care au văzut OZN-uri, a doua întrupare a lui Iisus Hristos, o haită de lupi turbați care-și făceau de cap în cine știe ce cartier și o femeie care suna în fiecare noapte oferind sex oricui era interesat.

- Ți-am povestit deja despre asta?

- Acum treizeci și unu de ani, obișnuiai să bodogănești despre toate astea de fiecare dată când te cuprindea frustrarea din pricina cazului ăluia.

- Înseamnă că ai auzit povestea de multe ori.

- Cel puțin de o mie de ori.

- Aha.

- Sunt sigură că și Ski se așteaptă să primească o mulțime de telefoane inutile, spuse ea, dar e posibil să primească și un indiciu folositor. În plus, oferind această recompensă, am senzația că îmi aduc și eu contribuția într-un fel la prinderea lui Oren Starks, în loc să stau cu mâinile în sân.

Dodge mormăi ceva. Caroline se uită la el.

- Poftim?

- Nimic.

- Ceva despre bani. Ce ai spus?

- Am spus că nu o să-ți lipsească banii ăia, că oricum sunt doar un fel de mărunțiș pentru tine.

- Ai spus mai mult de-atât.

- Am lăsat la o parte înjurăturile.

- De ce ai înjura?

- Ai prefera să repet întocmai?

- De ce ai folosit înjurături când vine vorba despre banii mei?

El îi recunoștea tonul. Nu era dispusă s-o lase baltă, ceea ce lui, unul, îi convenea, căci statutul ei financiar îi dăduse bătaie de cap de la început, și prefera să-și exprime nemulțumirile.

- Nu ai ști ce înseamnă o problemă financiară nici dacă te-ar mușca de fund, fiindcă nu te-ai confruntat

niciodată cu așa ceva. Văzându-i expresia înfuriată, el întrebă pe un ton ironic: Sau te-ai confruntat?

- Am avut noroc.

- Chiar că da. Ai avut destul noroc încât să te măriți cu șeful cel bogat și de succes.

Frustrarea era cea care-l făcuse să împingă lucrurile prea departe făcând asemenea afirmații. Imediat își dădu seama de greșală. Ea răspunse cu răceală:

- Nu cumva să îndrăznești să mă critici pentru că m-am măritat cu Jim.

- Nu am făcut-o.

- Nu ai zis chiar așa, dar asta era ideea.

- Ți se pare asta numai pentru că ești extrem de sensibilă când vine vorba despre căsătoria ta.

- Nu am nici un motiv să fiu supersensibilă cu privire la acest subiect.

- Nu?

- Nu. Am avut o căsnicie fericită, care a durat timp de douăzeci și șase de ani. Și, până în ziua când Jim a murit, am fost fericiți împreună.

- Felicitări!

Ei nu îi scăpă sarcasmul din vocea lui.

- Îți dorești să fi fost nefericită?

Ridicând vocea, el spuse:

- Îmi doresc să fi fost fericită cu mine.

- Și cine e de vină că nu s-a întâmplat așa? replică ea la fel de răstit.

El înjură. Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic o vreme, apoi el întrebă:

- Cum a murit Malone?

Ei îi luă atât de mult timp să se hotărască dacă să răspundă, încât el se gândi că nu avea s-o facă.

În cele din urmă, spuse:

- A avut un atac cerebral. Era la birou, lucra. A intrat în comă. A murit două zile mai târziu, fără să își fi revenit vreo clipă, ceea ce s-a dovedit de fapt o binecuvântare. Neurologul mi-a spus că țesutul lui cerebral suferise traumatisme severe și ireversibile.

Dodge nu zise nimic un timp, apoi mormăi:

- Deci l-ai iubit.

- Da, Dodge, l-am iubit. Și cel mai mult l-am iubit pentru că ne iubea pe mine și pe Berry. Fata avea aproape un an când Jim m-a cerut în căsătorie. Era un burlac tomnatic, de patruzeci de ani, dar a fost dispus să-și ia la momentul acela o soție cu copil mic.

- Te-a vrut pe tine. Tu aveai un copil mic.

Dodge ridică din umeri ca pentru a-și întări afirmația.

- Nu a considerat-o pe Berry un sacrificiu pe care trebuie să îl facă pentru a se însura cu mine. A acceptat-o fără explicații și fără întrebări. A iubit-o din toată inima și a crescut-o ca și când ar fi fost sânge din sângele lui. Ceea ce a fost bine, de vreme ce nu am avut copii cu el.

- De ce nu?

- Fără nici un motiv. Pur și simplu așa a fost să fie. Nu am rămas însărcinată. Nu am îngăduit însă ca asta să se transforme într-o problemă. Amândoi ne-am implicat foarte tare în extinderea afacerii. Am muncit mult și din greu. Și am fost foarte mulțumiți de fiica pe care am avut-o.

Nu știa dacă era de vină lipsa de nicotină sau discuția despre cum un alt bărbat îi iubise și îi crescuse fiica, însă Dodge simți o durere în piept. Chiar și așa, nu se putu abține să nu pună întrebările care-l chinaseră timp de trei decade:

- Ce fel de copil a fost Berry? A fost fericită?

Caroline se uită la el și zâmbi.

- Foarte. Pe deplin. A fost un copil exuberant. Deșteaptă. Precoc. Preocupată de sport. Cu spirit competitiv. Încăpățânată din când în când, dar nu răsfățată sau meschină.

- Căpoasă ca tine.

- Vicleană ca tine.

- Dar ți-a moștenit și temperamentul năvalnic de roșcată?

- Eu nu am temperament năvalnic de roșcată.

El râse de replica ei înțepată și imediat izbucni și ea în râs. Însă lui îi pieri zâmbetul de pe buze.

- I-ai spus vreodată?

- Ce?

- Chiar trebuie să-ți spun, Caroline?

Ea își întoarse capul ca să se uite prin parbriz. Își frânga mâinile, încrucișându-și și desfăcându-și degetele absentă, un obicei care lui îi era atât de familiar. Îl făcea ori de câte ori își punea gândurile în ordine, mai ales cele care nu-i făceau plăcere.

- Da, i-am spus. Jim o adoptase și îi dăduse numele lui, dar m-am gândit că ar trebui să știe că nu el era tatăl ei biologic. Nu am vrut să existe acest secret întunecat care să ne pândească de undeva din umbră, așteptând clipa în care să iasă la iveală și să întoarcă totul pe dos, stricându-ne relația.

Pe Dodge îl duru să-și amintească momentul când semnase că renunța la drepturile parentale asupra fiicei lui. Fusese o procedură cât se poate de seacă și de banală, de care se ocupaseră avocații. La momentul respectiv, el se supăraseră și considerase că i se forța cumva mâna.

Nu se putu împiedica să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi opus. Oare rezultatul ar fi fost altul, lucrurile ar fi stat diferit astăzi dacă el ar fi refuzat să lase pe seama altui bărbat creșterea fiicei sale?

Dar acum, la fel ca în urmă cu treizeci de ani, nu putea vedea nici un beneficiu de pe urma declanșării unui război care nu ar fi făcut decât să prelungească inevitabilul și să creeze și mai multă durere și bătăi de cap tuturor celor implicați, îndeosebi lui Caroline și lui Berry.

- Când Berry a fost suficient de mare ca să afle cum se fac copiii, continuă Caroline, i-am spus că nu Jim fusese bărbatul care plantase sămânța de copil în burtica mea. Sau ceva de genul ăsta, spuse ea cu un zâmbet blând. Dar am asigurat-o că Jim era tatăl ei. Iar ea a acceptat această explicație.

Dodge frână la semafor, își duse mâna la buzunarul de la piept de unde-i făcea cu ochiul pachetul de țigări, se foi în scaun ca să se simtă mai confortabil și murmură niște ocări la adresa șoferului din față care nu oprise în intersecție ca să-i permită lui să facă un viraj rapid la stânga pe culoarea galbenă, astfel că nu-i rămase

decât să vireze și mai din scurt chiar înainte să se facă roșu.

Își drese glasul.

- Dar nu a fost niciodată curioasă să afle cine a fost totuși cel care a plantat sămânța? Nu a întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu tatăl ei adevărat, de ce a părăsit-o și nu s-a mai întors niciodată?

- Ba da, a deschis la un moment dat discuția despre asta, o singură dată, spuse Caroline. Era la o vârstă când am simțit că trebuia să o avertizez în privința pericolului ce o pândeau dacă se lăsa dusă de val și făcea sex fără să-și folosească judecata sau măcar mijloace de protecție. Iar ea a întrebat dacă asta se întâmplase în cazul meu. A vrut să știe dacă a fost o întâmplare, dacă a fost un accident, o sarcină nedorită, de care un bărbat alesese să fugă în loc să-și asume responsabilitatea. Ea se uită drept la Dodge, care o privea, apoi continuă: M-a durut nespunându-i aud nesiguranța din voce când a pus această întrebare. Din câte se părea, în tot timpul acesta fusese bântuită de ideea că fusese concepută dintr-un accident nefericit. Tânjise să afle adevărul, dar nu pusese această întrebare de frică să nu i se confirme presupunerile.

- Doamne, gemu Dodge amărât.

- I-am alungat temerile. Am asigurat-o că a fost concepută în timpul unei relații foarte frumoase și că nici tatăl ei, nici eu nu regretaserăm vreodată apariția acestei sarcini. I-am spus că au apărut probleme între noi care nu au avut nici o legătură cu ea, dar că au fost suficient de serioase încât să ne împiedice să fim împreună și că tu - adică tatăl ei - ai recunoscut avantajele faptului de-a o lăsa să rămână cu mine. Ea își privi mâinile pe care și le frângea în continuare în poală. Și m-a crezut. Sau cel puțin așa cred, dat fiind că nu a mai adus niciodată în discuție acest subiect.

- Și acum?

- Acum?

Se uită la ea cu subînțeles.

- E isteță, Caroline. Chiar crezi că nu are nici o bănuială?

- Poate că are. Nu m-a întrebat nimic direct în acest sens, însă să știi că mi-a pus o mulțime de întrebări despre tine.

- Deci bănuiește că nu sunt numai un detectiv pe care ți l-a recomandat o prietenă.

- E posibil. Dar e cale lungă de la curiozitatea pe care și-o manifestă cu privire la tine până la concluzia că tu ești tatăl ei. S-ar putea să pună lucrurile cap la cap, însă deocamdată fără a ajunge la un rezultat concret. După o clipă, adăugă încet: E ceva, totuși.

- Ce?

- Chiar dacă are bănuieli în privința asta, nu o să spună ce gândește decât atunci când va fi pregătită și complet sigură.

- Îi place să-și joace cărțile cu precauție?

Ea îi aruncă un zâmbet.

- În privința asta, seamănă cu mine.

În față le apărură magazinul Walmart. Parcarea uriașă era un fel de haos din care cu greu puteai înțelege ceva. Se vedeau câteva mașini de poliție cu girofarurile pornite. Câini alergau în cerc, amușinând pământul din jurul unor tomberoane. O mulțime de gură-cască erau ținută deoparte de agenți în uniformă de la diverse agenții, inclusiv Poliția din Merritt.

Și în mijlocul lor era Ski Nyland.

Dodge înțelesese de ce telefonul pe care-l primise de la el, care îi chemase imediat aici, fusese atât de laconic. În momentul acesta, el și ceilalți agenți erau strânși ciorchine în jurul unui bărbat de vârstă mijlocie, cu abdomen proeminent, îmbrăcat cu uniforma angajaților de la Walmart. Când Ski dădu cu ochii de Dodge în vreme ce trăgea mașina în parcare, îi lăsă pe ceilalți și alergă înspre ei.

- Vezi că ăsta a pus ochii pe fiica noastră, zise Dodge.

- Dacă am perceput eu corect vibrațiile, sentimentul este reciproc, comentă Caroline.

În momentul în care Ski ajunse la ei, întrebă:

- Unde e Berry?

- S-a dus la spital să îl vadă pe Ben, îi spuse Caroline. Nu am putut da de ea pe mobil.

- Mai încearcă o dată. Adu-o aici!

Stătu puțin și adăugă și un „te rog“, deși Caroline nu păru să fi observat lipsa lui de politețe. Înțelegând din vocea lui urgența situației, ea își luase imediat mobilul și forma deja numărul lui Berry.

Dodge coborî din mașină și-și aprinse țigara. Ski se năpusti asupra lui, răcnind furios:

- Ce mama dracului, Dodge?

Dodge își închise bricheta și suflă fumul către cer. Mânia ajutorului de șerif nu avea nevoie de nici o explicație.

- Am avut o bănuială și am acționat din impuls.

- Ai umblat la probe.

- Ei, dă-mă în judecată! Și, apropo, nu *am* umblat la nici o probă. Știu cum să mânuiesc dovezi.

- Unde sunt acum?

- Sunt la loc sigur. Deci, ce vrei să facem? Să ne lămurim diferențele de opinie privind protocolul și dovezile în fața lui Dumnezeu și a oamenilor? Sau să vorbim despre semnificația acelor fotografii?

Ski își scoase ochelarii și își șterse fruntea asudată cu mâneca de la cămașă. Aruncă o privire în mașină la Caroline, care vorbea în continuare la mobil. Revenind la Dodge, zise pe un ton scăzut:

- Din câte îmi dau seama, au fost făcute cu un aparat cu teleobiectiv.

- Da, dar de îndeajuns de aproape cât să fie de-a dreptul înfricoșător.

Ski încuviință din cap sumbru.

- Da, de aproape. Sunt un fel de studiu în fotografia al întregii existențe a lui Berry. Are imagini cu lacul din toate unghiurile. A pozat-o și venind, și plecând de acasă și peste tot prin oraș.

- Îmbrăcată cu alte haine, spuse Dodge. Ceea ce înseamnă că a urmărit-o în repetate rânduri.

- Și i-a făcut și poze personale, de detaliu.

Bărbia pătrată a ajutorului de șerif se încleștă, și Dodge știu că se gândea la seria de fotografii ce o înfățișau pe Berry prin geamul dormitorului sau când se bronza pe ponton, fără să-și facă griji că un bărbat care

jurase că avea s-o ucidă o urmărea, violându-i intimitatea într-un mod pervers, care îi făcea lui Dodge să-i fiarbă sângele în vene.

- O mare neglijență din partea lui să le lase în camera de motel.

- Nu le-a lăsat, răspunse Ski. Le-am găsit într-un coș de gunoi pe marginea șoselei, în spatele motelului, aproape de locul unde ascunsese mașina.

- Deci, chiar și după ce l-a ucis pe puștiul ăla, a avut prezența de spirit să le ia cu el și să încerce să scape de ele.

- Nu voia să fie prins cu ceva care să-l incrimineze.

- Foarte precaut, nemernicul.

- Berry mi-a spus că omul rezolvă puzzle-uri. E foarte metodic. Așa că nu se va opri.

- Ceea ce înseamnă că trebuie să-l oprim noi, spuse Dodge, aruncând chiștocul țigării.

- E pe jos. Sau cel puțin era.

- Pune-mă la curent cu ce s-a mai întâmplat.

- Am găsit o Toyota abandonată. Judecând după modul în care arată urmele de cauciucuri, îți pot spune că aproape sigur e vorba despre aceeași mașină care a fost la casa de pe lac și în spatele motelului. Starks a lăsat-o și a plecat pe jos, desculț.

- Ai folosit câinii ca să-i dai de urmă.

Dodge făcu semn înspre cei trei ciobănești germani care erau în lesă, dar se mișcau în continuare în cerc, amușinând în continuare asfaltul.

- Un coleg de-al meu din armată are o firmă care se ocupă cu dresajul câinilor de urmărire, undeva lângă Tyler, zise Ski. L-a chemat pe unul dintre cei mai buni dresori ai lui, cu câini cu tot, și i-a adus aici în mare grabă. Aveam pantofii lui Starks. Câinii i-au luat mirosul, l-au urmărit de-a lungul șinelor de cale ferată până au ajuns să traverseze autostrada într-un punct la aproape un kilometru de aici.

Caroline coborî din mașină și li se alătură.

- Am prins-o pe Berry tocmai în momentul când pleca de la spital. Ajunge aici în câteva minute.

- Și pe urmă? întrebă Dodge, întorcându-se din nou spre Ski. După ce a ajuns aici.

- Pe urmă, nimic. Î s-a pierdut urma.

- Rahat!

- Mie-mi spui, mormăi Ski. Toți câinii s-au dus și s-au oprit la locul acela, din jurul tomberoanelor. Așa că fie a furat un vehicul, ceea ce nu cred, fiindcă nu s-a reclamat nici un furt, fie a deturnat unul, obligându-l pe proprietar să-l ducă unde voia el, fie l-a luat cineva de aici cu mașina.

- Ai eliminat posibilitatea să fi fost teleportat de aici de niște extratereștri?

Ski pufni.

- Măcar în cazul ăla aș ști de unde să încep căutarea. La cum stau lucrurile acum însă, urmele se opresc aici.

Făcu un gest spre angajatul de la Walmart care părea măgulit de atenția de care se bucura.

- Șeful magazinului. L-a prins pe Starks pe mai multe camere video. Cel puțin, sunt aproape sigur că e Starks. De asta aș vrea să o pun pe Berry să arunce o privire.

- Iat-o, spuse Caroline.

Parcarea era plină de polițiști, de agenți și de privitori, incluzând o camionetă plină de oameni de vârstă a treia de la azil, dar Berry dădu cu ochii de cei trei pe care îi căuta exact în momentul în care viră de pe autostradă. Ea opri mașina aproape de ei și coborî.

- Mulțumesc că ai venit atât de repede, zise Ski.

Ea răspunse pe același ton formal:

- Mama spune că Oren a fost aici.

El îi făcu o scurtă trecere în revistă a evenimentelor care avuseseră loc de la descoperirea mașinii abandonate.

- M-am gândit să te uiți și tu la imagini, să confirmi că e vorba despre Starks.

- Sigur că da.

- Eu mă duc să-l iau pe șef, și ne întâlnim la intrarea principală.

Îi lăsa acolo și, cu pașii lui mari, se îndreptă rapid spre grupul de ofițeri de poliție adunați în jurul bărbatului în vestă albastră.

În timp ce ea, Dodge și Caroline se îndreptau spre intrarea în magazin, Caroline întrebă de Ben.

- Se bucură că există calmante, altfel durerea nu ar fi prea ușor de îndurat.

Berry nu mai avea altceva de adăugat pe marginea acestui subiect și se simți ușurată că ei nu insistară cerând amănunte. Aerul condiționat din magazin era o ușurare după arșița dogorătoare din parcare. Ski și un agent mai în vârstă, pe care ea și-l amintea doar sub numele de Stevens, intrară însoțiți de șeful magazinului, care spuse pătruns de propria-i importanță un „pe aici” și zăngăni un mănunchi de chei pe care le avea atașate la curea.

Înainte de a o lua după el, Dodge făcu semn înspre bistroul din magazin unde, într-un separeu, era ghemuit un tânăr. În fața lui stătea o femeie îmbrăcată în uniforma specifică ajutoarelor de șerif din Merritt. Atitudinea bărbatului și expresia de pe fața lui trădau plictiseală și un comportament necorespunzător.

Polițista părea supărată și încordată și lovea cu stiloul din mână în caietul de notițe gol pe care îl avea în față.

- Cine e ăla cu polițista? întrebă Dodge.

- Casierul care a încasat banii pentru cumpărături de la Starks. Nu am reușit să scoatem prea multe de la el.

- Ai ceva împotriva să încerc și eu?

Ski ridică din umeri.

- Dă-i drumul!

Stevens se uită la Ski cu surprindere, dar nu îi contrazise decizia de a-l lăsa pe Dodge să discute cu martorul. Dodge se apropie de separeu. Ignorându-l pe tânăr, îi spuse ceva polițistei, care se uită peste umăr în spate, la Ski. Ski înclină din cap spre ea. Ea ridică din umeri, se strecură afară din separeu și ieși din magazin. Dodge îi luă locul în separeu, așezându-se la masă, în fața tânărului.

- Am crezut că femeile sunt specialitatea lui, zise Berry.

Caroline zâmbi slab.

- Poate fi foarte convingător și cu bărbații.

- Eu trebuie să mă întorc, așa că o să vă las cu Stevens, spuse Ski.

Plecă, iar șeful de magazin îi conduse pe Berry, pe Caroline și pe Stevens spre biroul lui. Păru dezamăgit când Berry îl identifică pe Oren Starks după doar câteva secunde de privit imaginile primului film înregistrat pe camere.

- El e. Clar.

Pe monitor se vedea Starks intrând în magazin.

- Chiar și hainele sunt aceleași. Imaginile erau alb-negru, dar, chiar dacă pantalonii și cămașa îi erau mototolite, erau clar aceleași cu care fusese la casa de pe lac. Și mai și schiopătează, observă ea.

Părea inofensiv, ca orice bărbat obișnuit, și nimic din înfățișarea lui nu dădea indicii despre caracterul lui. Dar simpla lui revedere o făcu pe Berry să se cutremure de repulsie și de spaimă.

- Nu a observat nimeni că umbla doar în șosete? întrebă Caroline.

- Magazinul este deschis non-stop. Ajutorul de șerif arată ceasul digital din josul ecranului. A intrat în magazin la trei și douăsprezece minute dimineața. La ora aceea, sunt foarte puțini angajați în tot magazinul ăsta. Mai erau înăuntru și niște clienți - doar câțiva -, dar se vede cum Starks evită să o ia pe culoarele unde erau și alți cumpărători.

Oren se dusesse foarte repede să-și aleagă o pereche de pantofi sport pentru care plătise apoi. Intrase și ieșise din magazin în decursul câtorva minute.

- De ce nu și-a pus pantofii să iasă cu ei în picioare? întrebă Caroline. De ce să riște să fie recunoscut de casier?

- De ce să riște să fie prins furând din magazin?

- Și nici nu ar fi avut sens pentru jocul pe care îl face, spuse Berry.

Ceilalți se uitară la ea.

- Camerele aveau să-i înregistreze fiecare mișcare, iar el știa asta. Gestul lui spune ceva de genul: „Oi fi eu asasin, dar hoț nu sunt“.

- Sunteți absolut sigură că este omul nostru? întrebă Stevens.

- Categorie.

- Și Ski a fost, dar a vrut și opinia dumneavoastră. Ca să fie totul în regulă.

Ieșiră din birou și se îndreptară spre ieșire printre șirurile de rafturi din magazin. Nu se vedea nici urmă de Dodge și de tânărul cu care-l lăsaseră, dar, odată ajunși afară, îl văzură în picioare discutând cu polițista care îl interogase mai devreme, înainte să intervină Dodge. Acum părea mult mai vorbăreț; polițista lua notițe foarte rapid.

- Bănuiesc că tipul vostru l-a făcut să vorbească, remarcă Stevens în timp ce le conducea pe Berry și pe Caroline spre locul unde stăteau de vorbă Ski și Dodge.

Dodge trăgea cu nesaț dintr-o țigară. Când se apropiară, Berry îl auzi spunând, în vreme ce expira un nor de fum:

- Te și miri cât de cooperant poate deveni cineva când i se pune scula la bătaie.

Berry nu-și putu reține un zâmbet.

- Nici nu îndrăznesc să întreb ce i-ai spus.

Dodge zâmbi larg, însă cu o expresie necruțătoare pe față.

- Casierului... i-am spus că trebuie să-și revizuiască serios atitudinea, și asta rapid, cum ar fi, de pildă, instantaneu, altfel îl ia mama dracului. Și m-am făcut înțeles, iar omul s-a conformat.

- Ce a spus despre Oren?

Dodge stingea un chiștoc cu piciorul și-și aprindea altă țigară, astfel că Ski răspunse în locul lui:

- Nu auzise niciodată de Oren Starks. Tocmai s-a mutat aici din Fort Worth, să locuiască împreună cu bunică-sa, și ea urmărește la televizor numai la canalele despre vreme. Cum nici la școală nu a fost aici, nu-l cunoștea nici pe Davis Coldare. Își urăște slujba, îl urăște

pe șef, urăște orele la care trebuie să lucreze, dar are nevoie de bani.

- Pentru ceva droguri, adăugă Dodge. Fumase niște iarbă în pauza pe care și-o luase cu jumătate de oră înainte să apară Starks.

- Ai scos tu asta de la el? întrebă Ski.

Dodge ridică din umeri.

- După cum am spus, am ajuns la o înțelegere.

Ski reluă:

- Starks a venit la casă cu cutia de pantofi în mână. Casierul a scanat codul de bare. Starks a plătit cash. Casierul i-a dat restul la trei bancnote de douăzeci și una de zece. Și-a amintit pentru că toți ceilalți clienți au plătit cu cardul. A întrebat dacă Starks dorea pungă. Starks a spus că nu și a ieșit cu cutia în mână, pe care am găsit-o noi, cu bon cu tot, într-unul dintre tomberoanele alea. Bănuiesc că acolo și-a pus pantofii cei noi.

- Și pe urmă s-a folosit de vreo fantomă prietenoasă și a dispărut, spuse Dodge ca o concluzie.

- Asta a fost tot ce a vorbit cu casierul? întrebă Berry. „Vreți o pungă?” „Nu.” Asta a fost tot?

- Mi-e teamă că da, răspunse Dodge. L-am întrebat dacă Starks s-a purtat ciudat. Mi-a spus că nu. Am întrebat dacă s-a purtat aiurea în vreun fel sau dacă părea pe fugă. M-a întrebat ce înseamnă *pe fugă*, așa că am descris cum arată o persoană pe fugă, și el mi-a răspuns: „Ăăăă, mda, adică, da, cred că se poate”. Înțelege tu ce e de înțeles.

Înainte să poată înțelege ceva însă, lui Berry îi sună mobilul. Îl scoase din geantă și atinse ecranul.

- Alo.

- Bună, Berry.

Aproape că îi sări inima din piept. Chiar și prin telefon, în ciuda zgomotului din parcare, era imposibil să nu recunoască vocea lui Oren.

- Te miră să primești telefonul acesta de la mine? întrebă el.

Caroline și Dodge se rățoiau unul la celălalt din pricina țigării lui, dar ochii cenușii ai lui Ski erau fixați asupra ei. Interpretând corect motivul expresiei ei șocate,

el le făcu semn celorlalți să tacă și se apropie la câțiva centimetri de ea, cu o întrebare tăcută în ochi.

Ea încuviință din cap, își umezi buzele și spuse în telefon:

- Da, Oren. Sunt foarte mirată. Unde ești?

El râse, sunetul acela groaznic dându-i fiori pe șira spinării și făcându-i pielea de găină pe brațe.

- Ce n-ai da să afli, nu?

Îngână câteva acorduri dintr-o melodie.

Berry întoarse ecranul telefonului spre Ski, astfel încât acesta să poată citi numărul afișat pe ecran. El îl mângâie în palmă cu un pix și întinse mâna spre Dodge, să îl citească. Dodge își aruncă țigara și o luă la fugă spre un grup de agenți.

Ski dădea din mână, indicându-i lui Berry că trebuia să-l țină de vorbă. Dar ei îi era greu să se concentreze cu toată agitația aceea în jur. Se gândi să îl pună pe difuzor, dar se temu că Oren și-ar putea da seama și ar închide.

- Spune-mi unde ești, Oren, ca să vin să te ajut.

- Să mă ajuți? Sigur că da.

- Ai nevoie de ajutor. Ești rănit.

- Sunt atât de neîndemânatic! Cum am putut oare să cad pe scările alea? Am țintit prost, altfel ai fi fost moartă în momentul acesta.

Era foarte dificil de ignorat o asemenea replică, dar ea reuși.

- Ți-ai rupt piciorul?

- Nu sunt sigur.

Răspunse nonșalant, ca și cum ea l-ar fi întrebat dacă credea că avea să plouă sau nu.

- E vânăt, chiar negru. Foarte umflat.

- Sunt sigură că te doare tare.

- Nu într-atât încât să nu mă descurc cu niște ibuprofen.

- Ar trebui să te vadă un doctor. E posibil să fi făcut o infecție ce ți-ar putea fi fatală.

- Oh, nu o să am parte de o moarte atât de puțin glorioasă, Berry. Și cu siguranță nu o să mor fără să te iau cu mine.

Ea se cutremură. Ski o prinse de braț într-o strânsoare fermă, liniștitoare, care pe ea o întări suficient încât să continue:

- Te rog, ascultă vocea rațiunii, Oren. Ești într-un mare bucluc. Ben o să se facă bine. Dar băiatul pe care l-ai împușcat azi-noapte a murit.

- Nu a fost vina mea.

- Așa ne gândim și noi.

- Noi? Adică tu și ajutorul de șerif Nyland?

La auzul numelui lui, Ski ridică din sprâncene și-și dădu seama că putea auzi și el vocea lui Oren în telefon.

- De unde știi numele ajutorului de șerif?

- A fost menționat la toate jurnalele de știri.

- Da, ei bine, și el crede că nu ai vrut să-l ucizi pe puștiul Coldare.

Ski încuviință din cap.

- Crede că împușcătura aia a fost doar un accident.

- Oh, da, sigur asta crede.

- Chiar asta crede. Mi-a spus-o el însuși. Crede că nu ai făcut nimic intenționat, Oren, dar comportamentul tău dă de înțeles că ești vinovat de fapt. Predă-te și...

- E acolo cu tine în minutul acesta, ascultând ce vorbim.

- Nu, nu este. Sunt singură.

- Mincinoaso! E prea mult zgomot de fundal.

- Sunt la un fast-food, îmi aștept comanda.

- Ce fast-food?

- Ce contează?

- Ce fast-food? Am început să cunosc orașelul ăsta. Ești la Chicken Shack sau la The Smokehouse? Râse. Nu te deranja să răspunzi. Indiferent ce spui, eu știu cum stau lucrurile.

- Oren...

- Taci din gură și ascultă-mă, Berry! O să te omor! O să te omor încet! O să mă uit cum o să mori, și o să-mi facă plăcere. Întoarce-te!

- Poftim? întrebă ea cu glas răgușit.

- În dimineața asta domnește confuzia la Walmart. Ce să vezi, pun pariu că o persoană poate trece neobservată chiar dacă e în văzul lumii.

Ea se întoarse instantaneu pe călcâie, scanând din ochi fiecare chip, căutându-l pe al lui.

- *Bau!*

Râse, cu râsul acela strident al lui, apoi mai îngână câteva note dintr-un cântec, și pe urmă telefonul muri. Mâna care ținea mobilul căzu inertă într-o parte. Caroline făcu un pas în față și îl apucă înaintea să se izbească de pământ. Ski rămase în picioare în fața ei, puternic și neclintit ca un stâlp, ținându-și în continuare mâna în jurul brațelor ei.

Dodge apăru gâfâind.

- Au detectat numărul de mobil prin GPS. Nu se știe cum, dar Starks a reușit să se întoarcă de aici la Houston, căci se pare că de acolo a sunat.

- Nu se poate, spuse Berry slab.

Dodge o privi ciudat. Ski îi spuse:

- A lăsat-o să înțeleagă că o poate vedea, că este chiar aici.

- Aici? În nici un caz. Vrea doar să te bage în sperieți.

- Ei bine, se pare că funcționează. A spus că știe că Ski e cu mine. A spus că domnește confuzia la Walmart. De unde ar ști asta dacă nu e aici, urmărindu-ne chiar în clipa asta?

- A ghicit, pur și simplu, zise Dodge. Cu siguranță se gândește că, până la momentul ăsta, i s-a dat de urmă la magazine, și primul lucru ce trebuia verificat erau camerele de luat vederi, pentru a-i confirma prezența aici. Se joacă cu tine. Întorcându-se din nou spre Ski, continuă: Locația lui exactă nu a fost identificată, dar coordonatele GPS au fost transmise polițiștilor din Houston și celor din comitatul Harris. Au fost trimiși o mulțime de agenți în direcția aceea. La dracu', ce bine ar fi fost să fi avut și noi toate jucăriile astea pe când eram eu polițist.

Berry nu se îndoia că Ski auzise tot ce spusese Dodge, dar ochii îi rămaseră la ea. Încet, îi șopti:

- Te-ai descurcat de minune.

Ea îi zâmbi slab și încuviință din cap.

- Mulțumesc.

- Cum ți s-a părut nemernicul ăla la telefon? întrebă Dodge.

- Foarte plin de el, răspunse Ski.

- Ce a zis?

- Că o s-o omoare. Încet. Că o să stea să se uite la ea cum moare, și o să-i facă plăcere.

Dodge murmură o obscenitate.

- Ți-a dat vreun indiciu cu privire la locul unde se află?

- A zis că este în parcare de la Walmart, spuse Berry sec.

- Nu e aici, insistă Dodge. A sunat de undeva din Houston. Se auzea ceva zgomot de fond?

- Nu am auzit nimic clar, răspunse Ski. Dar tu, Berry?

Ea clătină din cap. Ski își mută mâna pe umărul ei, strânse ușurel și îi mai spuse o dată:

- Te-ai descurcat de minune. Apoi, adresându-se întregului grup, continuă: Dacă a sunat din Houston...

- De acolo a sunat, replică Dodge, accentuând fiecare cuvânt.

- Atunci acolo mă duc și eu. Dodge, tu mai ai pistol?

- Ce crezi?

- Vrei să rămâi tu cu Berry?

- Vreau să fiu acolo când pun mâna pe nemernicul ăla, răspunse Dodge.

- Nu l-au găsit încă.

- Bine, când îl găsesc.

- Sperî în continuare că poți să-i tragi un glonț în cap, nu?

- Da, și asta. *Mai ales* asta.

Ski clătină din cap.

- Îmi pare rău, Dodge. Prezența ta aici nu are o justificare oficială. În plus, dacă Starks reușește din nou să scape, am mai multă încredere în tine s-o păzești pe Berry decât în oricine altcineva.

Dodge înjură, apoi se uită la Caroline și pe urmă la Berry.

- Foarte bine, îi spuse lui Ski. Nu o s-o scap din ochi.

- Mulțumesc.

- Dar tot o să-l împușc pe gunoiul ăla dacă am ocazia. Cunosc un avocat al apărării excelent.

Ski zâmbi, apoi se întoarse și o luă la fugă.

- Și, Ski, încă ceva.

Ski se opri și se întoarse.

- Numărul acela de pe care a sunat-o Starks?

- Sunt singur că poliția din Houston îl verifică deja.

- Nu e nevoie, zise Dodge. Nu l-ai recunoscut? E numărul de mobil al lui Sally Buckland.

capitolul 18

- Nu am rezolvat nimic, spuse Dodge în timp ce turna niște whisky cu sifon și gheață într-un pahar înalt pe care i-l întinse lui Berry.

- Nu, mulțumesc.

- Ia măcar câteva guri. O să te ajute să te mai liniștești.

- Nu am cum să beau. Plec la Houston imediat.

El împinse paharul în mâna ei tremurândă.

- Doar câteva guri.

Dodge le urmăse pe Berry și pe Caroline înapoi la casa de pe lac, stând practic lipit de bara din spate a lui Berry pe toată durata călătoriei. Când ajunseseră la alea ce dădea înspre casă, coborâse geamul de la mașină și îi spusese ajutorului de șerif care stătea de pază că, dacă vedea pe proprietate pe cineva care nu avea ce căuta acolo, să tragă mai întâi și abia apoi să pună întrebări.

- Ce spune Ski?

- Spune să tragi de două ori, minți Dodge. Și să îi spui asta și tovarășului tău de pe ponton.

Odată ajuns în casă și mulțumit că nimeni nu atentase la siguranța ei, o întrebasese pe Caroline dacă avea ceva de băut. Iar când ea îi făcuse semn spre un dulăpior din sufragerie, el scosese o sticlă de coniac și turnase

paharul acela pentru Berry, din care aceasta sorbea acum, așa cum fusese sfătuită.

- Mulțumesc.

- Dar Sally Buckland? întrebă Caroline.

Dodge oftă, dar știu că ea nu avea să renunțe până când nu obținea de la el o explicație detaliată.

- După cum spuneam, singura conversație pe care am avut-o cu ea nu a dus nicăieri. Am sunat-o...

- De ce ai sunat-o?

- Pentru că m-am gândit că reușesc să obțin mai multe informații de la ea decât Ski. E el bun, dar manierele pe care le are în pat ar avea nevoie de ceva îmbunătățiri.

- Iar tu ți le-ai perfecționat pe ale tale.

- Mamă, te rog, spuse Berry exasperată. Lasă-l să ne spună ce știe. Apoi i se adresa lui Dodge: Cum ai făcut rost de numerele de telefon ale lui Sally?

- Ajung și la asta. Chestia este că am sunat-o pe mobil de câteva ori. Nu mi-a răspuns, dar în cele din urmă am reușit să dau de ea pe telefonul fix. A fost la fel de evazivă cu mine cum fusese și cu Ski. Împușcăturile de aici nu o priveau deloc, și nu văzuse pe nimeni dintre cei implicați de când plecase de la Delray Marketing, și tot felul de chestii de genul ăsta.

- Ți-a spus că mint atunci când susțin că Oren mă hărțuiește? întrebă Berry.

- A spus aproape cuvânt cu cuvânt ce îi zisese și lui Ski.

- De neînțeles, murmură Berry.

- Am avut parte de aceeași abureală ca Ski. Am decis să o las să se mai gândească la asta, apoi am încercat să o mai sun încă o dată, de dimineață, sperând să o prind într-o dispoziție mai cooperantă. Nu mi-a răspuns la nici unul din telefoane.

- A, sigur ți-a recunoscut numărul, că a rămas în memoria telefoanelor, zise Berry. Nu a vrut să vorbească, așa că nu ți-a răspuns.

- Da, mi-am dat seama, zise Dodge. Așa că m-am gândit să mă duc astăzi până la ea, ca să vorbim față în față, să văd dacă așa pot afla mai multe, dar știi ce nebunie a fost pe-aici.

Ea nu ştia despre fotografiile pe care le obţinuse de la ajutorul de şerif şi, pentru moment, el nu avea de gând să îi vorbească despre ele. Din câte se părea, şi Ski gândea exact la fel, altfel i-ar fi vorbit el despre ele.

Telefonul lui Oren o dăduse complet peste cap. Şi nici Caroline nu părea a se simţi prea bine. Ski îl pusese să aibă grijă de ele, şi asta însemna inclusiv să păstreze pentru el informaţiile pe care femeile nu aveau de ce să le ştie. Dacă ar fi aflat despre fotografii, li s-ar fi făcut şi mai frică.

Dodge reluă subiectul de acolo de unde îl lăsase:

- Ieri Sally Buckland l-a apărât pe Oren Starks. Astăzi el îi foloseşte telefonul mobil.

Berry îşi muşcă buza de jos.

- Ceea ce nu are nici un sens, nu?

- Absolut deloc.

- Îmi fac griji în privinţa ei.

- Aşa şi trebuie.

- Crezi că e în pericol?

Dodge se încruntă.

- Nu asta voiam să spun.

- Dar te gândeai totuşi la ceva, zise Caroline.

- Poftim?

- Starks şi Sally Buckland ar putea fi în cârdăşie.

- Refuz să accept aşa ceva, spuse Berry.

- Atunci, dă-mi tu o explicaţie mai bună.

- Nu pot, Dodge. Dar ştiu cu siguranţă că Sally îl de testa pe Oren. Poate se temea de el, aşa cum am ajuns şi eu să mă tem.

- Da, dar ştii că până şi nişte adversari se pot uni în faţa unui duşman comun, mai mare, spuse Dodge.

- Eu? Adică eu sunt duşmanul?

- Stai, nu o lua aşa. Pur şi simplu gândesc cu voce tare. Crezi că există fie şi cea mai mică posibilitate să se fi aliat ca să se răzbune pe tine dintr-un motiv sau altul?

Berry luă încă o înghiţitură de coniac. Dodge observă că îi tremura mâna când ridică paharul la gură. Momentul de linişte se prelungi. În cele din urmă, Caroline spuse:

- Am încredere în Ski, sunt convinsă că va putea storce niște răspunsuri de la Sally Buckland.

- În primul rând, o s-o întrebe despre Amanda Lofland.

Dodge rosti în mod intenționat remarca implacabil și apoi o urmări cu atenție pe Berry, ca să îi observe reacția. Mirarea ei părea autentică, chiar și pentru ochiul lui format și atent.

- Amanda și Sally? Care e legătura?

- Nu știi?

- Habar nu aveam că se cunosc.

- Ei bine, da.

- De unde știi?

- Am șterpelit ieri telefonul Amandei Lofland.

- Ce-ai făcut? se minună Berry. De ce?

El ridică din umeri.

- De curiozitate. I-am verificat agenda cu numere și jurnalul de apeluri.

- Și ai găsit numărul lui Sally Buckland printre ele, spuse Caroline.

- Da. A dat și a primit telefoane de la ea timp de câteva săptămâni - probabil că tipa nu-și șterge niciodată jurnalul de apeluri. Pe urmă, mai târziu, i-am înapoiat telefonul lui Ski. Dacă și-a făcut temele, și cred că putem presupune că și le-a făcut, o să vadă și el apelurile acelea și se va întreba ce au în comun cele două doamne și Oren Starks. Ca un băiat isteț ce este, va ajunge la aceeași concluzie la care am ajuns și eu. Se uită la Berry. Pe tine.

Berry nu comentă. În loc să spună ceva, își plecă privirea și se holbă la conținutul paharului din fața ei.

- Dar Ski nu ți-a pomenit-o în mod special pe Amanda Lofland, nu? întrebă Caroline.

- Nu, dar a sunat când eram în mașină și veneam încoace în urma voastră. Cu siguranță face același raționament ca mine. A întrebat dacă, după părerea mea, e posibil ca Sally Buckland și Oren să lucreze împreună și dacă se poate ca ea însăși să-l fi luat pe Starks din parcare aia de la Walmart.

- Păi, și ce l-a făcut să se gândească la așa ceva? întrebă Caroline.

- Primise deja noutăți. Agenții care fuseseră trimiși acasă la Buckland au transmis că nu era nimeni acolo. Garajul este gol. Au dat mașina în urmărire. Pe mobil îi intră direct căsuța vocală. Ceea ce nu e de mirare. După ce a sunat-o pe Berry, Starks și-a dat cu siguranță seama că nu e cazul să lase telefonul pornit.

- Ceea ce mă aduce la întrebarea următoare, spuse Caroline. De ce a folosit telefonul acela să o sune pe Berry? Sau, oricum, de ce s-o sune?

- Eu și Ski ne-am întrebat același lucru, recunosc Dodge.

- Nu are nici un sens. Starks ar fi trebuit să știe că îl putem localiza în felul acesta, în afară de cazul în care alegea o locație a dracului de bună de unde să sune, ceea ce a și făcut. Ghici de unde a sunat. Înainte ca vreuna dintre ele să se aventureze să ghicească, le spusese el: De pe stadionul Minute Maid Park. A sunat chiar când meciul Astros era pe terminate. Poliția din Houston era peste tot, dar nu știa nimeni cu ce mașină circula Starks.

- Cu mașina lui Sally Buckland? întrebă Caroline.

- Cel mai probabil. Dar nimeni nu știe cu certitudine că folosește mașina ei. Și, chiar dacă așa stau lucrurile, a durat ceva timp să se transmită tuturor numărul de înmatriculare, așa că se prea poate să fi scăpat înainte să caute cineva mașina aia. În plus, confuzia a fost sporită și de faptul că mii de oameni părăseau în momentul acela terenul. Traficul era pur și simplu sufocat. Nici că ar fi putut fi mai viclean de-atât nemernicul! adăugă Dodge cu năduf.

Berry spuse cu voce joasă:

- Ideea este că tipul a scăpat din nou.

- Da, recunosc el supărat. Exact asta e ideea. Dar trebuie să adaug că faptul că le-a dat autorităților un indiciu despre locul în care s-a ascuns mi se pare un gest cel puțin prostesc pentru un fugar.

- Tipul nu e prost. Ba chiar deloc. Cu siguranță a avut un motiv pentru care a folosit telefonul lui Sally.

A avut un motiv pentru care m-a sunat pe mine. Nu știm ce a urmărit, dar pot să te asigur că fiecare mișcare a lui Oren face parte dintr-un plan.

Puse paharul neterminat de coniac pe măsuta de cafea și se ridică.

- Mă duc sus să împachetez, spuse Dodge. Voi ați putea foarte bine să vă terminați băutura, că nu plecați la Houston în seara asta.

Ea ridică ușor din bărbie.

- Ba eu merg.

- Ba nu mergi, domnișoară. Scoate-ți planul ăsta din cap.

- Trebuie să fiu la Delray Marketing mâine-dimineață, ca să-mi fac prezentarea.

- Lui Ski i-ai spus, e de acord?

- Nu sunt obligată să îl anunț.

- Vezi că o să facă ca toți dracii.

- El are slujba lui, cariera lui, eu le am pe ale mele. Termenul-limită pentru campania aceea este mâine. Și a căzut în sarcina mea. Reprezintă munca mea pe un an întreg. E ca și copilul meu. O voi prezenta exact atunci când trebuie s-o prezint.

- Berry, știu cât de important este să-ți respecti angajamentul, zise Caroline. Dar, date fiind circumstanțele, toată lumea de la Delray, inclusiv clientul însuși, ar înțelege dacă ai cere o amânare.

- Tu ai amâna încheierea unei afaceri importante?

Caroline păru gata să răspundă, după care se răzgândi și spuse încet:

- Probabil că nu.

- Atunci poți înțelege de ce trebuie să fiu acolo mâine. Ben nu are cum. Iar eu am promis să fiu acolo și să-i țin locul. Clientul se așteaptă să fiu la datorie, și la fel și Delray.

- Dă-i dracului pe Delray, pe Lofland, pe client și pe toată lumea! exclamă Dodge. Ați uitat amândouă că un nebun a amenințat că te va ucide?

- Dacă eu mă ascund aici și îmi las deoparte viața mea de zi cu zi, pot spune că Oren a câștigat, îl contrazise Berry. Mă duc.

Plecă din cameră și o luă în sus pe scări. Dodge își puse mâinile în șolduri și se uită la Caroline cu un aer războinic.

- Și tu ai de gând să stai așa acolo? Fă ceva. Oprește-o!

- Cum? Am încercat. Aștept sugestii.

- Nu știu *cum*, dar trebuie să o faci. Încearcă să o convingi cu argumente raționale.

- Imposibil, Dodge.

- Exact. Pentru că ea e la fel de-al dracului de încăpățănată ca tine.

Trecu pe lângă el în drum spre scară.

- Și la fel de ambițioasă ca tine, zise ea.

Berry era hotărâtă să se ducă la întâlnirea programată pentru a doua zi dimineată, și Caroline era la fel de hotărâtă să nu fie lăsată deoparte. Dodge îl rugase pe Ski să nu o scape pe Berry din ochi. Concluzia: aveau să plece cu toții la Houston.

Dodge ridică tot felul de obiecții întemeiate și bombăni din pricina drumului lung pe care-l avea de parcurs la volan, dar de fapt se bucura în sinea lui că făceau călătoria aceasta. Încăpățănarea lui Berry îi oferea o scuză să meargă unde oricum voia să fie. Voia să ajungă față în față cu nemernicul acela care-i terorizase fiica. Dacă Starks era arestat și trimis la pușcărie, lui Dodge avea să-i fie mai dificil să-i spună ticălosului cât de norocos era că mai respira.

Iar dacă Dodge avea norocul să pună mâna pe Starks înaintea autorităților, nu încăpea îndoială că individul nu avea să mai apuce să vadă celula pușcăriei pe interior.

Se hotărâră să ia mașina lui Caroline, care era mai spațioasă și mai confortabilă decât mașina pe care o închiriasse el. Știind că nu putea să fumeze înăuntru, aprinse țigară de la țigară în timp ce le aștepta pe cele două femei să-și facă bagajul.

Berry veni prima să i se alăture afară. Când coborî pe scara din spate, ducând în mâini o servietă mare de piele și o mică valiză, măsură din ochi chiștoacele pe care el le stinsese în ghiveciul de plante ornamentale.

- Crezi că alea îți vor ajunge tot drumul până acolo?

- Am de ales?

Tonul lui plângăreț o făcu să zâmbescă. Împreună, băgară gențile în portbagaj. Ea dădu să se suie în spate, dar se opri o clipă.

- Știi că misiunea aceasta ți se pare un fel de babysitting. Ai prefera, fără îndoială, să te afli în mijlocul unei acțiuni adevărate. Dar, dacă are vreo importanță, eu mă bucur mult că mă pot baza pe tine, Dodge. Se întinse și-i atinse mâna. Mulțumesc.

Toată viața i se păruseră ridicoli oamenii care se dovedeau prea sentimentali când venea vorba despre progeniturile lor. Întotdeauna îi considerase niște idioti plicticoși și proști și, foarte posibil, niște mincinoși patentati. Dar când Berry îi zâmbi și îi atinse mâna, el înțelese ce limite îndepărtate, absurde și inexplicabile, practic de neînțeles, avea dragostea părintească.

Îi trebuiă câteva minute să își recapete suflul și să nu mai simtă gheara aia în piept.

Odată ce porniră la drum, încercă să dea de Ski, dar îi intră căsuța vocală. Îi lăsă un mesaj, punându-l la curent pe scurt cu planurile lor. Nu primi nici un răspuns până când ajunseră pe la jumătatea drumului spre Houston și făcură un popas la o benzinărie. Dodge stătea de pază la ușa toaletei pentru femei, când îi sună mobilului.

Se uită la numele afișat pe ecran, oftă și își făcu curaj pentru ce știa că avea să urmeze.

- Îți jur că am încercat. Îl lăsă pe Ski să înjure ca un descreierat mai bine de treizeci de secunde înainte să îl întrerupă: Este încăpățânată ca un catâr și e hotărâtă să meargă la ședința aia de mâine.

Ski expiră o gură zdravănă de aer și, odată cu ea, încă o serie de înjurături.

- O vreau înapoi în Merritt imediat ce se termină.

- Am înțeles. Dar la tine ce mai e?

Ski vorbi câteva minute, apoi întrebă:

- Cum e Berry? Adică, în afară de faptul că e o mare pacoste.

- Anormal de tăcută.

- E speriată?

- Da. Și nici măcar nu știe despre pozele alea.

- Nu le-ai spus nici ei, nici lui Caroline?

- Nu.

- Bun. Făcu o pauză înainte să continue. L-am pus pe un agent să îi înapoieze mobilul Amandei Lofland. Hai să nu ne prefacem că nu știi nimic despre asta.

- Ai văzut numerele lui Sally Buckland?

- Mi-ar fi fost greu să nu le remarc.

- Berry nici nu știa că cele două femei se cunosc.

- Ai întrebat-o?

- Da, și a părut foarte surprinsă să afle că luaseră legătura. Ce crezi tu că ar fi avut de vorbit?

Ski se abținu să răspundă. Îi ură „drum bun“ și închise.

Caroline și Berry ieșiră din toaletă chiar când Dodge își puna la loc mobilul în suportul pe care îl avea prins la curea.

- Cine era? întrebă Berry.

- Ski.

- Ceva noutăți?

- Vorbim în mașină.

Așteptă până când se puseră din nou în mișcare înainte să le pună la curent cu noutățile de la Ski.

- E afară, în fața casei lui Buckland, așteaptă un mandat de percheziție să poată intra, dar e duminică. Trebuie să dea de urma unui judecător. Aruncă o privire spre Berry în oglinda retrovizoare. M-a întrebat ce... *mă rog, eliminând injurătura...* crezi că faci ducându-te acum la Houston. Nu i-a plăcut deloc chestia asta, țin să subliniez. Credea că ești în siguranță la casa de pe lac, înconjurată de oameni înarmați până în dinți care să te păzească.

- Nu aveam nevoie de permisiunea lui.

- O să-mi cumpăr bilet, să nu ratez spectacolul când îi vei spune asta. Dar, până atunci, a insistat să nu mergem să ne petrecem noaptea acasă la tine. Chiar și cu toți polițiștii pe care i-ar putea aduce să stea la ușă, nu e dispus să îți permită să stai într-un loc unde i-ar fi atât de ușor lui Starks să dea de tine.

- Și atunci unde o să stăm? întrebă Caroline.

- Ski o să facă rezervări la un hotel. De vreme ce tu și șeriful Drummond sunteți prieteni atât de apropiați și vă aveți atât de bine, e convins că îl va putea convinge să aprobe cheltuielile acestea.

Ski nu făcuse o asemenea aluzie la relația dintre Caroline și șerif, dar Dodge nu se putu abține să nu adauge și asta, din gelozie.

- Imediat ce Ski face rezervările, o să ne anunțe unde să mergem. Încearcă să găsească un hotel în apropiere de Delray. Și, Berry, îți vrea, ăăă... *partea dorsală*... înapoi în Merritt mâine, imediat ce se termină întâlnirea. I-am promis că te duc acolo. Fără discuții. Ai înțeles?

- Cât se poate de clar. Și îmi dau seama că e mai bine să stăm la hotel, dar tot trebuie să trec pe acasă mai întâi.

- De ce?

- Trebuie să îmi iau ceva de îmbrăcat.

- Dar hainele de pe tine ce au?

Și ea, și Caroline se uitară la el ca la un mare imbecil.

- O.K. Trecem, dar nu mai mult de cinci minute, zise el resemnat. De acord?

- De acord, răspunse Berry.

- Spune-mi cum să ajung acolo.

Traficul devenea din ce în ce mai aglomerat pe măsură ce se apropiau de oraș. Din câte se părea, jumătate din populația din Houston fusese plecată din oraș în weekend și acum se întorcea. Dodge ardea de nerăbdare să fumeze și se simți mult mai bine când Berry îi spuse să o ia pe următoarea ieșire de pe autostrada aproape sufocată de mașini.

Cartierul înspre care îl ghidă era bine îngrijit și emana bunăstare. Când văzu casa ei, se simți chiar și mai impresionat. El nu i-ar fi putut în veci oferi fiicei lui ceva atât de impresionant, iar ea reușise asta pe cont propriu. Desigur, Caroline găsisese, probabil, o afacere avantajoasă, dar, chiar și așa, Berry era demnă de laudă.

Se simți umilit, intimidat și nelalocul lui în vreme ce le urma pe alea care ducea spre ușa de la intrare. Simțind nevoia să se facă util, își scoase pistolul din toc și zise:

- Intru eu primul.
- Trebuie să dezactivez alarma.
- Nu uita ce i s-a întâmplat lui Davis Coldare.

Fără să mai zică nimic, Berry îi spuse codul, după care ea și Caroline rămaseră să aștepte pe verandă în timp ce el intră, dezactivă alarma și, urmându-și instinctul, trecu dintr-o cameră în alta, apăsând pe întrerupătoare și inundând cu lumină casa cu un singur etaj.

Mulțumit că nu dădu peste Starks așteptând întoarcerea lui Berry, își băgă pistolul înapoi în toc și le făcu semn că totul era în regulă.

- Simțiți-vă ca acasă.
- Berry o luă de-a lungul holului, spre dormitor.
- Cinci minute, strigă Dodge după ea.

În alte circumstanțe, i-ar fi plăcut să cerceteze casa fiicei lui. Puteai spune foarte multe despre cineva – tot felul de lucruri pe care ar fi vrut să le afle despre Berry – după obiectele din casă, după cum era amenajată și îngrijită. Însă, chiar și în acest scurt interval pe care îl petrecu acolo, deduse că, în ceea ce privea curățenia și decorațiunile, semăna mult mai mult cu Caroline decât cu el.

Tocmai voia să îi spună asta lui Caroline, când se auzi țipătul lui Berry.

capitolul 19

Pe strada din fața casei lui Berry mai multe mașini de poliție și salvare blocau accesul, celelalte mașini fiind nevoite să ocolească zona. Pajiștea din față fusese înconjurată cu bandă galbenă. Diversi trecători și oamenii de prin împrejurimi se strânseseră grupuri-grupulețe dincolo de ea, speculând asupra naturii situației de urgență ce survenise.

Ski își făcu loc prin mulțime, îi arătă legitimația polițistului în uniformă poziționat ca santinelă la intrarea

în casă și i se spuse să intre, că îl aștepta detectivul Rodney Allen de la Poliția din Houston.

Intră în holul pavat cu dale de calcar și cu un ficus înalt și robust într-un colț. În mod obișnuit, ar fi fost o încăpere foarte primitoare. Dar acum, dată fiind descoperirea trupului neînsuflețit al lui Sally Buckland în dormitorul principal, în șifonier, casa se transformase într-un „loc al crimei”, ceea ce-i distrusese cu totul aerul cald și plăcut.

Cei din echipa de prelevare a probelor și un fotograf se mișcau încoace și încolo, făcându-și treaba. Când dădu cu ochii de Ski, unul dintre bărbații cu mănuși de latex în mâini întrebă:

- Îl căutați pe detectivul Allen? Când Ski încuviință, acesta îi indică din cap o direcție. E în bucătărie.

- Voi ce faceți?

- Așteptăm ca medicul legist să termine în dormitor, pentru a intra apoi să prelevăm probe.

Ski aruncă o privire înspre holul scurt, de unde se auzea murmur de voci, apoi se duse în direcția pe care i-o indicase bărbatul și descoperi bucătăria. Dodge stătea cu spatele proptit de blatul din granit. Alături de el se afla un tip de culoare, chipeș, ras în cap și cu pectorali foarte bine definiți, genul care-și petrece mult timp la sala de forță.

Alert, cu fiecare mușchi din trupul lui bine făcut contractat, negrul părea gata de orice.

Dodge părea gata să ucidă pe cineva.

Caroline și Berry erau așezate pe o latură a mesei dreptunghiulare cu aspect rustic, ce părea că fusese salvată direct dintr-o fermă franțuzească după Primul Război Mondial. Brațul lui Caroline acoperea protector umerii lui Berry.

Așezat vizavi de ele, se afla un alt bărbat. Când Ski intră în încăpere, acesta îl privi peste umăr, după care se dădu înapoi cu scaun cu tot, se ridică și îi întinse mâna dreaptă.

Era înalt și de vârstă mijlocie, iar începutul de burtă pe care îl avea era singurul amănunt mai „domestic” în ceea ce-l privea. Avea ochii unui tip care văzuse multe

și alura dură a unui detectiv de la departamentul de criminalistică a poliției unui oraș foarte mare. Anii în care văzuse cele mai crunte fapte săvârșite de mâna omului își pusese rămpăntul de netăgăduit pe trăsăturile lui. Avea mâna puternică și uscată, cu palma dură ca o copită. Ridurile albe fine ce se vedeau la colțurile ochilor lui albaștri pătrunzători se profilau pe pielea care nu părea, în opinia lui Ski, să-și piardă vreodată bronzul.

- Rodney Allen.

- Ski Nyland.

- El este detectivul Somerville.

Tipul de culoare își înclină capul lucios în semn de salut, dar fără să spună ceva.

- Stai jos, îl îndemnă Allen.

Când Ski se așază, Berry îi prinse privirea doar o clipă înainte să-și coboare ochii. El îi spusese detectivului:

- Mulțumesc că m-ați invitat să particip.

- Ai fost pe urmele lui înaintea noastră. Asta dacă, într-adevăr, cel care a omorât-o pe doamna Buckland e unul și același cu cel care l-a împușcat pe puștiul din Merritt ieri-noapte.

- Cu siguranță Oren Starks este o persoană care ar trebui să vă stârnească interesul.

- Să stârnească interesul pe naiba, mormăi Dodge. Este un nemernic de ucigaș de femei și de copii.

Îl sunase pe Ski imediat după ce anunțase la 911 descoperirea îngrozitoare din șifonierul lui Berry. Se așteptase ca un judecător să semneze un mandat de percheziție pentru casa lui Sally Buckland, care se afla în partea opusă a orașului Houston față de locuința lui Berry. În ciuda girofarurilor pornite și a vitezei nebunești cu care condusesese, tot îi luase mai bine de jumătate de oră să ajungă aici.

În timpul acesta, sosiseră la fața locului Allen și Somerville, să cerceteze aparenta asasinare a lui Sally Buckland. În timpul interogatoriilor preliminare, Dodge îi pusese la curent cu ancheta lui Ski din Merritt. Allen nu îl invitasese aici numai din simplă curtoazie. Detectivul era interesat de orice informație pe care o putea avea Ski despre suspect.

Ski știa să fie concis. Trecu rapid în revistă atacul de la casa de pe lac de vineri noaptea.

- Oricum, având în vedere ce a făcut, urma să fie arestat. Însă, după ce s-a întâmplat noaptea trecută, totul va fi mult, mult mai grav.

- Puștiul, spuse Allen repezit.

- Davis Coldare a fost împușcat letal la un motel. Oren Starks a fost identificat de un martor ocular. A fugit de la locul faptei, apoi și-a abandonat mașina la câțiva kilometri depărtare și s-a deplasat pe jos până la un magazin Walmart. L-am văzut pe camerele de supraveghere.

Le spuse despre pantofii pe care îi cumpărase și motivul pentru care o făcuse.

- La ce oră s-a aflat în magazin? Întrebă Allen.

Ski îi comunică ora.

- Dar de acolo parcă a intrat în pământ. Pare să fi fost pur și simplu luat pe sus din parcare a aceea, așa că bănuiesc că l-a luat cineva cu mașina și l-a dus înapoi la Houston - posibil doamna Buckland.

- Ce te face să crezi asta?

- Faptul că i-a folosit mobilul să o sune pe doamna Malone în după-amiaza aceasta, în jurul orei patru. Telefonul a fost localizat lângă Minute Maid Park. Au fost trimiși acolo câțiva agenți din zonă. Dar Starks a știut când să închidă telefonul, meciul de baseball tocmai se terminase, ceea ce a dus la revărsarea unui număr impresionant de oameni pe străzi și la un trafic foarte aglomerat, și nici nu știm ce mașină conduce. E posibil să fie mașina lui Sally Buckland sau nu. Am pierdut și urma asta, din păcate. Făcu o pauză ca să-și recapete suflul. Cam asta este situația în momentul de față.

- Ei bine, nu Sally Buckland a fost persoana care l-a luat de la Walmart și l-a dus cu mașina înapoi la Houston, pentru că pe la trei, trei și ceva în dimineața asta era deja moartă de mult. Din câte își poate da seama medicul legist în momentul acesta, este moartă de cel puțin douăzeci și patru de ore, probabil chiar mai mult.

Mintea lui Ski derulă filmul evenimentelor înapoi cu viteza unei înregistrări pe casetă video.

- Am vorbit cu ea la telefon ieri după-amiază.

- Și eu la fel, spuse Dodge.

- Atunci, a fost probabil ucisă la scurt timp după ce a avut conversațiile acestea, spuse Allen. Poate că autopsia va restrânge intervalul de timp în care a survenit moartea, dar tipul care e acum acolo e foarte priceput, lucrează în medicină legală alături de poliție de ani buni și a văzut o mulțime de cadavre. Estimarea lui este că femeia a murit la un moment dat în cursul după-amiezii de ieri.

Dodge înjură printre dinți.

- Când am discutat, mi s-a părut nervoasă, iritată și i-a luat tot timpul apărarea lui Starks. Am crezut că îl susține în felul acesta pentru că lucrau împreună. Acum îmi dau seama că era speriată. Se uită spre Ski, care îl privea. Starks era cu ea când am sunat-o eu.

Berry se chirci și mai tare și își strânse brațele în jurul corpului.

- Asta este presupunerea ta, spuse detectivul din Houston.

- Cred că are dreptate, interveni Ski. Și în discuția pe care am avut-o eu cu ea mi s-a părut ceva ciudat. Nu mi-am putut da seama exact despre ce era vorba, dar acum mi se pare mai clar. Fie Sally Buckland era forțată cumva, fie spunea exact ce știa că voia Starks să audă. Încerca să își salveze viața.

- A fost împușcată în tâmpla stângă, spuse detectivul din Houston. Practic, cu pistolul lipit de cap. Dar nu aici. A fost ucisă în alt loc, și apoi cadavrul a fost adus aici.

- Cum de-a reușit să îl bage aici fără să declanșeze alarma casei?

- Tocmai la ideea asta ajunseserăm când ai venit tu, zise Allen.

Cu toții se întoarseră spre Berry. Cu voce slabă, aceasta spuse:

- Oren avea obiceiul să mă aștepte aici când mă întorceam de la serviciu sau după o seară în oraș. Eu intram

și dezactivam alarma. Iar el se afla întotdeauna... în apropiere. Parcă gravitând în jurul meu. E posibil să fi văzut numerele și ordinea lor. M-am tot ținut să schimb codul, dar apoi m-am mutat la Merritt și mi s-a părut că nu mai are sens.

- Și-a asumat riscul de a fi descoperit în timp ce transporta cadavrul aici, sublinie Ski.

- Da, dar a considerat că merită acest risc, zise Berry. A vrut să fiu eu cea care o găsește pe Sally. Un alt mod de a mă pedepsi.

După un scurt moment de liniște, Allen spuse:

- Indiciile de la locul crimei ne vor mai da niște direcții de acțiune, dar mai întâi trebuie să-l găsim.

- L-am găsit, spuse Somerville, a cărui voce de bas se potrivea perfect cu trupul său musculos. Își ridică mobilul. Tocmai am primit un mesaj. Agenții aflați acasă la Sally Buckland au găsit sânge în patul ei. Foarte mult. Perna era leoarcă. Și au mai găsit și niște urme de lichid ce seamănă cu sperma pe cearșafuri. Ceea ce se potrivește cu ce a văzut medicul legist pe rămășițe, adică pe și în jurul...

- Mulțumesc, domnule detectiv, spuse Allen, întrerupând relatarea îngrozitoare a subordonatului său.

Caroline King auzise însă îndeajuns cât să pălească îngrozitor. Berry își apăsă orbitele ochilor cu degetele. Dodge spuse ceva printre dinți, apoi cu voce tare zise că trebuia să fumeze și ieși pe ușa din spate.

Uitându-se la capul plecat al lui Berry, Ski se gândi la ce le spusese Somerville și legă asta de fotografiile care îi fuseseră făcute lui Berry în dormitorul ei și la plajă, la cât de frumoasă și de neafectată de nimic părea, la cât de inconștientă și de lipsită de apărare era cu adevărat. Se forță să își păstreze detașarea profesionistului, dar i se părea imposibil. Voia cu ardoare să îl găsească pe Oren Starks și să-i facă rău. Să-l nenorocească.

- Domnule detectiv Allen, când primiți raportul balistic privind glonțul cu care a fost ucisă doamna Buckland, aș vrea să îl compar cu cel cu care a fost omorât Davis Coldare, zise Ski.

- Îl vei avea imediat ce îl primesc și eu.

- Nu uitați să îi spuneți despre mesaj, zise Berry.

Ski se uită la ea, apoi la Allen.

- Mesaj?

- Trupul era băgat într-o husă de haine. Una dintr-aea în care păstrează nevastă-mea hainele de iarnă. Cu umezaș interior, cu un cârlig mare în vârf.

Ski încuviință din cap.

- Pe partea din exterior se găsea un mesaj scris cu sânge - cel mai probabil, cu sângele doamnei Buckland.

- Care spunea ce anume?

Ski îi adresase întrebarea detectivului Allen, dar Berry fu cea care îi răspunse cu voce sumbră:

- „Sally trebuie să-ți mulțumească ție.“

La puțin timp după ce trupul lui Sally Buckland fu scos din casă pentru a fi dus la morgă, și echipa de specialiști intră în dormitorul lui Berry să-și înceapă vânătoarea de probe, Somerville se scuză ca să dea un telefon și, când se întoarse în bucătărie, îi informă că mașina lui Sally Buckland fusese găsită într-o mare parcare supraetajată din districtul medical din Houston.

- Biletul de intrare era în torpedo, inscripționat cu ora șapte și șaptesprezece minute ieri-seară.

- La câteva ore după ce am vorbit eu cu ea, spuse Ski.

- Camerele de securitate au înregistrat imagini cu bărbatul acesta...

Somerville întinse mobilul pentru ca Ski să vadă cadrul ce fusese transformat în fotografie și trimis detectivului. Imaginea era plină de purici gri și destul de în ceață, dar nu exista nici o îndoială că bărbatul de la volan era Oren Starks.

- El este.

Somerville îi întinse telefonul și lui Berry, ca să-i confirme și ea identitatea. Ea își mușcă buzele și încuviință din cap.

- Poza a fost făcută când a intrat în parcare, continuă Somerville. Dar imaginea lui Starks nu a mai apărut pe nici una dintre camerele aflate în clădirile din complex.

- Își lăsase o altă mașină parcată în apropiere, spuse Ski.

- Foarte posibil, Toyota abandonată.

Somerville spuse:

- Patrula care a descoperit mașina a transmis că sunt urme de sânge pe scaunul șoferului și în portbagaj. Din câte se pare, Starks a ucis-o pe doamna Buckland acasă la ea, a adus-o aici cu mașina ei, apoi a dus mașina în parcare aia și a abandonat-o acolo, unde putea rămâne fără probleme o vreme fără a trezi suspiciuni. Pacienții și membrii familiilor acestora rămân uneori și câteva zile în centrele de tratament de acolo.

- Starks a făcut schimbul în parcare și a ieșit cu cealaltă mașină, zise Allen.

- La ieșire nu se fac fotografii, adăugă partenerul lui. Ceea ce e mare păcat.

Allen observă încruntătura lui Ski.

- Ce este, ajutor de șerif Nyland? Nu îți place scenariul ăsta?

- Ba da. În afară de faptul că asta ar însemna că Starks a lăsat o mașină în parcare din districtul medical, a mers pe jos până acasă la Sally Buckland, a omorât-o și a luat mașina ei. Corect?

- Presupun.

- Bine. De la districtul medical până acasă la ea e o distanță de... cât? Cel puțin trei kilometri?

Somerville ridică din umeri.

- Treizeci de minute de mers pe jos.

- Pentru tine și pentru mine, spuse Ski. Dar nu pentru un om cu un picior rănit.

- Mi-a spus că i s-a învinetit și s-a umflat, spuse Berry.

- Un om schiopătând nu ar fi fost o imagine inedită în zona aia, spuse Somerville. Sunt o grămadă de clinici de dezalcoolizare, de recuperare. De chirurgie minoră. Oameni cu atele, cu cârje, în cărucioare cu roțile. Un tip care schiopăta nu ar fi atras atenția.

- Da, cred că da, spuse Ski cu îndoială în glas. Dar tot mi se pare foarte mult de mers pe jos pentru un om cu un picior distrus. Adăugă faptul că Starks mersese

aproape doi kilometri de la Toyota abandonată până la magazinul Walmart din Merritt. O parte din drum a fost parcurs pe teren accidentat și pe întuneric. Dacă tu ai dreptate, a făcut asta *după* ce a parcurs drumul până acasă la Sally Buckland. Și nu numai asta. De ce a făcut schimbul între mașini? De ce să folosească mașina doamnei Buckland ca să o care aici? De ce nu Toyota?

- Nu voia ca Toyota să fie văzută de vreunul dintre vecinii ei, care ar fi putut-o identifica mai târziu, spuse Somerville.

Explicația detectivului șchiopăta și ea, dar stătea totuși în picioare, iar Ski nu avea una mai bună.

- Care-i treaba cu Toyota aia? întrebă Allen.

- I-am dat de urmă, zise Ski. Plăcuța de înmatriculare aparține unui Taurus albastru din 2001 din Conway, Arkansas. Un agent de-al nostru a vorbit cu proprietarul. A fost de curând în Houston, și i s-a furat plăcuța pe când era aici, dar nu e sigur unde sau când a avut loc furtul.

- Starks își pregătea terenul.

- Din câte se pare. Dar nu a fost prea înțelept din partea lui să se întoarcă la Merritt azi-noapte, după ce a ucis-o pe Sally Buckland, spuse Ski. Trebuia să știe că fiecare ofițer din zona de est a Texasului era în căutarea lui, cu un mandat de arestare pentru atacul de la casa de pe lac. Cu toate astea, după ce a adus cadavrul domnișoarei Buckland și l-a îndesat în dulapul acesta, ceea ce mi se pare o altă chestie nesăbuită, s-a întors în Merritt și s-a ascuns într-un motel amărât. De ce mama dracului să facă toate astea? Clătină din cap plin de frustrare. Pentru mine nu are nici un sens.

- Avea niște treburi neterminate în Merritt, spuse Berry încet. Adică are niște treburi neterminate, ca să fiu mai precisă. Eu sunt încă în viață.

Caroline o strânse și mai tare în brațe.

- Crezi că am terminat pentru moment, domnule detectiv?

Mai lămuriră câteva detalii cu Allen și cu Somerville. În vreme ce se strânseră cu toții la ușă să stabilească modul

în care puteau lua legătura unii cu alții, Ski văzu că Berry se uita țintă la holul ce ducea spre dormitor. Când reveni cu privirea la loc, în ochi îi sclipeau lacrimi. Trebuia să mai treacă mult timp până când avea să poată intra în camera aceea și să deschidă ușa de la șifonier fără să-și amintească descoperirea îngrozitoare pe care o făcuse – asta în cazul în care avea să se întâmple vreodată. Oren Starks îi contaminase și propriul ei cămin.

Când Caroline și Berry trecură dincolo de ușa de la intrare, detectivul Allen îl reținu pe Ski.

– Te rog, poți să rămâi o secundă, domnule agent?

– Sigur.

– Cine e tipul ăla?

Allen îi făcu semn cu capul prin ușa deschisă spre Dodge, care stătea exact în mijlocul perimetrului împrejmuit cu bandă galbenă, fumând și vorbind cu un polițist în uniformă de la Poliția din Houston.

– E detectiv particular, lucrează pentru doamna King, răspunse Ski.

– Ar trebui s-o șteargă de aici.

– Are licență de practică și permis de portarmă.

– Așa mi-a spus și el.

– Atunci, care e problema?

Detectivul ridică din umeri.

– Nu știu. E vreo problemă?

– Nu. E absolut în regulă. A fost polițist aici în Houston. Când ai intrat tu în poliție?

– În optzeci și șase.

– De-aia l-ai ratat. El a ieșit în șaptezeci și nouă.

– A avut un motiv special pentru care a făcut asta?

Ski aruncă o privire dincolo de Allen și îl văzu pe Somerville proptit de peretele de la intrare, concentrat asupra telefonului mobil.

– L-ai pus pe omul tău de acolo să verifice?

– Da, exact.

Allen zâmbi, dar fără veselie.

– Dodge a avut niște probleme de insubordonare, dar nu a fost concediat. A plecat pentru că așa a vrut el.

- Bun. O secție de poliție nu are nevoie de un om de genul acesta.

Ski îl privi drept în ochi și spuse cu glas ferm și tăios:

- Ai dreptate. Are nevoie de o mie. Lăasă replica să-și facă efectul, apoi adăugă: Te rog să mă scuzi, trebuie să plec.

Până să ajungă lângă Caroline și Berry, Dodge se îndrepta și el înspre ele. După expresia de pe chipul lui, Ski își dădu seama că făcuse rost de informații noi.

- Ce e?

Dodge aruncă o privire îngrijorată spre femei.

- Nu încerca să ne cruți pe motiv că suntem niște femei slabe de înger, Dodge, zise Caroline. Ce ai aflat?

El mai trase un ultim fum din țigară și o aruncă.

- Ofițerul acela a fost unul dintre primii care a răspuns. Un tip foarte vorbăreț. Se uită la Berry și puse o întrebare ce păru a nu avea legătură cu nimic. Sally Buckland avea vreun prieten?

- Nu, din câte știam eu. Nu un alt bărbat a fost motivul pentru care l-a respins pe Oren. De ce?

- Pentru că polițistul acela mi-a spus că era complet dezbrăcată, singurul obiect care s-a găsit asupra ei fiind o bijuterie. O brățară subțire de argint.

Berry pâli brusc.

- Cu o mică amuletă în formă de inimă.

Dodge o privi intens, apoi se uită la Ski, care răspunse întrebării lui mute.

- Starks i-a dat lui Berry o asemenea brățară.

Nu spuse mai mult de atât. Nici nu era nevoie. Cu toții înțelegeau semnificația brățării. Oren Starks făcuse o fixație pentru două femei, cărora le dăduse bijuterii identice. Ambele îl respinseseră.

Una era moartă.

- Apropo, Berry, tu ai simțit ceva, spuse Dodge. Te temeai pentru ea. Îmi pare rău că am interpretat aiurea toată povestea.

- Același lucru e valabil și în cazul meu, spuse Ski.

- Nici unul dintre voi nu ar fi putut să o salveze, spuse ea cu tristețe. Murise cu mult înainte ca Oren să-și folosească telefonul ca să mă sune pe mine.

Înainte să mai poată fi spus ceva, interveni Caroline:

- Berry trebuie să se culce. La ce hotel ne-ai făcut rezervări, Ski?

- Un hotel Sheraton, la doar câțiva kilometri depărtare de Delray. Un hotel foarte aglomerat. Am vrut să te afli undeva unde sunt mulțimi de oameni.

Caroline își petrecu un braț în jurul taliei lui Berry și o conduse spre mașină. Bărbații le urmară.

- O iau eu înainte, dar nu te dezlipi de mine, îi spuse Ski lui Dodge, care avea să conducă automobilul lui Caroline.

- Pune-ți girofarul pe mașină. Asta te va face ușor de urmărit.

- Nu vreau să fiu urmărit.

Ski făcu un gest scurt din bărbie. Dodge privi și el în direcția aceea și văzu la ce se uita Ski: duba unei televiziuni de știri care încerca să își facă loc printre vehiculele serviciilor de urgență.

capitolul 20

Caroline nu se așteptase ca Ski să le însoțească la hotel, dar se bucură că o făcu. Era atât de istovită, că abia putea să-și pună pașii unul înaintea altuia. Berry părea gata să cadă din picioare. Grație autorității lui Ski, reuși să reducă la minimum procesul enervant de înregistrare la recepție. Imediat ce îi spuse directorului cine era, omul îi conduse personal în camerele lor, unde îl asigură pe Ski că Berry avea să fie în siguranță.

- Sunt înregistrate sub titulatura „invitați speciali”, domnule agent Nyland. Fără nici un nume.

- Dacă dă cineva de urma ei aici, inclusiv media, mai ales media, voi ști de unde a venit pontul.

Mesajul era subtil, dar eficient.

Bărbatul se înclină în fața lor și deveni chiar și mai dornic să îi facă pe plac. Umplu frapierele din fiecare dintre camerele de legătură și reajustă termostatele la temperatura ce le convenea musafirelor. Observând pachetul de țigări din buzunarul de la piept al lui Dodge, spuse ușor jenat:

- Acestea sunt camere de nefumători.

Dodge îl măsoară cu o privire ucigătoare și își scoase în mod deliberat jacheta, ca bărbatul să poată vedea că era înarmat. Imediat, directorul le ură noapte bună și se strecură rapid afară.

Berry aproape că sări în sus când îi sună mobilul. Cu toții săriră, de fapt, să vadă ce scria pe ecran.

- Nu este el, zise ea, lăsându-și umerii în jos ca și când s-ar fi prăbușit în sine. Dar trebuie să vorbesc. Mă scuzați.

Intră în baie ca să poată vorbi în tihnă. Caroline observă privirea crâncenă pe care Ski o aruncă înspre ușa închisă a băii preț de câteva clipe. Cu fiecare oră ce trecea de când Berry aflate de moartea lui Davis Coldare, Caroline o urmărise devenind din ce în ce mai retrasă în ea. Pe drumul înspre Houston, fusese neobișnuit de tăcută și de reținută.

Caroline presupunea că starea atipică a fiicei ei era cauzată de seria de evenimente traumatice prin care trecuse. Dar se întrebă dacă nu cumva era mai mult de atât. Berry avea dreptul la intimitate, dar reținerea sentimentelor negative pentru prea mult timp avea adesea efecte foarte urâte. Caroline se întrebă cât să aștepte înainte să îi ceară lui Berry să aibă încredere în ea și să-i spună ce o supăra.

Ski și Dodge examinează toate încuietorile, să se asigure că erau în regulă, apoi ieșiră pe balcon, aparent ca să verifice nivelul de securitate al camerelor de legătură, dar Caroline îi putu auzi vorbind în șoaptă. Când se în-apoiară, ea îi aștepta cu mâinile în șolduri, întrebându-i din priviri ce naiba șușotiseră alături.

- Spuneți-mi. Nici eu și nici Berry nu vrem să fim menajate.

- Ce înseamnă asta?

- Știi bine ce înseamnă asta, Dodge, spuse ea enervată. Ce se petrece?

- Media a aflat despre întreaga poveste, zise Ski.

Caroline scoase un icnet.

- Ale dracului jivine însetate de sânge, bombăni Dodge.

- După cum spuneau oamenii mei, uciderea lui Sally Buckland a fost un titlu de primă pagină, zise Ski. Li s-a promis telespectatorilor că vor primi povestea completă la știrile de la ora zece. Au arătat imagini din exterior cu casa lui Berry. Duba echipei de cercetare de la locul crimei. Allen și Somerville cu niște expresii impenetrabile pe chip, părăsind scena. Am reușit să o scoatem pe Berry de acolo la timp. Reporterul de la fața locului a spus că ea...

- Nu a putut fi găsită pentru a face comentarii. Berry deschise ușa de la baie și păși afară, după care își aruncă mobilul pe pat. Ceea ce, desigur, face să sune totul ca și cum aş avea ceva de ascuns. Nimeni nu mi-a cerut să comentez, nu că aş fi dorit să comentez, dar cu siguranță expresia asta are o conotație negativă, nu?

- Cum ai aflat despre asta? întrebă Ski.

Ea îi făcu semn spre telefonul mobil, se așeză pe marginea patului dublu, puse coatele pe genunchi și își cuprinse fața în mâini.

- Dumnezeu, coșmarul acesta nu mai ia sfârșit?

Ski așteptă câteva clipe, apoi spuse:

- Toată lumea știe despre tine că ești fiica mogulilor imobiliari, închei citatul, Caroline King și răposatul Jim Malone, ceea ce îți conferă un soi de statut de celebritate din cauza numelor lor atât de cunoscute. Și s-a făcut legătura și cu atacul de la casa de pe lac.

- Se vorbește că a fost din pricina unui triumfi amoros, spuse ea fără să ridice capul.

- Simple speculații.

Dodge șuieră o înjurătură. Caroline se așeză pe celălalt pat dublu. Ar fi vrut să se ducă la Berry, dar se strădui să se abțină.

- Ceea ce mi se pare cel mai de rahat acum - iartă-mă, Caroline - este faptul că tocmai acest aspect de triumphi amoros este cel pe care se bate moneda, zise Ski.

Berry ridică privirea și spuse supărată:

- Nu a fost vorba despre nici un triumphi amoros.

- Eu știu asta, Berry, răspunse el pe un ton cel-l imita pe al ei. Ideea este că s-a trecut peste uciderea lui Davis Coldare ca peste o nimica toată. Ca și cum ar fi un simplu amănunt al întregii povești. Toată media se concentrează asupra rolului pe care Sally Buckland l-ar fi putut avea în triumphiul ăsta, în timp ce aspectul esențial aici este că Oren Starks e un ucigaș cu sânge-rece aflat în continuare în libertate.

Berry se cutremură.

- Tocmai chestiile picante, poveștile de genul acesta, sunt cele care îi fac pe privitori să stea cu ochii pe televizoare până la ora zece. Sexul și scandalurile sunt cele care îi atrag. Sau îi resping.

Își lăsa capul pe spate și cu ambele mâini își dădu părul pe după urechi. Caroline văzu urmele lacrimilor ce i se uscaseră pe obraji.

- Era firesc ca șeful de la Delray să fie interesat de implicarea mea în toată povestea.

Caroline aruncă o privire spre mobil.

- Cu el vorbeai?

Berry încuviință.

- Zilele mele la Delray s-au sfârșit.

- Poftim?!

Caroline sări în picioare.

- Te-a concediat?

- Nu vorbi prostii, mamă, răspunse Berry cu un râs amar. Dacă m-ar fi concediat din pricina asta, aș fi avut motiv să îi dau în judecată, iar ei știu asta. Însă - și aici este vorba despre un mare însă - Delray a zis că firma lui se preocupă cu multă seriozitate de sănătatea mentală a fiecărui angajat. Având în vedere succesiunea de traume prin care am trecut în ultima vreme, nu cumva ar fi în interesul meu personal și, prin extensie, și în interesul companiei să îmi iau un concediu prelungit pentru refacere? Când l-am asigurat că sănătatea mea mintală

va fi cât se poate de în regulă imediat ce Oren va ajunge pe mâinile poliției, el a insistat să îmi dau timp suficient să îmi revin de pe urma acestor evenimente groaznice. Cu alte cuvinte, el și toți ceilalți de la Delray vor să mă car.

- Dar prezentarea ta de mâine?

- Oh, da, era să uit. În ceea ce privește implicarea mea ulterioară în campania aceea, clientului nici nu i-ar trece prin cap să devină o sursă suplimentară de stres pentru mine în această perioadă dificilă. Prin urmare, au fost de acord să aștepte până când Ben se înzdrăveneste, astfel încât să poată prezenta el campania propusă și să-și asume responsabilitatea deplină pentru implementarea ei.

Caroline clocotea de indignare.

- Stai puțin. Adică vrei să spui că... Să înțeleg din asta că, din cauza evenimentelor recente, tu ești considerată *incapabilă* psihic să te ocupi de proiect, dar Ben Lofland este apt?

- Da, așa s-ar părea. Și așa, în caz că ar fi vreo îndoială asupra tăriei și rezistenței emoționale/fizice a lui Ben, Amanda, într-o conversație telefonică lungă și lămuritoare, l-a asigurat în după-amiaza aceasta pe șeful nostru că Ben este gata să preia conducerea proiectului și să-l ducă mai departe pe culmile gloriei. Mă gândesc că nu a oprit-o nimic să mă descrie în fața omului drept o femeie ușoară care suferă acum consecințele bine meritate ale propriului act de trădare.

- Ce nemernică!

- Da, și-a scos gheruțele, bineînțeles. Berry râse din nou sec, fără pic de veselie. Mă nelămurește ceva. Dacă Oren m-ar fi împușcat pe mine în loc de Ben, oare aş fi fost considerată o eroină? Sau aş fi în continuare privită ca o nenorocită de spărgătoare de căsnicii care și-a primit meritata pedeapsă divină? E un subiect bun de dezbateră, nu credeți?

- Ceea ce cred eu, spuse Dodge, e că șefii tăi sunt niște ticăloși și niște lași. O să-ți fie mult mai bine dacă nu le mai calci pragul firmei și nu mai ai de-a face cu ei niciodată.

- Sunt de acord cu tine și sunt sigură că aceasta este reacția la care Delray însuși se așteaptă și pe care de fapt o preconiza, spuse Berry. Preocuparea pentru bunăstarea mea, pe care șeful mi-a tot repetat-o cu atâta convingere și atâtea argumente, era plasa lui de siguranță. De fapt, vrea să plec eu singură. Are nevoie să iau eu decizia asta, ca să se spele pe mâini, să nu-l poată acuza nimeni de nimic. Pentru moment, nu i-am dat nici un răspuns. Lasă-l să se frământa câteva săptămâni din pricina asta. Dar știu deja care va fi decizia mea finală.

- Dacă e să mă întrebi pe mine, spuse Ski, ești prea bună pentru ei.

Ea se uită în sus spre el cu ochii în lacrimi și spuse cu glas răgușit:

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

Câteva secunde părură să uite că Dodge și Caroline erau încă în cameră, apoi Ski se forță să revină la realitate. Îl aștepta datoria.

- Ar trebui s-o șterg.

- În camera mea de alături e un pat în plus, spuse Dodge. Ești bine-venit să rămâi.

Ski îi mulțumi, dar refuză oferta.

- De cazul uciderii lui Sally Buckland se ocupă detectivii din Houston. Eu trebuie să mă ocup de Davis Coldare.

- Ultimul indiciu pe care îl avem despre Starks e că se afla aici, în Houston.

- Da, Dodge, dar nu mă pot opri să mă gândesc la...

- La ce?

Ski se frecă la ceafă cu o mână.

- Oren a vrut să ne dea cu tifla mie și tuturor celor care îl caută. De asta s-a întors și a sunat-o de aici pe Berry astăzi. Știa că aveam să ne repezim încoace, încercând să îi dăm de urmă. A vrut să creeze confuzie și să ne facă să părem incapabili. Zâmbi strâmb. Și a reușit.

- *Spinning Wheel*.

Toți se uitară la Berry, care șoptise cuvintele.

- Sânge, sudoare și lacrimi, spuse ea. *Spinning Wheel*. Asta era melodia pe care o fredona în timpul conversației noastre telefonice.

- Fir-ar să fie, ai dreptate, spuse Ski.

- Ce ziceți, nu-i drăguț puștiul? spuse Dodge. Apoi, fără nici un pic de umor sau de sarcasm, rosti scurt: Trebuie să îl ucid pe nemernicul ăsta. Chiar trebuie.

- A violat-o pe Sally, nu-i așa? întrebă Berry, adresându-i-se lui Ski.

- Nu știu dacă a avut loc un contact sexual, spuse el evaziv. Poate că doar... Nu-și duse fraza la bun sfârșit, fapt pentru care Caroline îi fu recunoscătoare. Nu voi ști până nu primesc raportul medico-legal de la detectivul Allen.

Gândul la nenorocirile pe care tânăra femeie le avu- sese, cel mai probabil, de îndurat îi făcu pe toți să tacă o vreme. Apoi Caroline i se adresă lui Ski:

- Aveai o teorie despre motivele pentru care a sunat-o pe Berry.

- Da. Mă îngrijorează faptul că este posibil să mai fi avut un atu în mână atunci când ne-a făcut să plecăm din Merritt.

- Cum ar fi? întrebă Dodge.

- Nu știu. De asta trebuie să mă întorc. Se uită în jos la Berry. Bănuiesc că tu o să vii dimineață? Nu sunt așteptată în altă parte.

- Bine. Eu o să-i las pe paznici în continuare la casa de la lac. Dar o să fac astfel încât să se știe că i-am retras. Vor fi în continuare acolo când te întorci. Numai că nu vor fi la vedere.

- Adică o să îi întinzi o capcană? întrebă Dodge.

- Oren nu va cădea în ea, spuse Berry.

- Nici eu nu cred că o va face, zise Ski, dar nu strică să păstrez niște oameni acolo, așa, pentru orice eventualitate. Insistă încă o dată ca Dodge să aibă grijă și să fie cu ochii în patru, apoi se uită la Berry și o întrebă: Te simți bine?

Întrebarea fu rostită pe un ton jos, iar inflexiunile din voce aveau o tentă personală, de data asta făcând cu adevărat abstracție de Caroline și de Dodge. Berry

încuviință din cap, dar cu o mișcare aproape imperceptibilă. Se uitară unul în ochii celuilalt pentru o clipă ce păru fără sfârșit, apoi, fără să mai spună absolut nimic, Ski porni cu pași mari spre ușă și ieși.

În momentul în care ușa se închise în urma lui, Berry sări în sus și străbătu încăperea în viteză. Dar la ușă se opri. Caroline văzu cum și acea ultimă fărâmbă de energie o părăsea. Se sprijini de ușă, își lipi fruntea de ea și rămase așa câteva secunde înainte să încuie și să pună și lanțul.

Când se întoarse, se duse drept spre baie, spunând:

- Mă duc să zac în cadă un timp.

Nu ieși de acolo aproape o oră. Când în sfârșit o făcu, era înfășurată într-un prosop și avea un altul pe cap, în care își prinsese părul. Ochii îi erau roșii.

- Ai plâns, spuse Caroline.

- Am încercat să mă eliberez cumva. Își smulse de pe cap turbanul făcut din prosop și își scutură părul ud. Dar nu știu de ce aş plânge eu. Nu atunci când mă gândesc la ultimele ore din viața lui Sally. Ea, Davis Col-dare, acestea sunt victimele reale, nu eu.

Își desfăcu fermoarul valizei și scoase de acolo un maiou și niște pantaloni scurți.

- Am așteptat să comand cina la room-service, zise Caroline.

- Ar fi trebuit s-o faci deja. Mie nu mi-e foame. Unde e Dodge?

- În camera lui. S-a gândit că noi două avem nevoie de ceva timp singure.

Berry își desprinse prosopul din jurul trupului și își puse pe ea maioul și pantalonii scurți.

- Vreun semn de la Ski?

- Da, l-a sunat pe Dodge cam acum un sfert de oră. Nu avea nimic special de transmis. Voia doar să se asigure că ești bine. Nu mi s-a părut deloc fericit că a trebuit să plece.

- Nu ar fi trebuit să se întoarcă la Merritt înainte să doarmă puțin. Arăta complet epuizat. L-ai văzut ochii?

- Da, nu și-i poate lua de la tine.

Berry întoarse capul și se uită la Caroline, care adăugă încet:

- Am observat și eu *asta*.

Berry se întinse pe pat, își puse două perne sub cap și mai luă una în brațe. Începu să tragă nervos de un colț al feței de pernă.

- Nu ar avea cum să meargă ceva între mine și el.

- De ce spui asta?

- Dintr-o mie de motive diferite.

- Spune-mi câteva.

- Ca să le poți demonta tu?

- Unul câte unul.

Ea se uită peste spațiul îngust ce le separa.

- Ți place ideea ca eu și el să devenim un „noi“?

- Doar dacă îți place ție, Berry. Dar ai avea binecuvântarea mea.

- Nu îți face prea multe speranțe. Suntem complet diferiți.

- Aăă, da. El e bărbat, tu ești femeie.

Berry zâmbi.

- Știi ce vreau să spun. Vrem lucruri diferite.

- Dar unul pe celălalt vă vreți?

Berry îi mai aruncă încă o privire pătrunzătoare, și Caroline începu să râdă.

- Nu te obosi să-mi răspunzi. Tocmai ai făcut-o. Și, oricum, asta este cât se poate de clar de fiecare dată când sunteți unul alături de celălalt. Îi zâmbi lui Berry cu multă afecțiune. Se prea poate ca tu și Ski să vreți lucruri diferite, se prea poate să fiți tipuri diferite, dar asta are foarte puțin de-a face cu atracția dintre voi. Să știi că și el încearcă din răputeri, la fel ca tine, să se opună, dar este evident că te place.

Berry își întoarse capul și privi spre tavan. O lacrimă îi izvorî din colțul ochiului și i se prelinse până la rădăcina părului ud.

- Nu o va face.

- La ce te referi?

- Nu acum, mamă, bine?

Caroline ezită, apoi răspunse:

- Bine.

O invitase pe Berry să îi spună ce simțea, dar, dacă ea nu era pregătită să o facă, ar fi putut la fel de bine să încerce să se odihnească. Își puse valiza pe pat și o desfăcu, apoi căută înăuntru și scoase cămașa de noapte pe care o înghesuisese înăuntru când plecaseră în grabă din casa de la lac. Ceea ce îi părea că se întâmplase de o veșnicie, în nici un caz în urmă cu doar câteva ore.

În cele câteva minute avute la dispoziție înainte de plecare, Berry își verificase conținutul portofoliului, ca să se asigure că pusese toate cele necesare pentru prezentarea care nu urma să mai aibă loc.

Dodge îi așteptase lângă mașină, pufăind țigară de la țigară, fără să știe că de la fereastra dormitorului ei îl privea Caroline întrebându-se de ce chipul lui, în ciuda cinismului evident și a semnelor abuzului de țigări și de altele de care avusese fără îndoială parte din plin, era singurul chip din lume ce îi putea face în continuare inima să-i tresalte. Cei treizeci de ani care trecuseră nu diminuaseră deloc efectul devastator pe care îl avea asupra ei.

Era în măsură să-i povestească lui Berry despre atracție, căci ea știa bine ce însemna senzația aceea feroce. Nici măcar atunci când nu avea nici un sens, deși era cel mai rău lucru din lume pe care l-ar fi putut face, nu se putea împiedica să simtă asta.

- Eu am crezut mereu că a fost Roger Campton.

Caroline, pierdută în reveria ei, nu prinse imediat înțelesul vorbelor lui Berry. Când o făcu, îngheță pur și simplu. Apoi, încet, își reveni și își strânse cămașa de noapte la piept ca pe o armură.

- Am crezut că tatăl meu natural a fost Roger Campton.

Caroline, rămasă pur și simplu fără glas din cauza surprizei, nu spuse nimic.

- Eram la școală, în gimnaziu, continuă Berry. În clasa a opta, ca să fiu mai precisă. Roger Campton a murit în accidentul acela de avion din Mexic. O fată de la școală mi-a spus că i-a povestit mama ei că tu fuseși logodită cu el înainte să te măriți cu tata. Și m-a întrebat

dacă ești tristă că a murit. Eu nu auzisem niciodată de Roger Campton. Nici tu, nici tata nu rostiserăți vreodată numele acesta de față cu mine. I-am spus fetei că se înșela. Dar ea a insistat că mama ei nu mințea. De ce ar fi inventat așa ceva? Așa că, a doua zi dimineață, am luat ziarul tatei și am citit despre prăbușirea avionului respectiv. Era o întreagă poveste despre Roger Campton, despre cum crescuse în Houston și începuse să lucreze la compania tatălui său după ce absolvise facultatea de afaceri de la o universitate prestigioasă. O familie bogată și influentă. Foarte vizibilă pe plan social. Din fotografie se vedea că era un tip foarte chipeș. Și, pentru că la momentul când a murit nu era căsătorit, mi-am țesut în minte o poveste romantică. Mi-am imaginat că i-ai frânt inima când l-ai ales pe tata în locul lui, și de-asta a rămas celibatar. Dar m-am gândit că tu, așa cu capul pe umeri cum ești, avuseși cu siguranță un motiv foarte întemeiat să îl alegi pe tata. Eu, una, eram fericită pentru asta. Îl iubeam pe tata din toată inima. Nu puteam jeli după un om pe care nu îl cunoscusem. Cu toate acestea, m-am bucurat că descoperisem secretul și aflasem cine era tatăl meu adevărat. Se uită fix în ochii lui Caroline o clipă care păru să nu se mai sfârșească, apoi întrebă: Dar nu era Roger Campton, nu-i așa, mamă?

Caroline clătină din cap.

- După ce tata a murit, eu te-am încurajat să îți refaci viața, dar mi-ai spus că nu te interesează nici să te întâlnești cu bărbați, nici să ai vreo relație, nimic de genul acesta nu părea să conteze pentru tine. Mi-ai spus că ai avut parte de o căsnicie fericită cu un soț minunat. Mi-ai spus și că îți întâlnești deja dragostea vieții tale. Am presupus că era vorba despre unul și același bărbat. Berry îi zâmbi tristă. Dar mă înșelam.

Caroline se lăsă să cadă greoi pe marginea patului.

- Tatăl meu adevărat a fost dragostea vieții tale.

Caroline încuviință din cap.

- Dodge.

Lacrimi mari apărură pe genele lui Caroline și i se rostogoliră pe obraji.

capitolul 21

Houston, Texas, 1978

Dodge o aștepta pe Caroline când o infirmieră o adu-se afară din spital cu un scaun cu rotile. Scaunul cu rotile nu era necesar, dar aceasta era politica spitalului și nu putea fi negociată.

Mașina lui era parcată ilegal exact în curbă. Un carton destul de măricel cu însemnele Poliției din Houston și cu numărul legitimației lui cu caractere de-o șchioapă pusă în parbriz arăta suficient de oficial ca să-i îndepărteze pe cei care monitorizau parcare. Stătea sprijinit de portiera din dreapta, cu brațele și gleznele încrucișate. Când infirmiera trecu scaunul prin ușa ce se deschise automat, o porni și el spre ele.

Caroline se uită în sus la el prin lentilele negre ale ochelarilor de soare.

- Am chemat un taxi.

- Da, și eu i-am dat șoferului zece dolari pentru că s-a deranjat până aici. Te duc eu acasă.

Tonul pe care spuse asta nu lăsa loc de comentarii. Îi făcu semn infirmierei să împingă căruciorul până la mașină. Aceasta spuse ezitând:

- Doamnă King?

Așteptă incuviințarea din cap a lui Caroline înainte de-a se conforma cerinței lui Dodge.

Caroline purta aceleași haine pe care le avusese pe ea când fusese internată cu trei zile în urmă. Nu avea nimic la ea în afară de poșetă. Dodge i-o luă din poală și o puse pe bancheta din spate a mașinii, apoi îi dădu mâna și o ajută să se ridice din scaunul cu rotile. Ea îi mulțumi infirmierei pentru ajutor. Femeia îi ură succes și sănătate înainte să întoarcă scaunul și să o ia înapoi spre clădire.

Dodge o întrebă pe Caroline dacă voia să se întindă pe bancheta din spate.

- Nu, o să stau în față.

El dădu să o contrazică, mai ales când observă cât de țepene și de greoaie îi erau mișcările, dar o ajută

să se instaleze pe scaunul din dreapta cât mai confortabil posibil, după care ocoli mașina și urcă la volan. Porniră și parcurseră vreo trei cvartale înainte ca vreunul dintre ei să spună ceva. Când se opri la un semafor, el se întoarse spre ea.

- Cum te simți?

- Slăbită. Ca și cum aș fi zăcut moartă în pat trei zile.

- Nu te-au hrănit?

- Nu prea mi-a fost foame.

- Nu te pot învinovăți, zise el și se strâmbă. Mâncare de spital.

- De unde știi cum e mâncarea de spital? Când ai fost tu într-un spital?

- Niciodată. Dar am auzit.

Ea zâmbi, dar îi tremurau ușor buzele, iar el observă.

- Te doare? întrebă el.

- Nu pe cât ai crede, la halul în care arată. Adevărul este că arată foarte rău. Cred că uneia dintre asistente i s-a făcut milă de mine și de-aia mi-a adus ochelarii de soare.

El încercă să pătrundă cu privirea prin lentilele opace, ca să-și dea seama de amploarea dezastrului, dar șoferul din spatele lui îl claxonă când semaforul se schimbă în verde, forțându-l să-și reîndrepte atenția spre drum.

- Cum ai aflat? întrebă ea.

- De la Jimmy Gonzales.

- El nu se afla printre agenții care au venit la fața locului.

- Era noaptea lui liberă. Dar era o treabă de care s-ar fi ocupat el în mod normal. A aflat despre asta a doua zi dimineată. Eu nu am fost de găsit vreo două zile, așa că nu a dat de mine până azi-noapte. Am sunat la spital în dimineata asta și am aflat că te externează.

- Dar nu ai treabă azi?

- Am sunat să spun că sunt bolnav.

Merseră în liniște un timp, apoi ea întrebă:

- Te-ai dus după Roger?

- Am vrut să o fac. Și încă mai vreau. Mi-ar plăcea să-l ucid. Degetele lui erau atât de strânse pe volan, că se albiseră. Dar nu o voi face.

Ea nu spuse nimic, îl așteptă doar să termine. În cele din urmă, el frână la un alt semafor și întoarse capul.

- Singurul motiv pentru care nu l-am ucis este faptul că m-ai implorat tu să nu o fac. Ceea ce înseamnă mai mult pentru mine decât promisiunea pe care i-am făcut-o în noaptea în care l-am bătut.

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic până ajunseră la ea acasă. El o ajută să parcurgă drumul până la ușa din față. Ea intră. El o urmă înăuntru. Pe podeaua sufrageriei zăceau împrăștiate cioburile unei vase sparte și niște trandafiri ofiliți. Apa lăsase o pată pe covor. Pe perete atârna strâmb un tablou. Un lampadar cu picior fusese răsturnat, iar abajurul era îndoit.

Aceste mărturii mute ale violenței lui Roger nu o mai făceau să se rușineze. O înfuriau îngrozitor. Dar era la fel de furioasă pe ea însăși pentru că îi scuzase abuzurile atâta vreme, adică mult prea mult timp. Simțindu-se capabilă să sfideze tot ce fusese, își scoase ochelarii de soare, lăsându-l pe Dodge să o vadă.

Bărbatul își încheștă maxilarele și se legănă înainte și înapoi pe picioare ca și cum abia ar fi putut să se abțină să nu dea frâu liber mâniei ce clocotea în el.

- S-ar putea să mă răzgândesc și până la urmă să-l ucid totuși.

- Nu face asta. Nu merită.

El părea pe punctul de a spune ceva, dar nu o făcu.

- Drăguț din partea ta că m-ai adus acasă. Ți mulțumesc mult.

- Cu plăcere. O să aștept până îți împachetezi două, trei lucruri.

- Ce fel de lucruri?

- Lucruri de-ale tale. Nu știu, ce vrei să iei cu tine. O să stai la mine acasă un timp. Nu e un palat, dar...

- Ce tot spui? Nu pot să stau cu tine.

- Ba poți, și o vei face.

- În nici un caz.

- Ia-ți lucrurile.

- Ce naiba crezi că-ți dă dreptul să-mi ordoni ce să fac? întrebă ea furioasă. Faptul că ai o insignă de polițist? Faptul că ai avut dreptate în legătură cu Roger? M-ai acuzat că stau cu el din încăpățănare. OK, bine. Recunosc. Ar fi trebuit să pun capăt relației cu mult timp în urmă, dar din mândrie nu am făcut-o. Nu am vrut să recunosc cât de tare m-am înșelat în legătură cu adevăratul lui caracter. Deci, bine, ai avut dreptate. Ceea ce în nici un caz nu-ți dă dreptul să treci tu în locul lui Roger. Se îndreptă de spate și-și semeți și bărbia, fără a ajunge, desigur, nici așa, la înălțimea ochilor lui. A fost ultima dată când cineva s-a purtat rău cu mine, Dodge. Nu sunt dispusă să mai accept nici măcar o dată să primesc ordine de la nimeni și nici nu voi mai suporta să fiu constrânsă nici fizic, nici emoțional, nici în vreun alt fel să fac ceva.

El expiră scurt și zgomotos.

- Uite ce e, știu că nu mă descurc deloc cu vorbele. Tot timpul mi s-a spus că mă răstesc la oameni și încerc să-i domin, chiar dacă eu nu intenționez asta. Chiar nu o fac. Îți jur. Încerc să mă comport ca... un prieten. Ai nevoie de o mână de ajutor, iar eu ți-o ofer. Însă, oricum aș reformula eu și oricât de tare te-ai rățoi tu la mine, treaba este că nu am de gând să te las singură aici. Și cu asta, basta!

- Ceea ce mi se pare că aduce foarte mult cu un ordin.

- Dă-mă în judecată!

Ea zâmbi o clipă, dar apoi redeveni serioasă.

- Nu o să mi se întâmple absolut nimic. Roger este la închisoare.

- Ba nu este. A ieșit azi-noapte. Familia lui a plătit cauțiunea.

- Nu o să se întoarcă la mine.

- De unde știi?

- Pentru mi-a spus-o chiar el. Era livid. Mi-a spus că a terminat-o cu mine.

- O să se răzgândească, și nu vreau să fii aici când o va face. De fapt, ar trebui să te muți de tot de aici. Ești

agent imobiliar. Scoate casa asta la vânzare. Găsește-ți una nouă.

Ea râse amar.

- Țsta chiar ar fi un act de justiție imanentă.

- Cum adică?

- Tocmai asta l-a făcut să-și piardă mințile. Eram extraordinar de încântată de un contract pe care îl aveam în desfășurare. Dacă se semna, urma să fie cea mai bună afacere pe care o făcusem vreodată. Așa că vorbeam întruna despre asta, când Roger a zis că, de dragul meu, speră că se va semna contractul înainte să trebuiască să-mi dau demisia. Am crezut că nu am înțeles bine, dar, când l-am întrebat ce vrea să spună, mi-a răspuns cât se poate de clar că nu voi mai fi „o fată care-și câștigă pâinea“ după ce voi deveni doamna Roger Camp-ton. Nu ar fi fost deloc potrivit să muncim amândoi și să aducem bani în casă. Ce aveau să creadă oamenii? Că nu-și poate întreține soția? O să am destule de făcut, mi-a spus el, când o să trebuiască să am grijă de el. Mi-a promis că voi fi cât se poate de ocupată. Eu am izbucnit în râs. I-am spus că și-a pierdut mințile dacă crede fie și numai pentru un moment că plănuiesc să-mi las slujba, să-mi abandonez cariera și tot numai pentru că mă mărit. Își ridică brațele, adăugând sarcastic: Ceea ce nu i-a sunat prea bine.

- Nenorocitul ăla aproape ți-a scos ochiul.

Și chiar așa se și simțise când se întâmplase. Oftalmologul care fusese chemat la camera de gardă îi spusese mai târziu că avusese noroc că nu îi fusese afectată vederea de lovitura aceea îngrozitoare.

- Gonzales mi-a zis că acei polițiști care au răspuns la chemarea ta au zis că nici nu mai puteai sta în capul oaselor, spuse Dodge.

- Da, Roger m-a lovit și în coaste. Am crezut că mi-a fisurat câteva. Până la urmă, s-a dovedit că nu, dar vânătăile au fost foarte dureroase. Și încă dor, atunci când mă mișc prea repede sau când când respir prea adânc.

- Dumnezeuule, șopti Dodge. Omul ăla...

Își puse mâinile în șolduri și începu să se învârtă în cerc în mijlocul camerei, arătând de parcă ar fi vrut

să stranguleze pe cineva. Când se opri din nou în fața ei, spuse scurt:

- Fă-ți bagajele.

- Bine, bine, le fac. Mă poți duce undeva cu mașina. Dar, te rog, gândește-te, Dodge. Nu pot sta cu tine.

- De ce nu?

- Abia ne cunoaștem.

El o contrazise.

- Ba vom ajunge să ne cunoaștem. Dacă îți e teamă că voi merge prea departe...

- Nu îmi e teamă de asta.

- Atunci, bine. Dar, dacă îți este teamă, poți oricând să îl chemi pe Jimmy Gonzales. Dacă te-aș atinge fie și numai cu un deget, mi-ar lua gâtul.

- Aș putea merge la... la... la o prietenă acasă.

- Dar Roger nu știe care îți sunt prietenele? Nu crezi că o să te caute la ele? Fac pariu că nu i-ai spus nici uneia dintre ele că te lovește. Ar trebui să îți justifici vânățiile. În plus, știi și tu care sunt dezavantajele unui asemenea plan, altfel ai fi sunat deja o prietenă și nu te-ai fi bâlbâit atâta până să sugerezi asta.

- Atunci, aș putea sta mai mult la un motel.

El își încrucișă brațele la piept, gândindu-se.

- Eu am făcut o mulțime de arestări în hoteluri. Sunt locuri pline de oameni aflați în trecere. De cele mai multe ori de condiție proastă. Târfe. Traficanți de droguri. Alții de teapa lor.

- Ei, dar nu toate sunt niște spelunci. Există și moteluri frumoase și onorabile.

- În regulă. Hai să spunem că ajungi într-unul cu o clientelă ca lumea. Ar fi nevoie de eforturi inutile.

- Eforturi inutile?

- Din partea mea. Ar trebui să trec pe acolo de câteva ori pe zi, să mă asigur că totul e în regulă.

- Dar nu ți-aș cere așa ceva.

- Dar eu aș face-o. Și poate Campton te va căuta până te găsește, nu?

- Ar putea să mă găsească la tine.

- Da, dar ar trebui să mă omoare ca să ajungă la tine. Acum, spuse el, am pierdut destul timp discutând despre asta. Du-te să-ți iei lucrurile.

El locuia într-un apartament, unul dintre cele patru aflate într-o clădire situată la rândul ei într-un complex compus din zece construcții identice. Acestea erau unite între ele prin bucăți de gazon și alei luminate. Proprietarii puteau beneficia de o piscină comună, teren de tenis și club unde erau mereu bine-veniți. Locuiau aici specialiști în diferite domenii, care munceau mult și erau necăsătoriți, nu oameni dispuși să investească timp, muncă și bani pentru a-și face un cămin.

Înainte să plece spre spital, Dodge eliberase pentru ea două sertare de la birou și jumătate din șifonierul lui, mult mai mult spațiu decât avea ea nevoie.

- Nu o să-mi trebuiască haine pentru mers la lucru, îi spuse ea când el comentă cât de puține lucruri voia să-și ia de acasă.

- Da, cum așa?

- Am vorbit cu domnul Malone de pe patul de spital, a doua zi după incident. I-am dat de înțeles că am o problemă femeiască ce necesită o mică intervenție chirurgicală. Nu mi-a cerut detalii, după cum mă așteptam. I-am solicitat o lună de concediu, ca să am suficient timp să-mi revin și să-mi recapăt puterile. Mi-a zis să-mi iau tot timpul de care am nevoie.

- Ai nevoie de o *lună*? Asta înseamnă că ai niște răni mai serioase decât m-ai lăsat să-mi închipui.

- Ei, nu o să-mi trebuiască atâta ca să-mi revin. După cum ți-am mai zis, fac foarte ușor vânătaii și îmi trec greu. Asta, spuse ea, arătând înspre vânătaia de la ochi, se va estompa în săptămâni de zile. O să treacă printr-o mulțime de culori. Ca să evit întrebări din partea clienților și a colegilor de muncă, prefer să nu mă întorc decât după ce scap de toate.

Explicația ei îl făcu să răsufle ușurat, dar simți o oarecare gelozie la auzul termenilor elogioși pe care îi folosisese ea pentru a se referi la mentorul ei, Jim Malone. În același timp, se bucura că ea nu lucra pentru

un nemernic sever și dur care să se zgârcească cu concediile medicale.

După ce Caroline își aranjă lucrurile, o obligă să mănânce niște piure de cartofi, pe care îl făcuse el însuși. Recunoscu că nu se pricepea în mod deosebit la gătit, dar îi spuse că nu suferise niciodată de foame și nici nu avea de gând să o lase pe ea să moară de foame, chiar dacă deja arăta cam subnutrită.

După ce măncă din piure cât de mult putu, luă un analgezic, și el o băgă în pat, învelind-o bine. Dormi șaisprezece ore, trezindu-se a doua zi dimineață exact la timp să îl vadă pregătindu-se să plece la uzina de anvelope.

- Marvin? întrebă ea, aruncând un ochi la emblema brodată pe care o avea pe cămașă.

El se încruntă.

- Crede-mă, nu vrei să știi.

Îi spuse să țină ușile încuiate, să nu plece nicăieri, să stea în pat toată ziua dacă așa avea chef, iar ea îi promise că așa avea să facă. Îi spuse să aibă la îndemână numărul pagerului lui și să îl sune dacă are nevoie de ceva. Îi zise și că va încerca să nu o sune el, ca să nu o deranjeze, dar, dacă se va hotărî totuși să sune, va lăsa mai întâi să sune doar o dată, după care va forma din nou numărul. Așa va ști că era el.

În ciuda tuturor acestor precauții, îi veni tare greu să o lase singură.

După ce își termină schimbul la uzină, se duse la ședința zilnică a unității speciale. Spuse că în continuare relația dintre el și Franklin Albright nu era deloc bună. Albright îi spărsese unul dintre cauciucuri.

- O idioțenie fără seamăn, de altfel, de vreme ce mașina mea era în parcare a unei uzine de anvelope, fir-ar să fie!

Sigur că înlocuise anvelopa imediat.

Nu avea de unde să știe cu siguranță că Albright era vinovatul, dar nu avea alți dușmani la uzină, iar Albright îi zâmbise batjocoritor când o întâmpinase pe Crystal, care ieșea pe poartă împreună cu Dodge, după

ce-și terminaseră schimbul. Iar Dodge știa cât de atașat era Albright de cuțitul lui.

Să facă pe tocilarul idiot și neajutorat în fața fostului pușcăriaș violent i se părea din ce în ce mai solicitant, dar acesta era rolul pe care și-l asumase de la început, așa că trebuia să se țină de el. Între timp, Crystal devenea din ce în ce mai afectuoasă. De curând, îl mângâiasse pe mână și îi spusese visătoare că îi părea foarte, foarte rău că nu îl cunoscuse pe el mai întâi. Dodge îi spusese că era mare păcat că nu știa despre Franklin ceva compromițător, care l-ar fi putut trimite înapoi la penitenciar pentru mult, mult timp, astfel încât să fie scutită de toate bătăile de cap pe care le-ar fi avut dacă ar fi vrut să se despartă de el; și, astfel, ea și... Marvin ar fi putut fi împreună.

Ei îi pierise zâmbetul de pe față și schimbase rapid subiectul. Reacția ei îl făcuse pe Dodge să creadă că era ceva legat de Albright care o făcea să nu se simtă în largul ei, dar era totuși un pas mare până la a-i spune că omul pune la cale un jaf armat asupra unei bănci.

Dodge avea senzația că-și irosea timpul fără a obține nici un rezultat concret, dar nimeni altcineva din unitatea specială nu găsisese vreo altă modalitate de-a obține informații, așa că trebuia să-și păstreze slujba de om de serviciu și să o cucerească pe Crystal, cu speranța că fie reușea să afle ceva despre Albright care să-l dea de gol ca fiind tâlharul pe care îl căutau, fie avea să-l elimine de pe lista suspectilor. Și, pe parcurs, trebuia și să aibă grijă să nu fie ucis de Franklin Albright, iubitul gelos al femeii. Să rămână în viață era acum prioritatea lui Dodge. Chiar voia să trăiască.

Cu Caroline.

Când ajunsese acasă în acea primă seară, o găsi moțând pe canapea. Rușinată, ea se ridicase în capul oaselor, timidă, cerându-și scuze pentru părul ciufulit și hainele în dezordine. Iar acea timiditate nesigură îi făcuse inima să-i bată și mai tare.

- Ce-ai făcut azi? întrebă el.

- Am lenevit.

- Perfect.

Adusesese acasă o cutie de supă cremă de roșii cu busuioc, o specialitate a micului restaurant unde mânca adeseori. Se așezară la masa din bucătărie, și ea mănca supă cu bucăți mari de pâine franțuzească pe care el le rupea și le ungea cu unt cu mișcări hotărâte.

Când îi întinse lui Caroline încă o bucată, ea întrebă:

- Încerci să mă îngrași?

- Încerc să fac astfel încât să reușesc să te și văd dacă mă uit la tine din profil.

După cină, care incluse și înghețată de vanilie cu sos de ciocolată, se uitară la televizor o vreme, dar nu se făcuse nici zece când Caroline începu să caște.

- Îmi pare rău. Nu e din cauza ta, nu m-ai plictisit, stai liniștit.

- Nu este nevoie să te scuzi. Și eu sunt frânt de oboseală.

La fel cum o făcuse și cu o zi înainte, ea începu să-i dea argumente de ce trebuia să-l lase să doarmă în patul lui și să rămână ea pe canapea.

- Eu sunt mai mică. Eu sunt cea venită în vizită. Nu mă deranjează deloc.

- Ba pe mine, da.

În cele din urmă, cum el nu vru nici în ruptul capului să o lase să rămână pe canapea, ea se dădu bătută. Dodge își petrecu a doua noapte grea chinându-se pe canapeaua tare și foarte puțin confortabilă, dar se bucură de fiecare minut de tortură insomniacă la gândul că ea, Caroline, se afla sub acoperișul lui, culcușită în patul lui.

Prima zi setă tiparul pentru cele ce îi urmau. Ea se scula în fiecare dimineață să-l conducă și îl aștepta la sosire. La insistențele ei, el umplu frigiderul și camera cu o mulțime de provizii, mult mai multe decât avuse-se vreodată.

Ea avea nevoie de materie primă și de condimente cu care să pregătească cina în fiecare seară.

- Măcar cu atât să pot să-ți răsplătesc ospitalitatea.

Iar el o lăasă, cu condiția să mănânce și ea jumătate din tot ce gătea și să promită că nu avea să se ostenească peste măsură.

Urmări cum vânătaia din jurul ochiului ei se diminuează în intensitate, trecând de la negru-vinețiu la violet, apoi la verde precum un avocado. Obrajii ei își recăpătară culoarea naturală. Trupușorul ei părea să se întrezeze pe zi ce trecea, până ajunse să nu mai pară atât de periculos de subnutrită.

Ea se plângea întruna că nu făcea nimic, deși lui Dodge i se părea foarte harnică. În fiecare zi studia rubricile de imobiliare din ziare. Se lamenta în legătură cu ofertele pe care le pierduse și pune la cale strategii privind modul în care avea să recupereze timpul pierdut când se întorcea la muncă. Scria întruna câte ceva într-un caiet cu cotor spiralat pe care îl adusesese cu ea, notându-și ideile pe măsură ce îi veneau în minte. Ambiția nu îi fusese deloc diminuată de această temporară ieșire din ritm. De fapt, din cauza sau datorită ei, era chiar mai hotărâtă să își facă un nume. Dodge bănuia că voia să reușească pentru a le putea râde în nas lui Roger Campton și familiei lui intangibile.

Discută cu Dodge despre traseul pe care îl gândise pentru cariera ei, ca și când el ar fi putut să-i ofere sfaturi valoroase despre cum își putea atinge scopurile în intervalul de timp pe care și-l propusese. Sigur că el nu avea prea multe idei în sensul acesta, dar ea nu părea conștientă de asta. Era flatat că ea îi cerea adeseori opinia chiar și așa, neavizată, cum era.

Ea era mai cultivată decât el. Citise mai multe cărți, ascultase mai multe simfonii, participase la mai multe prelegeri și vizitase mai multe muzee. La dracu', în toată viața lui, el nu fusese decât o singură dată într-un muzeu, și chiar și atunci intrase numai pentru că auzise că era o expoziție dedicată în întregime tablourilor cu femei goale.

Caroline îi era categoric superioară din punct de vedere intelectual. Dar felul în care îl asculta când vorbea îl făcea să se simtă mai deștept, ca și cum i se părea că orice avea el de spus merita să fie auzit.

- Fac pariu că la școală aveai numai zece, o tachină el într-o seară.

Ea roși, ceea ce echivala cu o recunoaștere. El râse.

- Eu mi-am luat diploma la mustață.

- Da, dar știi multe lucruri.

- Ei, se poate spune că am școala vieții.

- Să nu bagatelizezi importanța acestui fapt, spuse ea cu seriozitate. Având în vedere cu ce te ocupi, mi se pare o chestie vitală ca să rămâi în viață.

El nu-i putea povesti despre misiunea pe care o avea în momentul acesta, dar îi spuse despre cazurile anterioare la care lucrase, unele dintre ele amuzante, altele tragice. Ea părea fascinată de orice poveste, indiferent cât de nasoală.

Într-una dintre zilele lui libere de la uzina de anvelope, se aventurară să iasă împreună pentru prima oară. O duse la film. Ea își ținu ochelarii de soare la ochi și după ce intrară în cinematograful, până când se stinseră luminile. Împărțiră o cutie cu popcorn. Din când în când, li se atingeau mâinile. O dată, când ea își puse picior peste picior, îl lovi din greșală, dar se scuza și se trase imediat.

Era un film despre doi frați, unul bun, unul rău, care își urau cu aceeași pasiune tatăl tiran, dar iubeau cu aceeași pasiune aceeași femeie. Avu loc și o scenă în care cei doi protagoniști făcură dragoste - cu scânteii, cu nesaț, așa cum nu era posibil decât când erau implicați într-o relație interzisă.

Dodge nu se simțise în viața lui mai excitat de o secvență dintr-un film, și asta nu pentru că văzuse în trece-re faimoasa pereche de sâni ai actriței, ce erau probabil asigurați pentru un milion de dolari la vreo renumită firmă de asigurări din Londra. Se întâmplase pentru că stătea lângă Caroline, ai cărei sâni erau micuți, dar stârneau în mintea lui atâtea fantezii în fiecare noapte, că-l făceau să se zvârcolească transpirat de pe o parte pe alta.

O dorea. Dumnezeuule, cât de tare o dorea! Dar nu o atinse. Categorie nu în timpul acelei scene din film. Chiar și cea mai timidă tentativă în această direcție i-ar

fi zdruncinat încrederea pe care o căpătase în el. Oricine îl cunoștea nu ar fi crezut în veci că relația dintre ei era una platonică, dar să profite de situația ei ar fi însemnat să își bată joc de ea chiar mai rău decât o făcuse Campton.

Dodge preferă să nu se gândească la zilele când ea nu avea să mai fie acolo să-l întâmpine când se întorcea de la muncă, când nu avea s-o mai audă cântând în bucătărie sau când nu avea să-i mai simtă mirosul șamponului în baie. Pretinse că totul avea să continue în felul acesta de-a pururi. În afară de libidoul care îl făcea să se simtă din ce în ce mai confuz și de-a dreptul înnebunit, era foarte mulțumit.

Asta până în ziua în care se întâmplă o nenorocire stupidă și complet fără sens, care-l zdruncină zdravăn și-l făcu să-și dorească să se ia în piept cu Dumnezeu însuși.

În ziua aceea, după ce Dodge își termină programul la uzina de anvelope, o sună pe Caroline și îi spuse că avea să mai întârzie o oră sau două. Se duse la cartierul general al misiunii, unde era programată o ședință.

Ar fi trebuit să observe atmosfera apăsătoare din clădire imediat ce intrase. Dar se gândea la Caroline și la friptura la cuptor cu care îi spusese că îl așteaptă. Friptura la cuptor era un simbol atât de important. Însemna un cămin, o casă, o viață de familie. Ceva solid și trainic.

Visele lui cu ochii deschiși la cina ce avea să-l aștepte acasă în anii ce urmau erau învăluite în niște norișori atât de roz, încât nu își dădu seama de dispoziția sumbră a celorlalți colegi ai lui polițiști decât când observă că toți evitau contactul vizual cu el.

Adresă o întrebare spre toți cei prezenți:

- Ce-am făcut?

Nimeni nu răspunse nimic.

- Ce se întâmplă?

Tăcere.

- Dumnezeu! A mai avut loc un jaf? A mai fost ucis cineva? *Fir-ar al dracului să fie!* A fost Albright? Care bancă? Când?

Unul mai curajos dintre cei de față își luă inima în dinți și îi întrerupse tirada.

- Nu e vorba despre asta, Dodge. Doar că...

- Ce? Ce?

- E vorba despre Gonzales.

Dodge avu nevoie de câteva momente ca să-și mute gândurile de la spărgătorul de bănci atât de iscusit și să le îndrepte spre fostul lui partener, cel mai bun prieten al lui. Dar de acolo făcu instantaneu conexiunea între dispoziția sumbră din cameră și numele lui Jimmy.

Înima i se opri brusc și zgomotos în piept. Înghiți în sec din instinct, însă gura i se uscăse, nu mai avea pic de salivă.

- A fost un accident, spuse unul dintre colegii lui. Gonzales a... Nu a scăpat.

- Îmi pare rău, Dodge.

- Ce să zic, frate, îmi pare rău.

- Da, era de așteptat, dar chiar și așa... *fir-ar al dracului.*

- Dacă pot să fac ceva pentru tine, Dodge, nu trebuie decât să spui. Bine?

El aproape că nici nu auzi vorbele de consolare. Se întoarse cu spatele la ceilalți bărbați și încercă să asimileze ceea ce i se spusese. Nu reuși. Se întoarse la loc.

- Adică Jimmy e mort?

Când primi ca răspuns încuviințări solemne din cap, simți că o ia pur și simplu razna.

- Liniștește-te, Dodge.

- Unde e?

- La morgă. E familia lui acolo.

- Trebuie să...

- Dodge, nu poți face asta!

Dădu să se repeadă spre ieșire, când se simți înșfăcat de spate de mâini puternice și începu să se lupte nebunește să scape din strânsoarea lor.

- Nu te poți duce la priveghiul unui polițist, Dodge.

- Gândește-te, frate!

- O să-ți faci praf acoperirea.

- Să se ducă dracului! urlă el. Și să vă duceți dracului și voi! Dați-mi drumul.

Continuă în felul acesta, scoțând înjurături care mai de care mai obscene, până când, în cele din urmă, extenuat, ajunsese să priceapă ce îi spuneau pe bună dreptate ceilalți ofițeri. Încetă să se mai lupte, și ei îi dădură drumul. Se prăbuși pe cel mai apropiat scaun și rămase acolo minute în șir, încercând să se adune, dorindu-și să nu fie nevoit să creadă ceea ce era de necrezut. În cele din urmă, își înălță capul.

- Ați spus că a fost un accident. Ce s-a întâmplat?

Un star rock aterizase la aeroportul Hobby, urmând să țină un concert în seara aceea la Astrodome. Gonzales, care voia să facă ore suplimentare, se oferise să meargă într-una dintre mașinile de la secție, ca escortă a limuzinei în care se afla cântărețul. Cumva, se aflate ora la care urma să sosească vedeta. Încă de la aeroport, limuzina fusese așteptată și vânată de paparazzi și de mașini pline ochi cu fani fanatici, înnebuniți și îmbuibăți cu droguri. Gonzales se afla cu încă un ofițer chiar în mașina din spatele limuzinei. Una dintre mașinile ce îi urmăreau, încercând să intre între ei și limuzină, le tăiasse fața. Din cauza vitezei, ofițerul care conducea pierduse controlul volanului. Mașina se răsucise pe loc, apoi fusese azvârlită într-un stâlp de telefonie, de care se izbise cu partea din mijloc cu atâta putere, că aproape se rupsese în două.

Și exact asta se întâmplase și cu Jimmy Gonzales.

Fusese rupt în două.

Căpitanul îl întrebă pe Dodge dacă voia să stea de vorbă cu un preot sau cu un psiholog. Dodge îi trase o înjurătură. Nu rămase la ședință.

Pentru o vreme, conduse aiurea prin oraș, căutând un loc unde să se ducă să-și poată revărsa furia, dar își dădu seama curând că modul nebunesc în care conducea nu făcea decât să pună în pericol șoferi nevinovați și pe pasagerii acestora.

Ce sens ar fi avut să omoare pe cineva într-un accident de mașină?

Nimeni nu ar fi văzut ironia sorții în cazul acesta. Și cu atât mai puțin Jimmy Gonzales, care avea să-l dojenească mut de pe placa aceea rece de gresie de la morgă pe care zăceau cele două jumătăți ale lui. Ajunse în cele din urmă la un teren acoperit unde se făceau antrenamente pentru baseball. Se simțea bine să aibă în mână ceva tare și foarte posibil letal, cu care să lovească în ceva la fel de lipsit de apărare cum fusese Gonzales în fața legilor fizicii și a acelui nenorocit de stâlp de telefonie.

Trecură câteva ore bune până să se întoarcă acasă. Deja friptura fusese pusă deoparte. Ochii lui Caroline erau blânzi și plini de compasiune când îi deschise ușa după ce-l așteptase în prag.

- Am văzut la știrile de la ora zece. Îmi pare atât de rău, Dodge.

El încuviință din cap și trecu pe lângă ea, intrând în bucătărie. Deschise frigiderul fără să știe ce căuta de fapt, așa că rămase holbându-se în interior fără să vadă nimic.

- Vreau să fac ceva să te ajut, spuse ea cu sinceritate. Doar că nu știu ce.

El trânti ușa frigiderului, făcând să zăngănească recipientele de sticlă din interior.

- Nu poți face nimic să mă ajuți. Nici eu nu pot face nimic. Nici măcar nu pot merge la înmormântarea lui. Mi s-a ordonat să nu mă duc. Nu pot merge să-i văd pe părinții lui. Niște oameni de toată isprava. Și foarte mândri de fiul lor Jimmy, polițistul. Simți un nod în gât și gemu: Dumnezeuule!

Caroline făcu un pas înspre el, dar el o respinse.

- Nu poți face nimic, nici tu, nici nimeni, ai înțeles? țipă el. Nu pricepi? Nemernicul ăla idiot ar fi trebuit să se bucure de noaptea lui liberă. În loc de asta, acum e mort! Și pentru ce? A murit apărând zâna aia strălucitoare cu părul roz și pantaloni verzi de satin, a cărei voce când cântă mi se pare, drept să spun, că seamănă cu niște mieunături de pisică belită. Și cel care a provocat

toate astea și-a luat tălpășița. Nici măcar nu a avut decența să recunoască într-un fel că din pricina lui a pierit un polițist bun și un om extraordinar. Probabil o fi fost un nemernic. Dacă apuc vreodată să aflu cine... Ridică mâinile și încleștă pumnii. Dacă aflu vreodată cine conducea mașina aia, îl omor cu mâinile mele.

- Dodge, ești...

- Doar nu crezi că nu vorbesc serios, nu?

- Dodge.

- Păi, gândește-te, fetiță. L-am bătut pe logodnicul ăla al tău, nu? Asta ai uitat?

- Nu te simți bine, tu nu ești așa.

- Ba mă simt foarte bine. Exact așa sunt. Rânji. Acesta sunt eu, Caroline. Se bătu cu pumnul în piept. Uită-te bine la mine. Acesta sunt eu *cel adevărat*.

Simțea sângele că-i clocotea în vene, făcându-i capul și gâtul să-i zvâcnească. Știa că ochii îi străluceau nebu-nește din cauza furiei, și că scuipa la fiecare cuvânt, și că arăta probabil exact ca o fiară.

Că arăta probabil exact ca taică-său.

Dar, chiar și știind toate astea, nu se putu împiedica să spună ce obișnuia să urle taică-său la el:

- Lasă-mă dracului în pace, bine?

Cu un calm remarcabil, Caroline trecu pe lângă el și ieși din încăpere.

Atunci, fiindcă nu mai avea pe cine să-și verse nervii, se trânti pe unul dintre scaunele de bucătărie, puse capul pe masă și jeli până simți că-l doare gâtul de la atâtea icnete și suspine.

Rămase acolo până în zori, amorțit din cauza mahnirii, cufundat în senzația de deplin dezgust față de propria persoană. Când constată că răsărea soarele, se mișcă. Își scoase pantofii și se duse în vârful picioarelor până la baie, unde își dădu cu apă rece pe față. Avea cămașa scoasă din pantaloni, părul ciufulit, iar barba începuse să-i crească și era țepoasă..

Arăta ca un vagabond după o săptămână de beție cruntă, dar era prea istovit și fizic, și psihic pentru a face ceva în privința asta.

Ieși din baie și se uită în lungul holului, spre dormitor. Ușa era întredeschisă. Nu luă asta ca pe o invitație, dar măcar înțelese că ea nu se zăvorâse de teama lui, ceea ce ar fi fost perfect justificat – ba chiar recomandat –, judecând după modul în care se comportase el.

Se apropie de ușă și o împinse. Balamalele scârțâiră, dar zgomotul nu o trezi, căci era deja trează. Simți că era trează chiar dacă era cu spatele spre el, culcată pe o parte, cu genunchii strânși la piept. Era deasupra cuverturii, complet îmbrăcată, doar fără pantofi. I se vedeau degetele mici aliniate perfect.

Cumva, vederea ei făcu amărăciunea ce-l copleșise toată noaptea să se dezintegreze ca prin farmec, și nu rămase decât cu o senzație puternică de gol. Se apropie de pat și se întinse alături de ea, aproape, dar fără să o atingă. Se aștepta să-i ceară să plece, să-i spună că nu putea să sufere nici să-l vadă, nici să-l audă, nici măcar să-l simtă aproape. Dar ea nu zise nimic. Rămase perfect nemișcată, și acea acceptare tăcută a prezenței lui îi dădu curaj să vorbească.

– Am greșit aseară, spuse el cu ceea ce i se păru că sună a șoaptă.

Chiar și așa însă, vocea îi suna nefiresc de tare. Încercă să vorbească mai încet.

– Când am spus că nu ai cum să mă ajuți, am greșit. Există ceva ce ai putea face.

– Ce?

Vocea îi suna înfundat din cauza pernei pe care își culcase obrazul.

– Deja o faci.

– Nu fac absolut nimic.

– Ba da, faci. Simplul fapt că... că *exiști*.

Își apropie capul mai tare de al ei, închise ochii și își cufundă fața în părul ei.

– Că exist?

– E suficient. Adevărul este că e *foarte mult*.

Ea se întoarse cu fața către el. Nu îl certă că-și frecase fața de părul ei, după cum se așteptase el. Și nici nu se uita la el cu reproș. Mai degrabă îl privea cu tandrețe.

- Îmi pare rău că mi-am ieșit din minți. Imediat pufni enervat. De fapt, asta e puțin spus. Am făcut un rahat mult, mult mai mare de atât.

- Erai supărat.

- Da, eram. Încă sunt. Dar nimic nu poate scuza ce am făcut și ce am spus.

- Nu m-am supărat, nu le-am luat personal.

- Foarte bine. Nici nu trebuia. Nu ți se adresau ție.

- Știu. Înțeleg.

Expresia ei blândă spunea că ea chiar înțelegea. Asta îl făcu să simtă un nod în gât.

- Crezi că mă poți ierta?

- Am văzut cea mai teribilă ipostază a ta, dar încă sunt aici.

El clătină din cap trist.

- Aia nu a fost cea mai teribilă ipostază a mea, Caroline. Nici pe departe.

- Eu sunt tot aici, repetă ea încet.

Privind în ochii ei plini de calm, adânci și luminoși ca un coniac vechi, simți cum inima lui bătrână și înghețată începea să i se crape la suprafață. Fusese atât de greu încercată mai întâi de moartea timpurie a mamei lui, care îl iubise, înrăită de tacă-său care nu îl iubise și apoi împietrită de-a dreptul de cruzimile cu care se confruntase de-a lungul timpului. Dar inima lui cea tare nu avea nici o șansă să rămână așa când Caroline îl privea așa cum o făcea acum. Simți cum fisuri înguste se crăpau în ea, îngăduind să fie umplute de bunătatea, blândețea și tandrețea ei.

Simți cum dorința îl sufoca.

- Caroline. Se opri, înghiți în sec cu zgomot, apoi încercă din nou. Caroline, acum câteva săptămâni, erai logodită cu altcineva. Se opri din nou, neștiind cum să continue. Fir-ar să fie, spun numai tâmpenii... De fapt, ceea ce vreau să-ți zic este că...

- Știu ce vrei să zici.

Vocea ei, spre deosebire de a lui când încercase în van să șoptească, era șoapta perfectă. Era abia, abia ceva mai mult decât o răsuflare, o vibrație a aerului ce se simțea mai degrabă decât se auzea.

Se aplecă înainte și îi atinse buzele cu buzele lui. Când ea se dădu înapoi, ochii îi cercetară întreg chipul absorbindu-i parcă trăsăturile, conștient că ea nu avea o frumusețe clasică. Nici pe departe. Dar lui nu-i păsase niciodată de asta. Nefericit, se întrebă dacă fața lui cea descentrată avea totuși ceva ce ea ar putea găsi atractiv.

Mâinile ei se ridicară, iar el îi simți degetele moi și răcoroase ca petalele de flori atingându-i obrajii și bărbia pline de cicatrici. Apoi, se aplecă înainte și își lipi din nou buzele de buzele lui. Și, de data aceasta, rămaseră acolo.

El scoase un sunet care, dacă ar fi fost el femeia și l-ar fi auzit, l-ar fi speriat de moarte. Suna exact precum animalele din jungla cea mai adâncă. În schimb, buzele ei se relaxară ca într-o invitație tăcută, iar limba lui făcu ceea ce făceau probabil din instinct limbile. Și, câteva fracțiuni de secundă mai târziu, nici nu-și mai putu aminti cum fusese să sărute vreo altă femeie, căci acum o săruta pe Caroline. Cuvântul „sărut“ căpătase brusc, ca prin minune, o cu totul și cu totul altă nuanță. Devenise un act de iubire, o uniune nu numai a gurilor, ci și a sufletelor.

Și, ceea ce era o minune și mai mare, ea îi răspundea la sărut cu o îndrăzneală și o înflăcărare ce-l uimeau și-l scoteau din minți. Ea fu prima care își desprinsе gura, îndreptându-și sărutările spre alte părți: îi trase gulerul de la cămașă și-și apăsă buzele întredeschise pe gâtul lui. Și, dacă ea făcea asta, cu siguranță nu avea cum să o deranjeze că el își strecură mâna pe sub tricoul ei și îi atingea pielea. Și nici nu o deranjă. Când el își desfăcu palma pe coloana ei delicată și apăsă ușor, ea se trase mai aproape de el, până ce trupul ei se lipi de al lui, și începură să se frece unul de celălalt. El habar nu avea cum se scot hainele de pe o femeie decentă. Nu avea nici un fel de experiență în domeniul ăsta. Dar Caroline îi rezolvă această dilemă. Începu să-și scoată cu mișcări delicate îmbrăcămintea. Trase de hainele lui în schimb ca și cum ar fi luat foc. Iar când se întinse lângă el pe spate, complet goală, Dodge simți o mare

strângere de inimă. Era atât de frumoasă, că avu senzația că era pe cale să întineze o comoară, un simbol, o icoană. Poate că unora li s-ar fi părut că avea nasul prea în vânt și buzele prea înguste, dar pentru el era cel mai frumos chip pe care îl văzuse vreodată. Trupul ei micuț nu reprezenta vreun ideal de frumusețe feminină, dar niciodată nu dorise pe cineva cu pasiunea pe care o simțea acum pentru ea.

Lumina soarelui ce pătrundea prin crăpăturile dintre jaluzele arunca dungi pe pielea deschisă la culoare, presărată ici, colo cu pistrui delicioși. Avea sfârcuri rozalii de fetișcană și părul ce-i învelea sexul era de un roșu palid, auriu.

Ea zâmbi în sus spre el.

- Ai de gând să mă atingi?

Cu blândețe, el își puse mâna pe pieptul ei și aproape că o acoperi cu totul. Se simți prea corpulent. Prea păros. Uriaș.

- Ești atât de... roz. Și de mică. Mi-e teamă că te pot răni.

- Nu o să mă rănești.

- Coastele tale...

- Nu prea mă mai dor. Își puse mâinile pe umerii lui și îl trase în jos deasupra ei. Nu o să mă rănești, Dodge.

Începură să se sărute din nou, și reținerea lui fu curând uitată. Își trecu limba peste sfârcurile ei numai o dată și acestea deveniră, din dulci și cuminți, ascuțite și dornice. Ea îi șopti numele și fremătă sub el. Mâna ei mică se închise în jurul lui și îl călăuzi. El o atinse cu vârful bărbăției lui în erecție și o simți atât de moale, de umedă și de dornică, încât nu se putu abține și, gemând, pătrunse în ea. Degetele îi alunecară prin părul ei ca să-i cuprindă chipul. Își lipi buzele direct de urechea ei.

- De când te-am văzut prima oară mi-am dorit asta. Mi-am dorit să te am așa. Să fiu așa, în tine. Am vrut să te... să te... Știa toate cuvintele și expresiile triviale pe care le-ar fi putut folosi în contextul acesta. Nu-i venea

însă în minte nici una romantică sau siropoasă. Nu știu să mă exprim ca lumea.

Ea își întoarse fața spre el și își trecu buzele peste bărbia lui.

- Ba spui exact ce trebuie.

Apăsând și mai tare, el gemu.

- Dumnezeule, ce bine e cu tine.

- Sunt de aceeași părere în ceea ce te privește. Încru-cișându-și picioarele peste șoldurile lui, ea se arcui. Poți rămâne aici cât vrei.

Dar el nu o făcu. Nu avea cum, nu prima oară. Luni întregi de dorință acumulată îl făcură să termine foarte repede. Dar data următoare dură mai mult, și data cealaltă și mai mult...

Dodge nu știa că era posibil să simtă o asemenea fericire. Nu mai trăise nicicând așa ceva. În zilele și săptămânile care urmau, se umplu de o liniște și de o mulțumire sufletească pe care nici măcar tristețea cauzată de soarta lui Jimmy Gonzales nu o putea atinge.

Nu credea că era posibil să fie mai fericit de-atât.

Se înșela.

La șase săptămâni după dimineața în care făcuseră prima oară dragoste, Caroline îl anunță timidă că făcuseră un copil.

capitolul 22

- Scularea, doamnelor. Ski tocmai a sunat din Merritt.

Dodge împinse la o parte draperia opacă. Berry se sprijini în coate și clipi des din cauza luminii puternice a soarelui ce pătrunse brusc înăuntru. Caroline se ridică imediat în capul oaselor.

- Ce s-a întâmplat?

- Starks a mai făcut o trebușoară. Vă pun la curent pe drum.

Dispăru dincolo de ușa ce făcea legătura între camera lui și a lor. Caroline și Berry se uitară una la cealaltă, fiecare având nevoie de un moment să-și amintească unde

se aflau, de ce se erau acolo, ce se întâmplase cu Sally Buckland și despre ce vorbiseră până târziu în noapte.

Apoi, ca și cum s-ar fi auzit împușcătura unui pistol dând startul unei competiții, ambele începură să se agite. Dodge se întoarse după cinci minute și le găsi îmbrăcate, cu valizele strânse, gata de plecare. Dat fiind faptul că Ski le făcuse cazarea, iar departamentul șerifului se ocupase de nota de plată, putură sări peste procesul obișnuit de predare a camerelor.

Dodge se răsti la băiatul care aducea mașinile din parcare, fiindcă, după părerea lui, nu se mișca îndeajuns de repede. Berry nu se putu abține să nu se amuze de lipsa lui de răbdare, căci era conștientă că și ea era exact la fel. Așa tată, așa fiică. Gândul o făcu să zâmbească.

Avea nevoie de timp ca să reflecteze la tot ce-i povestise mama ei noaptea trecută. Caroline vorbise până picase de oboseală, iar Berry era oricum prea adormită ca să mai rețină detalii despre legătura amoroasă ce avusesse ca rezultat venirea ei pe lume. Și ea, și Caroline fuseseră de acord să aștepte dimineața ca să continue, dar în mod evident lucrurile se precipitaseră în Merritt. Restul poveștii despre părinții ei, mai precis motivul pentru care fuseseră despărțiți timp de treizeci de ani, trebuia să aștepte.

Dodge înjura printre dinți din cauza traficului din Houston la oră de vârf. Caroline insistă să se oprească să ia o cafea.

- O să fii absolut insuportabil dacă nu îți bei cafeaua la timp.

- Bănuiesc că nici nu se pune problema să fumez o țigară.

Ea consideră că întrebarea nici nu merita un răspuns, așa că întrebă în schimb:

- Când ai de gând să ne spui ce s-a întâmplat? A fost prins Oren Starks?

- Nu.

- Atunci, ce e?

- După ce îmi beau cafeaua.

- Te porți așa fiindcă nu vreau să-ți dau voie să fumezi, nu?

- Dă-mă în judecată!

Coadă de mașini din față ce așteptau să treacă prin fața ghișeului de la McDonald's de unde se luau produse la pachet părea interminabilă, dar, după ce se aprovizionară cu cafea fierbinte, Berry vorbi de pe bancheta din spate:

- Acum, Dodge. Dă-i drumul. Spune!

Rezumatul pe care li-l făcu el nu se dovedi deloc satisfăcător. Berry și Caroline începură să-l asalteze cu întrebări.

- Stați, stați! Asta e tot ce știu, spuse el vorbind peste ele. Ski a fost chemat înainte să îmi poată da mai multe detalii. A zis doar să vă aduc înapoi la Merritt, deci asta este ceea ce fac. În plus, și eu vreau să mă întorc acolo.

- Te-ai săturat să faci pe bona mea, nu?

El îi prinse privirea lui Berry în oglinda retrovizoare.

- Nu. Vreau să fiu acolo când nemernicul ăla este prins. Nu am apucat să dau ochii cu Creighton Wheeler, și am o problemă personală de rezolvat cu el pentru ce i-a făcut lui Maggie.

- Cine e Maggie?

- Câinele lui Derek. Le spuse povestea bărbatului fatal din Atlanta care fusese într-un final condamnat la închisoare pe viață. L-au pus într-un sector special al închisorii, rezervat celor mai mari psihopați, ceea ce este oricum prea bine față de ce merită. Îmi pare rău pentru familia lui, totuși. Pentru niște bogățani, sunt destul de în regulă. Din pricina lui Creighton, cei mai mulți prieteni i-au abandonat. Julie se poartă bine cu ei.

Și continuă să bată câmpii. Berry își dădea seama că făcea asta pentru a le ține ocupate pe ea și pe Caroline în timpul călătoriei spre Merritt, dar nu o deranja. Acum o interesa mult orice avea el de spus.

După ce i se confirmaseră suspiciunile cum că el era tatăl ei, i se păru foarte greu să se comporte de parcă nu avea în continuare habar despre asta. Chiar în timp ce se grăbeau să plece de la hotel, ar fi vrut să se oprească puțin ca să-l studieze. Acum îl vedea în cu totul altă lumină și voia să afle tot ce se putea despre viața lui.

Așa că îi ascultă monologul aiuritor fără să-l întrerupă, bucurându-se să-i audă vocea ușor răgușită, sorbindu-i toate cuvintele ce-i ieșeau de pe buze, dintre care majoritatea erau deocheate, nepoliticoase sau chiar licențioase. Deși el vorbea în bună măsură despre Derek și Julie Mitchell, Berry reuși să pună laolaltă, din cele câteva aluzii pe care le făcu pe ici, pe colo, câteva aspecte despre viața lui.

Imagina ce începea să i se contureze în minte era destul de deprimantă.

Se apropiau de destinație când el spuse:

- Ski zicea că putem să mergem direct la fața locului dacă reușiți să nu-i stați în drum. Credeți că puteți?

Și ea, și Caroline promisera să nu facă nimic ce-ar fi putut stânjeni desfășurarea anchetei. Dodge trase mașina în fața intrării într-o parcare de rulote. O mașină cu emblema șerifului pe portieră era parcată acolo de-a curmezișul, blocând șoseaua. Din ea ieși un ajutor de șerif care se apropie de ei, aplecându-se ca să i se adreseze lui Dodge:

- Domnul Hanley?

- Exact.

- Mergeți pe strada asta până la prima intersecție. Faceți la stânga. Veți recunoaște apoi locul după agitația din jur.

Ajutorul se întoarse la mașina lui și o mută pe iarbă, suficient cât să-i permită lui Dodge să treacă prin poarta deschisă. Parcul de rulote era frumos și bine îngrijit.

Berry, gândindu-se la ce le spusese Dodge mai devreme, întrebă:

- Câți ani a zis Ski că aveau?

- Șaptezeci și ceva.

- Doamne! exclamă Caroline. Cine ar putea face rău unor oameni de vârsta asta?

- Același individ care ar fi în stare să împuște o femeie în cap și pe urmă să o bage într-o husă pentru haine.

O sută de metri dincolo de intersecție, parcare de rulote liniștită până atunci părea că se transformase într-o bază militară. Se aflau aici de două ori mai mulți agenți înarmați decât fuseseră la Walmart cu o zi înainte

și de două ori mai mulți spectatori – ocupanții rulo-
telor care se treziseră și aflaseră cu surprindere nouă-
țile șocante.

Agenți în uniformă îi interogau în grupuri sau individual. Alții vorbeau la stații sau la telefoane mobi-
le. Unii păreau a nu avea nimic de făcut, ci doar se pre-
făceau ocupați. Deasupra tuturor se rotea un elicopter,
adăugând zgomotul său puternic întregii scene.

Dodge se apropie cât putu de tare de scena crimei,
înconjurată de banda galbenă, și parcă lângă ambulan-
ță. Prin ușile din spate deschise ale acesteia, Berry văzu
un bărbat ce sigur nu avea șaptezeci și ceva de ani fiind
consultat de un medic. Dodge coborî din mașină și flu-
ieră ascuțit.

- Ajutor de șerif!

Tânărul ajutor pe nume Andy se întoarse și, când
dădu cu ochii de Dodge, fața lui rumenă se făcu și mai
roșie de furie. Se îndreptă țațoș spre ei. Berry își coborî
geamul ca să audă ce se vorbea.

Fără nici un preambul, ajutorul spuse:

- M-ai băgat într-un mare rahat cu Ski.

Dodge nu își ceru scuze, indiferent de rahatul la care
se referea bărbatul.

- Așa meriți pentru că ești un tăntălău naiv. Ar fi isteț
din partea ta să înveți ceva din asta. Unde este Ski?

- În rulotă. Făcu semn din cap înspre o rulotă mare
și gri cu un val mare, albastru strălucitor, pictat pe pere-
tele lateral. Avea toate ușile deschise. Cei din echipa de
prelevare a probelor tocmai au terminat înăuntru. Ski
vorbește cu ei, dar mi-a spus să-l anunț când ajungeți cu
toții aici.

Întinse mâna să-și ia stația de la centură.

- Aceea e victima? întrebă Dodge privind înspre am-
bulanța deschisă.

Bărbatul clătină din cap.

- I-au dus deja pe bătrâni la spital. El este tipul care
i-a găsit. A fost mușcat de un păianjen. Ambulanța era
aici, așa că...

Vocea lui Ski îl întrerupse auzindu-se în difuzorul de
la stație:

- Zi.

- Hei, Ski. Sunt Andy. Au ajuns.

- Cinci minute.

Așteptară. Trecură mai mult de cinci minute până când Ski coborî din rulotă. Dădu imediat cu ochii de ei și se apropie, cu o față lungă și strângând din buze. Berry ieși din mașină cu Caroline, și amândouă i se alăturară lui Dodge lângă banda galbenă.

Ski se ghemui și trecu pe sub ea. Ochii lui îi căutară pe ai lui Berry preț de câteva secunde, apoi spuse:

- Știm cum a reușit Starks să se facă nevăzut de la Walmart. În câteva fraze scurte, le explică faptul că Starks furase rulota, amenințându-i cu arma pe proprietari. O pereche de oameni în vârstă, domnul și doamna Mittmayer. Tocmai sosiseră din Iowa. Plănuiau să petreacă niște zile aici înainte să se ducă la Corpus Christi. Voiau să vadă Padre Island.

- Ce mama dracului făceau la Walmart la ora trei dimineață? întrebă Dodge.

- Voiseră să petreacă noaptea într-o parcare din Ozarks, dar, când au ajuns acolo, era supraaglomerată și nu au găsit nici un loc mai de Doamne ajută, așa că au hotărât să vină până aici, următoare oprire plănuită. Au tras în parcare de la Walmart ca să se odihnească cât mai rămăsese din noapte, până se deschidea biroul de aici. Potrivit doamnei Mittmayer, Starks a apărut șchiopătând lângă rulota lor. Părea foarte trist și suferind. Soțul ei cel blajin i-a deschis ușa, în ciuda faptului că ea îl prevenise să nu o facă.

- Starks s-a năpustit înăuntru și l-a lovit pe bătrân în cap cu tocul pistolului, lăsându-l lat. A bruscato pe doamna Mittmayer și i-a spus că, dacă nu încetează cu țipetele, o să-l împuște mai întâi pe soțul ei și pe urmă pe ea. I-a înghesuit și i-a legat pe amândoi undeva în spate și le-a pus căluș.

Dodge își trecu o mână peste față. Caroline privea înspre copacii din jur, clătinând din cap ca reacție la cruzimea inutilă.

Ski o privi în ochi pe Berry și apoi, fără să-și ia privirea de la ea, continuă:

- La ora nouă dimineață, ieri, Starks a condus rulota până aici și a obligat-o pe doamna Mittmayer să se ducă la recepție să se înregistreze, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. A amenințat-o că, dacă îl dă de gol, va pleca și îl va uide pe soțul ei.

- Unde au fost între timp? întrebă Berry.

- Între Walmart și locul acesta? Doamna Mittmayer nu știe. Era în spate, nu avea cum să privească pe fereastră. În plus, nu este prea familiarizată cu zona. Nu știe decât că au plecat de la Walmart, au mers cam o jumătate de oră și pe urmă au parcat. Starks le-a scotocit prin cămară, a mâncat niște pâine și o conservă cu ton și a băut două cola dietetice. Piciorul îl durea foarte tare, a spus ea. Când și-a ridicat cracul de la pantaloni să îl examineze, a văzut că era îngrozitor de umflat și cu o culoare anormală. A luat o mână de pastile calmante pe care le-a găsit în dulăpiorul cu medicamente. Pe urmă a ațipit.

- Și ei nu au încercat să...

Ski îl întrerupse pe Dodge, clătinând din cap.

- Ea era moartă de frică. Își făcea griji pentru soțul ei. Acesta se trezise și leșinase succesiv de câteva ori. Avea o rană sângerândă la cap. Așa că îi era teamă că Starks avea să-l ucidă dacă ea făcea cel mai mic gest să fugă. În sfârșit, Starks s-a sculat în zorii zilei. A mâncat niște biscuiți cu unt de arahide, a mai băut o cola dietetică și a mai luat niște analgezice. Pe urmă, a întrebat-o încotro se îndreptau și a avertizat-o că avea să-și dea seama dacă încerca să-l mintă. Ea i-a dat numele acestui parc de rulote. Iar el a condus până aici.

- Unde prezența lor nu ridică suspiciuni, observă cu voce tare Berry.

- Aveau rezervare și au sosit după cum era de așteptat, zise Ski, așa că nimeni nu s-a gândit că e ceva în neregulă. Odată ajunși în parc, Starks a legat-o și i-a pus din nou căluș doamnei Mittmayer. A mai tras un pui de somn, apoi s-a spălat, și-a schimbat hainele cu altele, curate, ale domnului Mittmayer, pe urmă i-a încuiat înăuntru, a desprins mașina de rulotă și a plecat cu ea. Asta

se întâmpla cam pe la ora prânzului ieri, în timp ce noi încercam să-i dăm de urmă în parcare de la Walmart.

- A condus până la Houston cu mașina lor. I-a dat telefon lui Berry de lângă stadion.

Ski fu de acord cu teoria lui Dodge.

- Așa îmi închipui și eu că s-au petrecut lucrurile. Am dat în urmărire generală mașina familiei Mittmayer.

- Și cum se simt cei doi bătrâni acum? întrebă Caroline.

- Ajutorul tău ne-a spus că omul acela de acolo i-a găsit, zise Dodge.

Bărbatul cu mușcătura de păianjen vorbea acum cu Andy. Avea brațul înfășurat într-un bandaj.

- Are și el rulota parcată în vecinătate, spuse Ski. Cu eforturi supraomenești, doamna Mittmayer a reușit în cele din urmă să se târască, așa cum era, cu picioarele și cu mâinile legate, până la un perete. A bătut în el cu pumnul. Bărbatul acela, care se sculase devreme să plece în drumetrie, a auzit zgomotul. Îl văzuse pe Starks când desprinsese mașina de la rulotă și plecase cu o zi în urmă, așa că a fost curios să vadă cine mai era în rulotă și făcea zgomotul acela. A intrat și i-a găsit acolo. Ea e destul de bine, doar că este foarte deshidratată. E sub tratament, la spital.

Berry, Caroline și Dodge se uitară la el cu o privire întrebătoare. El își coborî privirea și răsuflă zgomotos.

- Soțul ei avea fractură craniană. Nu a supraviețuit. Avea șaptezeci și șase de ani.

Dodge înjură. Caroline gemu adânc. Berry rămase pur și simplu acolo, cu ochii la Ski, dorindu-și, deși știa că nu avea nici un rost, ca nimic din toate acestea să nu fie adevărat.

- Doamna Mittmayer l-a identificat pe Starks din fotografie, spuse Ski. Singurul lucru bun care a ieșit din toată nenorocirea asta a fost că a lăsat în urmă dovezi incontestabile. Amprente, ADN, un martor ocular. Și la celelalte infracțiuni s-a mai adăugat și răpirea. Va fi acuzat de multiple crime.

- Nu și dacă ajung eu la el primul, mormăi Dodge aproape inaudibil cu țigara aprinsă, în ciuda anunțului ce interzicea fumatul în zonă.

Ski spuse:

- Am vrut să aflați toate astea de la sursă, nu de la știri, și în întregime, nu din frânturi în care s-ar putea amesteca și zvonuri. Adresându-i-se lui Dodge, spuse: Du-le acasă. În casa de pe lac se află un agent de-al meu, o femeie. Mai sunt încă doi care patrulează în zonă și supraveghează lacul. Țin permanent legătura cu noi și cu toți ceilalți din departament.

- Din câte știm noi, Oren este în continuare în Houston, zise Berry.

- Din câte știm noi, admise Ski. Dar asta nu înseamnă nimic concret. Nu am de gând să risc.

- Le duc acasă, spuse Dodge, dar apoi mă întorc și vă ajut și eu să-l vânați.

Ski ezită, apoi fu nevoit să încuviințeze. Nerăbdător să intre în acțiune, Dodge o grăbi pe Caroline să urce pe scaunul din dreapta al mașinii. Ski deschise portiera din spate.

- Ești bine?

- Nu prea.

- De vineri seara ai avut parte de șoc după șoc.

Berry aruncă o privire spre Dodge și spuse încet:

- Nu au fost toate neplăcute.

Telefonul lui Ski începu să sune. Îl avea deja în mână, așa că și-l duse la ureche.

- E Nyland.

Berry își dădu pe dată seama că apelul era urgent. Bărbatul începu să vorbească precipitat.

- Da. Da. Poți să repeți? Bine.

O luă rapid spre SUV-ul lui și chiar începu să alerge. Închise și strigă în urmă către Dodge:

- Au găsit mașina familiei Mittmayer.

- Fiică-mea spune că e și o recompensă considerabilă.

- Douăzeci și cinci de mii de dolari.

Bărbatul zâmbi larg, permițându-i lui Ski accesul la o priveliște largă asupra unor dinți cariați și pătați din cauza tutunului mestecat.

- Când pot să-i ridic?

- Curând, îi promise Ski. Acum suntem cu toții puțin cam ocupați.

- Încercați să prindeți un infractor aflat pe fugă, spuse bărbatul încuviințând din cap atotștiutor.

- Asta este prioritatea noastră, domnule Mercury.

Ski avea telefonul la ureche. Fusesse pus în așteptare de prietenul lui care se ocupa de câinele polițist ce căuta probe la fața locului, altfel nu i-ar fi acordat lui Ray Van Mercury - omul care găsisse mașina - atât de mult din prețiosul lui timp. Bărbatul era ca o muscă enervantă, bâzâind întruna, aparent fără nici o noimă, dar întorcându-se tot timpul la recompensa promisă de Caroline King, ca o molie la o stofă de calitate.

- Ski, mai ești acolo? întrebă prietenul lui din armată.

- Dă-mi niște vești bune.

- Încercăm în continuare să dăm de cineva. În loc să aștepți, vrei să te sun eu înapoi?

Ski îi vorbi despre cât de urgentă era toată operațiunea.

- Am înțeles.

Prietenul lui închise.

- Trebuie să ne sune el, îi spuse Ski lui Dodge, care avusese deja parte de Ray Van Mercury-ca-mașina¹ cât pentru o viață întreagă și se dusesse câțiva metri mai încolo ca să fumeze.

- Fiecare minut pe care-l irosim stând aici înseamnă o distanță mai mare și mai mare pe care Starks o ia față de noi, bombăni Dodge.

- Nu și dacă e acolo.

Ski se uită înspre pădure. Urme de pantofi de sport, precum cei pe care îi cumpărase Starks de la Walmart și precum cei pe care-i descrisese doamna Mittmayer ca fiind cei purtați de el, duceau de la mașina abandonată

¹ Tip de Ford lansat ca mașină de lux în SUA în 1938 (n.tr.)

a bătrânilor spre partea cea mai densă a Marelui Desiș. Ținutul nimănu.

Parcul Național Marele Desiș¹ era sursa a numeroase legende și povești misterioase, de la un fel de Yetti ce aparent locuia acolo, până la niște lumini capricioase ce se vedeau ici, colo, din când în când, aparent fără nici o sursă. Faimoșii nelegiuți din folclorul Texasului reușiseră să scape de urmăritori în codrii săi denși și în mlaștinile nesfârșite.

Era o destinație foarte populară pentru activități în aer liber. Existau terenuri de campare, trasee marcate și cursuri de apă pe care se putea naviga cu bărci pescărești și cu canoe, dar multe dintre hectarele sale vaste, practic fără limite, erau formate din coturi de râu înfundate, mlaștini monotone și păduri prea dense prin care abia de se putea strecura un țăntar, cu atât mai puțin o ființă omenească. Era habitatul perfect pentru șerpi veninoși și alte reptile, insecte ce înțepau rău și prădători carnivori.

-Nu văd de ce nu putem pur și simplu să..., zise Dodge.

-Ți-am spus eu de ce, se răsti la el Ski. Nu știi cum este acolo. I-am pierde urma, și pe urmă oamenii mei ar ajunge să umble ca bezmeticii, să se rătăcească, să se încurce în hățișuri - literalmente - și chiar să caute acul în carul cu fân. Ba chiar mai rău de atât.

Ray Van Mercury se trezi vorbind:

-Din fericire pentru voi toți, am găsit eu mașina. Altfel, omului i s-ar fi pierdut complet urma.

Era un bărbat zvelt și sprinten. Ski estimează că nu cântărea mai mult de vreo șaiszeci și cinci de kile. Avea o coadă împletită de păr unsuros și cărunt care îi atârna la spate până la brâu. Avea pielea maronie, plină de riduri și de linii, ca o coajă de nucă, și era cam toată expusă, că nu purta decât o pereche de blugi ponosiți tăiați inegal în dreptul genunchilor osoși.

-Da, din fericire pentru voi toți, am decis să mă duc la pescuit în dimineața asta. Știți, spuse el coborând

¹ În engleză, în original, Big Thicket National Preserve

vocea într-o șoaptă confidențială, nu e voie să mergi așa aiurea, abătându-te de la traseele marcate în Desiș. Nu e voie să pescuiești decât în anumite zone, special destinate acestui sport. Sunt polițiști și paznici peste tot, te prind imediat. Dar pe mine nu m-a prins nimeni nici odată și nici nu o să mă prindă. Toată viața mi-am petrecut-o prin Desiș. Am trecut ca o reptilă prin părți din el pe unde nici măcar o furnică nu s-ar fi putut strecura. Mai-că-mea făcea parte din tribul Alabama-Coushatta. Știu, știu, nu arăt deloc ca un indian. Semăn cu taică-meu. Sau cel puțin așa spunea mama. Eu, unul, nu am dat cu ochii de omul acela. Era petrolist. Și nici măcar nu era unul bun. Nu a săpat decât aiurea, fără să dea niciodată de petrol. S-a certat la cuțite cu unii dintre investitorii lui. Într-o noapte, la adăpostul întinericului, și-a luat tălpășița, lăsând-o pe mama cu mine încă în pânțele. Așa că, oricum... Făcu o pauză ca să scuipe un ghemotoc maroniu și ațos în tufișul de lângă el, apoi se șterse la gură cu dosul mâinii. Unde am rămas?

- La partea unde o să te omor eu dacă nu taci dracului din gură! tună Dodge.

Mercury ridică din cap spre Ski, ca o pasăre băgăcioasă.

- Ce e cu el?

- Se teme că fugarul nostru o să ne scape. De ce nu te duci mai bine să aștepti acolo, domnule Mercury, ca să fii la îndemână dacă mai avem nevoie de alte informații?

- Acolo? întrebă el, arătând spre șirul de mașini oficiale parcate de-a lungul șanțului.

- Da, acolo, cât se poate de departe, răspunse Dodge.

- Fiică-mea v-a dat numărul nostru de telefon, nu? Deci mă puteți suna ca să mă anunțați când și de unde pot să-mi încasez răscumpărarea, da?

Ski se bătu pe buzunarul de la cămașă.

- Da, am numărul chiar aici.

Omul rânji din nou spre ei și, crăcănăt, o luă la picior cu pași legănați.

- Petrolist pe dracu', spuse Dodge. Maică-sa și-a tras-o cu frate-său.

Lui Ski îi sună telefonul.

- Îți rămân dator, zise el după ce ascultă câteva clipe, apoi închise imediat.

- A trimis un dresor încoace. Durează douăzeci de minute până ajunge la marginea pădurii. Ne întâlnim acolo. Le spun și celorlalți.

În parcul de rulote, un ajutor de șerif primise sarcina să le urmeze pe Caroline și pe Berry la casa de pe lac și să le conducă în siguranță înăuntru, unde aștepta celălalt ajutor de șerif, femeia. Între timp, Ski și Dodge se urcaseră în SUV-ul lui Ski și se deplasaseră în goană la locul unde Ray Van Mercury găsisese mașina abandonată.

Mercury-ca-mașina locuia cu fiică-sa și cu cei trei copii ai acesteia într-o rulotă la mai puțin de jumătate de kilometru depărtare de perimetrul Desișului. Omul plecase la pescuit spre locul lui preferat, când descoperise mașina. Iar dacă ochii nu i-ar fi fost atât de familiarizați cu Desișul, ar fi fost foarte posibil să treacă pe lângă ea fără să o vadă. Fusesse lăsată într-un hățiș de tufișuri, arbuști și tot felul de liane. Nefiind genul care să se amestece unde nu-i fierbea oala, domnul Mercury mersese mai departe, pescuise până ce considerase că erau suficienți pești atârnați pe frânghia pe care o avea în jurul brâului, pe urmă se întorsese la rulotă și îi povestise despre mașină fiică-sii, în timp ce aceasta curăța peștele.

Îi spusese lui Ski că femeia „o luase complet razna”. „Eu, unul, nu sunt niciodată atent la știri fiindcă singurele lucruri care merită văzut la televizor sunt Vanna White și westernurile vechi”, povestise el. Dar fiică-sa urmărea în fiecare dimineață știrile. Aflase astfel despre fugar și despre perechea de bătrâni pe care acesta îi lăsase legați în rulota lor când le furase mașina. Femeia telefonase la biroul șerifului, și, când Ski ajunsese la rulota ei, Ray Van Mercury îi dusesese pe el și pe Dodge la locul unde era ascunsă mașina.

În mai puțin de o oră, Ski reușise să adune un grup de căutători printre care se aflau câteva ajutoare de șerif în rezervă, ofițeri de la Departamentul de Siguranță Publică, un polițist de la Departamentul Municipal

de Poliție din Merritt, care era o idee mai rășărit decât restul, doi agenți de la cel mai apropiat birou FBI și mai mulți polițiști călare.

Acum se îndrepta spre șirul de vehicule parcate de-a lungul cotului drumului unde se strânseseră oamenii în așteptare. Elicopterul de la DSP, care survolase pe deasupra parcului de rulote, urmărise șirul de mașini până la noua locație și coborâse pe pământ într-un luminiș de lângă rulota lui Mercury.

Unii dintre agenți sosiseră aducând cai înșeuati gata de plecare. Alții aduseseră ATV-uri. Dar Ski se îndoia că toate acestea aveau să le folosească la ceva. Singura modalitate posibilă de a străpunge această bucată din Marele Desiș era pe jos, și chiar și așa existau secțiuni absolut impenetrabile. În plus, pe lângă terenul foarte greu accesibil, aveau să se confrunte cu tot felul de sălbăticiuni periculoase, insecte otrăvitoare și o căldură sufocantă. Căutarea nu avea să fie deloc floare la ureche. Ski se asigură că toată lumea era atentă la el și anunță că erau pe drum câinii polițiști.

- Împreună cu unul dintre cei mai buni și mai experimentați dresori, după cum mi s-a spus.

Îi îndemnă să folosească timpul rămas până la sosirea acestuia ca să-și verifice echipamentele, să-și pună pe ei din belșug loțiune repelentă și cremă de protecție solară și să se asigure că aveau sticlele cu apă pline.

Pe urmă i se alătură din nou lui Dodge, acolo unde se afla acesta, la umbra unui copac. Dodge mai trase o dată din țigara pe sfârșite pe care o avea în gură, apoi o strivi cu atenție de trunchiul copacului și frecă între palme chiștocul până ce acesta se făcu bucățele și nu mai prezentă absolut nici un pericol de a provoca un incendiu.

- Nu pot să pricep, spuse el.

- Ce?

- Starks.

- Adică?

- Adică nimic. Sau tot. Absolut nimic din ce face nu se încadrează în vreun tipar cunoscut.

- Absolut de acord cu tine, zise Ski. Ieri, după ce i-a legat fedeleș pe soții Mittmayer, a condus atâta drum până la Houston numai ca să dea un telefon de pe mobilul lui Sally Buckland. De ce?

- Poate că atunci i-a mutat cadavrul. A vrut să ne ducă acolo și să o bage în sperieți pe Berry. A vrut să ne dăm de ceasul morții încercând să facem ceva, ceea ce de fapt a și reușit. Nu uita cântecelul pe care-l îngâna.

- Bine. Dar pe urmă s-a întors direct aici. Asta ce ar putea să mai însemne?

- Să dea dracu' dacă știu. A evitat să fie prins. Conducea o mașină despre care noi nu aveam habar. De ce să se întoarcă?

Ski se gândi un moment.

- Să caute un refugiu? Era relativ în siguranță în interiorul rulotei. Avea o cămară bine aprovizionată. Frigider, televizor, așa că ar fi putut să ne urmărească la știri fiecare pas.

- Avea calmante, continuă Dodge urmărind firul logic al lui Ski. Avea tot confortul unui cămin adevărat la dispoziția sa. Familia Mittmayer avea locul de campare rezervat pentru trei nopți, iar ei doi nu reprezentau nici un fel de amenințare pentru el. Starks s-ar fi putut adăposti fără nici o grijă acolo să se odihnească și să-i dea timp piciorului să se mai vindece.

- Sau să-i putrezească și să-i cadă.

Ski rânji cu amărăciune.

- Vecinii din zonă sunt temporari și se schimbă în permanență. Lipsa de activitate din jurul rulotei ar fi putut trece neobservată. Ar fi putut sta ascuns acolo până ar fi simțit că putea atenta fără prea mari riscuri la viața lui Berry.

Dodge se încruntă.

- Bine, hai să spunem că acesta a fost planul lui. Ce făcea aici în curtea din spate a lui Mercury-ca-mașina?

- S-a rătăcit.

Dodge îi aruncă o privire neîncrezătoare. Ski ridică din umeri.

- Pe drumul de întoarcere de la Houston, a ratat un viraj important. S-ar putea ca explicația să fie chiar atât de simplă.

- S-ar putea, răspunse Dodge, dar nu pentru cineva care este expert în labirinturi.

- Rahat!

Ski își scoase ochelarii de soare și își șterse sudoarea care-i picura de pe frunte în ochi.

- Ne scapă ceva.

- Sau cineva.

Ski îl privi pieziș.

- La asta mă gândesc și eu. L-a ajutat cineva.

- Eu mă gândeam la Amanda Lofland, spuse Dodge.

- La fel și eu. Dar femeia nu a părăsit spitalul de când a sosit. Își petrece și nopțile în camera soțului ei.

- Ai verificat?

- Mai devreme, de dimineață, înainte să fie descoperiți cei doi soți Mittmayer, spuse Ski. Am fost la spital ca să îi anunț pe ea și pe bărbatu-său de uciderea lui Sally Buckland. Am adus în discuție telefoanele date și primite de la ea pe telefonul mobil al Amandei.

- Și?

- Mi-a spus că abia dacă o cunoștea pe Sally Buckland. O întâlnise doar de câteva ori la petrecerile companiei.

- Atunci cum se explică toate telefoanele alea? întreabă Dodge.

- Mi-a zis că s-au tot sunat una pe alta în momente nepotrivite și intra mesageria vocală. Ea sunase ca să afle adresa lui Buckland, să-i poată trimite prin poștă o invitație la petrecerea pentru a patruzecia aniversare a lui Ben, pe care o plănuia pentru toamnă.

- Cum a reacționat când ai adus vorba despre asta?

- S-a enervat. Petrecerea trebuia să fi fost o surpriză.

Râsul lui Dodge sună ca o gargară cu flegmă.

- Da, mare poamă. Dar nu s-ar fi putut afla în două locuri în același timp. Așa că, dacă nu este ea complicea lui Starks, atunci poate că a fost Sally Buckland.

- Și și-a îndeplinit menirea? Iar el a ucis-o ca să se descotorosească de ea?

- Poate. La dracu', habar nu am.

Dodge întinse mâna după țigări.

- Lasă-le, spuse Ski. Au venit câinii.

O apucară amândoi înspre locul unde un bărbat cobora dintr-o camionetă cu cuști aliniată în spate.

- Îl caut pe Ski, spuse el înspre grup.

Ski se îndreptă cu pași mari spre agentul specializat în lucrul cu câinii și dădu mâna cu el.

- Am mai adus un dresor cu mine.

Îl prezentă pe Ski bărbatului care îl însoțea.

- Și încă doi câini. Așa, în caz că e nevoie.

- Mulțumesc. S-ar putea să avem nevoie de ei. Cu câți începem?

- Cu trei. Sunt cei mai buni câini ai mei.

Cânilor li se dădu drumul din cuști și li se puseră lese solide. Dresorul principal luă doi labradori negri, celălalt tip luă un ogar. Câinii de-abia așteptau să o ia la goană. Ski le dădu să miroasă hainele împuțite pe care le lăsase în urmă Starks în rulota soților Mittmayer.

- Bine, acum pot porni, spuse dresorul.

Unu dintre agenții FBI răspunse:

- S-o pornim la drum.

Ski își ascunse zâmbetul. Dacă era un cuvânt mai nepotrivit pentru descrierea a ceea ce se găsea în partea aceasta din Desiș, acela era „drum“.

Nu le luă mult să constate cu toții asta pe pielea lor. Fură nevoiți să-și croiască drum tăind, smulgând, punând la pământ hățişurile din jur. Într-o jumătate de oră, cei care nu ascultaseră recomandarea de a se acoperi cu soluție repelentă se luptau să se întoarcă pentru a scăpa de roiurile de gângănii însetate de sânge. Și chiar și cizmele cele mai solide ieșeau foarte greu din noroiul de consistența catranului.

Haine și piele fură laolaltă sfâșiate de spinii groși cât degetul mare de la mână sau fini precum firele de păr. În timp ce încercau să dea de urmele lui Oren Starks, trebuiau să se uite în toate părțile, atenți la aligatori, râși, mistreți, șerpi-cu-clopoței și alte specii faimoase și mortale cărora nu le plăcea să fie deranjate.

Ski nu-și putea închipui un teritoriu mai ostil nicăieri în lume. După o oră, nu progresaseră mai mult

de o sută de metri. Bărbații cei puternici se dovediseră slabi în fața căldurii copleșitoare. Cei foarte rezistenți în sala de sport gâfâiau îngrozitor încercând să respire. Chiar și energia câinilor începu să se epuizeze. Însă aveau mirosul lui Oren Starks, și instincte, și o pregătire și o formă excelente ce le alimentau hotărârea. Se smuceau trăgând de lese, forțându-și dresorii să o ia prin tufișuri dese ce trebuiau doborâte cu macetele.

Ski ținea pasul cu câinii, și, când dresorul secundar puse piciorul într-o groapă și-și scrânti glezna, acesta îi trecu lesa lui Ski.

- Se descurcă de minune dacă nu încetezi să o încurajezi și să o lauzi.

Ski conduse câinele. Își făcea mai multe griji pentru Dodge, care avusese dificultăți în a ține pasul cu el în noaptea în care traversaseră pădurea spre casa de pe lac. Iar aceea fusese o plimbare prin parc în comparație cu asta. Însă bărbatul mai în vârstă rămase pe urmele lui Ski, aproape de el, respirând greoi, înjurând copios și elaborat, dar ținând neabătut direcția înainte.

- Te-ai răzgândit, mă faci ajutorul tău? Întrebă el când făcură o pauză ca să bea niște apă.

- Nu poți să-l împuști, Dodge.

- Pe dracu' nu pot. Țintesc excelent.

- Nu la asta mă refer.

- Știu la ce te referi.

Înșurubă la loc dopul sticlei și împinse la o parte o ramură plină de spini ce se afla în drumul lui.

- Dar, când îl găsim, ar face bine să aibă mâinile pe cap și să strige din toți rărunchii cerșind milă.

- Și dacă nu?

- Dacă nu, am să-l consider un fugar care încearcă să scape.

Soarele după-amiezii străbătu încet bolta. Temperatura crescuse, și sticlele de apă se goleră. Unul după altul, oamenii se predară în fața vicisitudinilor naturii, până când numai cei mai rezistenți dintre ei rămaseră în picioare, și aceștia din ce în ce mai puțini.

Când cei câțiva rămași se opriră din nou ca să se odihnească, Ski se apropie de Dodge, care trăgea cu greu aer în piept la fiecare respirație.

- Trebuie să renunți.

- Când o să înghețe iadul. Își șterse fața plină de sudoare cu batista. Ceea ce mi s-ar părea o idee excelentă în momentul de față.

- Uite ce e, Dodge, spuse Ski supărat, nu vreau să mori pe aici.

- De ce, ți-am picat cu tronc?

Ski nu marșă deloc la glumă.

- Dacă dai ortul popii din cauza mea, alea două femei din viața ta n-o să mă ierte niciodată.

Dodge păru gata să-i dea o replică acidă, dar se răzgândi brusc. Își băgă batista la loc în buzunarul de la pantaloni.

- Nu renunț.

Ski se uită la el impasibil, apoi spuse reținut:

- Fă ce vrei.

Înaintarea deveni chiar și mai anevoioasă. Una dintre cățelele ținute de lesă de dresor începu să șchiopăteze.

- I-a intrat un spin, spuse dresorul către Ski după ce îi examinează laba din față.

- Poate să se întoarcă?

- Va trebui să o facă. Dar va merge încet.

- Ai grijă de ea. O iau eu pe cealaltă.

Dresorul îi dădu și o a doua lesă lui Ski.

- Astea două nu prea se suportă. Dar poate sunt prea obosite ca să-ți facă necazuri.

Din grupul inițial nu mai rămăseseră decât o mână de oameni. Dodge era în continuare cu ei. Când unul dintre agenții FBI sugeră să se oprească pentru moment și să reia căutările a doua zi, Dodge răspunse disprețuitor:

- Puteți să cedați ca niște femei. Eu n-am de gând să o fac.

Ski le spuse că și el era dispus să continue.

- Căinii nu s-au dat bătăuți. Se află în continuare pe urmele lui Starks.

Polițiștii călare nu erau nici ei dispuși să renunțe, deși unul dintre ei se uita la Dodge cu îngrijorare. Era aproape dureros să-l vezi cum respira. Ski mai făcu o încercare să-l oprească:

- Știu că vrei să fii de față când îl prindem, dar...

- Mergi înainte, domnule ofițer.

- Aș putea să-ți ordon să te întorci. Iaș putea cere unuia dintre polițiștii ăștia să te ducă înapoi.

- Ar trebui să mă ucizi mai întâi.

- Mi se pare că ești pe cale să mă scutești de efortul acesta.

Dodge îi făcu semn lui Ski să o ia înainte.

- Sunt chiar în spatele tău.

Și așa și rămase, chiar și atunci când ceilalți nu mai reușiră să țină pasul. Amenințarea lui Ski de a-l trimite înapoi părea să-i fi insuflat putere lui Dodge. Dar elementele naturii și terenul îngrozitor se dovediră mai puternice chiar decât hotărârea lui nestrămutată.

El și ceilalți câțiva rămaseră mult în urmă, iar Ski se trezi singur cu cei doi câini, care păreau să-și fi uitat animozitățile în fața acestui scop comun. Continuară să înainteze târându-se practic prin hățișuri. Îl traseră pe Ski după ei prin mlaștini.

Și, în cele din urmă, își ajunseră prada din urmă. Oren Starks nu avea mâinile pe cap și nici nu implora milă cu voce tare. Stătea pe marginea unei mlaștini între două ramuri ale unui chiparos gigantic ce ieșea din apa nămolosă. Avea spatele lipit de trunchiul copacului. Era prăvălit într-o parte, cu fruntea aproape atingându-i coapsa.

Câinii, lătrând încântați de descoperire, se repeziră prin apă spre el, străpungând ierburile ce-i acopereau suprafața ca o peliculă peste o supă de mazăre. Când ajunseră la câțiva metri de Starks, Ski trase de lese și îi legă strâns în jurul unei ramuri solide de copac. Trase de trei ori în aer ca să le semnaleze oamenilor din spatele lui că își găsiseră prada, apoi o luă prin apa ce-i ajungea la genunchi, împiedicându-se de rădăcinile ascunse de suprafața opacă, până ce ajunse la Starks.

Chiar în colțul exterior al ochiului, acesta avea o rană urâtă de glonț. În mod evident, se împușcase. Avea încă pistolul în mâna cufundată câțiva centimetri în apa mlaștinii.

Ski se ghemui ca să se uite mai de aproape. Sângele din jurul rănii era coagulat, dar nu uscat complet. Avea fața plină de zgârieturi și de umflături din cauza numeroaselor înțepături de insecte.

Își pierduse unul dintre pantofii lui cei noi. Avea șoseta plină de ciulini. Era îmbrăcat cu hainele bărbatului pe care îl omorâse. Ski le recunoscuse după descrierea pe care o făcuse doamna Mittmayer. Pantalonii gri erau aproape negri de murdărie. Cămașa cu dungi verzi și albastre era sfâșiată, plină de noroi și îmbibată cu transpirație.

Oamenii care mai rămăseseră pe traseu ajunseră unul câte unul la fața locului și începură să se adune într-un semicerc în spatele lui Ski, care rămăsese pe vine lângă cadavru. Toată lumea murmură, comentând scena oribilă din fața lor.

Ski auzi respirația șuierătoare a lui Dodge, care se apropia de el, apoi îl auzi exclamând:

- Ei, rahat!

Ski presupuse că era dezamăgit că Starks îi răpise satisfacția de a-l ucide. Păsările, al căror habitat natural era deranjat de câinii care lătrau și de intrușii umani, băteau cu putere din aripi și scoteau tot felul de sunete în vârful copacilor. Câinii gâfâiau fericiți, cu limbile atârându-le din gură și cu saliva picurându-le.

Cel dintâi dintre polițiștii călare care sosi vorbea cu pilotul elicopterului DSP printr-un aparat de emisie-recepție. Țipând, ca să se poată face auzit, îi spunea pilotului să se uite după o rachetă luminoasă ce avea să le semnalizeze locația și îl avertiza că era nevoie de o targă ce trebuia coborâtă ca să fie legat cadavrul pe ea și apoi ridicată.

Ski înregistra toate astea fără a fi cu adevărat conștient. Atenția lui rămăsese concentrată asupra lui Starks. Urmări cum o furnică uriașă traversează puntea nasului lui Starks și îi coboară pe obraz. Un pește mic îi dădea

târcoale, părând să-i guste degetul mic de la mâna cufundată în apă.

Polițistul cu stația radio spuse:

- Ca să luăm cadavrul de aici...

- Nu e nici un cadavru, spuse Ski brusc. Este încă în viață.

capitolul 23

Ajutorul de șerif care primise sarcina să le păzească pe Berry și pe Caroline la casa de pe lac era femeia care îl interogase pe casierul recalcitrant de la Walmart înainte ca Dodge să intervină. Se prezentă drept agentul Lavell și se comportă cu ele exact cum trebuia, cu mult profesionalism.

Și la fel făcu și când intră în sufrageria unde Berry și Caroline încercaseră să-și ocupe timpul în vreme ce așteptau îngrijorate vești și anunță că Oren Starks fusese prins și se afla acum în custodia poliției.

Femeile o asaltară cu întrebări, dar agenta rămase la fel de scorțoasă ca uniforma de pe ea.

- Nu am detalii. Ski vă transmite să stați aici liniștite și o să ia el legătura cu voi.

Berry ar fi vrut să se ducă de îndată la biroul șerifului, dar Caroline își ținu firea.

- Ce am putea face acolo, în afară de faptul că le-am sta în drum? Important este că omul se află în custodia poliției și că tu ești în siguranță. O să ne sune Ski atunci când o să poată.

- Dar de ce nu a sunat Dodge? Cu siguranță își închiuie că stăm ca pe ace.

- Ei, sunt sigură că e și el prins în vârtejul evenimentelor. Asta e treaba poliției, Berry. Ai puțină răbdare.

- Le dau o oră.

Trecuseră treizeci și cinci de minute din ora aceea când auziră o mașină apropiindu-se. Berry se repezi afară din sufragerie, cu Caroline pe urmele ei. Se înghesuiră să iasă în același timp pe ușă chiar când Dodge oprea în fața casei o mașină necunoscută și cobora din ea.

- Ce Dumnezeu? izbucni Caroline.

O luă la fugă în jos pe scări. El ridică mâna ca să o oprească.

- Nu te apropia prea tare. Numai Dumnezeu știe cu ce m-am pricopsit în locul ăla uitat de lume.

- Unde ai fost?

- Până în iad și înapoi. Adică, până în Nenorocitul de Mare Desiș.

Berry era uluită.

- Și acolo l-ai găsit pe Oren?

- La marginea unei mlaștini, într-un crâng de chiparoși, cu un glonț în cap tras de mâna lui. Ultimele cuvinte le lăsară pe femei mute de uimire. În același loc în care a împușcat-o pe Sally Buckland. Din câte se pare, îi plac tâmpurile.

Berry era prea uimită ca să mai spună ceva. Caroline întrebă:

- E mort?

- Ar putea fi. Rana la picior cu care s-a ales când a căzut pe scări la tine i-a provocat o infecție foarte urâtă. Până nu i se reduce inflamația creierului, nu poate fi estimat cu adevărat nivelul distrugerii. Prietenul nostru Oren Starks e într-o formă foarte proastă.

Nici unul nu se mișcă și nu spuse nimic câteva secunde, apoi Caroline îi făcu semn lui Dodge să urce pe treptele de la verandă.

- Du-te să te speli. Ce e mirosul ăla?

- Gaze de mlaștină. Rahat de câine. Rahat de armadillo. Dumnezeu știe ce altceva. Și aș fi fost mult mai rău de atât dacă Ski nu mi-ar fi împrumutat cizmele astea.

Când ajunse pe verandă, își scoase picioarele din cizmele de vânătoare de cauciuc, apoi, fără nici un fel de politețuri, își descheie pantalonii și îi aruncă pe jos. Își scoase și restul hainelor, lăsându-le să cadă într-un morman puțitor pe verandă. Intră în casă numai în boxeri.

La intrare, în cadrul ușii, se afla agentul Lavell, căreia nu i se clintise nici un fir de păr de la locul lui. Femeia se holba la el cu o privire plină de evidentă dezaprobare.

- Mi-a spus Ski să-ți zic să te întorci la biroul șerifului.

- Cum se face că nu mi-a zis mie însămi asta?

Dodge menținu contactul vizual cu ea timp de vreo cincisprezece secunde, după care repetă ceea ce spusese, cuvânt cu cuvânt. Femeia ridică din umeri, apoi se întoarse și plecă fără a mai arunca vreo privire în urmă.

Berry nu se sinchisi de lipsa de politețe a ajutorului de șerif. Voia să-l mai stoarcă de informații pe Dodge, dar acesta insistă că trebuia să facă un duș.

- Înainte ca vreo insectă să apuce să-și lase ouăle pe mine. Vă rog, puneți-mi un pahar cu whisky, bine? spuse el peste umăr în timp ce urca scările.

Coborî înapoi în zece minute, spălat bine și mirosind a săpun, cu părul ud pieptănat pe spate, lăsându-i chipul la vedere. Avea în mână jacheta lui sport și purta o pereche de blugi și o cămașă cu mânecă scurtă.

Acum, că se curățase de noroiul și mizeriile de pe el, zgârieturile și juliturile de pe pielea-i expusă erau cât se poate de vizibile.

- Ai pus niște antiseptic pe alea? întrebă Caroline întinzându-i băutura pe care i-o ceruse.

- Nu.

Luă o înghițitură zdravănă de whisky.

- Nu spune nimic până nu mă întorc.

- Ar face bine să nu usture, îi strigă el în timp ce ea se repezea spre dormitor.

El se așeză în balansoarul de lemn pe care stătuse în ziua în care sosise.

Asta se întâmplase sâmbătă. Acum era luni. Berry se minuna de cât de familiar îi devenise în intervalul acela scurt de timp, de câte evenimente de importanță monumentală se petrecuseră și de cât de multe ajunsese să împărtășească ea cu un tată pe care nu-l văzuse niciodată până în urmă cu patruzeci și opt de ore.

- Ski e bine?

- Cine, eroul zilei?

- Este?

- A fost ultimul om rămas în picioare. Adică i-a făcut de râs până și pe poliștii călare. Mai sorbi un gât

de whisky. Și-a luat și el porția de julturi, dar este bine în rest.

- Și unde e acum?

- Ultima oară când l-am văzut, era la intrarea de la camera de gardă a spitalului încercând să răspundă avalanșei de întrebări cu care îl asaltaseră reporterii. Toate stațiile de radio din Houston. Una din Tyler. Și din Lafayette, cred. Oamenilor le place încă să audă cum un polițist nimicește un tâlhar. Mai ales în Desiș. Locația contribuie mult la caracterul mistic al poveștii.

Berry clătină din cap aproape neîncrezătoare.

- Nu mi-l pot imagina pe Oren aventurându-se în sălbăticie așa.

- Eu nu mi-l pot imagina făcând o mulțime dintre lucrurile pe care le-a făcut.

Măsură cu ochi îngrijorați sticla de dezinfectant pe care o adusese Caroline împreună cu o punguță plină deampoane de vată.

- O să mă usture?

- În nici un caz cât te-ar ustura o infecție, spuse ea. Probabil ar trebui să-ți faci un vaccin antitetanos.

- Da, sigur, acum am plecat.

Încruntându-se spre el, ea îngenunche lângă balansoar și, după ce înmuie un tampon de vată în lichidul dezinfectant, îl puse pe o înțepătură adâncă și foarte urâtă pe care o avea pe dosul palmei.

Printre înjurăturile provocate de dezinfectantul care într-adevăr ustura, le povesti femeilor, în linii mari, cum se desfășuraseră cele câteva ore care trecuseră.

Când el termină, Berry întrebă:

- Ce șanse are Oren?

- De supraviețuire? Nici una. O să moară acum sau o să fie silit să se confrunte cu cele trei acuzații de crimă și o să moară grație legilor acestui stat. Oricum ar fi, o mierlește.

Berry se ridică și se duse la o fereastră ce dădea înspre lac. Apunea soarele. Pe suprafața apei se reflecta un stol de păsări. Pinii aruncau umbre lungi și drepte pe malul plin de pietriș mărunț. Imaginea de ansamblu era pitorească și liniștită, exact cum fusese vineri seara când

ea și Ben își terminaseră treaba și luaseră decizia complet nevinovată de a face niște friptură la grătar pentru a sărbători încheierea unui proiect ce îi ținuse ocupați un an întreg. Amintirea îi aduse o grimasă pe chip.

Se întoarse cu fața spre părinții ei. Era ciudat, dar acum se gândea automat la Caroline și la Dodge ca la părinții ei. Un cuplu. *Părinții ei.*

- Vreau să-l văd pe Oren.

Cu un zgomot puternic, Dodge puse paharul pe măsuța de cocktail de lângă cotul lui.

- Fir-ar să fie!

- Ce?

- Exact asta a zis Ski că vei spune. A făcut pariu cu mine că exact asta vei spune. Tocmai am pierdut cinci dolari.

- A cui e mașina aceea?

El ridică din nou paharul și dădu pe gât ce mai rămăsese din whisky.

- E a ajutorului de șerif care îl păzește pe Starks în rezerva de la spital. Ski a zis că pot să-i împrumut mașina să vin aici să mă spăl.

- Bine, acum, că ești curat, poți să iei mașina asta și să te întorci. Venim și noi după tine cu mașina mamei.

Berry era nerăbdătoare să vorbească cu Ski sau măcar să îl vadă, fie și numai de la distanță.

Era nerăbdătoare și să îl vadă pe Oren. Voia cu disperare să se sfârșească acest episod al vieții ei și nu avea cum să fie complet încheiat și lăsat în urmă decât dacă vorbea cu Oren despre rolul pe care îl jucase ea în toate nenorocirile comise de el.

Cu siguranță fusese dintotdeauna bolnav psihic, dar poate că ea fusese cea care, fără să vrea, făcuse ceva ce înclinase balanța în mod periculos, aruncându-l în abisul nebuniei pure. Poate că, dacă ea ar fi fost mai bună și mai tolerantă, impulsurile lui naturale ar fi rămas în stare latentă, până ce murea de cauze naturale, la o vârstă înaintată.

În orice caz, până nu-și dădea seama ce vină avusese ea în toate astea, nu putea să-și găsească liniștea. Dacă

starea lui era pe cât de critică spusese Dodge, avea foarte puțin timp să-și îndeplinească obligația aceea. Din nefericire, în timp ce traversa holul spitalului în drum spre etajul cu sala de terapie intensivă, se întâlnește cu Ben și cu Amanda Lofland.

- Deci ăla-i Ben, spuse Dodge în colțul gurii, tonul lui indicând că nu era deloc impresionat de ceea ce vedea.

- Voi doi luați-o înainte, spuse Berry. Urc și eu imediat.

Cam împotriva voinței lui, Dodge o conduse pe Caroline spre lifturi, lăsând-o pe Berry să se confrunte singură cu cei doi. Ben era într-un scaun cu rotile pe care-l împingea un infirmier. Era palid, tras la față și foarte slăbit. Amanda era lângă el. Emană răutate prin toți porii.

- Bună, Ben, Amanda, zise Berry.

Vorbind peste umăr, Ben îi spuse infirmierului să-i lase singuri o clipă. De îndată ce acesta se îndepărtă, Amanda își lansă atacul:

- De ce l-ai trimis pe ajutorul ăla de șerif pe capul meu?

- Pe Ski?

- Ski? repetă ea strâmbându-se și imitând-o pe Berry.

- Vorbești cu el la per tu. Nici nu e de mirare.

- Nu știu ce insinuezi, Amanda.

- A fost aici dis-de-dimineață ca să mă interogheze în legătură cu Sally Buckland. Să mă interogheze *pe mine*. A găsit niște apeluri de la ea pe mobilul meu. De ce mi-ar căuta în jurnalul de apeluri dacă nu i-ai fi băgat tu prostii în cap în legătură cu persoana mea?

Dacă subiectul morții lui Sally nu ar fi fost atât de serios, Berry și-ar fi dat ochii peste cap la auzul formulării melodramatice a Amandei.

- Tot ce am spus despre tine și Sally a fost că nu știam că voi două vă cunoașteți, atâta tot.

- Nici nu ne cunoașteam. Dar amândouă te cunoașteam *pe tine*. Amândouă știam cât de trădătoare poți fi.

- Termină cu asta, Amanda.

Ben părea sătul. Berry se gândi că o ascultase ore întregi bătând câmpii despre toate astea.

- Ce mai contează acum, din moment ce Sally este moartă și ucigașul ei a fost prins?

- Deci ați aflat despre Oren? întrebă Berry.

- Televizorul din rezerva mea era pornit, spuse el. A fost o mare porcărie toată chestia asta. Și treaba cu Sally... Își trecu mâna peste fața albă ca hârtia. Dumnezeu mare!

- Nici nu-ți poți închipui. A fost groaznic să o găsesc în halul ăla. Din cercetări, se pare că Oren a abuzat de ea și a torturat-o timp de ore întregi înainte să o ucidă.

- Sper că nemernicul ăla moare în chinuri, spuse Amanda. Aproape că m-a lăsat văduvă.

- Doamna Mittmayer nu a avut atâta șansă, zise Berry încet.

- După cum am mai spus, sper să moară în chinuri. Aruncă o privire aprigă către Berry. Ai venit să îl vezi?

- Da, așa intenționez.

- De ce? întrebă Ben cu o expresie vădit uluită.

- Știi de ce, Ben. Din același motiv pentru care l-am sunat joi seara.

Sub privirea ei scrutătoare, bărbatul se foi stânjenit în scaunul cu rotile.

- La ce ți-ar folosi să vorbești cu el acum?

- Poate că la nimic. Dar tot vreau să-i spun ceea ce simt că trebuie să spun.

Amanda părea nerăbdătoare și se uita întruna la ceasul de la mână. Femeia era într-adevăr prea egoistă și prea rea ca să merite vreun pic de atenție din partea lui Berry.

Adresându-i-se lui Ben, ea spuse:

- Baftă cu campania! Acum îți aparține în întregime.

- El nu a avut nimic de-a face cu asta.

Amanda se repezise prea tare să sublinieze acest lucru, așa că Berry fu convinsă că lucrurile stăteau tocmai pe dos. Probabil că expresia de pe fața ei îi dezvăluise sentimentele, căci Ben se repezi să susțină spusele nevestei negând orice implicare.

- Îți jur pe Dumnezeu, Berry, nu aș fi crezut niciodată că Delray va acționa în halul ăsta. Și în nici un caz nu cu tine.

Berry chiar izbucni în râs.

- În nici un caz nu cu mine? Oaia neagră a companiei, femeia ușoară? Nu asta le-a sugerat Amanda că sunt?

- Nu a fost așa, Berry. Ei și-au tras propriile concluzii în legătură cu ce s-a petrecut în casa de pe lac și din ce motive. Îți jur că eu nu am... noi nu am...

- Nu te afunda aiurea în explicații, Ben. Indiferent ce le-ai spus tu sau Amanda sau i-ai lăsat să creadă, indiferent ce justificare sau scuză ai de gând să găsești acum, pentru mine nu contează. M-ai lăsat să cad pradă circumstanțelor, ceea ce a fost necinstit și lipsit de loialitate. Dar nu sunt chiar supărată din pricina asta. Nu vreau să lucrez pentru niște oameni care mă respectă atât de puțin încât să fie în stare să creadă ce e mai rău despre mine fără a-mi da măcar dreptul să îmi spun părerea. Își îndreptă spatele. Portofoliul, cu tot ce e în el, de la primele schițe până la ultimele machete, se afla la casa de pe lac. O să vi-l trimit printr-un curier.

- El nu are nevoie de mărinimia ta, spuse Amanda. Și poți să păstrezi portofoliul. Ben a făcut copii după tot ce se afla în el.

Berry își luă ochii de la Amanda și se uită înapoi în jos, la Ben, a cărui expresie purta amprenta clară a vinovăției pe care o simțea.

- Aha. Înțeleg.

Berry își fixă ochii în ochii lui chinuți timp de câteva secunde, după care, fără a da mâna și fără ca măcar să își ia rămas-bun, o luă din loc.

Stătea în fața rezervei de la Terapie intensivă unde se afla Oren de aproape o oră, când apăru Ski, părând că tocmai făcuse duș și își schimbase hainele. Când îl văzu, inima i-o luă razna, dar atitudinea lui era cât se putea de neutră și de formală în aceste împrejurări, așa că ea-și stăvili impulsul de a-și arunca brațele în jurul gâtului lui și, în loc de asta, îl întâmpină cu o atitudine rezervată. După ce se salutară, el se întoarse spre

ajutorul de șerif care primise misiunea de a păzi camera lui Oren.

- Ai nevoie să iei o pauză?

Fie că omul pricepu aluzia, fie că într-adevăr avea nevoie de o pauză, îi mulțumi lui Ski, se ridică de pe scaunul pe care stătea și se îndepărtă, lăsându-i singuri.

Berry, vorbind încet, spuse:

- Dodge mi-a povestit despre eforturile eroice pe care le-ai făcut pentru a-l prinde pe Oren.

Cu o fluturare a mâinii, el îi respinse lauda.

- Ar fi trebuit să-l prind mai repede.

- Eu nu ar fi trebuit să-l sun joi. Nu ar fi trebuit să-l invit pe Ben aici vineri. Nu ar fi trebuit să mă port atât de urât cu Oren. Părinții și profesorii lui ar fi trebuit să-și dea seama de problemele lui psihice. Îi zâmbi stins. Se pot spune multe lucruri despre ce ar fi trebuit sau nu să se întâmple, Ski. Ea aruncă o privire în rezerva unde semnele vitale ale lui Oren erau monitorizate cu aparate ce bipăiau încet. M-au lăsat să intru. Erau lucruri pe care voiam să i le spun și am reușit. Cu părere de rău, clătină din cap. Dar nu cred că m-a auzit.

Putea simți greutatea privirii cercetătoare a lui Ski.

- De ce vrei să vorbești cu el, Berry? De ce mai ești aici?

- Chiar nu-ți pot explica de ce. Pur și simplu simt că trebuie să fiu aici. Ți se pare un gest morbid din partea mea să stau aici așa, așteptând să se întâmple ceva?

- Mi se pare morbid că a fost legat.

Pe lângă toate tuburile și sârmele din și de pe corpul lui Oren, mai avea niște legături la încheieturile mâinilor și la picioare care-l țintuiau de pat.

- Dar a ucis trei oameni. Fără pic de milă. Nu ar trebui să ne pară rău pentru el.

- Mie nu-mi pare. Chiar nu. De fapt, nu știu ce simt, Ski. Mă simt ușurată că nu mai reprezintă o amenințare nici pentru mine, nici pentru altcineva, dar sentimentele mele sunt amestecate. Nu mai știu ce să cred despre nimic. Ochii ei îi fixară pe ai lui și nu se putu împiedica să nu adauge: Despre *ăla*.

El știu exact la ce se referea ea. Vocea îi coborî:

- Da, *ăla*. Sărutul care mi-a zguduit lumea. Nici eu nu știu ce să cred despre el. Pur și simplu știu că mă obsedează. Mă gândesc tot timpul la el. Înclinându-se imperceptibil și mai aproape de ea, el adăugă: Nu am vrut să plec de lângă tine noaptea trecută.

- Eu aproape că am venit după tine.

- Chiar?

- Am ajuns până la ușă. Știam că trebuia să pleci, dar nu voiam să fiu departe de tine.

Schimbul lor de priviri pline de dorință fu întrerupt de agitația de la capătul coridorului lung. Ajutorul de șerif, care se întorcea din pauză, se certa cu Lisa Arnold.

- Vreau să vorbesc cu Ski Nyland.

- E în regulă, zise Ski.

Agentul se dădu la o parte. Șlapii fetei făceau niște zgomote ca niște plescăituri în timp ce venea spre ei.

- Ce mai faci, domnișoară Arnold? întrebă Ski politicos.

Ea își dădu după ureche părul ca pana corbului, degradat de la atâta coafat, ureche la care-i atârnavă mai mulți cercei de argint.

- Sunt bine. Adică, așa cred. Știți, sunt încă tristă din cauza lui Davis.

- Desigur.

Își îndreptă privirea spre Berry. Ski făcu prezentările.

- Știu cine ești, spuse fata. A început acasă la tine. L-a împușcat și pe prietenul tău, nu?

Înainte ca Berry să o poată corecta, se întoarse cu spatele și se uită în rezervă. Preț de câteva momente, se holbă la Oren. În cele din urmă, zise:

- Am văzut la televizor că l-ai prins. Agentul care a fost trimis să stea de pază la mine acasă a venit la ușă și mi-a spus că pleacă, dat fiind că nu mai există nici un motiv să stea acolo.

- El este bărbatul pe care l-ai văzut la motel, cel care l-a împușcat pe Davis Coldare? întrebă Ski.

- Da, el este. Nemernicul dracului! Dar glasul ei schimbat arăta că o copleșiseră emoțiile. Eu l-am convins

pe Davis să mă ducă la motelul ăla. Dacă rămâneam la cinema, ar fi în viață acum.

- Nu ești tu responsabilă pentru ce s-a petrecut, așa că nu te învinovăți, îi spuse Ski cu blândețe.

Ea se răsuci spre Ski și îi zâmbi printre lacrimi, recunoscătoare.

- Ei bine, am ținut să vin să-ți mulțumesc că l-ai prins.

- Am avut ajutor.

- Și mai știți ceva? Vreau să vă mulțumesc și pentru că ați fost atât de drăguț cu mine în noaptea în care s-a întâmplat.

- Cu plăcere.

- Îmi pare rău că mama mea vitregă s-a purtat în halul ăla.

Ski zâmbi.

- Nu-i nimic.

- Nu o luați personal. Cu toată lumea se poartă foarte urât.

Mai aruncă o ultimă privire plină de răutate spre Oren, după care le ură bun-rămas și o luă de-a lungul coridorului, spre lift.

Dodge și Caroline ieșiră rapid din liftul în care se sui ea. Lui Ski îi sună mobilul și se trase la o parte ca să răspundă.

- Vreo schimbare? o întrebă Dodge pe Berry când se apropiară.

- Nu.

- Este pierdere de vreme să stați aici așa, să vă uitați la el.

- Probabil, dar...

Ski reveni lângă ei, băgându-și telefonul în buzunarul de la piept.

- Avem o problemă la biroul șerifului. Bărbatul care a găsit mașina familiei Mittmayer...

- Dumnezeule. Degeneratul ăla? spuse Dodge dezgustat. Ski zâmbi.

- Domnul Mercury solicită să-i fie dată recompensa, acuzând pe toată lumea din departament că încearcă

să-l înșele. Nu-mi place să te necăjesc cu asta acum, Caroline, dar ar fi o problemă foarte mare să...

- Sigur că nu, spuse ea fără a-l lăsa să termine. Nu am nici o problemă să-i scriu un cec chiar acum.

Se hotărî că aveau să meargă împreună și să rezolve imediat. Așa că plecară spre tribunal. Dodge se uită la Berry.

- Bănuiesc că asta înseamnă că noi doi trebuie să ne găsim ceva de făcut și, sincer, cred că ar trebui să-l dăm dracului pe tipul ăsta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru tine.

- Poate că ai dreptate.

- Ai încredere în mine. Mi-e foame. Ție nu?

- Ba da, spuse ea, abia acum dându-și seama că nici măcar nu mai ținea minte când mâncase ultima oară. Se uită la ceas. Dar e târziu, după standardele din Meritt. Habar nu am ce mai e deschis la ora asta.

- Eu da.

- Salut, Grace.

- Salut, Dodge.

Zâmbetul de pe fața barmaniței păli ușor când văzu că bărbatul era însoțit de Berry.

- Ea e Berry Malone.

- Ne-am întâlnit o dată, spuse Berry, zâmbindu-i celeilalte femei.

- Probabil te simți foarte ușurată că nemernicul ăla de Starks a fost prins.

- Chiar sunt.

- Mai e în viață?

- Atârnă de un fir de ață, răspunse Dodge. Mai servești mâncare la ora asta din noapte?

Ea încuviință din cap arătând spre un șir de măsuțe aliniate în separeuri de-a lungul peretelui mai îndepărtat.

- Așezați-vă la o masă. Aduc eu meniurile. Ce vreți să beți?

Dodge comandă o sticlă de bere. Berry spuse că era o idee bună și comandă același lucru.

Se așezară unul în fața celuilalt pe banchetele de imitație de piele. Măsuța dintre ei era din lemn lăcuit din belșug. Lumina era dată de un suport roșu din sticlă cu o lumânare în interior ce răspândea umbre pâlpiitoare în jur.

Grace le aduse băuturile. După ce se uitară rapid în meniul îmbrăcat în plastic, comandară amândoi cheese-burgeri și cartofi prăjiți. Grace se întoarse la bar. Erau singuri. Dodge o privi pe Berry cum sorbea din sticla ei de bere. Chicoti.

- Ce e? întrebă ea.

- Nu e nimic.

- Te miri că beau bere din sticlă.

Exact asta i se păruse lui amuzant, dar nu recunoscuse nimic cu voce tare.

- Mama nu ar face asta nici moartă, zise Berry. I se pare că nu-i șade bine unei doamne să facă așa ceva. Mai sorbi o înghițitură, urmărind cum el dădea pe gât băutura rece ca gheața. Când puse sticla jos, ea spuse încet: Dar tu știi deja asta, nu Dodge?

El se lăsă pe spate pe spătarul canapelei și o studie o clipă, înțelegând imediat că ea știa.

- Ei, e și asta unul dintre tabuurile de mironosiță ale mamei tale, zise el morocănos.

- Dar nici unul dintre tabuurile astea nu te-a împiedicat să o iubești.

El se întinse să-și ia sticla, dar, deși simțea că i se uscase gura, descoperi că nu-i mai era poftă de bere. Șterse cu degetele condensul format pe sticlă, cu ochii țintă la eticheta familiară a berii.

- Deci știi. Despre mine. Despre noi.

Deși avu nevoie de tot curajul de care se simțea în stare, reuși să-și ridice privirea ca să se uite în ochii fiicei lui. Ea încuviință din cap.

- Când o să afle Caroline, o să se înfurie.

- Știe deja.

- Știe? De când?

- De azi-noapte. Eu mi-am dat singură seama. Și ea mi-a confirmat.

- Nu voia ca tu să afli.

Ea îl privi arcuindu-și sprâncenele.

- O, nu? Atunci de ce te-a implicat în chestia asta?

Grace le aduse burgerii. După ce li-i puse în față și îi întrebă dacă mai aveau nevoie de altceva, îi lăsă să mănânce. Berry nu era o tipă timidă. Așa că se înfipse imediat în ei.

Lui Dodge îi pierise pofta.

- Cum ai ghicit? Nu te-am tratat altfel decât...

- Nu are nici o legătură cu modul în care m-ai tratat *pe mine*, spuse ea, lingându-și o picătură de muștar din colțul gurii. Are legătură cu modul în care tu și mama v-ați tratat unul pe celălalt. Mai întâi, ea a fost extrem de agitată. Iar ea nu este niciodată agitată. Eu sunt repezită și năvalnică. Însă pe ea nu am văzut-o în viața mea atât de tensionată. La început, am crezut că este din cauza situației de criză. Dar apoi am observat cum se purta cu tine. Niciodată nu s-a purtat în felul acela cu tati.

Dodge își simțea inima cât un purice. Murea de dorința de a-și aprinde o țigară, dar nici pe departe cât își dorea să afle în ce fel comportamentul lui Caroline față de el fusese altfel decât cel față de Jim Malone. Îi veni să-și tragă una că punea întrebarea asta, dar nu se putu abține:

- Cum se purta cu el?

- Aveau o căsnicie foarte solidă. Se iubeau. Sunt convinsă de asta. Dar erau tot timpul rezervați și foarte politicoși. Ea și tati nu se agitau niciodată în legătură cu ceva așa cum faceți voi. Niciodată nu se ciondăneau și nu se contraziceau în legătură cu ceva, așa cum faceți voi. Relația lor însă... ei bine... nu avea acea scânteie. Nu-mi dădeam seama de asta pentru că nu eram conștientă că se poate și altfel, așa că nu am făcut nici o legătură până când nu am văzut cum vă comportați voi doi unul cu altul. Între voi nu încapă loc de politețuri formale.

- Adică există scânteii.

Ea râse.

- Da. Exact așa. Rămase gânditoare pentru un moment, după care zise: Dacă privesc acum retrospectiv la relația dintre mama și tati, cred că în permanență se străduia să-i îplinească așteptările. Nu se străduiește deloc să ți le îplinească pe ale tale.

- Standardele mele nu sunt atât de ridicate ca ale lui.

Berry zâmbi.

- Nu. Pentru că știe că așteptările tale le îplinește oricum. Și că are aprobarea ta necondiționată pentru tot ce face.

Grace apăru la masa lor.

- Nu-ți place burgerul, Dodge?

- Ah, burgerul n-are nimic. Cred că până la urmă nu-mi era atât de foame.

- Ies în pauza de țigară peste câteva minute. Vrei să vii și tu?

- Altă dată.

Părănd dezamăgită, femeia le luă farfuriile din față. Berry o urmări cu privirea. Când ochii i se ațintiră din nou asupra lui Dodge, spuse:

- Te place.

El ridică din umeri și se întinse să-și ia berea.

- Toate femeile te plac.

- Asta-i cea mai mare exagerare pe care am auzit-o.

- Ba nu cred. Și mama mi-a sugerat asta.

- Pe bune?

- Asta a fost problema? întrebă Berry.

El se uită la ea, dar nu răspunse nimic.

- Ești foarte popular în rândul doamnelor, Dodge. Acesta este motivul pentru care nu ai luat-o de nevastă pe mama?

capitolul 24

Houston, Texas, 1979

Dacă munca nu i s-ar fi părut atât nesuferită, viața lui Dodge ar fi fost perfectă.

Familia lui îl trimisese pe Roger Campton la mama naibii, în America de Sud, aparent să vegheze asupra intereselor lor petroliere în Venezuela. Ceea ce era un lucru bun pentru toată lumea în afară de venezueleni, considera Dodge.

- Sper că știu să-și zăvorască fetele în case, îi spuse lui Caroline când citiră anunțul în paginile de afaceri ale ziarului. Avea deja o burtică evidentă, care lui i se părea pur și simplu adorabilă. Acum se vede minunat din profil.

Nu-și putea lua mâinile de pe mica umflătură, uneori spre enervarea ei.

- Dodge, îmi stai în drum.

- Când ar trebui să miște?

- Mai are până să se simtă.

- O să fie ciudat, nu? Senzația că se mișcă ceva în interiorul tău.

Ea îi făcu cu ochiul.

- Tu te-ai mișcat în interiorul meu.

- Hmm, cred că-ți vine să spui vorbe de-astea din cauza sarcinii. Ceea ce îmi place.

Ea îi îndepărtă mâinile care i se plimbau în sus și-n jos pe trup.

- Prima oară când simt copilul mișcând, promit să te anunț. Între timp, vezi că vrea să fie hrănit, și eu nu pot să mă ocup de cină dacă tu tot continui să mă pipăi așa.

El zâmbi viclean și îi acoperi sânii umflați cu palmele.

- Acum, că veni vorba despre asta...

Cina fu servită târziu în seara aceea. Ea înregistrează casa ei și apartamentul lui la Agenția Imobiliară Jim Malone și ambele se vândură în câteva zile. Găsise ceva pe care o numea „o căsuță de păpuși” într-un cartier mai vechi și foarte respectabil.

Dodge își donă mobila săracilor, de vreme ce nu era nimic de capul ei oricum, și o mutară pe a lui Caroline în casa lor comună. Îi luă lui Dodge patru seri să zugrăvească al doilea dormitor într-un galben pal, unisex, și încă trei seri să asambleze pătuțul copilului.

- Sper că o să-i placă puștiului, căci eu nu mai am de gând să fac asta vreodată, o informă el.

- Nu-i mai spune copilului meu „puștiul“.

El o apucă pe Caroline de mână și o trase lângă el pe podeaua camerei copilului, printre sculele pe care le folosisese în timpul proiectului.

- Copilul nostru. Cum vrei să-i spunem?

- Numele de fată al mamei mele era Carter. Cum ți se pare? Carter Hanley?

- Și dacă e fată?

- Mă mai gândesc.

- Ești tare frumoasă când te gândești.

El îi sărută vârful nasului, și în cele din urmă ajunse-
ră să facă dragoste pe covor. Nu-și băteau prea tare capul
cu stabilirea unei date pentru nuntă.

- O bucată de hârtie nu o să mă facă și mai fericit
decât sunt deja, îi spuse el. Dar vreau ca relația noastră
să devină oficială.

Ea era de acord.

- Înainte să se nască bebelușul.

Dar nu stabiliră o dată clară și, cum amândoi erau
mulțumiți de felul în care mergeau lucrurile, nici unul
dintre ei nu se preocupă în mod deosebit de acest
amănunt. Zilele se transformară în săptămâni, apoi
în luni, dar tot nu simțiră nevoia stringentă de a-și ofi-
cializa uniunea.

Ea se întorsese la muncă imediat ce vânătăile din ju-
rul ochilor nu mai fuseseră vizibile. Ca să compenseze
timpul pierdut, își dublase eforturile pentru a ajunge
agentul cu cele mai multe vânzări din companie. Lucra
adesea până seara târziu, arătându-le case clienților la
orele ce le conveneau acestora cel mai mult și organi-
zând vizionări și în weekend.

Programul ei haotic îi convenea lui Dodge, de vreme
ce în majoritatea nopților el trebuia să se ducă la șe-
dințele ce reuneau unitatea specială, după ce-și încheia
tura la uzina de anvelope. Începea să i se pară că toată
afacerea era o pierdere de vreme pentru el și o risipă de
fonduri din banii contribuabililor. Dacă nu ar fi primit

promisiunea că avea să fie avansat la gradul de detectiv, ar fi solicitat să fie scos din acea unitate specială. Detesta faptul că trebuia să-și petreacă fiecare zi de lucru la nenorocita aia de uzină. Curățarea podelelor și înlocuirea becurilor arse nu aveau deloc legătură cu munca de polițist.

Dar, dacă ar fi părăsit unitatea specială și ar fi revenit la misiunile lui de patrulare, ar fi avut senzația că își dezamăgește nu numai propria familie proaspăt formată, ci și pe el însuși – și mai ales pe Jimmy Gonzales. Așa că se încăpățână să reziste, chiar dacă nu i se mai părea deloc incitant să-i câștige încrederea lui Crystal. Singura femeie pe care o dorea era Caroline, și dorința lui pentru ea era atât de puternică, atât de mistuitoare, încât era practic imposibil să-și găsească vreun grăunte de entuziasm pentru un posibil flirt cu Crystal.

Dar eforturile de până atunci fuseseră probabil convingătoare, căci într-o zi, în timp ce-și luau prânzul împreună, ea începuse să se smiorcăie:

- Îmi fac griji din pricina lui Franklin.

- Din ce cauză?

- Din cauza modului în care se comportă. Își mușcă buza de jos. Nu ar trebui să vorbesc despre asta. Probabil că nu e nimic.

Dodge păru cât se poate de îngrijorat pentru ea.

- Dar dacă este totuși ceva? Dacă perioada pe care a petrecut-o în pușcărie nu a avut efectul scontat, nu l-a făcut să se îndrepte?

Ea zâmbi slab.

- Mi-a promis că nu va mai încălca niciodată legea.

- Și tu îl crezi? Crezi că poate să-și țină vreo promisiune față de cineva, orice promisiune, în legătură cu orice?

Ea se lipi de el, punându-și capul pe umărul lui. El o îmbrățișă.

- Ești atât de bun cu mine, Marvin.

El își plecă ușor capul și o sărută pe obraz.

- Eu vreau numai să pot avea grijă de tine.

Ceilalți membri ai echipei lui se arătară entuziasmați când el le povesti asta.

- Albright pune la cale un alt jaf, iar ea știe asta, spuse căpitanul frecându-și mâinile mulțumit.

- Asta cred și eu, zise Dodge. Trebuie să pătrund în casa lor. E o casă închiriată, un duplex. Crystal mi-a spus că jumătate este goală, iar Albright folosește partea aia pentru a depozita diverse chestii fără cunoștința sau permisiunea proprietarului.

- Ce depozitează acolo?

- Crystal nu știe.

- Și tu o crezi?

- Da, o cred. Asta-i un permanent subiect de ceartă între ei. Trebuie să văd ce se petrece acolo.

- Indiferent ce ai găsi, nu va putea fi folosit ca probă la tribunal, îi aminti căpitanul.

- Da, dar, dacă descopăr ceva suspicios, am putea să-l punem sub urmărire permanentă. Și, dacă e ceva incriminant, aș putea să folosesc asta pentru a o convinge pe Crystal să depună mărturie împotriva lui.

- Ar trebui să-i spui că ești polițist.

- Nu neapărat. Nu de la început. Aș putea fi în continuare prietenul preocupat care o convinge să facă așa cum îi dictează conștiința.

- Mă îndoiesc că ar fi vreodată de acord să facă asta, comentă unul dintre ceilalți polițiști. Adică, nu ceva prin care să-și trădeze prietenul.

Dodge se uită la el cu dispreț.

- Dacă ar fi ceva ușor, ai face tu asta.

Căpitanul îi luă partea lui Dodge.

- Poți intra și ieși fără ca Albright să-și dea seama?

- O să mă străduiesc. Dar, dacă nu mai apar, acolo să vă duceți mai întâi să mă căutați.

- Asta e o treabă serioasă, Dodge. Asigură-ți spatele. Nu risca să fii omorât din pricina asta. Ne-ar pune într-o lumină extrem de proastă, zise căpitanul cu o sinceritate dezarmantă.

- Stați să mai lucrez la treaba cu Crystal, să văd ce pot face.

Dodge își asumă riscul suplimentar. Prin faptul că își luase asupra lui sarcina de a intra în vizuina lui Franklin Albright, ridicase miza și în ceea ce-l privea pe el. Dar și răsplata avea să fie considerabil mai mare. Dacă reușea și îl punea poliției pe tavă pe Franklin Albright, avea să obțină fără îndoială insigna de detectiv pe care și-o dorea cu atâta ardoare.

Câteva nopți mai târziu, se întoarse acasă foarte oboșit după o zi lungă și solicitantă. Caroline îi ieși în întâmpinare la ușă și îl îmbrățișă strâns. El se aplecă să o sărute, dar ea îl împinse la o parte și îi adulmecă partea din față a cămășii.

- Asta e Tabu?

- Ce?

- Parfumul.

Iar el gândi „Fir-ar să fie!“ Își descheie primii doi nasturi de la cămașa uniformei pe care o purta la uzina de anvelope, apoi și-o trase pentru cap. O duse la nas și inspiră adânc.

- Iartă-mă, te rog. Nu mi-am dat seama că este atât de puternic.

Se duse la debaraua unde se aflau mașina de spălat și uscătorul și aruncă în coșul de rufe cămașa cu pricina. Când se înapoie, Caroline se uita la el cu ochi mari, cu capul înclinat, așteptând o explicație.

- O femeie de la... muncă. Adică de la locul de muncă al lui Marvin. L-a îmbrățișat astăzi.

- Adică te-a îmbrățișat?

- L-a îmbrățișat pe Marvin. Nu a avut nimic de-a face cu mine.

Se duse la frigider și scoase o bere. O desfăcu și luă o gură mare. Caroline se uita în continuare la el, în mod evident așteptând alte explicații.

- Nu pot vorbi despre asta, Caroline.

- Cum arată?

- Nu pot vorbi despre asta.

- De ce vă îmbrățișați la muncă?

El îi aruncă o privire ce o avertiză să înceteze cu întrebările. Dar ea fie nu înțelese ce spunea privirea asta, fie alese s-o sfideze.

- Asta este una dintre situațiile la care se referea Jimmy, nu-i așa?

- La care se referea *Jimmy*? Jimmy Gonzales?

- În seara când a fost la noi la cină.

Curând după ce Dodge o adusese de la spital acasă la el, dar înainte ca ei doi să devină un cuplu, ea îl îndemna să-și invite partenerul la cină. „Ofițerul Gonzales a fost foarte amabil cu mine în diverse ocazii. Aș vrea să mă revanșez față de el gătindu-i o cină.”

Așa că, în următoarea lui seară liberă, Jimmy venise la ei la masă. Ajunsesese înaintea lui Dodge. Iar când sosi se el, Jimmy și Caroline discutau foarte amical.

Acum fu rândul lui să întrebe îngrijorat:

- Ce ți-a spus Jimmy?

- Probabil a presupus că ne culcăm deja împreună, fiindcă mi-a spus că te-ai îndrăgostit de mine de la prima vedere.

- Ceea ce nu ți s-a părut deloc de mirare.

- Dar pe urmă a zis ceva de genul „presupun că va renunța acum la titlul de Romeo al secției”. Iar când l-am întrebat ce vrea să spună, a dat imediat înapoi. Însă, în mare, ideea era că îți câștigaseși o reputație de invidiat datorită capacității de a scoate informații de la femei. Caroline îl sili să o privească în ochi. Este adevărat? Ai fost sau chiar mai ești un adevărat Romeo al secției de poliție?

- Ei, astea-s chestii între bărbați, Caroline. În mare parte, niște aiureli.

- În mare parte?

Ea continuă să-l privească la fel, și Dodge știu că avea să insiste până ce el avea să-i ofere ceva din ce voia să afle.

- Bine. Să zicem că-ți pot dezvălui ceva. Fata de la muncă era supărată din cauza a ceva ce a făcut prietenul ei. Eu sunt amicul ei. M-am oferit să o ajut, i-am spus o vorbă bună, i-am dat un umăr pe care să plângă. Iar ea și-a

arătat recunoștința îmbrățișându-mă. Asta a fost tot și asta este tot ce-ți pot povesti.

Ea păru mulțumită cu explicația respectivă și, chiar dacă nu ar fi fost, cu siguranță nu îi putea povesti mai multe. Nu avea de gând să-i spună cum arăta Crystal și să o facă să înceapă să-și închipuie că era interesat de ea din alt motiv decât dorința de a-l prinde pe Albright. Nu avea de gând nici să-i vorbească despre amenințarea pe care o reprezenta Albright. Minimizase pericolele pe care le presupunea misiunea sa sub acoperire pentru a nu îi da motive să-și facă griji de fiecare dată când el pleca de acasă.

Se scuză și se duse să facă un duș.

Deși parfumul greoi de Tabu nu se mai simțea deloc, Caroline fu anormal de tăcută în timpul cinei, iar mai târziu, când se duseră la culcare, se puseră unul cu spatele la celălalt. După o oră de veghe tensionată, Dodge știu că și ea era în continuare trează. Se întoarse pe cealaltă parte, astfel că acum vorbea cu spatele ei.

- Tot ce fac pentru noi fac, să știi.

Ea nu spuse nimic. El își puse o mână pe umărul ei.

- Încerc să ajung detectiv, Caroline. Dacă fac treabă bună la misiunea asta specială pe care o am acum, am mult mai multe șanse să fiu promovat. Asta ar însemna o creștere de salariu. Nu m-aș mai duce să patrurez pe șosele. Și, în plus, asta am vrut încă de când m-am angajat. Chiar înainte de asta. De când eram copil.

Ea se întoarse spre el și își puse o mână pe obrazul lui.

- Știu că asta vrei, Dodge. Și înțeleg de ce nu poți vorbi despre asta. Chiar înțeleg.

- Dar?

- Dar nu aș fi femeie dacă nu m-ar deranja faptul că vii acasă trăsnind a colonie de doi bani.

Lui îi trecură prin cap o mie de alte lucruri prin care ea era cu-adevărat femeie, dar își dădea seama că nu era cazul să înceapă să i le înșire. Nu era deloc în cea mai bună dispoziție pentru a se lăsa fermecată.

- Tot ce fac acum este pentru noi. Pentru tine, pentru mine și pentru bebelușul nostru.

- Inclusiv faptul că o îmbrățișezi pe femeia cu parfulmul Tabu?

- Face parte din misiune. Îți jur.

Se gândi la asta câteva momente, apoi spuse:

- Ești amicul ei? Asta e tot?

- Asta e tot.

- Și are prieten?

- Da. La fel cum ai și tu.

Mâna lui se mișcă până ajunse la sânul ei, pe care îl mângâie dragăstos.

- Mă simt grasă și urâtă. Și să nu râzi!

El îi acoperi gura cu un sărut.

- Ești însărcinată, nu grasă. Iar urâtă nu ai avea cum să fii, orice ai face.

- Mă mai iubești?

- Crezi că mai trebuie să întreb asta?

Discuția se încheie acolo, și timp de șaptezeci și două de ore nu se mai pomeni nimic despre Crystal.

Apoi el se întoarse acasă într-o noapte arătând ca unul care făcea figurație pentru filmul *Masacrul din Texas*¹.

Cu douăsprezece ore mai devreme, în ziua aceea, în timpul pauzei pentru cafeaua de dimineață, o surprinsese pe Crystal discutând cu una dintre celelalte femei care lucrau la contabilitate.

- E un nemernic, o auzi Dodge spunând.

- Sper că nu e vorba despre mine.

Ea îi zâmbi ridicând privirea.

- Bună, Marvin. Nu, nu tu ești nemernicul.

- Lasă-mă să ghicesc. Cel mai mare dintre toți. Nimeni altul decât Franklin Albright. Acum ce naiba a mai făcut?

- Chiuvea de la bucătărie e înfundată de o săptămână și mi-a promis că se ocupă să o repare. Dar în fiecare seară a tot găsit câte o scuză, și în seara asta se duce acasă la un prieten să joace poker.

¹ În engleză, în original, *The Texas Chain Saw Massacre*

Moment la care Dodge gândi: „Bingo!”

Se oferi să-i repare el chiuveta, iar ea îi acceptă oferta. I se păru totul aproape prea ușor.

- Franklin a zis că o să plece în jur de opt jumătate, nouă, așa că să nu ajungi înainte. Nu i-ar plăcea să ne găsească singuri pe amândoi.

- O să verific să nu mai fie acolo camioneta lui înainte să vin la ușă.

În pauza de prânz, îl sună pe căpitan, care acceptă planul pe care i-l schiță Dodge, dar îi mai spuse o dată să fie atent.

- Află ce poți să afli, dar fără să te pui în pericol de moarte.

- Nu e nevoie să-mi spui asta de două ori.

Căpitanul se oferi să trimită agenți sub acoperire în vecinătate, în caz că apăreau probleme.

- Nu e nevoie, zise Dodge. Mă descurc.

În plus, dacă totul se termina cu bine, nu voia să împartă cu nimeni laurii victoriei. Voia să fie totul un *one-man show*. Show-ul lui.

- Dar ceva tot puteți face, domnule.

- Spune!

- Aranjați cu șeful meu de aici de la uzină, spuneți-i că trebuie să plec mai devreme astăzi. Am niște chestii de făcut.

Căpitanul dădu telefonul. Dodge plecă devreme, la timp ca să facă niște drumuri. Prima oprire fu la magazinul unde lucra Doris. Intră tocmai când ea își începea schimbul.

Fața îi fu luminată de un zâmbet când îl văzu.

- Dodge! Ai venit să mă scoți la dans?

- Am venit să rezolv niște treburi.

Tonul ei se schimbă complet.

- Hai să mergem în spate!

Puse pe altcineva în locul ei la casă și îl conduse pe Dodge prin depozit afară pe ușa din spate. Pe alee, printre tomberoane, își aprinseră amândoi țigările. Ea expiră fumul.

- Am auzit despre Jimmy Gonzales. Îmi pare rău.

- A fost o mare porcărie.

- Îmi plăcea de el.

- Da, și mie. A fost un partener minunat. Cel mai tare.

- Dar nu s-a prins niciodată, nu? spuse ea uitându-se la el întrebătoare. Nu a apucat să-și dea seama că noi doi aveam un alt fel de relație, nu?

- Nu, nu a apucat. Nu ar fi fost de acord. Era un tip corect și cinstit, un polițist adevărat.

De mai multe ori, Dodge și Doris își făcuseră servicii unul altuia, și serviciile respective nu erau întotdeauna în litera și-n spiritul legii. Și cu siguranță nu aveau nimic etic în ele.

Fumară în liniște un timp, apoi ea întreabă de ce avea nevoie. El îi spuse.

- Până când?

El îi zise.

- În seara asta! Dumnezeuule, da știu că nu ceri prea mult!

- Poți să-mi obții asta?

- Te va costa mai mult decât o seară la dans.

Ridică din sprâncene în mod sugestiv.

- Îmi pare rău, dar nu pot face asta.

- De ce, ai trecut la poponari?

El zâmbi.

- Exact opusul. Am pe cineva.

- Pe bune?

- Cât se poate de pe bune.

- Ei, la dracu'! Atunci ce altceva ai de dat la schimb?

- Care-i treaba cu frate-tău mai mic?

- Lânchezește în continuare în închisoare, așteptându-și procesul în timp ce asistentul ăla de avocat începător, avocatul de doi bani numit de tribunal, și judecătorul se ocupă ca niște rahați de cazuri mai importante.

- E acuzat de pătrundere prin efracție, nu? Care au fost ofițerii care l-au arestat?

Ea îi spuse, iar el zise că erau amici de-ai lui și că poate, dacă ea reușea să îi dea în timp util ce-i ceruse el,

putea să-i convingă pe amicii lui să sufere o pierdere de memorie când cazul lui ajungea în sfârșit să fie judecat.

- Cu câteva sticle de scotch, s-ar putea ca frate-tău să scape doar cu timpul pe care l-a petrecut până acum în pușcărie.

- Ceea ce dobitocul ăla mic și merită, pentru că e atât de prost.

- Înainte să fii de acord, trebuie să-ți zic, Doris, că, dacă mai este prins vreodată, e pe cont propriu. Tu faci asta pentru mine, eu fac asta pentru tine, și suntem chit.

- De acord.

Înainte de apusul soarelui, ea avea ce-i ceruse el. Era la mâna a doua și arăta și mai rău din cauza uzurii.

- Va funcționa?

- Dacă vrei garanții, du-te să dai anunț la mica publicitate.

Înainte să plece, el întrebă:

- Cum se mai poartă arabul cu tine?

- Bănuiește în continuare că fur de la el.

Dodge râse.

- Nu-mi pot închipui de ce.

O sună pe Caroline de la un telefon public și îi spuse să nu-l aștepte cu cina. Ea întrebă dacă se ducea la treabă, iar el îi răspunse că da. Ea întrebă dacă avea să fie periculos, și el îi spuse că nu. Ea nu întrebă dacă avea să fie cu femeia care se dădea cu Tabu, iar el nu știu sigur ce i-ar fi răspuns dacă ar fi întrebat, dar probabil ar fi fost o variantă aproximativă a adevărului adevărat.

La ora nouă, trecu cu mașina pe lângă duplexul pe care îl împărțeau Crystal și Franklin Albright. Nu se vedea nici urmă de camioneta lui roșie, dar Dodge se gândi că era mai prudent să mai zăbovească o vreme și să se asigure că era exclus ca nenorocitul să mai fie acasă. La ora nouă și un sfert, parcă după colț și o porni pe jos cu o geantă cu unelte și materiale specifice pentru instalații pe care le cumpărase în după-amiaza aceea.

Ușa din față era deschisă. Privi prin ușa de plasă într-o sufragerie care fusese mobilată și decorată de cineva care făcuse ce putuse cu puținul pe care îl avea la îndemână. Se gândi cu milă la Crystal. Fata asta merita tot respectul pentru strădanie. Bătu la ușă.

- E cineva acasă?

Ea apărui în cadrul unei uși deschise pe peretele opus al încăperii. Purta o pereche de blugi scurți tăiați și o cămașă roșie legată sub sânii neacoperiți de sutien. Avea părul prins neglijent în vârful capului. Era desculță. Semăna cu fetișcana de la țară care, în filmele porno, incita o partidă serioasă de sex în grup cu niște țărânoi.

Cu pași ușori, fără zgomot fiindcă era în picioarele goale, veni rapid la ușă și o descuie.

- Mulțumesc mult că faci asta. Respira sacadat, și îl invită rapid înăuntru. Porcăria naibii e în continuare înfundată. E absolut dezgustătoare.

El ridică geanta cu scule.

- Nu sunt eu cel mai mare meșter, dar o să-mi dau silința.

- Vino în spate.

În timp ce el o urma în bucătărie, spuse așa, într-o doară:

- Nici nu aș fi știut în care parte a duplexului locuiți dacă nu ar fi fost deschisă ușa de la intrare.

Făcu semn cu capul.

- Adică alături. Acolo își ține Franklin prada?

- Prada?

- Păi, dacă nu te lasă să intri acolo... Făcând o față cât putu de tembelă, ridică din umeri. Imediat m-am gândit la droguri.

- Nu a folosit niciodată droguri în preajma mea. Ea își mușcă buza de jos tensionată, apoi arată spre chiuvetă. Acolo e problema.

El fluieră. Chiuveta era plină de apă vâscoasă, opacă, cu adevărat dezgustătoare. Ea se duse la frigider și scoase două beri pe care le deschise, câte una pentru fiecare. Ciocniră pentru țevi defundate, și pe urmă el se apucă de treabă. Ea sări pe teighea ca să se uite

la el în timp ce lucra. Călcâiele ei goale băteau ritmic în ușa dulapului de jos. Se juca rotindu-și sticla de bere pe buza de jos. Râdea de ceva ce spusese Dodge, când simți cum i se taie răsuflarea și icni gâtuit:

- Franklin!

capitolul 25

Nemernicul se mișcase neauzit, ca o panteră.

Dodge nu observase că Albright se întorsese până când îl văzu exact *acolo*. Dar trebui să recunoască faptul că avea circumstanțe atenuante - mișcarea într-o parte și alta a sânilor nesușinuți de sutien ai lui Crystal pe sub cămașa roșie strălucitoare.

Albright scoase un muget, apucând-o de ciuful din vârful capului și dând-o jos de pe blat. Îi smulse sticla de bere din mână și o izbi de un perete. În jur începu o ploaie de cioburi și de bere. Ținând-o în continuare de păr pe Crystal, Albright o scutură cum își scutură un terier șobolanul prins și o numi târfă nenorocită, apoi o izbi de o masă, pe care se afla o cheie franceză cumpărată chiar în după-amiaza aceea. Albright înșfăcă unealta și i-o aruncă în cap lui Dodge.

Sau cel puțin încercă. Dacă nu ar fi fost reflexele excelente ale lui Dodge, ascuțite și mai tare de anii buni de lupte de stradă și de antrenamentele polițienești, probabil i-ar fi crăpat țeasta și i-ar fi făcut creierii terci cu cheia aia. În schimb, se aplecă exact la timp ca să primească lovitura în umăr, ceea ce îl duru al dracului de tare, dar măcar nu era o lovitură letală.

Albright lăasă cheia și îl atacă pe Dodge din față, cu pumnii goi.

În mod normal, Dodge ar fi ripostat și probabil l-ar fi ucis, dar acum avea un rol de jucat. Marvin nu ar fi avut de unde să aibă asemenea abilități de luptă. Era dificil să încasezi o bătaie fără să faci nimic. Puterea de stăpânire a lui Dodge fu serios pusă la încercare când Albright scoase un briceag, îl deschise, îl apucă

pe Dodge de păr – probabil îi plăcea faza cu părul – și-i dădu lui Dodge capul pe spate, expunându-i gâtul și apăsând pielea subțire de deasupra mărilor lui Adam cu vârful lamei.

– Să nu te mai apropii de ea, că-ți tai gâtul. Mă *sabe*, Marvin?

Dodge nu avea nici o îndoială că netrebnicul vorbea cât se putea de serios și ar fi vrut să-l ucidă chiar atunci și acolo, ca să-i scutească de o mulțime de cheltuieli pe cetățenii din Texas plătitori de taxe și impozite. Fiindcă omul era un criminal și nu avea cum să nu ajungă la un moment dat condamnat pentru uciderea cuiva, poate chiar a fătucii ăsteia nesăbuite, care nu prea judeca limpede, dar nici nu merita să moară pentru asta.

Cu toate acestea, nu aveau dovezi concludente împotriva lui încă, așa că Dodge își dădu ochii peste cap, tremură corespunzător, scânci și printre bâlbâieli reuși să spună că înțelegea avertismentul.

Albright îi dădu drumul, îl răsuci și îi trase un șut în rinichi, azvârlindu-l afară pe ușa din spate. Căzu cu fața în jos pe trotuar și se juli, lăsând o urmă lungă de piele și sânge pe jos. Pe urmă se târi până la mașină.

Reuși să ajungă acasă fără să leșine. Între timp, fiecare celulă din corpului lui zvâcnea în agonie. La vederea lui, Caroline nu se putu împiedica să nu scoată un țipăt și scăpă dosarul pe care-l avea în mână. Documente de la agenția imobiliară se împrăștiară peste tot pe podeaua sufrageriei. Mișcându-se cât de repede îi dădea voie luna a opta de sarcină în care se afla, se repezi spre el.

O mulțime de cuvinte îi năvăliră de pe buze, întrebându-l ce se întâmplase, cât de tare era rănit, dacă fusese la un doctor. Când el îi spuse că nu, ea zise:

– Bine, te duc la spital.

– Nu vreau să merg. N-am nevoie decât de puțin dezinfectant și de câteva pastile, și o să fiu bine mâine-dimineață.

- Te rog, lasă-mă să chem o ambulanță, îl imploră ea, practic plângând în timp ce-i examina fața făcută zob.

El refuză clătinând din cap cu îndârjire, ceea ce îi dădu o puternică senzație de amețală. Se gândi că una dintre loviturile lui Albright îi făcuse o comoție.

- A fost prietenul femeii ăleia cu Tabu, nu-i așa? întreabă Caroline, ajutându-l să se dezbrace.

- Caroline, eu...

- Nu poți vorbi despre asta, am înțeles. Dar știu că bătaia asta are ceva de-a face cu ea. Prietenului ei nu i-a plăcut mai mult decât mie faptul că ai îmbrățișat-o. Este un criminal, nu-i așa? Nu, nu-mi spune. Știu că nu poți spune asta, dar eu știu că a fost el. Ar fi putut să te omoare.

Începu să se cutremure de plâns. Dodge o trase aproape de el și o ținu în brațe, în ciuda durerii pe care o simțea el însuși.

- Șșștt. Nu m-a omorât. Nu o să mă omoare.

- Te rog să nu te lași omorât. Dacă ar fi să pățești ceva...

- Nu o să pățesc nimic.

- De unde știi?

- Știu.

- Nu ai cum să fii sigur.

- Șșștt. Tot plânsul acesta nu are cum să vă facă bine nici ție, nici bebelușului.

- Mi-e teamă.

El o sărută pe păr.

- Nu trebuie să-ți fie teamă.

Ea se trase puțin de lângă el și se uită în sus în ochii lui umflați.

- La ce bun să ajungi detectiv dacă o să fii mort?

El chicoti la remarcă ei logică, dar tresări de durere când râse.

- Știu să am grijă de mine.

- Sunt conștientă de asta. Am văzut ce ai făcut cu Roger în seara aia în fața sălii de sport. Ai fi putut să te aperi în seara asta, dar nu ai făcut-o.

- Nu.

- De ce?

- Pentru că trebuie să-mi joc rolul cât mai convingător. Depind multe de chestia asta.

- Adică să ajungi detectiv.

- Și să ajung să-l prind pe nemernicul ăla.

- Ceea ce e unul și același lucru.

- Exact. Deci acesta este un preț foarte mic ce trebuie plătit.

- Nu e chiar atât de mic, Dodge, strigă ea. Uită-te la tine!

El lăasă la o parte fanfaronada și îi apucă fața cu ambele mâini. Cât se poate de serios, spuse:

- Ai renunțat la un tip bogat pentru mine, Caroline. Trebuie să fac asta, și trebuie să o fac ca lumea. Nu te pot dezamăgi.

- Nici pe Jimmy Gonzales.

El nu răspunse.

- Știu că este important pentru tine, spuse ea cu voce tremurândă. Cât de important, Dodge?

Cu același ton ca al ei, el zise:

- Nu e numai important. E totul pentru mine.

Dodge rămase tumefiat, plin de umflături și de vânătaii zile bune după atacul lui Albright. Cu toate astea, starea lui proastă merita, având în vedere ce obținuse. Misiunea nu fusese încununată de succes în așa măsură cum ar fi fost dacă el ar fi reușit să intre în apartamentul de alături să descopere ce ascundea Albright.

Însă, în timp ce Crystal scotea cele două beri din frigider, Dodge reușise să planteze un dispozitiv de ascultare, de care făcuse rost de la Doris, pe partea de dedesubt a mesei din bucătărie. Chiar așa, pe neașteptate, Doris reușise să-l înarmeze cu o mulțime de chestii trebuincioase. Avusese la el mai multe microfoane pe care sperase să le pună în zone-cheie ale duplexului, dar faptul că plantase unul măcar tot era mai bine decât nimic.

Acțiunea lui nu fusese sancționată de superiori. Oficial, sentimentul puternic că Albright era infractorul

pe care îl căutau nu reprezenta ceea ce în termeni juridici era denumit prin „motive suficiente” pentru a acționa legal împotriva lui. Nu încă. Dar era suficient pentru Dodge. Dacă descoperea cineva că pusese un microfon fără a avea autorizație, ar fi fost exclus din unitatea specială, dacă nu chiar dat afară de tot. Dar, dacă avea să se dovedească pe cât de util considera el că avea să fie, merita să-și asume riscul.

În ziua următoare după bătaie, el sună la uzina de anvelope să spună că era bolnav.

De îndată ce Caroline plecă la serviciu, se duse cu mașina până la un cvartal distanță de duplexul lui Crystal și al lui Albright și făcu un test al echipamentului. Reuși să prindă frânturi din conversația lor de la micul dejun. Cea mai mare parte consta în țipete și în cuvintele injurioase pe care i le arunca el ei. Crystal negă plângând că se întâmplase ceva de natură sexuală între ea și Marvin.

Dodge nu putu prinde răspunsul lui Albright în întregime, dar auzi cuvântul *eunuc*, care-l înfurie la culme. De-abia aștepta ziua în care pușcăriașul acela avea să își dea seama că fusese jucat pe degete nu de prostănacul îndrăgostit de prietena lui, ci de Dodge Hanley.

Când se întoarse la lucru la uzina de anvelope, înfățișarea lui șifonată zdravăn îi șocă pe colegi. Primi o droaie de întrebări despre ce i se întâmplase și le oferi explicația cât de cât convenabilă pe care o gândise dinainte, cum că avusese un accident care fusese suficient de sever să-l facă să se izbească cu fața de parbriz și să-l învețe ca altă dată să-și pună centura de siguranță.

Crystal îl evită. La prânz, se așeză la masă cu alte femei și, după ce îi zâmbi compătimitor, nici nu se mai uită la el. Lucrurile continuă la fel în fiecare zi care urmă. Se priveau în ochi, dar ea nu-i dădea nici un pri-lej să se apropie.

Căpitanul lui era al dracului de furios pe el din cauza asta. Alți polițiști din unitatea specială considerau încercarea lui de a intra în duplexul lui Albright un eșec lamentabil.

Serile, după cină, născocea motive pentru a pleca de acasă. Se ducea până la duplex. Parca suficient de aproape pentru ca aparatul lui să prindă orice emisie a microfonului, dar nu atât de aproape încât să riște să fie văzut de Albright ori de Crystal.

O singură dată eforturile lui fură încununate cât de cât de succes. O auzi pe Crystal întrebându-l pe Albright ce făcea în apartamentul de alături. De ce era așa un mare secret? De ce nu putea și ea intra acolo? Că, dacă proprietarul afla că depozitau acolo niște chestii fără știrea lui, aveau să-și piardă casa. Întrebă dacă se ocupa cu droguri. Și îi spuse că, dacă da, ea avea să plece.

Albright replică însă că ea avea să plece când îi poruncea el să plece, nu înainte. Apoi urlă la ea să tacă dracului din gură și să nu-și mai bage nasul în afacerile lui.

Auzind acest schimb de replici, Dodge se întoarse acasă entuziasmat, dar se sperie teribil când o găsi pe Caroline așezată pe marginea patului, mângâindu-și abdomenul umflat cu o mână și masându-și șalele cu cealaltă.

Se repezi la ea.

- Doamne, Dumnezeu! Vine copilul?

Ea îi ciufuli părul cu un gest plin de afecțiune.

- Nu, cel puțin nu pentru încă două săptămâni. Am contractii Braxton Hicks.

- Ce mama dracului sunt... alea cum ai spus tu?

- Sunt perfect normale. Sunt ca un fel de junghiuri.

- Mie mi se par mai mult decât niște junghiuri.

- Medicul a spus să mă aștept la contracțiile astea până când o să apară cele adevărate.

- Și cum o să știi care sunt cele adevărate?

Ea râse ușor.

- O, zice că am să știu, fără îndoială.

Tot restul nopții, chiar și când ea adormi, el își ținu mâna pe burta ei, întrebându-se cum de era posibil ca ea să doarmă în timp ce în pânțele ei se desfășura o activitate atât de intensă.

Îl frământau grijile. Dacă uterul ei era la fel cu restul corpului, însemna că era micuț de tot. I se părea oricum un miracol că un trupușor așa delicat ca al ei putea purta un copil, indiferent de mărime... Dar dacă copilul lor era cumva neobișnuit de mare? Nu-și putea aminti cât cântărise el la naștere, dar, chiar dacă i se spusese cumva, nu știa care era standardul în privința asta. Nu avea termen de comparație.

Dacă el și Caroline concepuseră un uriaș? Progenitura lui putea să distrugă ceva în ea. Putea să-i sfâșie organele interne.

Rămase treaz toată noaptea, temându-se de o catastrofă anatomică. În consecință, se simțea foarte indispus a doua zi dimineată când se prezentă la lucru la uzina de anvelope. Dispoziția nu i se îmbunătăți cu nimic când constată că în ziua aia Crystal nu apăruse la serviciu. Oare era bolnavă? Oare Albright o făcuse să-și lase slujba din cauza prietenului și colegului ei Marvin? Oare începuse din nou să se gândească la treaba cu instalația defectă și se înfuriase încă o dată din pricina ei, ajungând să o bată și mai rău din cauza asta?

Când i se termină tura, Dodge o luă rapid spre ieșirea angajaților. Era nerăbdător să ajungă acasă, să se asigure că totul era în regulă cu Caroline și să vadă dacă, trecând pe lângă casa lui Franklin Albright, putea prinde ceva din ce se petrecea înăuntru.

Dădu însă peste o colegă care se pusese drept în drumul lui, aproape dărâmând-o.

- Bună, Marvin.

- Bună. Îmi cer scuze. Mă grăbesc.

- Am un mesaj pentru tine de la Crystal.

El se opri brusc. Prietena lui Crystal îi puse în mână o bucătică de hârtie.

- Vrea să o suni la numărul acesta.

- E bine?

Colega fie nu știa, fie nu era dispusă să-i zică.

- Cât de repede poți, fu singurul lucru pe care îl mai spuse.

- Bine. Mulțumesc.

Sună de la un telefon public. Crystal răspunse la al doilea apel. Glasul ei era cât se poate de slab, de ezitant.

- Marvin sunt. Ești bine?

La auzul vocii lui, ea începu să se văicărească:

- Nu, nu sunt! Mi-e frică, mi-e îngrozitor de frică.

Dodge încercă să o liniștească, să o consoleze, până ce într-un final reuși să scoată de la ea faptul că-l părăsise pe Albright.

- Mai degrabă am evadat, suspină ea. El e... e...

- Unde ești?

Ea îi spuse, și, douăzeci de minute mai târziu, el era la motelul respectiv, ciocănind la ușă, uitându-se mereu înapoi și sperând că Albright nu reușise să afle. Crystal arăta îngrozitor. Avea fața umflată și plină de pete de la cât plânsese. Era și cu nervii întinși la maximum. Așezat lângă ea, pe pat, Dodge o ținu în brațe până când femeia se opri din tremurat. Dându-i la o parte părul de pe obraji uzi, el o îndemnă să-i spună tot.

- Nu te pot ajuta dacă nu știu ce se petrece.

Primul lucru pe care voia să îl afle era dacă trebuia să-și facă griji că Albright putea apărea din nou fluturându-și briceagul deschis, ca să-și ducă la bun sfârșit promisiunea de a-i tăia jugulara lui Dodge.

- El știe că l-ai părăsit?

- Sunt sigură că de-acum știe, răspunse ea printre sughițuri. A ieșit și mi-a spus că lipsește câteva ore, dar eu n-am avut încredere că nu se va întoarce imediat. Nu după ce s-a întâmplat în noaptea aceea când m-a luat prin surprindere. Imediat ce a plecat, am chemat un taxi. Mi-am împachetat numai câteva lucruri pe care să le pot căra și tot timpul cât am așteptat taxiul am stat cu inima la gură, temându-mă că se va înapoia și mă va prinde înainte să pot scăpa.

- Nu i-ai lăsat nici un bilet sau ceva în care să-i spui unde te duci?

- Nu! Am plecat de tot, și nu am de gând să mă întorc. Oh, Doamne, Marvin, dacă pune mâna pe mine, mă omoară.

- Ba nu, nu te omoară, căci n-o să-l las eu.

Ea îl strânse și mai tare și spuse că nu știa ce s-ar fi făcut fără prietenia și protecția lui. Din recunoștință, îl sărută pe gură.

- Ascultă, Crystal, spuse el, îndepărtând-o de lângă el. Mai ai și alte motive pentru care te temi de Franklin?

Ea clipi din genele false.

- Cum adică?

El își impuse să o ia încet, să nu strice nimic.

- Adică, adică... Habar n-am... Crezi că pune la cale o altă nenorocire?

Ea își feri privirea.

- Poate. Pune el la cale ceva.

- Dumnezeu!

- A tot vorbit la telefon. Cu vărul lui din Mexic. Mai știi că ți-am pomenit despre el?

Cu inima bătându-i mai puternic, Dodge încuviință din cap.

- Cred că plănuiesc ceva. Din ochi începură să-i curgă din nou lacrimi. Și, dacă le iese, mi-e teamă că poliția va crede că eu sunt complice. Își trase nasul și se șterse cu dosul palmei. Părinții mei au încercat să mă avertizeze. De ce oare nu i-am ascultat?

- Poate că ar trebui să vorbești cu poliția.

Ea își înălță capul și îl privi speriată.

- Da, spuse el, apăsându-i mâinile între palmele lui. Dacă le dai un pont despre ce pune la cale Franklin, atunci vor ști că nu ești și tu implicată. Înțelegi?

El o ținu tot așa o jumătate de oră, încercând să scoată de la ea fapta criminală ce se pune la cale, dar ea nu fu dispusă să spună nimic mai detaliat, nimic ce ar fi putut el raporta colegilor din unitatea specială.

Din ochi îi curgeau tot timpul alte și alte lacrimi și blestema ziua în care se încurcase cu Franklin Albright. De ce naiba nu avusese norocul să dea peste Marvin mai întâi? Părinții ei ar fi fost de acord să aibă o relație cu el. Dacă l-ar fi cunoscut înainte să intre într-o relație cu Albright, nu ar mai fi trăit acum clipele astea de groază,

temându-se de poliție și de reacția unui fost pușcăriaș gelos și violent.

- Doamne, Dumnezeuule, viața mea e atât de distrusă! Tu ești singurul lucru bun din ea, Marvin. Tu ești singura persoană în care pot avea încredere.

A doua oară când îl sărută, nu o mai făcu din recunoștință, iar Dodge se pricepea destul de bine la femei și la săruturi ca să recunoască diferența. Ea își împinse limba în gura lui și, când căzu pe spate, el se lăsă tras în jos odată cu ea.

În timp ce ea îl săruta pe gât, el spuse:

- Franklin nu face altceva decât să trângănească aiurea, Crystal.

- Ești atât de bun cu mine.

Îi luă mâna și i-o puse între coapse.

- Albright va ajunge curând la închisoare, căci va fi prins, și o să putem fi împreună fără să ne temem de el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ar trebui să ajuți poliția să-l prindă cumva în flagrant.

Ea se arcui, împingându-se în palme lui.

- Vreau să fiu cu tine.

- Atunci, hai să mergem împreună la poliție. Vin și eu cu tine.

Ea ezită.

- O să mă gândesc la asta.

- Eu cred că ar trebui să mergem chiar acum. Înainte ca Franklin să apuce să își pună în aplicare planul.

- Poate mâine.

Îi desfăcu fermoarul de la pantaloni.

- Promiți?

- Promit că mă voi gândi la asta. Dar nu mai vreau să vorbesc despre acest lucru.

Așa că nu mai vorbiră.

Cel puțin nu înainte ca ea să se ghemuiască lângă el ca un pîsoi, scoțând mici sunete admirative în legătură cu părul de pe pieptul lui, care era umed din cauza transpirației lor amestecate.

Abia când deveni moale și somnoroasă după sex, fu dispusă să continue conversația despre Franklin. Atunci

vorbi deschis. Căci, dacă o femeie are suficientă încredere în tine să-ți ofere *asta*, cu siguranță va avea suficientă încredere să-ți ofere și cele mai ascunse și întunecate secrete ale ei. Sau cel puțin *asta* spunea experiența lui Dodge de până atunci. Acesta era principiul pe care se baza reputația lui la secție. Crystal spuse tot ce știa. Erau o mulțime de informații extraordinare, din interior, puse cap la cap din frânturi de conversații ale lui Franklin cu vărul lui din Mexic ce includeau expresii-cheie cum ar fi „mașina cu care să fugim“, și „arma semiautomată“, și „împușcăm pe oricine ne stă în drum“, și „douăzeci și cinci ale lunii“, dată până la care mai erau numai două zile.

În cele din urmă, femeia adormi. Dodge trase de firul de la telefon cât de departe putu, luând aparatul în baie și închizând ușa în urma lui. Îl sună pe căpitan acasă, îl trezi din somn și îi povesti ce-i spusese Crystal. Spre surprinderea și enervarea lui, căpitanul se arătă destul de sceptic.

– Câtă încredere poți avea în ce spune? Poate că este moartă după tine și pur și simplu îți vinde gogoși, ca să te dea pe spate. Îți spune tot felul de chestii ca să te facă să te culci cu ea.

Dodge crăpă ușor ușa și aruncă o privire în cameră. Crystal era afundată în somnul acela profund și liniștitor al omului fără nimic pe suflet.

– Nu cred, domnule. Se teme de Albright. Sunt absolut sigur de *asta*. Mi-a mai spus și că se teme că va fi considerată complice pentru că trăia cu el în perioada când el plănuia lovitura. În plus, nu mi-a spus nimic cât de cât de substanță până când... până mai târziu.

Cum superiorul lui nu spuse nimic, Dodge insistă:

– Nu mă aburește. A folosit expresii pe care nu ar avea cum să le cunoască decât dacă le-a auzit de la cineva precum Albright. Sunt convins că am dreptate.

După ce făcu o pauză să se gândească, căpitanul oftă.

– Bine. Trebuie să am încredere în instinctele tale, Hanley. Și în experiența ta, adăugă el pe un ton sugestiv.

Asta a fost ultima ta zi la uzina de anvelope. Măine-dimineață te prezinți la cartierul general al unității speciale. Douăzeci și cinci e peste numai două zile, ceea ce nu ne lasă prea mult timp să plănuim intervenția.

Dodge îi mulțumi pentru încrederea pe care o avea în el, apoi, cât putu de în liniște, se spală și se îmbracă. Lăsa un bilețel pe birou pentru Crystal, spunându-i să nu se ducă la muncă până nu vorbea cu el. Îi spuse că avea să se ocupe el de tot. Ea nu avea de făcut decât să se încreadă în el și să rămână unde se afla până se întorcea el.

Conduse pe străzile goale de dinainte de răsărit, întrebându-se cum avea să-i explice lui Caroline de ce nu venise acasă toată noaptea și nici nu anunțase. Chiar și atunci când întrunirile de la unitatea specială îl ținuseră ocupat până târziu – și niciodată chiar până la ora cinci dimineață –, el o sunase ca să-i spună să nu-și facă griji.

Deci avea să trebuiască să-i spună că intervenise ceva urgent, că dăduseră de o pistă neașteptată în cazul respectiv și că nu avusese ocazia să sune până când se făcuse prea târziu și risca să o trezească. Avea clar în minte tot ce trebuia să facă, însă totul i se învălmăși în cap, lăsându-l fără replică atunci când ajunsese acasă și văzu că mașina ei nu se afla în garaj.

– Oh, Doamne!

Nici măcar nu mai pierdu timpul să oprească motorul mașinii. O băgă în parcare și o lăsă mergând, repinzându-se ca o săgeată spre ușa din spate, unde se chinui cu degete tremurânde să bage cheia în yală și apoi, când în sfârșit reuși să o descuie, practic se prăbuși peste prag. Alergă prin casă izbindu-se de pereți, împiedicându-se de covorul din hol, năpustindu-se prin ușa dormitorului și oprindu-se brusc când dădu cu ochii de pata sângerie de pe cearșaf.

Era încă umedă.

El respira atât de greoi, încât simți pur și simplu o durere ascuțită în plămâni. Inima îi bătea nebunește în piept. Se duse la debara și deschise ușa smucind-o.

Valiza ei, cea pe care o pregătiseră împreună cu câteva săptămâni înainte, ca să fie gata când era nevoie de ea, dispăruse.

Se înapoie exact pe unde venise, mișcându-se cu și mai mare repeziciune ca înainte. Puse girofarul pe capota mașinii fără să-i mai pese dacă-și distrugea acoperirea. Cu lumina roșie clipind intermitent, porni în cea mai mare viteză spre spital.

Lăsă mașina într-un loc interzis și se repezi în interior. Apăsă puternic butonul de chemare a liftului de câteva ori la rând, până când în sfârșit sosi unul. Când ajunsese la biroul asistentelor de la etajul cu maternitatea, nu era nimeni acolo.

- Unde dracu' e toată lumea?

Strigătul său răsună pe coridorul pustiu în timp ce el alerga de-a lungul lui. Fiecare ușă era decorată cu o cunună bleu sau roz și cu un ursuleț de pluș.

În cele din urmă, dintr-o rezervă ieși o asistentă. Aproape că se izbi de ea.

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea.

- Caroline King?

- Dumneavoastră sunteți...

- Ta... tatăl.

Ea zâmbi.

- Felicitări! Aveți o minunăție de bebeluș.

El se simți de parcă fusese întors cu picioarele în sus și aruncat cu capul înainte spre podeaua pavată cu gresie.

- Bebelușul e aici?

- Da, *bebelușa* e aici, spuse asistenta râzând. Vreți să o vedeți?

Amorțit, el încuviință din cap și o urmă de-a lungul holului până la un geam cu jaluzelele lăsate.

- Așteptați aici și o aduc.

Ea era gata să intre în salon, când el întrebă:

- Stați. Unde e Caroline?

- În camera patru sute optsprezece.

- E bine?

- A avut un travaliu foarte scurt și o naștere ușoară. Îmi pare rău că nu ați ajuns la timp.

El și-o trăgea cu Crystal în vreme ce lui Caroline i se rupsese apa, după care intrase în travaliu, fusese nevoită să-și ducă valiza pregătită cu grijă la mașină și să conducă singură până la spital și o adusesse pe lume pe fetița lor.

Respirația îi deveni tot mai precipitată, până ce practic simți că se sufoca. Nu-și putea închipui un sentiment de dezgust mai profund decât cel pe care îl nutrea acum pentru el însuși. Rămase cu ochii ațintiți asupra jaluzelei până ce aceasta fu dată deoparte și o văzu pe asistentă pe partea cealaltă a geamului, ținând în brațe cea mai mică ființă umană pe care o văzuse vreodată.

Era roșie la față, avea nasul teșit și ochii umflați. Era înfășată ca o papiotă. Capul îi era acoperit de o căciuliță roz tricotată. Asistentă o scoase, ca el să poată să vadă perișorul roșu-portocaliu care-i acoperea scalpul. Pulsul i se vedea bătând în zona moale pe care o avea în creștet.

Lacrimi fierbinți îi apărură în ochi, și, dacă mai de vreme i se păruse dificil să respire, acum i se păru de-a dreptul imposibil.

Îi făcu semn cu degetul mare în sus și mimă o mulțumire prin geam, apoi se întoarse și se duse în căutarea rezervei 418. Când ajunse acolo, își dădu părul pe spate netezindu-l și își trecu ambele palme peste față. Trase adânc aer în piept.

Ușa era grea. O deschise doar parțial și se strecură în încăpere. Lumina de deasupra patului era aprinsă, nu puternică, dar îndeajuns încât să te descurci în încăpere.

Caroline era întinsă pe spate, cu spatele la ușă. Avea abdomenul plat, ceea ce lui i se păru ciudat. Când auzi fâșăitul ușor al ușii, întoarse capul spre ea. Se uită la el cu o privire care-i spunea că era pe deplin conștientă de ce făcuse.

El înaintă până la marginea patului în ceea ce părură vreo mie de ani. El, care se pricepea atât de bine

la vorbe, acum nu știa ce să spună. Pur și simplu nu mai găsea cuvinte.

Ea vorbi cea dintâi:

- Când nu ai venit aseară acasă și nu am primit nici o veste de la tine, am sunat la secție. I-am spus bărbatului cu care am vorbit că este o urgență și că am nevoie să dau de tine imediat. De vreme ce faci parte dintr-o unitate specială și lucrezi sub acoperire, mi-a spus că o să încerce să dea de tine să-ți comunice să iei legătura cu mine. Dar nu ai făcut-o. Așa că am sunat a doua oară, mai disperată decât fusesem la primul telefon. Bărbatul mi-a zis că nu a reușit să dea de tine, dar mi-a spus că, dacă asta mă putea consola cu ceva, nu fusesseși raportat ca fiind rănit sau căzut la datorie.

Și vocea, și ochii ei erau lipsiți de orice expresie.

- Te-ai culcat cu ea, nu-i așa? Ca să-l prinzi pe ticălosul ăla, ai făcut sex cu prietena lui.

El ar fi preferat să audă insulte, țipete și lacrimi. Își dori ca ea să se întindă spre el și să-i tragă o palmă. Cu genul acela de furie era pregătit să se confrunte. Această mânie controlată pur și simplu îl îngrozea. Deschise gura să spună ceva, dar tot nu îi veni în minte nimic potrivit de zis. Nici măcar nu-i trecu prin cap să nege. Nu era dispus să mai adauge și o minciună trădării sale, ca să o mai și insulte după ce o rănisese - și, în tot cazul, nu ar fi avut nici un rost să facă așa ceva.

- Vreau să pleci înainte să aduc bebelușul acasă.

Îl cuprinse o panică violentă.

- Caroline...

- Vorbesc serios. Vreau să pleci. Să ieși din viețile noastre. Din a ei, din a mea. Nu o să mai ai absolut nimic de-a face cu nici una din noi. Niciodată, Dodge.

- Nu poți să...

- Ba da, pot. *Exact* asta fac.

- Eu...

- Ai stricat totul.

- Eu am făcut o prostie.

- Poți să-i spui cum vrei. Ți-ai bătut joc de mine mult mai rău decât a făcut-o vreodată Roger Campton.

Cuvintele acelea îi străpunseră inima ca o suliță.

- Cum poți spune așa ceva?

- Cum ai putut tu să faci așa ceva? Vocea aproape că i se stinse, ceea ce arăta ce simțea în interiorul ei. Cum ai putut tu să faci așa ceva? întrebă ea din nou, articulând cu grijă fiecare cuvânt.

Se întreba și el exact același lucru. Nu-i putea oferi nici o scuză, pentru că nu avea nici una. Ea se întoarse ca să se uite în tavan.

- Asta este ultima oară când mă vezi, Dodge. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine. Fiica noastră nu te va cunoaște niciodată, și nici tu nu o vei cunoaște pe ea. Bucură-te de funcția de detectiv. Să ai o viață frumoasă! Acum, pleacă de aici.

El rămase lângă pat două minute lungi, dar ea nu se mai uită la el. El ieși din încăpere, apoi și din spital, căci înțeluse că ar fi fost o brută să stea să hărțuiască o femeie care tocmai născuse. Nu voia să facă o scenă și să o umilească și mai tare pe Caroline în fața personalului din spital și a celorlalte mame ale căror parteneri fuseseră de față când bebelușii lor veniseră pe lume. Se duse să-și recupereze mașina și aproape că se luă la bătaie cu paznicul parcarii spitalului, care-l acuză că se dădea drept ofițer de poliție.

Cum nu putea risca să aibă vreun act care să-i dovedască identitatea și funcția în preajma lui Crystal sau a lui Albright, Dodge nu putu să-i dovedească bărbatului că se înșela. Așa că îl împinse din calea lui, îi arătă degetul mijlociu și-i spuse „Dă-mă în judecată“, după care demară în trombă în timp ce omul amenința că avea să-l dea pe mâna șerifului.

În casa de unde i se ceruse să plece scoase așternuturile pătate de pe pat și le înlocui cu unele curate. Dădu cu aspiratorul în sufragerie. Duse gunoiul și frecă totul la baie, până când și cel mai mic obiect sclipea de curățenie. Și, în timp ce trudea, își tot făcea planuri în minte în legătură cu modalitățile prin care ar putea încerca să o recâștige pe Caroline.

În ziua când trebuia să vină acasă, avea să pună flori în dormitor. Și în camera copilului. Flori roz. Avea să umple frigiderul și camera cu mâncărurile favorite ale lui Caroline. Avea să-i lase o ciocolătică pe pernă în fiecare seară. Avea să se trezească împreună cu ea de fiecare dată când trebuia hrănit copilul. Avea să-i aducă tot ce îi trebuia. Să-i facă masaj la spate. Să-i cumpere fetei jucării de pluș și costumașe cu dantele și volane pe care Caroline avea să le considere extravagante, dar pe care urma să le adore în taină. Avea să încerce orice și absolut tot ce era în stare ca să o facă să se răzgândească.

Trebuia să o aibă în viața lui, altfel viața lui nu mai merita trăită. La asta se reducea totul. Trebuia să o convingă să-l primească înapoi. Dar, în primul și-n primul rând, trebuia să se dovedească demn de asta.

Când casa ajunsese impecabilă, făcu duș, se bărbieri și se îmbracă, după care plecă la sediul unității speciale. În încăperea mare se afla un singur tip, și acela vorbea la telefon.

La vederea lui Dodge, închise.

- Unde ai fost? De ce nu ai răspuns la pager?

- Am...

- Nu contează. Omul a spart o bancă la ora opt și șapte minute în dimineata asta. Imediat după deschidere.

- Dumnezeu! Glumești. Crystal mi-a pomenit data de douăzeci și cinci. Probabil că Albright...

- Albright? Lasă-l pe Albright! Făptașul este un director de doi bani de la o companie farmaceutică. Fără antecedente. Nu l-am fi suspectat niciodată. Nici într-un milion de ani. Ți vine să crezi așa ceva?

capitolul 26

Dodge ajunsese la capătul lungii sale povestiri.

- Directorul acesta de companie farmaceutică și-a închipuit că e mai deștept decât oricine altcineva. A jefuit prima bancă așa, ca o joacă, doar ca să vadă dacă poate scăpa fără a fi prins. Când a reușit, a mai încercat

o dată. Și încă o dată. A zis că a devenit dependent de asta. Bănuiesc că uciderea paznicului ăluia i-a dat un sentiment extraordinar. Mă întreb ce sentiment extraordinar a avut pe culoarul morții, în drum spre execuție. Căci sunt sigur că până acum a fost executat, dacă nu cumva a fost grațiat. Când m-am mutat la Atlanta, am pierdut șirul evenimentelor. Se foi pe bancheta de imitație de piele și, pe un ton mai scăzut, adăugă: Dar, în ceea ce te privește, probabil că asta este partea cea mai puțin interesantă a poveștii.

Berry ascultase timp de aproape o oră fără să scoată o vorbă. Își dresе vocea și sorbi o gură din paharul cu apă pe care Grace i-l reumpluse fără ca ea să observe măcar.

- Ce s-a întâmplat cu Franklin Albright?

- I-au prins cei de la controlul armelor și munițiilor și pe el, și pe așa-zisul lui văr vârați într-o afacere cu arme automate. Le vindeau cartelușilor de droguri de peste graniță.

- Crystal?

Dodge oftă și clătină din cap cu tristețe.

- Presupun că într-un final a priceput că Marvin nu se mai întoarce să o salveze de la motelul acela. Am pierdut legătura cu ea.

- Și nu ai mai văzut-o niciodată?

- Nu. Marvin s-a evaporat pur și simplu din viața ei.

Berry ezită, apoi întrebă cu voce mai slabă:

- Și mama?

- Nu reușisem să mă țin de nici una dintre promisiunile pe care i le făcusem. Așa că am făcut cum mi-a cerut ea și am plecat din casă înainte să te aducă pe tine acolo. Și nu am mai văzut-o până sâmbăta trecută. Nici pe tine. Se uită la ea cu o privire admirativă. Ai și acum părul roșu, dar nasul nu-ți mai este teșit.

Ea îi întoarse zâmbetul visător. Trecuse printr-o mulțime de stări în timp ce el își spunea povestea. Trecuse de la curiozitate la mânie și apoi la durere. Nu era sigură care era emoția la care să rămână, așa că le lăsă pe toate să se desfășoare și să curgă la întâmplare, cum îi veneau,

fără a face vreun efort conștient să le împiedice sau să se stăpânească.

- Unitatea specială a fost desființată, zise ea.

- Da.

- Și tu ai ajuns detectiv.

- Nu. Reputația mea în secția de poliție a oscilat între reputația unuia ajuns de râsul lumii și a unuia care a dat-o în bară. Am fost numit în altă parte, să patrulez pe o altă rută, am primit un alt partener. De fapt, am avut mai mulți parteneri, pentru că mă purtam ca dracu' cu toți, și nimeni nu voia să fie cu mine în mașină. Am început să fac tot felul de tâmpenii la serviciu. Să am o atitudine nepotrivită. Să mă port aiurea cu superiorii. Bătu cu mâna pe buzunarul de la piept. Am început să fumez, fiindcă eram în căutare de ceva, orice, care să-mi ocupe mintea, gândurile, să-mi aline durerea de a vă fi pierdut pe Caroline și pe tine, iar nicotina nu era atât de riscantă precum cocaina sau băutura. Cam după șase luni de purgatoriu autoimpus, am intrat într-un fel de vrie sexuală. Vezi tu, faza de autoînvinovățire se dusesse, și îi luase locul faza de „lasă că vede ea”. Așa că m-am aruncat la întâmplare în tot felul de aventuri sexuale. Iar luni întregi de relații de-o noapte nu au reușit decât să-mi arate cât de mult o iubeam pe mama ta. Într-o dimineață, m-am sculat și mi-am dat seama că nu voi reuși niciodată să o recâștig dacă o să continui în felul acesta, așa că am schimbat macazul. Am dat pagina. Am început să mă comport ca lumea și să încerc să-mi salvez slujba, pe care eram pe punctul de a o pierde. Eram deja dependent de țigări, dar mi-am pierdut interesul pentru femei. Am început să trăiesc ca un călugăr.

Se opri, și ridurile de pe față i se adânciră într-o expresie de mâhnire profundă. Berry întrebă ușor:

- Și schimbarea asta a ta nu a durat?

- Nu dincolo de ziua în care s-a anunțat căsătoria lui Caroline cu Jim Malone.

- Ai citit despre asta în ziar?

- Da. Și a venit ca un trăsnet asupra mea. Mi-a arătat cât de crudă poate fi uneori soarta. Habar nu aveam nici măcar de faptul că se întâlnea cu el. Cel puțin nu în sensul acela. Și pe urmă am văzut scris negru pe alb. Era măritată cu el.

Berry își dădea seama după răgușeala din vocea lui că, și după tot timpul acesta care trecuse, el încă suferea.

El se așează o clipă, uitându-se în gol, apoi spuse:

- Prin avocați am căzut de acord ca Malone să te adopte și să-ți dea numele lui. Am renunțat la tine fără să lupt. Nu aveam nimic să-ți ofer. Tu aveai un tătic nou care părea un om cumsecade, care avea să-ți ofere o viață bună, o viață pe care eu nu aș fi avut niciodată cum să ți-o asigur. Făcu o pauză scurtă, apoi spuse: Am plecat și nu m-am mai întors niciodată. După un timp, ochii lui se fixară din nou asupra ei. Asta este, Berry. Nu e chiar genul de poveste de adormit copiii pe care un bărbat ar trebui să i-o spună fiicei lui, nu-i așa? Nu este chiar *Povestea celor trei urși*.

- E o poveste tristă. Mai ales pentru tine.

- Nu ți-am spus asta ca să îți fie milă de mine. Ultimul lucru pe care l-aș dori ar fi să-ți formezi impresia că aș fi un fel de erou tragic și marcat de suferință. Am făcut niște alegeri greșite și am plătit pentru ele. Singurul motiv pentru care ți-am spus toate astea este că poate vei reuși să privești tot ce s-a întâmplat ca pe o poveste de viață. Asta e tot ce pot face pentru tine. Și Dumnezeu știe că de altceva nu am fost în stare.

Schimbă o privire lungă care fu întreruptă numai în momentul în care lui Dodge îi sună mobilul. Îl scoase din suportul de la curea și se uită la ecran.

- E Caroline.

Răspunse, ascultă, apoi zise:

- Bine, venim imediat. După ce închise, îi spuse lui Berry că Ski și Caroline își terminaseră treaba la biroul șerifului. Cretinul ăla de Mercury și-a primit cecul. Mi-a zis că Ski trebuie să rămână acolo. Toată lumea are nevoie de el. Caroline a întrebat dacă putem să mergem să o luăm.

Berry își luă geanta și ieși din separeu.

- Pe mine poți să mă lași la spital.

- Greșit. Te duc acasă. Nu accept nici o împotrivire, spuse el ferm, retezându-i orice protest. Că-ți place sau nu, eu sunt tatăl tău și îți spun că acum te duci acasă ca să te odihnești.

Pe drumul spre casa de pe lac, Dodge își privi fiica în oglinda retrovizoare. Cu chipul lipsit de expresie, se uita prin fereastră în noapte, fără să facă vreo mișcare sau să scoată vreun sunet. Ar fi dat o mie de dolari să știe la ce se gândea ea. La el? La Starks? La slujba pe care o pierduse? Poate că îi era pur și simplu dor de Ski. Cine naiba știa?

Indiferent ce avea în cap, el voia să o ajute. Dar chestia asta cu atitudinea părintească era destul de dificil de pus în practică atunci când copilul tău era adult. Posibil chiar și mai dificil fiindcă *Berry* era adult. Pusese piciorul în prag când venise vorba să stea să-l păzească pe un infractor aflat deja în moarte cerebrală. Dar apoi nu se mai putu gândi la nimic de spus care să nu sune stupid, banal, inutil sau o combinație din toate trei, așa că nu zise nimic. Probabil că și *Caroline* gândea la fel, căci nici ea nu zise nimic când o luară de la tribunal, ci rămase tăcută pe toată durata călătoriei.

Odată intrați în casă, el le urmă la etaj. Când ajunseră pe palierul de la etaj, cele două femei o luară într-o parte, el - în cealaltă. Făcu un duș în baia unde începuse totul. Ba chiar desfăcu patul. Dar nu se putea odihni până nu știa că *Berry* își revenise, așa că-și puse haine curate și se întoarse jos, ca să o aștepte pe *Caroline* să coboare.

Aștepta de aproape o oră, când auzi pașii ei ușori pe scară. Nu-l observă cum stătea acolo în sufrageria întunecată în vreme ce ea trecu spre dormitorul ei. O lăsă câteva momente, apoi se duse la ușă și ciocăni ușor.

- Eu sunt.

Când ea deschise ușa, își dădu seama după expresia de pe chipul ei că presupusese automat că îi lovise o nouă tragedie.

- Ce s-a mai întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic. Înainte să mă duc la culcare, am vrut să mă asigur că Berry se simte bine. Mi s-a părut destul de zdruncinată.

Caroline îl pofti în cameră și închise ușa în spatele lui. El se uită în jur. Nu era o cameră bogat decorată, dar era totuși extrem de feminină.

Erau o mulțime de perne așezate grămadă lângă tăblia de fier a patului ei, și draperii frumoase încadrau cele trei ferestre. Pereții erau zugrăviți în ceea ce i se păru a fi aceeași nuanță de galben pal în care zugrăvisese el camera de copil a lui Berry cu atâta amar de timp în urmă. Celelalte lucruri din cameră erau aproape toate albe, inclusiv halatul pufos de baie înfășurat în jurul trupului zvelt al lui Caroline.

- Berry este epuizată, spuse ea. E supărată.

- Din cauza cui? Sper că nu din cauza lui Starks. Își va primi pedeapsa binemeritată. În afară de cazul în care moare liniștit, și astfel va avea parte de ceva mai bine decât merită.

- Oricât de crud ar părea ce spun, sunt într-un totu de acord cu tine. Fiindcă, deși este pe moarte, continuă să o chinuiască pe Berry. Poartă și acum povara a tot ce s-a petrecut.

- Știi ce cred eu? spuse Dodge. Cred că Starks a făcut ce a vrut din ea. A reușit să-i cultive în permanență sentimentul acesta de compasiune pentru el.

- Da, sunt sigură, răspunse Caroline. Se pricepe bine la manipulare.

Dodge se apropie de una dintre ferestre și se uită spre partea din spate a proprietății, spre pădurea întunecată, terasa, piscina și lacul de dincolo de ele. Priveliștea era plăcută. Lumina lunii sclipa pe apa unduitoare, învăluind ușor malul. Agenții de rezervă fuseseră retrași, lăsând pacea să se aștearnă peste întregul peisaj.

Gândind cu voce tare, el spuse:

- Tot nu înțeleg de ce s-a dus în mlaștina aia nenorocită. Și pe Ski îl frământă treaba asta.

- Cred că nu vom ști niciodată. Însă îmi pare bine că e acolo unde e acum.

- Ba eu o să mă simt și mai bine când o să-l știu în pământ, spuse Dodge înverșunat.

Se uită cercetător încă o dată înspre partea din spate a proprietății, apoi se întoarse spre cameră. Caroline se așezase pe marginea patului. El ezită, apoi spuse:

- Eu și Berry am stat de vorbă. Trase un scaun tapițat și se așază. Am mâncat niște cheeseburgeri în timp ce tu și Ski vă ocupați de Mercury.

- Și-a dat seama.

- Nu cred că i-a luat prea mult timp.

- Ce i-ai spus?

- Tot. Tot adevărul, așa oribil cum a fost.

- Nu era nevoie să faci asta, Dodge.

- Ba da, am făcut-o. Nu pentru ea, ci pentru mine însumi. Am ținut ca ea să știe tot.

- De ce?

- Mai întâi, ca să nu dea niciodată vina pe tine pentru despărțirea noastră. Nu că ar fi avut intenția asta, dar am vrut să mă asigur că nu o va face. În al doilea rând, indiferent de ce simte pentru mine, aș vrea ca sentimentele ei să se bazeze pe lucruri adevărate, solide, nu pe cine știe ce fantezii. Nu am vrut să-și formeze despre mine o părere romanțioasă, ca despre un erou de roman. Spunându-i adevărul, am riscat să îi atrag disprețul. Dar poate va funcționa în favoarea mea faptul că nu am încercat să trec drept altceva decât eram. Decât sunt. Sper că va recunoaște că măcar am fost cinstit.

- Cred că da. Mereu a fost foarte corectă. Și nici nu e genul care să păstreze ranchiună. În plus, mi-a spus deja că îi place de tine. Zice că ești drăguț.

El râse pe îndelete.

- Drăguț, chiar dacă arăți ca un vagabond.

- Vezi, despre asta vorbesc, spuse el supărat. Mă vede mai bun decât sunt. Se uită la Caroline și, pentru a cine

știe câta oară, simți o senzație ascuțită și amară de regret. Dar măcar tu nu. Tu m-ai văzut exact așa cum eram.

- Și te-am iubit oricum.

Între ei se lăsă o tăcere adâncă. Nici unul nu se mișcă și nici nu își feri privirea. În cele din urmă, ea spuse:

- Nu ai bătut la ușa mea numai ca să vorbim despre Berry.

Dodge inspiră adânc și expiră zgomotos, după care se uită într-o parte și din nou la ea.

- Nu mi-am cerut niciodată iertare de la tine, Caroline. Faptul că am vorbit în seara asta despre tot m-a făcut să-mi reamintesc că... Se opri și oftă. Odată ce am făcut ce am făcut, a fost prea târziu să îndrept lucrurile. Faptul că m-am culcat cu Crystal a fost cea mai ne semnificativă chestie. Știu că sună ca un clișeu, dar îți jur pe Dumnezeuul meu că nu a însemnat absolut nimic. Am făcut totul mecanic, gândindu-mă tot timpul la ce voi face imediat ce se va termina. Nu penisul a fost cel care m-a făcut să te trădez. A fost egoul meu nemăsurat. Nimic din ce am spus atunci sau aş spune acum nu va schimba ceva, nu va conta. Am făcut-o. Dar vreau să știi cât de rău îmi pare pentru toate astea. Când mi-ai spus că ți-am făcut mai mult rău decât îți făcuse Roger Campton, am urât ceea ce făcusem. M-am urât pe mine însumi pentru ce ți-am făcut și pentru că am distrus ceea ce construiserăm împreună. Făcu o pauză, după care trase din nou, întretăiat, aer în piept. De treizeci de ani vreau să-ți spun asta. Îmi pare rău pentru toată durerea pe care ți-am provocat-o.

Pieptul ei tremură ușor.

- Îți accept scuzele.

- Mulțumesc.

Înainte să se facă de răs chiar mai tare de atât, el își lovi coapsele cu palmele și se ridică.

- Sunt frânt. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat de dimineață.

- Ai venit în camera noastră de hotel din Houston și ne-ai trezit.

- Asta a fost azi?

- Am avut o zi lungă. Dar măcar Oren Starks a fost prins. Putem să ne odihnim liniștiți, fără a ne mai face griji pentru siguranța fiicei noastre. În timp ce el trecea pe lângă ea, Caroline întinse mâna apucându-i-o pe a lui și o strânse ușor. Mulțumesc, Dodge.

- Nu am făcut nimic.

- Mi-ai venit în ajutor când am avut nevoie.

- Mă bucur că mi-ai cerut ajutorul.

- Tu ai fost prima, singura persoană, de altfel, la care m-am gândit să apelez.

Trecu așa un moment, apoi încă unul. Ea nu-i dădu drumul la mână. Îi privi dosul palmei și îi atinse ușor cu degetul venele proeminente. Apoi, încet, o întoarse, o duse la buze și îi sărută palma deschisă. Ținu mâna lui pe gura ei o clipă nesfârșită, apoi ridică spre el niște ochi în care s-ar fi putut îneca.

- A trecut atâta amar de vreme, spuse ea răgușit, și încă mi se pare că tot ceea ce te privește îmi este extrem de familiar. Aș recunoaște mâna asta dintre toate mâinile din lume.

El se uita la ea, neîndrăznind să se miște sau să creadă că acest moment era aieva.

- Ai avut o mulțime de femei după mine. Două soții. Și multe altele.

El se mișcă involuntar, ridicând un umăr.

- Ți mai...

- Ce?

- Ți mai amintești ceva despre mine?

Cu stângăcie, el răspunse:

- Doar totul.

Ea zâmbi ușor neîncrezătoare și cu o umbră de tristețe.

- Nu mai sunt tânără și grațioasă.

El se stăpânise cât de mult putuse, cât de mult fusese dispus să o facă. O ridică și o strânse la pieptul lui. Și nici o îmbrățișare din lume nu fusese vreodată mai puternică. Își îngropă fața în părul ei și dădu drumul cuvintelor pe care nu crezuse vreodată a mai avea șansa să le spună.

- Tu ești singura pe care am iubit-o. Bunul Dumnezeu îmi este martor. Punându-și degetul sub bărbia ei, el îi săltă capul. Am stricat totul, ca un idiot, Caroline, dar să știi că te-am dorit din clipa în care te-am cunoscut, și asta nu s-a schimbat niciodată.

Ea rămase la pieptul lui, cu obrazul lipit în dreptul inimii lui, cu bărbia lui sprijinindu-se de creștetul ei.

- Ai tăcut, șopti ea.

- Sunt bătrân. M-ai epuizat.

Ea își ridică genunchiul spre zona lui genitală.

- Ești în continuare un armăsar.

- Crezi?

Ea se trase puțin înapoi ca să-l privească.

- Îhî.

El zâmbi, și îi zâmbi și ea în vreme ce își trecu degetul peste bărbia lui, privirea cuprinzându-i drăgăstos toată fața.

- Până în seara asta, nu mi-ai cerut iertare niciodată. Și până acum nu ți-am mulțumit niciodată.

- Să-mi mulțumești?

- Pentru Berry.

Nodul din gâtul lui se făcu și mai mare. Își trecu mâna prin păr.

- Ba da, ai făcut-o. De fiecare dată când te uiți la ea, îmi dau seama cât de mult o iubești. Asta înseamnă să-mi mulțumești, Caroline.

Se sărutară. Ea se trase prima înapoi.

- Când ai de gând să-mi spui?

El rămase cu aceeași expresie neutră.

- Ce să-ți spun?

- La ce te gândești.

- La ce mă gândesc? În momentul acesta, la tine. La tine goală. Nici nu știi cât mă excită pistruii tăi. Îmi plac în mod special cei de pe sâni.

Ea râse, dar nu se lăsă convinsă de vorbele lui.

- Nu ai de gând să-mi spui?

- Nu e nimic de spus.

Ea îi cercetă o clipă privirea, apoi murmură:

- Bine.

Își puse din nou capul pe pieptul lui. În afară de câteva drăgălășenii șoptite, conversația lor se sfârși în acel punct.

Din când în când, Dodge rostea ceva ce o făcea să geamă, să râdă sau să roșească. Sau se foloseau de alte mijloace decât cuvintele pentru a exprima ceea ce simțeau, și aceasta era de fapt comunicarea cea mai profundă.

În cele din urmă, ea îl sărută pe gât și mormăi somnoroasă:

- Nu vreau să se sfârșească toate astea, dar nu mai pot să țin ochii deschiși.

El o sărută ușor pe buze, apoi o întoarse cu spatele, trăgându-i șoldurile înspre el.

- Știu că îți place că te ghemuiești așa lângă mine.

- Și eu știu ce îți place ție. Îi trase mâna spre sânul ei și o acoperi cu palma ei. Nu mai sunt atât de fermi cum erau odată.

- Fermitatea nu are nici o importanță. Acum, la culcare!

Iar ea adormi imediat, căzând într-un somn adânc, Dodge rămase treaz multă vreme după aceea. Era obosit mort, dar, asemenea lui Caroline, nu voia să piardă nici măcar o fracțiune de secundă din noaptea aceasta împreună. Nu voia să irosească nici o clipă dormind, când ar fi putut să o țină în brațe, să-i simtă moliciunea și căldura, să-i asculte fiecare respirație.

Și mai era ceva, acea senzație săcâitoare pe care o văzuse și ea la el mai devreme, acel sentiment neidentificat ce pândea nevăzut undeva în subconștient, rozându-l precum un șobolan perfid, nelăsându-l să se relaxeze fizic și nici să-și găsească liniștea.

În ciuda vârtejului emoțional prin care trecuse, Berry dormise îndelung și fără vise. Totuși, se trezi dis-de-dimineață. Făcu un duș, se îmbracă și coborî în bucătărie, ca să facă o cafea. Exact când era gata, apărui și Dodge cu o expresie vinovată și încântată în același timp.

Ea privi peste el înspre direcția de unde apăruse - dormitorul mamei ei. Își stăpâni tentația de a-l tachi-na în legătură cu asta și îi oferi în schimb o ceașcă de cafea proaspătă.

- Mulțumesc. El puse două lingurițe de zahăr, sorbi, apoi spuse: Brățara aia cu inimioară. Povestește-mi despre ea.

- A fost unul dintre cadourile pe care mi le-a făcut Oren de-a lungul timpului.

Îi povesti ce le povestise și lui Ski și șerifului Drummond despre refuzul lui Oren de a-și lua înapoi darurile nedorite.

- Ca să evit să-l mai văd, am renunțat să încerc să i le înapoiez. De ce mă întrebi acum de asta?

- Mi-a trecut prin cap că niciodată nu am mai vorbit despre asta după ce am aflat că și Sally Buckland purta una identică. Nu știai că îi dăruise și ei una?

Ea clătină din cap.

- Pe a ta o ai aici?

- Da, sus. Când am venit la Merritt, am adus cu mine tot ce mi-a dăruit Oren.

- Parcă ai intuit ceva. Cum ar fi că s-ar putea să ai nevoie de chestiile astea ca probe.

- Poate este o trăsătură pe care am moștenit-o de la tine.

Remarca păru să-i facă mare plăcere. Dar rămase la subiect.

- Te deranjează dacă mă uit și eu puțin la brățară?

Ea se duse sus. Când reveni, câteva minute mai târziu, Caroline era în bucătărie și-și turna o ceașcă de cafea. Era obosită, dar evident fericită. Îi zâmbi timid lui Berry și îi spuse un bună dimineța moale, dar nu-și luă aproape deloc ochii de la Dodge.

Berry adunase toate obiectele pe care i le dăduse Oren într-o gentuță de material textil. Îi desfăcu fermoarul și vărsă tot ce era înăuntru pe masa de bucătărie, după care căută printre toate articolele, să găsească brățara. Când nu dădu peste ea, luă totul la mână cu mai multă

atenție. Apoi se uită la Dodge și la Caroline cu o privire încurcată.

- Nu e aici. Cum se poate așa ceva? Ultima oară când am văzut-o, era aici, cu toate astea.

- Când s-a întâmplat asta? întrebă Dodge.

- Nu mai știu exact.

- Înainte să te muți aici sau după?

- După. Încercam să mă conving să fac curat, să arunc tot ce îmi amintea de el. M-am răzgândit apoi, dar brățara era aici, asta pot să jur. Era cel mai personal dintre toate darurile primite.

- Poate ai scos-o la un moment dat și pur și simplu nu mai ții minte.

- Ba sigur mi-aș aminti așa ceva! Apoi, regretând că-și vărsase nervii pricinuiți de îngrijorare pe mama ei, se întinse după mâna ei și o apucă. Mi-aș aminti așa ceva, mamă.

Cufundându-se într-unul dintre scaunele de la masă, gemu.

- Doar nu crezi că...

- Că aia de la mâna lui Sally Buckland era brățara ta?

Dodge termină el gândul teribil care-i trecuse prin minte. Iar ea încercă să-l anuleze imediat, înainte să devină certitudine.

- Nu ar fi avut cum. Când se poate să o fi luat-o Oren pe a mea?

Dodge își dresе glasul.

- Este posibil - adică, mă rog, există și posibilitatea asta - ca Starks să fi fost aici.

- Aici? Adică vrei să spui în casa asta?

Berry și Caroline ascultară fără să le vină a crede când el le povesti despre pozele descoperite într-un coș de gunoi, nu departe de motelul unde stătuse ascuns Oren până ce dăduse peste el Davis Coldare.

- Din câte se pare, făcuse un fel de recunoaștere a zonei, ca să spun așa. Sunt cadre cu casa din fiecare unghi. Unele cu tine, spuse el cam stânjenit. Ca să le poată face, chiar dacă a folosit un aparat performant cu teleobiectiv, nu avea cum să fie prea departe de casă. Ba chiar

e posibil să fi avut suficient tupeu încât să vină înăuntru când nu erai tu acolo și să-și facă de cap.

- A știut unde se află dormitorul tău în noaptea când l-a împușcat pe Ben Lofland, spuse Caroline.

Berry își încrucișă brațele, frecându-le ca să îndepărteze senzația de piele de găină.

- A scotocit prin sertarele mele? Și-a pus etichete pe lucrurile mele?

Gândul îi făcea fizic rău.

- Nu știm asta cu siguranță. Dar se prea poate.

- Vreau să văd pozele, spuse Berry.

- Ba nu vrei. Crede-mă pe cuvânt.

- Vreau să le văd, Dodge.

Înjură printre dinți. Berry prinse niște cuvinte din care-și dădu seama că se ocăra singur că îi spusese despre pozele alea nenorocite.

- Va trebui să i le ceri lui Ski, zise el. M-a pus să i le dau înapoi. Exact atunci sună telefonul. Se uită la ecran. Vorbești de lup și... Răspunse, ascultă și apoi zise: Venim imediat. Închise. Starks dă semne că-și revine.

- E o scenă urâtă, le spuse Ski imediat ce ajunseră lângă el în fața rezervei de la Terapie intensivă.

Înăuntru, patul de spital era înconjurat de un medic și de mai multe asistente, fiecare făcând altceva, mișcându-se rapid în timp ce încercau să-și liniștească pacientul, a cărui stare de agitație era cât se poate de evidentă. Oren se zbătea în legăturile ce îl ținutau de pat.

O asistentă, observându-i, veni la ușă.

- Puteți aștepta pe-aici, domnule ofițer Nyland. Vin să vă anunț dacă începe să spună ceva coerent.

Era o sugestie subtilă să se retragă de acolo. Se duseră cu toții într-o mică sală de așteptare. Berry și Caroline se așezară pe o canapea.

- Tot coșmarul acesta... șopti Caroline, clătinând din cap plină de remușcări.

Nu își termină ideea. Cuvintele acelea spusese tot. Dodge își luă un scaun. Scoase un pachet de țigări din buzunarul de la cămașă, se jucă cu el, îl puse la loc.

Ski rămase lângă ușă, cu spatele lipit de perete. Era tensionat și atent ca un soldat în așteptarea primei împușcături ce avea să pună capăt unui scurt interval de încetare a focului.

Nimeni nu spusese nimic un timp. Dar presiunea din pieptul lui Berry crescuse în intensitate până ce nu se mai putu abține și izbucni:

- Am furat de la el. De la Oren.

Ceilalți trei o priviră uluiți. Înainte să poată interveni careva și înainte să-i piară ei curajul, continuă pe nerăsuflăte:

- Știți că Oren lucrase la campania pe care am terminat-o eu cu Ben vineri.

Cu toții încuviințară din cap la unison.

- Asta a fost când povestea cu Sally a escaladat. Ea a demisionat, și s-a crezut că motivul a fost Oren. Ezită, apoi își plecă privirea. Adevărul este că nu e chiar așa. Eu am lăsat să se creadă că motivul a fost Oren.

- Ce vrei să spui, Berry? Întrebă Caroline.

- Cei din conducere m-au întrebat ce știu în legătură cu plecarea lui Sally. Iar eu le-am spus că a plecat din cauza lui Oren.

- Ceea ce era adevărat.

- Lasă-mă să vă spun asta, mamă, te rog. Făcu o pauză ca să-și adune gândurile. I-am făcut pe cei din conducere să creadă că firma reușise să scape ca prin urechile acului de un proces costisitor de hărțuire sexuală, când adevărul era că, de fapt, Sally nu sugerase niciodată așa ceva. Am mers mai departe, făcând aluzie la faptul că mai erau și alte femei în birou care se gândeau să ia măsuri în același sens. Asta i-a alarmat. Au întrebat „cât de rău stau lucrurile?” În opinia mea, ca angajat și ca femeie, ce trebuia făcut cu Oren Starks? Era cazul să-i dea un avertisment și să-l bage într-o perioadă de probă sau trebuia să-l concedieze pe loc? Era sau nu posibil să-și revină, era sau nu o persoană de care se puteau dispensa? Bănuiesc că vă dați seama ce le-am răspuns. Nu am menționat deloc treaba excelentă pe care o făcea

Oren. Nu le-am spus șefilor că ideea lui originală fusese cea mai bună și că eu și Ben construiam întreaga campanie în jurul ei. În schimb, le-am alimentat și mai tare paranoia și i-am făcut să se gândească la cele mai sumbre scenarii ce aveau să se întâmple în cazul în care Oren rămânea în mijlocul nostru. Așa că a primit plicul roz a doua zi. Nu i s-a permis să ia nimic din ce făcuse. A fost escortat afară din clădire de oamenii de la pază și tratat ca un infractor. Cu o voce abia, abia audibilă, continuă: Așa că a devenit un infractor.

Nimeni nu spuse nimic preț de un moment cât o eternitate, după care interveni Dodge cu fermitate:

- Stai puțin, stai puțin. În nici un caz nu te poți învinovăți tu pentru ce *a devenit* Oren. O mulțime de oameni își pierd slujba. Și nu se apucă să omoare pe unul și pe altul. Era ce era de dinainte de a fi concediat.

- Are dreptate, Berry.

Ski vorbi mai încet decât Dodge, dar la fel de vehement.

- Dar asta nu e tot. După ce a fost dat afară, m-a rugat de multe ori să intervin pentru el la șefi. Iar eu l-am dus cu vorba, spunându-i că am tot încercat să-i obțin slujba înapoi, dar că decizia lui Delray era de neclintit. Ceea ce era o minciună. Nu am vorbit niciodată în favoarea lui. Nici măcar o dată. Ba chiar dimpotrivă. După ce a plecat, mi-am asumat eu munca lui. Și la fel a făcut și Ben, prin faptul că nu a spus nimic. Era conștient de ceea ce făcusem și, în mod tacit, mi-a dat apă la moară. Nu am vorbit niciodată nimănui despre cât de valoros era Oren pentru firmă. Cu voce și mai scăzută, adăugă: Am aflat ulterior că nici nu a mai avut încredere în mine după faza asta. Făcu o pauză ca să-și tragă sufletul. Cât despre Sally, eu am încurajat-o să plece de la firmă. I-am spus că nu va putea scăpa niciodată de Oren câtă vreme rămâne la Delray.

- Ceea ce era la fel de adevărat, zise Caroline.

- Tot ce se poate, încuviință Berry. Dar eu am avut un motiv egoist să o îndemn să renunțe. Era bună.

Clienților le plăcea felul ei de a fi simplu și modest. La fel și conducerii. Reprezenta o amenințare pentru șansele mele de a fi promovată. Voiam să plece. Așa că am făcut presiuni asupra ei în acest sens. Am stârnit ambele părți, manipulându-le. Am convins-o pe Sally să plece și am avut grijă ca Oren să fie concediat. Din nou, totul pentru a-mi servi propriile interese. Întoarse capul și i se adresă direct lui Caroline: Nimeni nu este mai mândru decât mine de succesul tău extraordinar, mamă. Dar în același timp este foarte dificil să îți calce careva pe urme. Și eu sunt la fel de ambițioasă ca tine, dar, când vine vorba despre îndeplinirea țelurilor mele, eu nu am nici răbdarea, nici stilul și nici manierele tale. Sunt probabil altfel construită, spuse ea aruncând o privire spre Dodge. În tot cazul, presiunea și sentimentul de vinovăție pe care le simțeam din cauza a ceea ce făcusem s-au intensificat. De asta m-am certat atunci cu tine și apoi, mai târziu, am făcut scena aia cu Oren pe veranda mea. Am venit la Merritt să-mi limpezesc gândurile, să-mi construiesc din nou o listă de priorități ca lumea. Și atunci mi-am dat seama ce porcărie făcusem și am înțeles că trebuia să schimb lucrurile. Când l-am sunat pe Oren joia trecută, i-am spus că numele său va fi menționat în cadrul campaniei respective când va fi prezentată. Făcu o pauză, apoi adăugă ușor: Nu a fost de ajuns.

Liniștea dintre ei se simțea ca o greutate aproape palpabilă. În cele din urmă, Dodge oftă.

- Dacă e să mă întrebi pe mine, toate chestiile astea sunt niște rahaturi. Bine, poate că la un moment dat ambiția ta a scăpat de sub control. Sally Buckland avea propria putere de judecată. Oi fi îmboldit-o tu într-o direcție sau alta, dar ea a fost cea care s-a hotărât să demisioneze. În ceea ce îl privește pe Starks, continuă el strâmbându-se, dincolo de abilitățile profesionale extraordinare ale omului ăstuia, era de fapt un nemernic ciudat și psihopat, cu tendințe violente care abia așteptau un pretext să iasă la iveală. Îndreptă spre Berry un deget

ferm și spuse: Acum ai mărturisit ce aveai pe suflet. Termină cu chestia asta. Gata!

Ea se simți invadată de un val puternic de afecțiune, pe care ar fi și exprimat-o cu voce tare dacă medicul care îl tratase pe Oren nu ar fi apărut brusc în cadrul ușii.

- E cineva aici pe nume Berry?

Ea se ridică.

- Îți tot repetă numele.

- Ar trebui să...?

El ridică din umeri fără nici o expresie.

- Cum vrei.

Apoi, la fel de brusc cum apăruse, se făcu nevăzut. Caroline o luă de mână pe Berry.

- Nu te duce acolo. Nici măcar nu ar fi trebuit să venim aici.

Berry se uită spre Dodge, cerându-i părerea din ochi.

- Îmi pare rău că nu a murit acolo în Desiș, ca să te scutească de toate astea.

Când ajunsese cu privirea la Ski, acesta spuse:

- Dacă vrei să te duci, vin și eu cu tine. Am nevoie să aud ce are de spus.

Ea se apropie de el. Bărbatul o luă de cot și împreună ieșiră din sala de așteptare și o porniră pe coridor.

Rezerva unde se afla Oren semăna cu o scenă dintr-un film horror. Ea se apropie de patul care se cutremura. Pleoapele bărbatului se mișcau necontrolat. Îi îngâna numele ca într-un descântec. Mâinile i se mișcau fără încetare, apucând convulsiv așternuturile și trăgând cu putere de curelele cu care era legat la încheieturi.

- Poate să mă audă? întrebă ea.

- Poți să încerci, îi răspunse una dintre asistentele din jur.

Berry își înăbuși senzația de repulsie.

- Oren?

El nu reacționează, așa că ea își dresе glasul și mai încercă o dată, mai cu putere:

- Oren? Mă auzi? Sunt eu, Berry.

El clipi deschizându-și pleoapele, dar ochii îi erau dați peste cap în orbite. Îi rosti numele cu voce subțire și aspră.

- Da, eu sunt.

Își scotoci mintea să spună ceva care să nu sune complet aiurea.

- Ești la spital. Doctorii și asistentele încearcă să te ajute.

- Berry.

Din nou, numele ei ieși de pe buzele lui, în timp ce bărbatul clipea repetat ca să-și poată fixa privirea asupra ei.

- Berry.

- Sunt aici.

- Ești vie.

- Da.

- Ar trebui să fii moartă.

Ei i se tăie răsufierea și tresări. Ski îi puse o mână pe umăr.

- Hai să ieșim de aici.

Înainte să poată face vreo mișcare, Oren reuși să-și răsucescă mâna și să o apuce de încheietură. Ea privi în jos îngrozită la degetele lui moi încheștate pe încheietura ei. Ochii lui erau acum larg deschiși și se uitau țintă la ea. Nebunia din ei o făcu să suspine de spaimă.

- O să mori, spuse el cu răutate. O să mori.

Ea își smuci mâna eliberându-se din strânsoare și se dădu înapoi lipindu-se de Ski, fără a-și putea dezlipi privirea de la ochii de maniac ai lui Oren. Apoi, brusc, pleoapele lui începură din nou să se miște haotic. Gâtul i se arcui hidos. Capul i se izbi de pernă cu putere, îndepărtând pansamentul care îi acoperise gaura din craniu și creierul ce stătea să iasă din el. Corpul începu să i se zbată necontrolat.

- Intră în criză, spuse una dintre asistente pe un ton alarmat.

Ski o răsuci pe Berry și o împinse spre ieșire. Afară, pe coridor, ea îi căzu pur și simplu în brațe.

capitolul 27

Ski știa că, dacă s-ar fi întors în biroul șerifului imediat după moartea lui Oren Starks, ar fi fost asaltat de reporteri și de ceilalți ofițeri, cu toții salivând să afle detaliile sordide. Avea nevoie de ceva timp să se liniștească înainte de a reveni în bătaia focului, așa că acum dădea telefoane în vreme ce stătea așezat la masa lui din bucătărie.

În plus, putea să se ocupe mai bine de aici de chestiunile arzătoare, fără a fi întrerupt întruna. Avea telefonul mobil, un termos cu niște cafea tare și o listă cu oamenii pe care trebuia să îi sune.

Primul fu șeriful Drummond, care-și exprimă preocuparea pentru existența irosită a lui Oren Starks, apoi îl felicită pe Ski pentru reușita de a-l prinde.

- A fost rodul eforturilor cumulate, domnule.

Șeriful îi spuse să renunțe la modestie, apoi se interesă de Caroline și de Berry și, după ce Ski îl asigură că erau bine – cât de bine se putea date fiind circumstanțele –, șeriful îl ului pe Ski spunându-i că se hotărâse să nu mai candideze încă o dată.

- E timpul să predau ștafeta. Făcu o pauză, apoi adăugă: Mi-ar face mare plăcere să te propun pe tine ca succesor al meu. Nimeni nu ar fi mai potrivit decât tine pentru asta. Și să știi că nu o spun numai pentru că ești eroul momentului.

- Vă mulțumesc pentru votul de încredere.

- E absolut meritat. Gândește-te la asta. Vorbim curând.

Ski era flatat și încântat de propunere, dar nu își putea permite să-și facă gânduri despre viitor când îndatoririle prezentului erau atât de presante. Își continuă tenace apelurile cu următorul de pe listă – și anume, azilul unde era mama lui Oren Starks. Administratorul cu care vorbi îi aminti despre starea foarte precară în care se afla femeia.

- Nu are nici o reacție la stimulii exteriori, domnule ofițer Nyland.

- Am înțeles. Doar că m-am gândit că ar trebui să i se aducă la cunoștință oficial decesul fiului ei.

De vreme ce nu se afla nici un testament printre documentele ce se găsiseră acasă la el în Houston și maică-sa nu era capabilă să ia vreo decizie privind înhumarea, Ski aranjă totul cu o firmă de pompe funebre din Merritt. În cele din urmă, îl sună pe detectivul Rodney Allen din Houston și îi relată în două vorbe ce se întâmplase.

- Avea foarte puține șanse să supraviețuiască răniile aceleia la cap. A murit în dimineața asta, devreme, cuprins de nebunie, dorindu-și în continuare moartea domnișoarei Malone.

- Bucură-te că l-ai prins.

- Mă bucur.

Allen întrebă despre documentația ce trebuia făcută pentru a închide cazul uciderii lui Sally Buckland, și Ski promise să i-o trimită de îndată ce termina de făcut partea lui.

După o scurtă pauză, detectivul spuse:

- Am verificat dosarul lui Hanley.

- E un avantaj să îl ai de partea ta.

- Dacă spui tu.

- Spun.

Înainte să mai poată fi spus și altceva, Ski închise. Și chiar atunci cineva bătu la ușa din spate.

Berry îl privi prin geamurile ce formau jumătatea de sus a ușii, sperând să-i prindă reacția la vizita ei neașteptată. Însă, înainte ca ea să-și poată da seama, el deschise ușa. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou alb. Era desculț.

- Bună.

- Bună.

Se dădu la o parte din calea ei. Ea urcă și ultima treaptă și păși peste prag în bucătăria care mirosea a cafea proaspătă. Observă obiectele de pe masă, inclusiv un blocnotes cu foi galbene pline de sublinieri și adnotări făcute cu un scris hotărât, masculin.

- Lucrezi?

- Nu, tocmai am terminat de dat niște telefoane oficiale. Cum te simți?

- Bine.

Puțin după ce Ski o scosese din rezerva lui Oren, doctorul îl declarase mort.

- Sunt încă puțin șocată.

- A fost o scenă urâtă.

- Da.

El își băgă mâinile în buzunarul de la spate al blugilor și apoi și le scoase. Făcu semn cu capul spre blatul unde se afla filtrul.

- Vrei niște cafea?

- Nu, mulțumesc.

- Când ai plecat de la spital, ai zis că te duci acasă să te culci.

- Da. Numai că, după ce am ajuns, mama a spus că ar trebui să mâncăm ceva cu toții. Dodge s-a oferit să se ducă la magazin și să ia de mâncare. Eu m-am oferit să vin să te invit și pe tine la masă.

Trase aer în piept, știind că era posibil să primească un refuz, dar era dispusă să-și asume riscul.

- Dar invitația la masă a fost doar un pretext, de fapt. Adevăratul motiv pentru care am venit este faptul că vreau să mă ții în brațe.

Lui nu-i trebui decât un pas mare să ajungă la ea. O trase, o lipi de el și-și înfășură brațele puternice strâns în jurul ei. Și, pentru un moment infinit, asta îi fu de ajuns, să se simtă ținută în brațe în felul acela. Apoi, el îi ridică ușor bărbia și o sărută cu tandrețea uluitoare de care era în stare. Și, când se trase înapoi, o privi cercetător, ca și cum ar fi vrut să-i ceară voie, și probabil găsi în ochii ei răspunsul pe care-l căuta.

Înclinând capul, își frecă buzele de buzele ei, apoi gurile lor deschise se contopiră flămânde. Ea își strecură brațele pe sub brațele lui. Mâinile i se întâlniră în dreptul coloanei lui, și îl lipi și mai tare de ea. Își modifică de câteva ori poziția capului, dar nu-și întrerupseră

sărutul decât când el se desprinsese și își apăsă buzele pe gâtul ei, chiar sub ureche.

– Putem să continuăm toate astea fără haine pe noi?

Ea scoase un sunet pe care el îl luă drept un „da”. O luă de mână și o conduse din bucătărie prin casă, apoi într-un dormitor spațios. Fu impresionată să vadă că avea patul făcut, dar asta nu dură prea mult. El smulse așternuturile, aruncându-le pe jos, apoi se întoarse la ea și începu imediat să-i descheie nasturii de la bluză. Desfăcu și încheietoarea din față a sutienului și i-l scoase.

Îi cuprinse ambii sâni în mâini și o sărută din nou.

Buze, limbă, degete. Cu toatele o lăsară fără respirație, moale și neputincioasă, în asemenea măsură încât aproape că nu-și dădu seama că zgomotele ușoare ce umpleau încăperea proveneau din propriul ei gât. El continuă să o dezmiere cu gura în timp ce mâinile lui i se vârău sub fustă. Cu una îi cuprinse fundul, pe cealaltă o strecură în partea din față a chiloților.

Ea gemu, căci el știa exact ce trebuia să facă și mai ales cum. Mișcărilor rotite și alunecările degetelor lui o făcură curând să găfâie întretăiat.

– Oprește-te. Ski. Oprește-te.

– Nu, murmură el în timp ce buzele i se mișcau pe sfârcul ei.

Era mult prea bine. Presiunea degetelor lui, mângâierea abia simțită a degetului mare. Începu să se lege peste mâna lui, călare pe ea. Înfierbântată la maximum de încurajările lui șoptite, renunță la orice stăpânire și își îngădui ca plăcerea să se scurgă prin ea. Valuri imense de bucurie o copleșiră, până ce rămase fără nici o putere, agățată de el.

El o întinse pe spate pe pat și îi dădu la o parte părul ce-i acoperea fața. Îi sărută buzele ușor, apoi îi scoase toate hainele pe care le mai avea pe ea. Fără să-și desprindă privirea de la ea, se ridică la capul patului și-și scoase tricoul. Își descheie dintr-o mișcare blugii cu o mână, îi împinse în jos și îi aruncă deoparte.

Nu avea nimic pe dedesubt, și priveliștea aceea incredibil de sexy îi dădu lui Berry o senzație de dorință pură în adâncul trupului. El se întinse până ce ajunse la nivelul ei, menținându-se în echilibru pe brațele încordate. Modul fătîș în care îi studie trupul de jos în sus o făcu să roșească de rușine, dar simțea nevoia să-l atingă, așa că o făcu. El închise ochii, și respirația îi deveni greoaie, accelerată, sonoră, apoi scoase un șuiertat când ea își trecu degetul mare peste punctul cel mai sensibil și se umezi.

Când se apăsă în ea, Berry își mușcă buza de jos ca să-și rețină cât de cât geamătul. Brațele lui se relaxară. Ea îi primi instinctiv greutatea cu tot corpul. Fără să vrea, își trase genunchii în sus ca să-l simtă și mai adânc, iar el îi răspunse nu numai cu trupul, ci și cu o litanie nesfârșită ce-i izvorî de pe buze, cuvinte murmurate, obscene, aiurea, de om complet absorbit în actul primar de împreunare.

Ski stătea pe spate, ținând-o pe Berry aproape de el. Picioarele le erau în continuare împleticite. Se relaxase acum, dar, din când în când, urmele senzațiilor extraordinare trăite mai devreme vibrau încă în terminațiile lui nervoase. Ceea ce nu era de mirare. Ținta dorinței lui se afla goală, în patul lui, și era absolut incredibilă.

- Mi-a plăcut mult că m-ai sărutat.

Vocea ei ușor răgușită trimise din nou o săgeată de dorință prin trupul lui, pe care-l crezuse satisfăcut pe moment. Întoarse capul ca să o privească.

- Mă refer în timpul... Mi-a plăcut foarte mult. A fost atât de sexy... Și a mai fost cumva... Își înalță capul ca să se uite la el. A fost atât de dulce. Atât de special.

Și pentru el însemnase mult. Niciodată nu mai sărutase o femeie în felul acela, niciodată atât de profund și de implicat, în timp ce făcea dragoste cu ea. Iar Berry probabil că nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus-o. Era prea curând să-i zică lucruri de felul ăsta. Și, la urma urmei, era prea curând să aibă asemenea sentimente pentru o femeie pe care o cunoscuse cu doar patru zile în urmă. Dar exact așa stăteau lucrurile.

Privind-o acum, înțelese cât de al naibii de bine ar fi fost să se trezească în fiecare dimineață pentru tot restul vieții așa și să-i vadă chipul pe perna de lângă a lui. Și simplul fapt că se gândi la asta îi stârni o senzație de durere profundă înlăuntrul său. O senzație de dor.

- Spune-mi, zise ea, ai învățat limbajul acela murdar când ai fost în armată?

- Ei, drace, mugi el. Ce am spus?

- Nu-ți mai amintești?

- Eram preocupat. Iar dacă limbajul pe care l-am folosit te-a jignit cumva, îmi cer scuze.

Ea îi zâmbi obraznic.

- De fapt, mi-a plăcut.

- Hmm?

- Hmm.

Se sărutară leneș. În cele din urmă, ea fu cea care se retrase puțin.

- Dar cicatricea aceea o ai din armată?

El se uită în jos la dunga groasă, în zigzag, pe care o avea pe coapsă. Chirurgi foarte buni încercaseră să o mascheze, să o facă mai puțin vizibilă, dar tot arăta ca și cum carnea îi fusese despicată cu un desfăcător de conserve de modă veche - și ruginit pe deasupra - și pe urmă suturată rana cu sârmă ghimpată.

- Ar fi trebuit să te avertizez.

- Nu te deranjează să vorbești despre asta?

El îi frecă lobul urechii între degete. Era foarte moale.

- Afganistan. Ni se ordonase să patrulăm zona, să acordăm ajutor unde este necesar și să nu stărnim inamicul. Talibanii nu au fost informați despre activitățile noastre, bănuiesc. Unitatea mea a intrat în casa unui tip care ne slujise drept translator. Ne-am dus să discutăm probleme legate de securitate la școala din localitate. A fost o capcană. Era taliban, și știi că oamenii ăștia luptă prin orice mijloace, numai să câștige. Sau luptă ca să pierdem noi. În sfârșit, a fost o baie de sânge. Noi i-am omorât pe toți. Două femei. Un puști care avea în jur de treisprezece ani. Eu și încă un tip am fost singurii doi supraviețuitori din unitatea noastră. Ultima oară când

am auzit de el, avea în continuare probleme în urma traumelor psihologice. Ochii lui trecură de la lobul urechii ei la ochii blânzi. Am avut noroc.

- Te doare?

- Uneori îmi aduc aminte că e acolo. Nu prea des. Zâmbi strâmb. Dacă mă frec în zona aia, mă simt mult mai bine.

- Dar dacă te sărută cineva?

Și, fără să aștepte răspuns, ea se lăsă în jos. Își trecu delicat degetele peste cicatricea ce mergea de la genunchi până sus, în zona inghinală, apoi urmări aceeași linie cu buzele, atingând-o cu sărutări ușoare ca o pană. El își puse mâna pe ceafa ei, fără să pună vreun fel de presiune. O ținu ușor. Doar așa, cât să priceapă cât de bine îi făcea, cât de extraordinar era că ea nu simțise o senzație de repulsie.

Și atunci ea îi sărută penisul, îi luă vârful în gură, făcând fiecare celulă din trupul lui să vibreze ca o coardă.

- Dumnezeu! O apucă de păr și o trase în sus. Termină, Berry.

O săltă până ajunseră din nou față în față. Pe chipul ei se citea o expresie incertă. Părea ușor rănită. El își trecu degetul mare peste buzele ei.

- Te vreau, Dumnezeu știe cât de mult te vreau. Am avut o senzație extraordinară când ai făcut-o, și probabil că peste cinci minute îmi voi trage palme că te-am oprit. Dar trebuie să știi niște lucruri.

- Ce fel de lucruri?

- Eu nu plec nicăieri de aici.

Ea clătină din cap confuză.

- Cum adică?

- Din Merritt. Am venit aici și aici rămân. Oamenii se întreabă adesea de ce m-am stabilit aici. Unii spun că îmi lipsește ambiția, că mă irosesc în locul acesta comod și calduț. Poate că toate astea sunt adevărate într-o oarecare măsură. Dar adevărul adevărat este că, atunci când am plecat din armată, eram sătul să văd sânge și oameni uciși sub ochii mei - și uciși în cele mai

groaznice moduri. Voiam să fiu polițist, asta îmi dorișem toată viața, dar nu am vrut o asemenea slujbă într-un oraș mare, unde violența este la ordinea zilei.

- Violența poate să apară oriunde. Cum s-a întâmplat și în cazul de față, spuse ea referindu-se la Starks.

- Da, dar nu în fiecare zi. Dacă lăsăm la o parte ultimele câteva zile, principala mea slujbă de aici este să mențin legea și ordinea. Să fac ceva bun. Sigur că mă ocup și cu trimiterea infractorilor după gratii. Sigur că am intrat în tot felul de case de interlopi și uneori acțiunile noastre s-au soldat cu răniți. Dar niciodată nu a mai fost nevoie să ucid o femeie înainte să apuce ea să mă ucidă pe mine. Nu a mai trebuit să trag într-un puști căruia nici nu-i dăduseră tuleiele.

- Dar atunci era...

- Da, era război. Și era în capătul celălalt de lume. Am înțeles. Dar citește ziarele, Berry. Ascultă știrile. Vreau să fiu acolo unde riscul de-a fi nevoit să omor pe cineva e cât de mic posibil. S-ar putea - adică *s-ar putea* - să mă gândesc să candidez la funcția de șerif după ce se retrage Drummond, dar mai departe de atât nu intenționez să merg. Nu vreau să te implici prea mult în relația asta, ca să ajungi să descoperi mai apoi că nu sunt cine crezi tu că sunt sau cine ți-ai dori să fiu.

Ea zâmbi, dar nu neapărat cu veselie.

- Ce ciudat.

- Nu știu de ce, dar mie nu mi se pare așa.

- Nu, chiar este. Dodge mi-a spus practic exact același lucru aseară.

- Dumnezeuule, acum am început să vorbesc ca Dodge?

Ea se întoarse spre el și se cuibări și mai aproape. Vorbind aproape în șoaptă, ea spuse:

- El și mama s-au culcat împreună azi-noapte.

- Și nu a fost pentru prima oară, cred.

- E tatăl meu.

- Când ți-ai dat seama?

Ea se uită la el cu surprindere.

- Știi?

- Am ghicit.

- Cum?

- După modul în care se uită la ea, după cum se uită la tine, nimic nu se potrivea cu restul amănuntelor, în ceea ce-l privea. În mod normal, am impresia că ar da dracului pe toată lumea de pe planeta asta. Însă la voi două ține, și asta se vede. Nu a fost prea greu să-mi dau seama de ce.

Ea îi relată povestea pe care i-o spusese Dodge noaptea trecută. Când termină, spuse ca o concluzie:

- Îmi pare rău pentru el. A făcut o greșală groaznică, dar de treizeci de ani încoace plătește pentru ea. Mi se pare un mod teribil de a ispăși un singur păcat. Și îmi pare rău și pentru mama. A fost dragostea vieții ei. A fost silită să se resemneze să trăiască fără el.

- Dar tu?

- Dar eu ce?

- Dodge a plecat. Caroline l-a lăsat să plece. Crezi că poți să îi ierți pentru alegerile pe care le-au făcut?

- Da. Pentru că amândoi aveau dreptate și amândoi se înșelau în același timp.

- Hmm.

Ea se propti într-un cot, astfel încât să îl privească de sus în jos, drept în ochi.

- A fost un *hmm* foarte plin de semnificații. Adică ce?

- Adică tu și cu Dodge semănați mult unul cu celălalt.

- Da, nici unul dintre noi nu prea are sâni.

El zâmbi, dar nu o lăsa să îl distragă de la ce voia să spună.

- Nu la asta mă gândeam.

- Te gândea la faptul că și eu, și el ne pricepem să manipulăm oamenii? Că i-am moștenit și eu metoda de a încerca să avansezi în carieră prin metode lipsite de etică și indiferent de preț?

- Ceea ce voiam să spun, zise el cu foarte multă răbdare, este că voi doi sunteți dispuși să iertați pe toată lumea în afară de voi înșivă.

Ea se uită adânc în ochii lui, încruntându-se.

- Posibil. Fiindcă nu cred că voi putea să-mi iert vreodată ceea ce le-a făcut Oren oamenilor ăloră.

- Nu ești tu de vină că a luat-o razna. Când cineva o ia așa pe arătură din senin, după ce i se analizează comportamentul și trecutul, singurul lucru care devine surprinzător este că nu a clacat mai curând. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

- Îți mulțumesc că spui asta.

- Să nu crezi că sunt drăguț cu tine, Berry, pentru că suntem acum aici. Exact asta cred. Ceea ce s-a întâmplat la Delray, faptul că te-ai blamat atâta pentru ce ai făcut acolo mi se pare că depășește cu mult proporțiile a ceea ce s-a întâmplat de fapt. Care este politica companiei ce privind reținerea lucrărilor unui angajat atunci când acel angajat părăsește firma înainte să fie încheiat proiectul la care lucrează?

- Păi, tot ce a produs angajatul acela rămâne la Delray, răspunse ea încet.

- Când Sally a plecat, și-a luat cu ea proiectele la care lucrase?

- Înțeleg ce vrei să spui, zise ea cu asprime, dar tot mi se pare că nu am procedat corect. Sau cel puțin motivele pe care le-am avut nu au fost corecte.

- Bine, bine, poate că ambiția ta te-a luat o vreme pe sus. Ai trișat puțin. Ai ales niște scurtături ce nu aveau nimic de-a face cu etica. Dar, exact cum a spus Dodge, las-o așa. Uită ce s-a întâmplat. Căci, dacă nu o faci, o să te consumi pentru nimic.

- Nu știu cum să mă iert pentru ce am făcut.

- Asta se învață.

Expresia ei deveni mai concentrată.

- Chiar așa?

- Da. Trebuie doar să exersezi în fiecare zi.

Ea îi atinse obrazul.

- Asta spui din proprie experiență?

Privind-o drept în ochi, el răspunse:

- Eu i-am convins pe oamenii din unitatea mea că putem avea încredere în translatorul nostru.

Înțelegând implicațiile acelei mărturisiri, ea își sprijini capul pe pieptul lui și îl strânse tare în brațe. El se aplecă și o trase peste el până ajunseră abdomen peste abdomen. Ea rămase nemișcată în timp ce el îi dezmierda șira spinării cu vârfurile degetelor. O mângâie pe fund și apoi coborî cu atingerea cât de departe putu, pe partea din spate a coapselor. Și, fiindcă ea rămase perfect nemișcată, el se gândi că poate adormise. Ceea ce ar fi fost foarte bine. Ar fi fost în stare să stea așa cu ea ore întregi, zile întregi, dar în cele din urmă ea se mișcă și gemu de plăcere, și mângâierea lui își schimbă intensitatea.

- În noaptea aia la casa de pe lac, șopti el în timp ce-și strecura mâna printre ei și îi acoperea sexul, am apucat să văd asta.

- Da, și eu m-am gândit că e posibil să fi văzut.

- Am văzut-o. Și am vrut-o. De atunci încolo, nu a existat nici un moment în care să nu o fi vrut cu toată ființa mea. O mângâie și simți cum ei i se accelerează respirația fierbinte deasupra gurii lui. Și acum...

- Ski..., gemu ea.

- Te vreau *pe tine*.

capitolul 28

Berry și Ski intrară în casa de pe lac prin ușa din spate, cu un sentiment de nostalgie, dar fără să le pară rău de nimic. Bucătăria era goală. Casa era tăcută.

- Cioc, cioc.

Berry strigă.

- Aici, se auzi vcea lui Caroline din sufragerie.

Ski se trase mai aproape de Berry în timp ce traversau bucătăria.

- Slavă Domnului. Mi-a trecut prin cap că i-am fi putut surprinde făcând același lucru ce ne-a împiedicat pe noi să venim să mâncăm.

- Șștt.

Amândoi chicoteau când intrară în încăperea de alături și o găsiră pe Caroline așezată la masă singură-singurică. Expresia ei dezolată o alarmă pe Berry.

- Ce s-a întâmplat?

- Dodge a plecat.

- Cum adică a plecat? întrebă Berry.

- Ce nu înțelegi?

Tonul ei răstit îi surprinse pe toți, mai ales pe Caroline însăși. Îi căzură umerii și își duse o mână la frunte.

- Îmi pare rău.

Berry apucă scaunul cel mai apropiat și se uită la Ski întrebătoare, în timp ce el se așeza la masă vizavi de ea. Ridică din umeri în semn că nici el nu pricepea nimic din întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

- Când a plecat? întrebă Berry.

- Nu s-a mai întors de la supermarket. Caroline își lăsă mâna în jos, și le încleștă pe amândouă ca într-o rugăciune, își frământă degetele, apoi le dădu drumul. După o jumătate de oră de când a plecat, văzând că nu revine, l-am sunat pe mobil. Nu mi-a răspuns și atunci am avut o senzație oribilă... Își înghiți un suspin. M-am dus sus, în camera de oaspeți. Lucrurile lui nu mai erau acolo. Cu o tristețe nemărginită, spuse: A plecat. Lacrimi grele începură să îi curgă pe obraji. Furioasă, și le șterse grăbită. Am reușit să mă descurc treizeci de ani fără bărbatul ăla. Și m-am descurcat foarte bine. Chiar super. Pe urmă, l-am văzut și... În numai patru zile, mi-a devenit din nou o prezență vitală. Iar acum... Își îngropă fața în mâini, frecându-și orbitele ochilor cu podul palmelor. Îmi vine să mor de ciudă că sunt din nou în stare să plâng din cauza lui.

Nimeni nu mai spuse nimic până când ea își coborî mâinile de pe față. Berry vorbi prima.

- Sentimentele retrăite după ce v-ați revăzut nu au fost numai din partea ta, mamă. V-ați petrecut noaptea împreună.

Caroline zâmbi printre lacrimi și încuviință din cap timid.

- Și a fost... bine?

Ei îi veni chiar să râdă ușor.

- Ca și cum nu ne despărțiserăm niciodată.

- Atunci, nu ar fi avut cum să plece pur și simplu așa, fără să spună nimic.

- Dar exact asta a făcut.

- Și nu v-a lăsat de înțeles în nici un fel că intenționa să vă despărțiți? întrebă Ski.

- Îl frământa ceva. L-am întrebat ce se întâmplă și azi-noapte și din nou în dimineața aceasta, dar el m-a dus cu vorba și mi-a spus că nu era nimic, ba chiar a făcut niște glume. Dar eu cred că...

- Ce? interveni Ski.

- Cred că și-a terminat treaba pe care o avea de făcut aici. Răufăcătorul a fost prins. Ridică din umeri neajutorată. Îi era groază să-și ia rămas-bun.

Ski împinse scaunul în spate, se ridică și se duse la fereastră. Își strecură mâinile, cu palmele în afară, în buzunarele de la spate ale blugilor, un obicei pe care Berry ajunsese să-l recunoască și să-l considere foarte drăguț. După un moment, se întoarse cu spatele la ele.

- Cu tot respectul, Caroline, nu cred că așa stau lucrurile. Sau cel puțin că nu acesta a fost singurul motiv. Îl deranja ceva.

- Ce?

- Când am plecat de la spital, după ce a murit Starks, mi-a vorbit despre brățara lui Berry care lipsea. Nu îi plăcea deloc că nu găsea o explicație pentru asta. Era sau nu era brățara asta cea pe care am găsit-o la mâna lui Sally Buckland? A insistat că tot cazul i s-a părut complet aiurea de la început, că Oren Starks nu urmărise niciodată un anumit tipar, ceea ce era ciudat din partea unui om atât de tipicar, căruia îi plăcea să rezolve puzzle-uri. Deci nu numai groaza de a trece printr-un moment emoțional de despărțire îl frământa pe Dodge.

- Atunci de ce ar fi plecat așa, fără să spună nici o vorbă? De ce nu a mai răspuns la telefon?

- E un laș, zise Berry ferm.

- Da, când este vorba despre situații de genul acesta, da, este. Caroline îi apucă mâna lui Berry și o strânse între mâinile ei. Zâmbind trist, continuă: Chiar dacă nu putea să-și ia rămas-bun de la mine, m-am gândit că ar vrea să îți spună ție ceva.

„E mai bine așa“, își spuse Dodge pentru a mia oară.

Intrase, ieșise. Făcuse ce avusese de făcut când venise aici. Își ajutase copilul să iasă dintr-o situație nasoală. Iar făptașul era de-acum istorie. Misiune îndeplinită.

Problemele lui personale, vechi de zeci de ani, fuseseră și ele rezolvate. Își cunoscuse fiica. Se înțeleseseră bine, mult mai bine decât avea dreptul să spere vreodată. Cât despre el și Caroline, ar fi crezut că întreaga lume s-ar fi sfârșit mai degrabă decât să o vadă împărțind patul cu el.

Noaptea trecută...

„Încetează!“

Dacă își îngăduia să se gândească la asta, avea să facă stânga-mprejur în secunda următoare. Faptul că o iubise, faptul că fusese la rândul lui iubit de ea fuseseră un bonus, un cadou pe care nu-l așteptase și nici nu-l merita. Până în ziua morții lui avea să fie recunoscător pentru asta. Dar asta era tot. De ce să strice tot ce fusese frumos cu o scenă de adio lacrimogenă? Era mai bine să plece așa, fără veste.

Fără el, viețile lor aveau să revină la normal. Iar lui nu avea să i se simtă lipsa mai mult decât o găleată cu apă simte lipsa mâinii odată scoasă din ea. Sau cel puțin așa îi spunea mereu taică-său când îl amenința că va pleca de acasă. „Știi ce se întâmplă când scoți mâna dintr-o găleată cu apă? Instantaneu, e ca și cum nici nu a fost acolo. Așa că, pleacă! Să vezi tu dacă o să-mi pese câtuși de puțin. Să vezi cât de mult o să ți se simtă lipsa.“

Așa aveau să stea lucrurile și acum. Caroline avea munca ei în care să se afunde. Berry era o femeie puternică, talentată și cu voință.

Avea să-și revină după trauma din ultimele câteva zile și să o ducă foarte bine. Și, dacă avea nevoie de sprijin,

Nyland era acolo, cu umerii lui lați pe care se putea sprijini fără nici o problemă. Și cu penisul lui mare, probabil.

Dar dacă ajutorul de șerif avea să îi facă vreun rău și Dodge afla despre asta, avea să se întoarcă să-l ucidă.

Îi sună telefonul pentru a mia oară.

- De ce oare nu se potolește femeia asta?

Dar văzu pe ecran numărul lui Derek. Era a doua oară când îl suna în dimineața asta. Dodge nu răspunsese prima oară, dar, gândindu-se că poate era mai bine să termine odată și cu discuția asta, smulse telefonul din suportul de la curea și practic lătră în el:

- Da?

- Dodge?

- Nu pe mine m-ai sunat?

Derek chicoti.

- Salutare și ție.

- Salut.

- Ce faci? Ești bine?

- De ce n-aș fi?

- Eu și Julie ne-am făcut griji. Ai spus că o să suni. Nu ai sunat.

- Am fost ocupat.

- Cum merg lucrurile pe acolo?

- Foarte bine.

- Atunci de ce pari așa întors pe dos?

- Pentru că probabil o să primesc o amendă pentru că am fumat în nenorocita asta de mașină.

- Ei bine, așa și meriți.

- Nu cred. Asta e discriminare. Ceea ce îmi trebuie e un avocat pledant bun care să-mi susțină cauza la tribunal. Doar că nu cunosc nici unul.

- Aha, deci lovești sub centură. Asta înseamnă că ești bine, dar totuși supărat. Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Mă întorc.

- Atât de curând?

- Vin cu avionul în seara asta. Sau mâine-dimineată. Depinde.

- Depinde de ce?

- S-ar putea să mai stau pe aici puțin în noaptea asta, ca să mănânc niște mâncare mexicană ca lumea. Dumnezeu mi-e martor că nu găsești așa ceva în Atlanta.

- Dar problema pentru care te-ai dus acolo s-a rezolvat?

- Mda.

- Bine. Foarte bine. Stai puțin.

Dodge auzi niște șoapte pe fundal, apoi în receptor:

- Julie îmi zice să te întreb cum e fiică-ta.

- E bine.

- Deci ai văzut-o?

- Mda.

- Și întâlnirea a decurs OK?

- A mers bine.

- Cum e?

- E ca maică-sa.

- Ceea ce e de bine sau de rău?

- Uite ce e, domnule avocat, vezi că deja depășim minutele alocate pentru conversații. Ai de gând să-mi plătești tu convorbirea?

- Haide, Dodge, te rog, vorbește cu mine.

- Păi am crezut că exact asta fac.

- Dacă ai vreo problemă și ai nevoie de ajutorul meu...

- Nu e nici o problemă și nu am nevoie de alt ajutor din partea ta decât să-mi plătești factura de la telefon.

După câteva secunde, Derek spuse:

- Termină cu chestia asta și zi-mi ce se întâmplă.

- Nu e nimic de spus.

- Mi se pare greu de crezut.

- Dă-mă în judecată.

- Ne-ai spus că fiica ta are necazuri. Ceva ce necesita intervenția poliției.

- Ai o memorie remarcabilă, domnule avocat. Ți-a spus cineva asta vreodată?

- Dar problema cu poliția a fost rezolvată?

- Da. Adică, în bună măsură.

- În bună măsură?

- Individul e mort, și ea e în siguranță.

- Și-atunci, de ce nu ești mulțumit?
- Cine spune că nu sunt?
- Nu ai voce de om mulțumit.

Îi veni să dea cărțile pe față, să-i prezinte întreaga situație lui Derek și să-l întrebe ce părere avea. Căci punea mare bază pe părerea lui, deși nu ar fi recunoscut asta nici să-l pici cu ceară. Dar aspectul personal al dilemei lui era o poveste tristă, în care el era eroul negativ, și nu voia să le strice lui Derek și Julie impresia despre el, care era posibil să nu fi fost oricum prea grozavă. Cât despre senzația de confuzie pe care o avea încă în legătură cu „problema cu poliția”, nu avea ce să spună. Nu avea nici un fel de motiv să simtă acea confuzie, nu o putea identifica și, în punctul acesta, era total irelevantă.

Supărat, zise:

- Nu ai parte de suficientă acțiune în viață, domnule avocat, de trebuie să împrumuți de la mine?

Derek oftă cu resemnare.

- Drum bun!

Convorbirea se întrerupse. Îngrozitor de agitat și simțind o nevoie acută de-a fuma, Dodge trase pe dreapta pe o bretea a șoselei și își aprinse o țigară. Acum se afla la o răscruce.

La propriu. În fața lui, șoseaua se împărțea în două. Partea din dreapta avea să-l ducă la aeroport, de unde putea să ia probabil un avion spre Atlanta chiar în seara aceea. Partea din stânga avea cu siguranță să-l trimită să caute potcoave de cai morți.

Deci, de ce stătea aici fie și numai să contemple cele două posibilități? De ce nu pleca pur și simplu și gata? Doar avusese parte de o ruptură totală, fără nici o scenă lacrimogenă. Dar toate astea erau niște rahaturi și nici măcar el nu mai era dispus să creadă porcăria de justificare pe care și-o inventase.

Nu rupsesse nimic din dorința de a evita ceva, ci pur și simplu plecase pe ascuns, ca un laș. Fugise așa pentru că era prea laș ca să își ia rămas-bun. Cele două femei pe care le lăsase în urmă aveau să fie furioase, frustrate, poate chiar puțin amărâte.

Și, dincolo de de sentimentele lor, mai era ceva ce îl enerva, ceva ce îl reținea aici când ar fi trebuit de fapt să se rupă complet și să se care dracului din statul Texas.

- Rahat!

Mai trase o dată cu putere din țigara aproape gata înainte de a o arunca pe geam. Înjurându-se că era cel mai mare idiot în viață, băgă în viteză și traversă în trombă cele patru benzi de pe sens, ca să facă la stânga.

- Nu aveți ce căuta aici la ora asta. Nu ați citit ce scrie la intrare? Orele de vizită s-au terminat.

Dodge se întoarse de lângă pat. Asistenta care umplea cadrul ușii avea aproape doi metri înălțime și foarte posibil aceeași lățime. Avea o salopetă cu capete de clovni. Părul îi fusese împletit într-o mulțime de codițe cu biluțe colorate ce îi atârnavă pe umeri.

Îi zâmbi cu cel mai frumos zâmbet al lui.

- Ce păr frumos ai!

Ea își puse mâna de mărimea unui jambon de porc în șoldul generos. Instantaneu, el schimbă tactica și deveni complet spășit.

- Probabil am ratat afișul unde scrie asta.

- Aha, îngână ea ca și cum mai auzise scuza asta, la fel ca pe toate celelalte, de o mie de ori până acum. Intră legănându-se în rezervă și se uită în jos la silueta delicată de pe pat. Ce mai faci, drăguța mea? Vrei să te ridici să vorbești cu domnul care a venit să te vadă?

Cu evidentă compasiune, mângâie părul alb al pacientei. Femeia care îl adusese pe lume pe Oren Starks nu dădea nici un semn că ar fi în simțiri, deși avea ochii larg deschiși.

- Tot timpul e așa, Glenda? întrebă Dodge, citind numele de pe legitimația pe care asistenta o avea prinsă de bluză.

Femeia îl măsură din cap până în picioare.

- Sunteți rudă?

- Prieten de familie.

- Îl cunoașteți pe fiul ei care a murit împușcat? Am auzit la știrile de dimineață.

- De fapt, s-a împușcat singur. Nu am avut ghinionul să-l cunosc, dar am auzit multe despre el. A făcut multe fapte rele. Dodge, simțind imboldul total necaracteristic de a spune adevărul, zise: Am fost și eu în echipa care a plecat să-l prindă.

- Aha. Se mai uită o dată la el din cap până în picioare. Ai față de polițist. Pistol ai?

El se întoarse cu spatele spre ea și își ridică poalele jachetei. Ea pufni.

- Nu e voie cu arme de foc aici.

- Probabil am ratat și afișul acesta.

Ea țățâi și clătină din cap ca și cum nu era nimic de făcut în privința lui și își îndreptă în întregime atenția spre pacientă.

- Nu mi se pare că moartea băiatului a pricinuit vreo schimbare a stării ei.

- De când e în starea asta?

- Ei, s-a instalat treptat, așa cum se întâmplă în cazurile acestea. Dar așa, fără nici un fel de reacție, este de mai bine de un an. Unele netrebnice de asistente de pe-aici pur și simplu o ignoră, amărâta. Nu îi vorbesc niciodată. Dar eu am mare grijă de ea și mereu stăm de vorbă. Scoase un șervețel dintr-o cutie de pe noptieră și o folosi ca să șteargă o dărmă de salivă de pe buzele inerte ale doamnei Starks. Nu-i așa, draga mea? Poți să intervii în discuție oricând ai chef, puiule.

- Ești o sfântă, Glenda.

- Iar tu ești un mare gargaragiu.

- Nu, vorbesc serios.

- Și eu la fel.

Dar zâmbea. El râse.

- Bine, m-ai prins.

- Ce cauți aici, domnule polițist?

- Nu știu.

- Nu știi?

- Nu. Și asta nu e o gargară ieftină. Se uită gânditor la doamna Starks. Bănuiesc că am sperat că mă va lumina ea.

- Cum așa?

- Adică îmi va spune ceva despre Oren care să explice de ce a luat-o razna, a omorât o femeie, un puști de șaisprezece ani și un bătrân, după care, cu ultima suflare, i-a spus altcuiva că-i dorește moartea.

- Dumnezeuule mare! Asistenta clătină din nou din cap, făcând biluțele să zăngănească lovindu-se unele de altele. Îmi pare rău, domnule, dar ea nu te poate ajuta. În ultimele câteva dați când Oren a venit să o vadă, nu l-a cunoscut, nici măcar nu și-a dat seama că era aici.

Dodge întrebă cât de des își vizitase Oren mama și când fusese ultima oară acolo.

- A trecut ceva timp, îi răspunse Glenda. Cel puțin câteva luni bune. Sincer... Și asta îți spun doar ție, nu ți-aș spune asta dacă amărâta asta ar putea înțelege ceva.

- Buzele mele sunt pecetluite.

Ea se aplecă spre el și vorbi în șoaptă:

- Mie nu îmi plăcea de el.

- Nimănui nu-i plăcea de el. Eu nici nu l-am cunoscut și tot nu-mi plăcea de el.

- Nu era întreg la minte, dacă mă întrebi pe mine. Te făcea să te simți aiurea fie și numai când vorbea cu tine, știi?

Dodge încuviință din cap.

- Nu mă bucuram niciodată când îl vedeam pe aici, dar îmi făcea o mare plăcere să-l văd plecând. Mâna gigantică a Glendei, cu atingerea ei uimitor de gingașă, mângâie brațul pacientei. Biata doamnă! Nu aș dori nimănui să fie în starea în care este ea, dar într-un fel îmi pare bine că nu știe în ce hal a ajuns fiul ei. La urma urmei, după toate nenorocirile alelalte care s-au petrecut, cu siguranță nu merita așa ceva.

Lui Dodge îi stătu inima și simți cum i se zbârlește părul la ceafă.

- Glenda, draga mea?

- Hmm?

- Ce alte nenorociri?

- Chiar trebuie să pleci? întrebă Berry când Ski o sărută de rămas-bun la ușa din spate a casei de pe lac.

- Mă cheamă datoria. Trebuie să fac o declarație oficială în fața presei. Să pun lucrurile la punct, să fac precizările necesare, ca să nu mai existe interpretări.

- La cină te întorci? Cred că mama se va simți mult mai bine dacă o să fii aici. Se lipi de el. Și eu mă voi simți mult mai bine.

El îi mușcă ușor urechea.

- Nu ai avea cum să te simți mai bine ca acum.

Râzând autodepreciativ, ea spuse:

- Mi se pare că mă las mult prea ușor, sunt de-a dreptul nerușinată.

- Nici eu nu am prea făcut fițe. Îi sărută buzele apăsate. Păstrează-mi locul.

Ea îi făcu cu mâna semn de bun-rămas, urmărindu-l precum un cățeluș mort de dor până ce SUV-ul lui nu se mai văzu, după care urcă treptele și intră în camera de oaspeți în care se mutase de vinerea trecută.

Când intră, dădu cu ochii de gentuța cu cadourile de la Oren, rămasă pe pat. Simpla ei vedere o făcu să se cutremure. O scosese în dimineața asta din dulapul din dormitorul ei, camera în care dormise Dodge până noaptea trecută. După ce Ski sunase și-i anunțase că Oren începea să-și recapete cunoștința, se repeziseră cu toții afară din casă, lăsând gentuța și tot ce era în ea pe masa din bucătărie.

Oare cine o adusese în camera asta? Nu voia să o privească, dar îi era chiar și mai groază să pună mâna pe ea, așa că, pentru moment, o lăsă unde se afla. În încercarea de a-și alunga din minte momentele ce precedaseră moartea lui Oren, de-abia aștepta să simtă căldura soarelui pe pielea ei, îmbrățișarea apei răcoroase a lacului.

După ce se schimbă iute într-un costum de baie, o luă la goană în jos pe scări și intră în dormitorul lui Caroline. Voia să o întrebe pe ea despre gentuță, dar, când deschise ușa, o văzu pe ghemuită pe o parte, cu genunchii la gură, strângând la piept perna care probabil fusese a lui Dodge. Plânsese până adormise, cu siguranță. Berry decise să o lase în pace.

Se duse până la marginea pontonului și se aruncă în apă. Înotă pe sub apă cât de mult putu să-și țină răsuflarea, după care ieși la suprafață și începu să înoate cu forță. Tensiunea pe care o simțise în mușchi fu înlocuită de o arsură ce îi dădea o stare de bine. Când obosi, se răsuci pe spate și făcu pluta, folosind doar atâta energie cât să se mențină la suprafața apei în timp ce se uita la norii albi și pufosi de deasupra și se gândea la evenimentele bizare ce avuseseră loc de de când intrase ultima oară să înoate.

Atâtea lucruri rele.

Dar și lucruri bune.

Îl cunoscuse pe Dodge, și, în ciuda a ceea ce credea mama ei, refuza să accepte că omul avea să le abandoneze încă o dată. O iubea pe Caroline. Berry și-ar fi pus la bătaie viața că așa stăteau lucrurile. Iar pe ea o plăcea. Știa că asta era la fel de adevărat.

Nu, se gândi ea hotărâtă. Dodge nu ieșise încă din viața lor. Și, chiar dacă se agăța de un fir de ață și-și făcea iluzii, tot nu era dispusă să-l lase să plece.

Și nici pe Ski. Își începuseră relația cu stângul, dar, din punct de vedere sexual, nu erau numai compatibili, ci de-a dreptul explozivi. O lăsase la fel de înfometată de el pe cât de satisfăcută era, și i se păruse că asta era valabil și în cazul lui. Își dăruiseră unul altuia plăcere până ce nu mai rămăsese nimic de făcut, dar senzația de dorință nu se atenuase, voiau iar și iar.

Dincolo de partea de sex, care era absolut incredibilă, îi plăcea puterea lui, admira perspectiva practică din care vedea lucrurile și faptul că era cinstit chiar și când venea vorba despre propriile defecte. O atrăgea fizic, intelectual și emoțional. Era mai aproape decât fusese oricine altcineva vreodată de idealul ei de bărbat.

Cu tot felul de gânduri minunate în minte, se răsuci pe burtă, apoi se împinse în sus și înotă înapoi spre ponton. Când ajunse la scară, apucă bara cea mai de jos și dădu să urce, când un cap apăru deasupra ei de peste marginea pontonului.

- *Bau!*

capitolul 29

Oren Starks se uita cu ură în jos la ea.

- Surpriză!

Berry urlă și încercă să se desprindă de scară, dar Oren o înșfăcă de încheietură, îi puse o cătușă pe ea și smuci cu putere în sus.

- Ieși din apă!

Singurul gând pe care-l avea în minte era: „Fugi!“ Se zbătu și lovi în jur cu picioarele. Încercă să-și elibereze încheietura, dar bucata de metal îi intra adânc în carne, rănind-o până la os.

- Berry, dacă nu ieși din apă, o omor pe maică-ta. Bătu cu țeava pistolului pe care-l avea în cealaltă mână în marginea pontonului. Bang-bang, și gata, moare.

Instantaneu, ea încetă să se mai agite. El zâmbi larg, fericit.

- Mulțumesc, scumpo.

Ea se uită la el cu groază și uimire, incapabilă să respire. Dinții îi clănțăneau în gură de frică. Nu mai putea vorbi deloc.

- Te uiți la mine ca și cum ai fi văzut o stafie. Ai crezut că am murit, nu-i așa?

Ea mișcă incontrollabil din cap, încuviințând.

- Ei bine, în mod evident, te-ai înșelat. Smuci cătușa. Ieși din apă.

- Nu... nu pot.

- Ber-ry, îngână el ca o melodie, o să număr până la trei. Unu. Doi.

- Bine, bine. Ea luă o gură de aer. O să ies. Dar va trebui să îmi dai drumul la mână, altfel nu pot să mă ridic pe scară.

El îi puse pistolul în dreptul nasului.

- Cu coapsele acelea lungi și frumoase ale tale, sunt sigur că te descurci.

- Am nevoie de ambele mâini să mă trag în sus.

- Hai să-ți explic. Ori te descurci cu o singură mână, ori îți zbor creierii, pe urmă intru în casă și fac același lucru și cu maică-ta. Dar numai după ce o penetrez

în toate orificiile. Și, dacă nu crezi că sunt în stare, gândește-te la Sally.

Dacă se putea întoarce din morți, era în stare de orice. Cum nu-i venea în minte nici o altă variantă posibilă, își puse piciorul pe bara de jos a scării, dar tremura atât de rău, că alunecă. Căzu în față și se lovi la bărbie de bara de metal.

- Mai repede! șuieră Oren.

Probabil se gândise la același lucru ca ea, la faptul că era posibil ca o barcă să se apropie suficient de mult încât Berry să poată țipa după ajutor. Așa că se uita când la ea și la cum avansa pe scară, când la suprafața lacului, ca să vadă dacă se apropia vreo ambarcațiune. Din nefericire, cum era zi de lucru, nu ieșiseră prea multe bărci, și nici una nu se afla pe partea aceasta a lacului.

Berry se trase în sus pe ponton. Se gândi să-și plece capul și să se izbească în el, luându-l prin surprindere cu un asemenea atac. Dar tot ar fi putut să o împuște, și mama ei ar fi rămas lipsită de orice apărare.

În plus, nu era sigură că-și putea aduna puterile îndeajuns încât să facă așa ceva. Tremura toată de frică și de frig, acum că simțea răcoarea aerului pe pielea udă. Dinții nu i se puteau opri din clănțănit.

Oren rânji malefic și îi impuse sfârcul întărit cu țeava pistolului.

- Ți-am făcut o poză așa. Ai văzut-o? Erai întinsă aici, pe ponton. Probabil se întetise vântul.

Își scoase limba și o mișcă rapid, obscen.

Berry ignoră gestul lui, concentrându-se, încercând să înțeleagă cum de era posibil așa ceva. Îi văzuse creierul ieșindu-i din cap, îi văzuse trupul în convulsii. Doctorul îi pronunțase decesul. Și, cu toate astea, acum arăta complet sănătos și cât se poate de întreg. Îi dispăruseră zgârieturile și juliturile de pe față și de pe brațe, cu care se alesese în goana nebună prin Desiș. Nu mai avea tibia ruptă.

Singura diferență între el cel de acum și cel care apăruse în baia ei vinerea trecută era lipsa părului. Era neted și lucios ca o bilă de biliard.

El se învârti în jurul ei și-i trase brațul la spate, pe urmă îi prinse și cealaltă încheietură în cătușe. O împinse în față, obligând-o să meargă înaintea lui de-a lungul pontonului, spre casă.

- Cine ești tu?

- Sunt Oren, prostuțo, cine altcineva?

- Dar ești mort.

- Ba nu. Morților nu li se scoală în halul în care mi s-a sculat mie de la sfârcurile tale întărite.

- Da, cu siguranță ești Oren, spuse ea. Este exact genul de replică insipidă și juvenilă ce-i este atât de tipică.

O lovi cu tocul pistolului în tâmplă. Ea nu se așteptase la asta, dar simți din senin o durere crâncenă. Căzu în genunchi. Și genunchii și-i răni foarte rău. Se îndoi în față. Stomacul i se întoarse pe dos. Simți în gură gust amar de fiere și trebui să scuipe ca să poată icni de durere. El o apucă de păr și îi trase capul înapoi. Îi intră sânge în ochi.

- Vezi în ce stare mă aduci? gânguri el. Atitudinea asta a ta obraznică și superioară a fost principala cauză că am ajuns aici, Berry. Tu ești singura vinovată.

O trase în picioare. Ea se legănă, pe jumătate orbită de durerea pe care o simțea în cap și de sângele care-i intrase în ochi. Tot dezgustul și ura pe care le simțea față de el și gândul la toate nenorocirile pe care le făcuse ieșiră la suprafață.

- Futu-ți...

El râse ca un descreierat.

- Foarte posibil. Încă nu m-am hotărât. În momentul acesta, arăți ca dracu'. Nu ești deloc tentantă. Dar o să mă gândesc la asta. Promit că o s-o fac. Între timp, maică-ta e tocmai bună. Iar tu poți să privești, spuse el ghiduș, ca și cum tocmai îi trecuse prin cap un joc nou și amuzant. Pe urmă, poți să privești cum o ucid. Abia atunci, Berry, voi începe să mă ocup de tine.

- Sunt gemeni!

- Ce?

- Gemeni. Gemeni identici.

Ski își îndreptă brusc postura pe scaunul de la birou. La telefon, răsuflarea lui Dodge suna ca și cum încărcase un camion cu baloturi. Icnă la fiecare respirație, dar se făcea auzit.

- M-am dus acolo unde e maică-sa. Asistentă mi-a spus că doamna Starks a avut doi fii. Gemeni identici.

- Ei pe dracu'!

- Mie-mi spui! Tipul pe care l-am găsit acolo în mlaștină e fratele geamăn al lui Oren, Carl. Mi-aș putea pune viața la bătaie că așa e.

- Rahat!

- Ceva nu mi se părea că se potrivește. Mi-am dat seama de asta, numai că nu puteam identifica și ce anume.

- Ne-am gândit că era ceva în neregulă. Acel Oren pe care l-a descris Berry nu era deloc genul de persoană care s-ar fi ascuns în Desiș.

- Ceea ce acum capătă sens. Nu era Oren.

- Dar era pus de el.

- Da, asta cred și eu.

- Ceea ce înseamnă că...

- Că va merge după Berry.

- Gata, am plecat. Ski se ridică și ocoli biroul. Unde ești?

- Gonesc prin Houston. Vin într-acolo cât de repede pot.

Ski nu pierdu timpul ca să-i mulțumească. Închise și începu să-i strige pe ceilalți agenți aflați în sala comună. În același timp, formă numărul de telefon de la casa de pe lac. Răspunse Caroline.

- Caroline, sunt Ski. Unde e Berry?

- Ăă... m-ai trezit. Eu...

- Trebuie să o găsești.

- Mi-a spus mai devreme că vrea să meargă să înoate.

- Dacă e acolo, bag-o înăuntru. Stați în casă și armați ză alarma. Ține pistolul la îndemână. Acoperi receptorul și le spuse oamenilor care se adunaseră în jurul lui: Stați aici. Noi dezvoltări în cazul Starks. Apoi i se adresă

lui Caroline, care, complet trează acum, îi cerea să afle ce se petrecea. Oren Starks este viu.

- Poftim?

- Bărbatul care a murit era fratele lui geamăn.

- Poftim?!

- Dodge s-a dus la Houston, la azilul unde e internată mama lui. A vorbit cu o asistentă și aceasta i-a spus. Asta e tot ce știu.

- Unde e Dodge?

- Vine înapoi cât poate de repede. Alertează-o pe Berry. Bine?

- Bineînțeles.

- Și, Caroline?

- Da?

- Sună-mă când sunteți amândouă în siguranță înăuntru. Am de dat niște telefoane, dar, dacă văd un apel de la tine, sun înapoi. Să nu uiți.

- Promit.

Ski închise și se adresa agenților grupați în jurul lui:

- Vreau imediat o barcă de-a noastră care să patruleze în partea de lac unde e casa doamnei King.

- Am crezut că nemernicul ăla a murit.

- A murit fratele lui geamăn. Despre el nu se știe încă nimic și se crede că e înarmat și periculos.

Dădu sarcini specifice tuturor și îi ordonă dispecerului să transmită prin stație informația asta tuturor.

- Anunță la poliția municipiului, la poliția călare, la FBI, peste tot, ai înțeles?

- Am înțeles.

Dădu el însuși telefon detectivilor din Houston.

Rodney Allen nu era disponibil, dar Ski reuși să dea de Somerville, care nu se dovedi mai vorbăreț decât înaintea. Ascultă știrile surprinzătoare și comentariile lui Ski fără a spune nimic și fără nici o reacție, apoi zise:

- Îl voi informa pe detectivul Allen. Verificăm acasă la Oren Starks, îl dăm din nou în urmărire.

- Încă ceva.

- Da?

- Spune-i lui Allen că Dodge Hanley a fost cel care și-a dat seama.

După ce închise, Ski deschise dulapul cu arme al secției și scoase o carabină cu lunetă. Stevens, care era la telefon, ridică din sprâncene când Ski trecu pe lângă biroul lui, cu pușca pe umăr.

- Scoți artileria grea, Ski?

- Categorical.

Caroline intră în goană în bucătărie chiar când Oren o împingea pe Berry cu capul înainte prin ușa din spate. Caroline țipă și se repezi înainte să-și ajute fata, care căzuse greoi în față lovindu-se cu umărul de podea.

Oren împinse pistolul în stomacul lui Caroline.

- Lasă telefonul! Lasă telefonul!

- Mamă, fă-o! Sunt bine. Fă cum spune.

Caroline dădu drumul telefonului. Oren îl mișcă pe podea cu vârful pantofului, pe urmă îi dădu un șut afară înainte de a trânti ușa.

Berry reuși să se ridice în genunchi. Clătină capul ca să-și dea părul pe spate și încercă să clipească pentru a-și scoate sângele din ochi, apoi privi spre mama ei. Caroline țipă șocată când văzu că avea capul spart și că sângera.

- Ce i-ai făcut? țipă ea.

- Taci! Dacă mai țiți o dată, te omor.

- Sunt bine, mamă.

Berry încercă să se ridice, dar Oren își puse o mână pe umărul ei și o împinse din nou jos.

- Ți-am spus eu că poți să te ridici?

- Te rog, nu îi face rău, îl imploră Caroline.

- Oho, o să-i fac mult rău. Și la fel și ție.

- Mama nu ți-a făcut nimic. Pe mine mă vrei. Las-o în pace pe ea.

El râse.

- Cum să nu! Să știi că îi dădusem lui Carl permisiunea să o omoare și pe ea dacă se întâmpla să fie în casă vineri noaptea.

Berry se uită în sus la el, uluită.

- Carl?
- Fratele meu geamăn.
- Geamăn? rosti ea slab, ca un ecou.
- Geamăn? repetă el, imitând în bătaie de joc tonul lui Berry.

Ochiul plin de sânge al lui Berry căută privirea mamei ei, ca să-i vadă uimirea, dar Caroline se holba la Oren, cu fața lipsită de orice expresie, probabil din cauza șocului de a-l vedea în viață când ea crezuse că era mort.

- Toată viața mea Carl a fost piatra de moară din jurul gâtului meu, spuse el. Nu am putut să-mi fac prieteni din cauză că el era așa un psihopat. Nimeni nu voia să vină acasă la noi să ne jucăm, și eu nu mă puteam duce să mă joc cu alți copii pentru că trebuia să mă joc cu el. În sfârșit, idioata aia pe care o am drept mamă l-a băgat într-un spital de nebuni, unde a stat foarte mulți ani. Șșștt! Un murdar secret de familie. Ne-am mutat de la Beaumont la Houston. „Hai să nu spunem nimănui despre fratele tău și despre boala lui, Oren.“ Ca și cum mie mi-ar fi trecut prin cap să strig în gura mare că frate-meu, chiar frate-meu geamăn, spuse el chicotind de cât de spiritual părea, e nebun de legat. Slavă Domnului, am scăpat în sfârșit de el. Nemernic idiot! Nici măcar nu a reușit să te omoare. Brusc, tonul i se schimbă. Unde dracu' crezi că pleci?

O prinse pe Caroline înclinându-se spre ușa care dădea în sufragerie. Berry își aminti că mobilul mamei ei era pe masa din sufragerie. Îl folosisese mai devreme ca să-l sune pe Dodge.

„Dodge, de ce nu ești aici? Ski, tu unde ești?“

Nu se putea baza pe ei să le vină în ajutor – la urma urmei, nu se putea baza pe nimeni, de fapt.

Asta era lupta ei. Numai de ea depindea ca ea și mama ei să rămână în viață.

Ski mergea cu cea mai mare viteză spre casa de pe lac, când îi sună telefonul. Răspunse fără să se uite cine suna.

- Berry?

- Șeriful Drummond. Am înțeles corect cum că Oren Starks e încă viu și în libertate?

- Mi-e teamă că da, domnule.

Ski îi spuse versiunea prescurtată a poveștii. Drummond tocmai îi răspundea ceva, când telefonul îi vibră din nou de la un apel în așteptare.

- Mă scuzați, domnule. Vă transmit alte detalii imediat ce le primesc, dar acum trebuie să închid ca să răspund altui apel.

Nici măcar nu mai așteaptă replica șefului lui înainte să închidă și să apese alt buton.

- Berry?

La capătul celălalt al firului era un ajutor de șerif.

- Ski, a apărut o problemă.

- Zi!

- Au scăpat niște cai de pe pășunea cuiva.

Mintea lui Ski era atât de fixată asupra situației de criză, încât îi luă ceva timp să proceseze informația.

- Cai?

- Acum aleargă de nebuni pe autostradă. Motocicliștii noștri trebuie să se miște cu atenție ca să-i evite. Ne-ai spus să verificăm la toate centrele de închirieri de bărci, ceea ce am făcut până acum împreună cu Andy. Dar nu ne putem despărți, și, dacă cineva lovește unul dintre caii ăștia...

Ski nu avea nevoie să i se spună ce se putea întâmpla. Animalul putea muri, dar, mai mult decât atât, persoanele din interiorul vehiculului puteau fi serios rănite sau chiar ucise.

- Sunteți amândoi într-o mașină?

- Da, Stevens voia să ia...

- Nu contează. Duceți caii înapoi la adăpostul lor. Pe urmă, mergeți la centrele alea de închiriat bărci. Și să mă țineți la curent.

- Am înțeles.

Ski verifică telefonul, ca să vadă dacă mai primise vreun apel, gândindu-se că era posibil să fi ratat vreunul. Însă nu mai sunase nimeni. Apelă numărul de la casa de pe lac. Sună până când intră robotul. Înjurând,

formă numărul de mobil al lui Berry. Intră direct mesageria vocală. Se uită la ceas. Trecuseră șapte minute de când vorbise cu Caroline. Sună din nou pe fix și, când nu primi din nou nici un răspuns, îl sună pe Dodge.

- Zi.

- Poți să o suni pe Caroline pe mobil? Nu am numărul ei în memoria telefonului. Îi zise lui Dodge că îi ceruse femeii să îl sune. Caroline mi-a promis că, imediat ce intră amândouă în casă și sunt în siguranță, mă sună. Nu am primit nici un semn de la ele până acum.

- Dar tu te îndrepti acum într-acolo?

- Da, am intrat pe Lake Road chiar acum. O să încerc să o sun iar pe Berry pe mobil. Sună tu la Caroline.

- Am înțeles.

Ski sună pe mobilul lui Berry. Apoi sună acasă. Îi intră mesageria vocală. Trecuseră unsprezece minute. Caroline ar fi avut timp să o fi chemat-o pe Berry înăuntru. Doar dacă nu cumva, se gândi el cu speranță, nu o găsisse înotând în piscină.

Când Caroline vorbise despre faptul că se dusesese să înoate, el se gândise automat la piscina care era chiar în curtea din spate, dincolo de terasă. Dar Berry s-ar fi putut duce să înoate în lac. Caz în care le-ar fi luat mai mult timp să intre. Caroline ar fi trebuit să se ducă până la capătul pontonului. Poate că Berry ieșise până departe în larg. Poate că durase un timp să o observe pe Caroline făcându-i semne de pe mal, apoi încă niște minute să înoate până la ea și alte minute până să se întoarcă împreună acasă.

Îi sună telefonul.

- Berry?

- Eu sunt, spuse Dodge. Nu răspunde.

- Dumnezeule! Ar fi trebuit să îi spun lui Caroline să-și ia telefonul cu ea când s-a dus după Berry.

- Nu e proastă, Ski.

Și avea dreptate. Caroline nu ar fi avut nevoie să îi spună cineva toate astea. Imediat i-ar fi trecut prin cap implicațiile faptului că Starks era în viață. Și-ar fi

luat toate măsurile de precauție, printre care și să ia un telefon la ea.

Și în mintea lui Dodge se derula un raționament paralel.

- Există o singură explicație pentru faptul că nu a sunat înapoi: nu a putut.

Ski simți un mare gol în stomac. Începu să înjure și să spună rugăciuni în același timp, apăsând și mai tare pedala de accelerație.

Sub amenințarea armei, Oren le forță pe cele două femei să intre în sufragerie. Le împinse spre canapea și îi porunci lui Caroline să stea jos. Pe Berry o lăsă în picioare în fața lui, ținându-i pistolul la tâmplă.

- Ce cameră drăguță, spuse el amabil, privind în jur.

- Ai fost aici, replică Berry. Când ți-ai luat brățara înapoi.

El râse.

- Deci ai observat că lipsește? Mă întrebam dacă o să remarci. M-am gândit că e posibil să verifici dacă mai este când a fost găsită cea de la mâna lui Sally. Și am avut dreptate.

- Și ai mai intrat o dată în casă în dimineața asta, când nu eram noi aici.

El râse din nou.

- Ai descoperit geanta din camera de oaspeți? Probabil nu te pot învinui că ți-ai schimbat camera. Imaginează-ți ce surprins am fost când am văzut cadourile de la mine pe masa din bucătărie. Le-am pus la loc în geantă și chiar am mai adăugat acolo niște copii ale fotografiilor pe care ți le-am făcut. Cele cu prim-planuri.

Își linse buzele obscen. Berry se uită într-o parte dezgustată, dar el îi lipi pistolul de obraz și o forță să se întoarcă iar cu fața către el.

- Carl a fost cel care a venit aici vinerea trecută. Eu îl pregătisem spunându-i tot ce trebuia să știe, îi arătasem fotografiile și îi desenasem planul casei. I-am spus de o mie de ori să aștepte ca tu și Ben să vă vârați în pat. Trebuia să vă împuște pe amândoi și să iasă. Fără zgomote,

fără deranj. Dar socoteala de-acasă nu... Oftă. Cu mâna liberă, luă o fotografie înrămată de pe o servantă și se uită la ea. Spuse către Caroline: Ești foarte fotogenică. Exact ca Berry.

Ea nu spuse nimic, ci doar îl săgetă cu privirea.

- Ai spus despre Carl că era într-un azil, zise Berry. Când a ieșit?

- Acum vreo doi ani. Statul l-a declarat vindecat. Și mi-a căzut mie în cărcă, din cauza stării în care era maică-mea. Fusesse cel mai negru coșmar al copilăriei mele, și m-am trezit că trebuia să mă ocup de el pentru tot restul vieții. Minunat! Superb! Dar apoi, spuse el schimbând tonul, când am început să mă gândesc la cum m-aș putea răzbuna pe voi, toți nenorociții de la Delray, am întrevăzut o modalitate de a-l pune pe nebun la treabă, de a-i găsi un rost. Am început să-i bag în cap că erai o ticăloasă, că trebuia să fii omorâtă, că depindea numai de el dacă voia să se ducă în rai și să trăiască acolo cu mama de-a pururi. Chicoti, provocându-i lui Berry fiori de groază pe șira spinării. A funcționat.

- Nu a funcționat foarte bine, remarcă Caroline cu glas tăios.

Berry fu surprinsă, dar în același timp recunoscătoare pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Mai-că-sa era, cu siguranță, la fel de moartă de spaimă ca ea, dar cu toate astea lăsa impresia că era calmă.

- Mama are dreptate, Oren, zise Berry. Carl a făcut greșeli. Ben a supraviețuit. A intrat în panică, și nu m-a putut împușca pe mine. El a...

- Taci din gură! i-o tăie Oren. Știu cum s-a întâmplat totul.

- De la Carl? Te-ai întâlnit cu el după ce a plecat de aici vineri noaptea?

- El e idiotul, Berry, nu eu. Sigur că nu m-am întâlnit cu el. Dar îi dădusem un telefon mobil, ca să putem păstra legătura. Trebuia să mă sune imediat ce se încheia treaba. Când m-a sunat, în sfârșit, se bâlbâia și mi-a spus plângând și bolborosind că dăduse greș, văitându-se că acum nu avea să mai ajungă în rai. Detaliile

le-am aflat de la știri. Oren Starks era căutat de poliție, așa că a trebuit să-l iau pe Carl din vâzul lumii. I-am spus să găsească un loc unde să se ascundă.

- La motel.

- Mi s-a părut o idee bună, spuse el ezitant.

- Porcăria aia care s-a întâmplat a fost...

- A fost o greșeală prin care și-a pierdut viața un băiat nevinovat. Oren ridică din umeri. Atunci i-a fost sortit puștiului să dea ortul popii.

- Și exact așa au stat lucrurile și în cazul bărbatului în vârstă, presupun.

- Am fost foarte furios pe Carl din pricina aia. Faptul că luase rulota era o mișcare deșteaptă, dar a fost o mare neghiobie din partea lui să-l lovească pe bătrân atât de tare încât să-l ucidă. Oren se bătu gânditor cu degetul pe buze. Deși în cele din urmă s-a dovedit că a fost mai bine așa. Tendința lui de a ucide la întâmplare, așa cum au spus despre el la TV, l-a făcut să pară cu atât mai nebun.

- A început să o ia pe arătură.

- Habar n-ai cât, spuse el dându-și ochii peste cap.

- I-ai spus că singura cale de a ajunge în rai era să se sinucidă.

- Exact. I-am spus să se ducă în Marele Desiș.

- Asta a fost o mișcare elaborată. De ce acolo?

- Pentru că acolo era mai greu să fie prins, și aveau să fie cu toții epuizați după aceea. Prietenul tău Nyland avea să răsufle ușurat și să se relaxeze, pierzându-și vigilența. Ai înțeles? Cum ea nu spuse nimic, el continuă: Carl a fost instruit să arunce telefonul mobil undeva unde nu putea da nimeni de el, apoi să folosească pistolul ca să se omoare. I-am promis că nu o să-l doară și că va merge drept în rai. Acolo o putea aștepta pe mama, care avea să i se alăture în curând. Ar fi trebuit să-l auzi. A fost atât de ușurat și de fericit, că aproape a început să plângă. Însă - oftă din nou dramatic - idiotul nu a fost în stare să facă nici măcar atâta lucru ca lumea.

- De asta ai omorât-o tu însuși pe Sally? Ai vrut să te asiguri că totul va ieși cum trebuie.

El își înăbuși un chicotit.

- Da, asta și, în plus, nu am vrut să aibă Carl parte de toată distracția.

Berry înghiți cu dificultate.

- S-a întors acasă și m-a găsit înăuntru. Zâmbi ca și cum îi făcea plăcere să revadă scena cu ochii minții. Aflase despre cele petrecute cu o noapte înainte. Știa ce însemna faptul că mă aflam în casa ei. Își putea imagina cât de cât ce-i pregătisem. Dar numai cât de cât. Râzând, adăugă: Am avut și niște surprize pentru ea.

Berry se luptă să-și înghită un alt val de greață ce o sufocă.

- I-am spus că, dacă va fi convingătoare când vor suna autoritățile, ceea ce era clar că vor face, și dacă îi va pune pe o pistă greșită, o voi lăsa în viață. Și chiar m-a crezut! spuse el râzând din nou. Am petrecut multe momente frumoase împreună, dar cred că, atunci când în cele din urmă am ucis-o, a fost mai degrabă ușurată.

Berry se uită înspre Caroline. Ochii li se întâlneau, comunicându-și că și pe ele le aștepta aceeași soartă ca a lui Sally Buckland dacă nu îl împiedicau cumva. În timp ce Oren vorbea, Berry se uitase peste tot prin încăpere, căutând ceva ce ar fi putut fi folosit ca armă. Sculele de lângă cămin? Sfeșnicul de alamă? Vaza de cristal?

Nimic nu părea letal, și, chiar dacă ar fi existat ceva să poată fi folosit ca armă, avea mâinile legate la spate. Iar maică-sa era prea micuță și fragilă ca să se pună cu el. Ar fi fost împușcată în momentul în care făcea chiar și cea mai firavă încercare. Berry se gândi că singura cale de scăpare era să continue să-l stârneasă pe Oren să se laude cu ce făcuse punându-i întrebări. Între timp, avea să îl urmărească atentă, ca să-și dea seama când îi scădea vigilența, și pe urmă vedea ea cum acționa. În lipsă de altceva mai bun, măcar avea picioare lungi și puternice.

- Cu siguranță ai plănuit totul în cele mai mici detalii, zise ea.

- Nu-i așa?

- A fost riscant să mă suni de la Houston de pe telefonul lui Sally, după ce fuseseși văzut în Walmart.

- Ei bine, sigur că cel din magazin era Carl, normal. Între timp, eu eram acasă la Sally, străduindu-mă să decid ce să fac cu cadavrul ei. Oren Starks era la Walmart cumpărându-și încălțări la ora trei dimineața. Pe urmă a fost la meciul cu Astros din Houston, câteva ore mai târziu. Telefonul acela a fost într-adevăr riscant, dar a contribuit la starea de confuzie și a suspendat acțiunile de căutare a lui Carl prin și în jurul orașului Merritt. Adică, cel puțin până când hodorogii ăia au fost găsiți în rulotă, în dimineața următoare. Dar până la momentul respectiv îl convinsesem deja să meargă în Desiș și să termine cu tot.

- De ce ai dus cadavrul lui Sally la mine acasă?

- Pentru că îmi spuseseși tu că în lumea aia urma să-ți susții prezentarea în fața clientului de la Delray. Cunoscându-te, știam că nu îți vei modifica programul din cauza situației din Merritt. Și am avut dreptate, nu-i așa? M-am gândit că vei fi în Houston duminică seara, ca să te pregătești, și mi-am spus și că acea mică surpriză avea să lase pe toată lumea cât se poate de nedumerită. Și așa s-a și întâmplat! Apropo, am tot vrut să te întreb, ai remarcat melodia pe care o fredonam când te-am sunat? *Spinning Wheel*. Te-ai prins?

Berry refuză să îi ofere satisfacția unui răspuns.

- Mai ai mult până să scapi nepedepsit, Oren.

- Crezi că eu aș lăsa ceva la voia întâmplării, Berry? Nu. În weekendul acesta, mi-am construit mai multe alibiuri. Sâmbătă dimineață devreme am făcut un drum până în Louisiana, unde am închiriat o cabană pentru întreaga vară. În pădure. Ținuturile Cajun. Acolo unde toată lumea e rudă cu toată lumea și orice figură nouă este imediat remarcată. M-am ras în cap la frizeria locală. Barbierul își va aminti de asta, crede-mă, căci am avut grijă să atrag atenția asupra mea văicărindu-mă că nu știu dacă ar trebui sau nu să fac o asemenea modificare drastică în înfățișarea mea. La supermarket, am făcut o scenă memorabilă legată de niște lapte pe care l-am

cumpărat cu câteva zile în urmă, și aveam și bonul care dovedea asta. Oamenii aflați în magazin la momentul acela își vor aminti de mine. Am avut grijă să se întâmple așa. Dacă autoritățile se vor duce să inspecteze cabana, totul va arăta ca și cum am fost acolo. E gunoi de câteva săptămâni. Produse proaspete în frigider. Nu există televizor, nici radio, nici internet, așa că am fost complet rupt de lumea din exterior. Nu auzisem nimic la știri. Abia când m-am întors în Texas, am aflat că fraatele meu cel dement a omorât trei oameni în perioada cât am lipsit eu! Și e el mort! Oh, ce cruntă suferință! Sunt devastat! Zâmbi încrezut. Vezi? M-am ocupat de tot.

- Așa se pare. În afară de un singur lucru. Eu sunt încă în viață.

- Nu pentru mult timp.

- Dacă mă omori acum, autoritățile vor ști că nu a fost Carl.

- Un act de violență întâmplătoare, spuse el nepăsător. Două femei rămase singure într-o casă pe lac. A apărut un descreierat...

Ridică din umeri, lăsând restul neterminat.

- Ar fi o coincidență prea mare, Oren, spuse Berry. Nu cred că vreun ofițer de poliție ar înghiți așa ceva.

- Vreun ofițer de poliție precum bravul ajutor de șerif Nyland? spuse el în bătaie de joc.

- Dacă ni se întâmplă ceva mamei și mie, normal că tu vei fi principalul suspect.

- E posibil ca Nyland să aibă ceva bănuieli, dar...

- Nyland știe.

Cu toții tresăriră puternic la sunetul vocii ce răsună din ușa deschisă ce făcea legătura între bucătărie și sufragerie. Berry aproape că leșină de ușurare. Dodge era acolo, cu mâinile ridicate mult deasupra capului.

Oren scoase un sunet groaznic, de neputință, în timp ce împingea pistolul în tâmpla lui Berry.

- O omor!

- Nu! Dodge își ținu mâinile în aer, dar începu să dea din ele înnebunit. Te rog, nu o face.

Era roșu la față și respira întretăiat, ca și cum tocmai alergase câțiva kilometri înainte să intre pe ușa aia. Cămașa îi era lipită de trup din cauza transpirației.

Berry își mută privirea la Caroline, care nu păru prea surprinsă că îl vedea, și în acea fracțiune de secundă înțelese că, într-un fel sau altul, Caroline știuse că avea să apară în momentul în care ele urmau să aibă cea mai mare nevoie de el.

- Nu vreau decât să vorbesc cu tine, Oren, zise Dodge.

- Cine ești tu?

- Tatăl lui Berry.

- Nu e adevărat, bolborosi el. Jim Malone e mort. Crezi că sunt prost? Ești un polițist care a fost trimis aici să...

- Nu sunt polițist, Oren. Sunt tatăl lui Berry. Și nu cred că ești prost. Știu că ești inteligent. Prea inteligent ca să apeși pe trăgaciul ăla. Fiindcă, dacă o faci, Nyland o să te doboare cât ai zice pește. A făcut parte din Forțele Speciale. Cei mai tari dintre cei mai tari. Și chiar în momentul ăsta are o pușcă ațintită asupra ta cu care te poate ochi de la un kilometru depărtare. Dacă o ucizi pe Berry, exact asta va face. Singurul motiv pentru care nu a apăsat încă pe trăgaci este riscul minuscul să te rateze pe tine și să o lovească pe ea. Dar, dacă o omori, nu va mai avea nimic de pierdut. Va apăsa pe trăgaci, și capul tău se va face fărâme. Poți să fii sigur că nu vorbesc aiurea.

Oren își umezi buzele și strânse pistolul și mai tare.

- Încerci să mă prostesti.

- În timp ce ai pistolul ațintit asupra capului copilului meu? În nici un caz.

- Nu e copilul tău.

- Ba da, e. Am părăsit-o în maternitate, în ziua în care a venit pe lume, și abia de curând m-am reîntâlnit cu ea. Nu o lua de lângă mine acum. Te rog.

- Îmi frângi inima, spuse Oren.

- Foarte bine. Nu-ți pasă de noi, atunci gândește-te la tine însuși. Nu face prostia să crezi că Nyland m-a trimis aici să mă târguiască cu tine. Omul acela e un cowboy.

Te vrea mort. A trebuit să mă lupt să pot trece de nemernic ca să intru aici. Și tot timpul am stat cu inima cât un purice de teamă să nu primesc un glonț în spate.

- Ești polițist.

- Îți jur că nu sunt.

- E adevărat, Oren, zise Caroline. Este tatăl natural al lui Berry. A abandonat-o la naștere, exact așa cum a spus.

- Nu te cred.

- Cine altul decât un tată disperat ar avea curajul să i se opună lui Nyland, ha? Se uită la Berry, și tonul i se schimbă. Îți curge sânge. Te doare tare?

- Nu. Sunt bine.

- Taci din gură! Taci din gură! spuse Oren ascuțit. Nu o să mă păcăliți voi cu asta.

- Te rog, îl imploră Dodge. Nu-mi răni copilul. Brusc, făcu o grimasă și trase adânc, cu zgomot, aer în piept. Apoi, dându-l afară încet, spuse: Nyland e atât de îngrozitor de furios pe mine acum, că e în stare să mă împuște și pe mine. Dar dacă tu le omori pe fiica mea și pe Caroline... Privirea i se mută asupra ei și rămase acolo câteva secunde. Apoi, se întoarse la Oren și spuse: Dacă ai de gând să le faci vreun rău, atunci prefer să mor și eu.

Cu colțul ochiului, Berry îl vedea pe Oren din profil. Avea fața unsuroasă din cauza transpirației. Îi putea simți tensiunea, nehotărârea. Toată bravada dispăruse. Îi putea mirosi spaima că era cât se poate de adevărat ceea ce îi spunea Dodge.

Dodge făcu câțiva pași înspre ei, dar Oren înfipse mai tare țeava pistolului în tâmpla ei, și Dodge se opri imediat.

- Bine, bine, spuse el rapid. Nu vin mai aproape. Dar, dacă vrei să rămâi în viață, Oren, trebuie să te predai.

- Nu!

Clătină încăpățânat din cap, ca un copil care refuză să-și mănânce legumele.

- Nu e acum momentul să te porți prost, Oren. Nyland a aflat despre fratele tău și și-a închipuit că o să vii după Berry. A pus ca locul acesta...

Dodge se crispă și nu mai putu respira.

- Dodge?

Caroline se ridică brusc. Oren țipă la ea să se așeze la loc, și ea se conformă, dar rămase cocoțată pe marginea canapelei, cu privirea îngrijorată fixată asupra lui Dodge.

- Sunt bine, spuse el gâfâind. Doar că mă resimt după lupta cu Nyland. Privind din nou spre Oren, zise: Casa e încercuită. Nyland a fost primul care a ajuns aici. Te-a văzut pe geam. A văzut cum stai cu pistolul la capul lui Berry. Așa că a chemat aici întregul departament al șerifului, poliția călare, pe toată lumea în uniformă care i-a venit în minte, cu toții sunt pe poziții și înarmați până în dinți. Și cu toții sunt atât de dornici să-ți vină de hac, încât abia se pot stăpâni. Aruncă o privire vinovată spre ferestrele din față. Sigur nu ar trebui să-ți spun toate astea. Dar te rog să mă asculți, și să mă asculți ca lumea, Oren. Nu ai cum să scapi. Haide! Las-o pe Berry. Dă-le drumul ei și lui Caroline. Predă-te!

- Deja ți-am spus că nu!

- Foarte bine. Atunci, nu te predă. O să rămân eu ostaticul tău. O să te ajut să ieși de aici întreg. O să negociez...

Se întrerupse, scoțând un țipăt ascuțit, și își încheștă mâna dreaptă pe umărul stâng. Se îndoi în față și se clătină câțiva metri înainte. Și, când făcu asta, își scoase pistolul din toc pe care îl avea în zona șalelor. Dar nu îi folosi la nimic. Când se înclină și se prăbuși la pământ în agonie, pistolul îi căzu din mână inertă și alunecă pe dușumea.

Caroline, ignorând strigătul de avertisment al lui Oren, sări de pe canapea și se aruncă peste Dodge, strigându-i neconținut numele.

- Mamă! Dodge! țipă Berry.

Oren, înnebunit că pierduse controlul asupra situației, o împinse pe Berry la o parte și dădu cu piciorul

în pistolul lui Dodge, ca să-l îndepărteze de acolo, apoi se aplecă peste Caroline și se luptă să o ia de pe Dodge.

- Taci din gură! Treci la locul tău!

Berry trase un șut zdravăn în genunchiul lui Oren. Bărbatul se clătină și strigă, dar nu îi dădu drumul lui Caroline, care se ținea de Dodge, strigându-i în continuare numele.

Oren își dublă eforturile pentru a o ridica. Berry dădu și mai vehement din picioare, lovindu-l cât putea de tare cu tălpile ei goale. El îi dădu drumul lui Caroline, se răsuci și își îndreptă pistolul spre fața lui Berry.

- Ți-am spus că te omor!

Apoi se auziră două zgomote scurte și înfundate, unul după altul. Înainte ca Berry să poată remarca expresia surprinsă a lui Oren, acesta căzu la pământ, cu două pete roșii lățindu-i-se pe piept.

Ski se năpusti în cameră, cu pistolul în mână. Alți ofițeri intrară în goană după el și înconjurară silueta prăbușită a lui Oren. Ski se aplecă asupra lui Berry, care se lupta disperată să se ridice.

- Ajută-mă!

El o ridică, susținând-o în timp ce ea se mișca împleticit spre perechea de pe podea. Cu mâinile în continuare la spate, ea căzu greoi în genunchi lângă ei, începând să strige și ea, disperată, asemenea lui Caroline, numele tatălui ei.

Unul dintre agenți strigă:

- Starks este mort, Ski.

Berry abia dacă auzi asta. Toate atenția ei era îndreptată înspre Dodge. Scoase un suspin de ușurare când el o ridică pe Caroline de pe el și se sprijini pe coate. În mâna dreaptă avea un pistol mic, cu țeavă foarte scurtă.

Caroline își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl îmbrățișă strâns. Plângea cu lacrimi mari.

- M-ai speriat de moarte!

Uitându-se la Ski, șuieră spre el:

- Nemernicul ăla s-a opus arestării.

- Nu ai avut ce face. Altfel ar fi ucis-o pe Berry. Ski îl privi cu o sprânceană ridicată. Nu mi-ai spus că ai încă un pistol. Un toc la gleznă?

Dodge, străduindu-se în continuare să respire, încuviință din cap.

- Ei bine, ai reușit să-l păcălești, zise Ski. Mai ales cu faza cu atacul de cord.

Caroline, care îl studiase îngrijorată pe Dodge, înțelese dintr-odată cum stăteau lucrurile și scoase un țipăt înfricoșat.

- La faza aia nu m-am prefăcut, icni Dodge.

epilog

- Sun în legătură cu Dodge Hanley, îi spuse Ski asistentei personale a lui Derek Mitchell care îi zisese că domnul Mitchell nu era disponibil. Dacă e acolo, vă rog să mi-l dați la telefon. Dacă nu este, spuneți-mi unde pot da de el.

Lui Ski i se ceru să aștepte, și, câteva secunde mai târziu, avocatul era la celălalt capăt al firului.

- Ajutorul de șerif Nyland? Sunt Derek Mitchell. Mi-a spus Marlene că sunați în legătură cu Dodge. Ce s-a întâmplat? E bine?

- Mi-e teamă că nu, domnule Mitchell.

Ski îi spuse fără întârziere ultimele vești.

- A fost rău. A leșinat de două ori în ambulanță în drum spre spital. Personalul medical a reușit să-l țină în viață. Cu greu. Nu v-am sunat mai devreme pentru că nu aveam nimic concret să vă relatez - asta până acum câteva minute, când cardiologul care l-a operat a ieșit de la el să ne pună la curent cu ce s-a întâmplat. Dodge a trecut cu bine de operație, dar doctorul a folosit cuvinte precum „infarct” și „fragil” și a zis că prognosticul este rezervat.

- Cât de rezervat? E rău?

- Șanse de supraviețuire cincizeci la sută. Și chirurgul spune că asta dacă e să fie optimist. Există riscul ca Dodge să sufere încă un infarct sau un atac cerebral. Medicul zice că șansele lui de supraviețuire cresc dacă rămâne în viață în decursul următoarelor patruzeci și opt de ore.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere grea. Îngrijorarea pe care o simțea în momentul acela Derek Mitchell era palpabilă. Își dresă de două ori glasul înainte să poată vorbi:

- Ai spus să „ne” spună. Medicul a ieșit să „ne” spună.

- Cât de multe știți despre ce s-a petrecut aici?

- Numai că Dodge a plecat acolo ca să-și ajute fiica, pe care nu o mai văzuse din ziua în care s-a născut. Am vorbit azi cu el, am întrebat ce face și nu am scos de la el decât un „bine“. Era țăfnos și evaziv, dar asta îi stă în fire.

Ski nu-și putu reține un zâmbet.

- Da, știu.

Îi făcu avocatului un rezumat al evenimentelor, culminând cu faptul că Dodge se dusesese la casa de pe lac pentru a negocia cu Oren Starks.

- Dodge a insistat. A spus că va intra acolo cu sau fără aprobarea mea. Mi-a spus că nu-l voi putea opri nici cu o hoardă de cai sălbatici sau cu un tanc Sherman. Mi-a spus că le va salva pe femeile alea două sau va muri încercând.

Ironia legământului lui nu-i scăpase lui Ski.

- Berry a avut prezența de spirit să îl facă pe Starks să vorbească mai mult, dar eu și Dodge iroseam timp prețios certându-ne în legătură cu planul lui, așa că am fost de acord cu el. Era convins că avea să-l poată păcăli pe Starks, convingându-l să le dea drumul lui Berry și lui Caroline, ca pe urmă să se predea. Și aproape că a reușit. A mințit în legătură cu tot restul în afară de atacul de cord. Când am văzut că scapă pistolul și se prăbușește la pământ, am fost eu însumi la un pas de infarct. Am crezut că se terminase totul. Și chiar așa a fost pentru Starks. Dodge nu-mi spusese că mai avea la el un pistol. Amărât, adăugă: Adică m-a păcălit și pe mine, cred.

- Un pistol prins la gleznă?

- De unde știi?

- Nu pleacă niciodată fără el.

- Acum știu și eu asta.

Ski aruncă o privire spre Berry, care stătea împreună cu Caroline la o masă în cantina spitalului. Chirurgul spusese că nu putea intra nimeni deocamdată la Dodge, așa că veniseră aici să bea o cafea. Observă însă și că paharele din fața lor erau neatinsse. Pe masă, mâinile

le erau strânse, încheștate, ca și cum amândouă simțeau nevoia să dea și să ia energie și alinare una de la cealaltă.

Împărtășind aceeași senzație de grabă și neliniște, cei doi bărbați își terminară rapid conversația.

- Ce a spus? întrebă Berry când Ski se înapoie la masa unde stătea împreună cu Caroline.

- Mi-a mulțumit din toată inima că l-am anunțat. Închiriază un avion și vine aici cu nevastă-sa. Imediat ce va ști unde aterizează, îmi dă un mesaj. O să trimit pe cineva să-i ia și să-i aducă direct aici. Probabil vor ajunge la ore târzii din noapte, dar nu a vrut să mai aștepte până dimineată.

Nici unul dintre ei nu se gândi la motivul pentru care Derek Mitchell se grăbea așa.

- Dodge se va bucura să-i vadă aici, zise Berry. Vorbește tot timpul despre ei. Îi iubește.

- Judecând după reacția lui Mitchell, cred că sentimentele sunt reciproce.

- În capul lui, Dodge nu consideră că merită iubit.

Se uitară la Caroline, care vorbise cu voce joasă, stinsă și răgușită de la atâta plâns. Până la momentul acela, nici măcar nu fuseseră siguri că urmărea conversația. Berry se aplecă peste masă.

- Ce te face să spui asta, mamă?

- Așa i-a spus taică-său, cel puțin judecând după modul în care s-a purtat cu el, dacă nu neapărat cu cuvintele astea. Iar Dodge l-a crezut. Până în ziua când te-ai născut tu și eu i-am cerut să iasă din viețile noastre, încercase tot timpul să câștige respectul și simpatia tuturor. Dragostea tuturor. Se uită în jos la mâinile ei, pe care și le frângea, incapabilă să se stăpânească. Din ziua aia încoace, nu a făcut altceva decât să încerce să se sinucidă într-un fel sau altul, pentru că nu este demn de dragoste.

Ski era de acord cu Caroline și își închipuia că și Berry gândea la fel, deși nu erau dispuși nici unul, nici celălalt să spună asta, pentru că astfel ar fi pus pe umerii lui Caroline un și mai acut sentiment nejustificat

de vinovăție. Fusese alegerea lui Dodge să o înșele. Și, prin faptul că făcuse asta, se lipsise de cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Caroline își asumase o poziție și refuzase să dea înapoi. Nici unul dintre ei nu câștigase.

Pierderea fusese enormă pentru amândoi, și își puseseră serios amprenta asupra drumului pe care o apucaseră viețile lor în următorii treizeci de ani. Ani care ar fi putut trece fericiți pentru ei toți. Dacă el i-ar fi fost credincios. Dacă ea nu l-ar fi respins atât de categoric.

Lui Caroline îi sună telefonul. Știind că-i dăduse numărul ei asistentei de la Terapie intensivă, săriră cu toții ca arși. Pregătindu-se pentru ce era mai rău, Caroline răspunse. Ascultă câteva secunde, după care spuse:

- Vin imediat. Întrerupse convorbirea. Tremura din toate încheieturile când împinse scaunul în spate și se ridică. Își recapătă cunoștința.

- Slavă Domnului, șopti Berry, în mod evident împărtășind sentimentul de ușurare al lui Ski pentru că veștile nu fuseseră cele de care se temeau.

- Mi-a spus că, dacă merg acum, pot să-l văd pentru cinci minute.

- Du-te, zise Berry, făcându-i semn să se grăbească. Fugi. Urcăm și noi imediat.

Caroline îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi se repezi spre ieșirea din cantină. Berry nu era deloc stăpână pe picioarele ei când se ridică. Se uită la Ski cu privirea încetoșată de lacrimi. Apoi fața i se schimonosi încontrolabil și izbucni în plâns.

El se întinse spre ea și o strânse la piept.

- M-am tot abținut de dragul ei, dar acum nu mai pot.

- Nu-i nimic, dă-i drumul, poți să te descarci.

Fără să îi ia în seamă pe ceilalți oameni din cantină, el o mângâie pe spate și continuă să o țină în brațe, în timp ce suspinele îi zguduiau trupul. Era posibil să-și piardă tatăl pe care tocmai îl cunoscuse. Asta îi pricinuia o mare durere. Mai purta și povara vinei pentru tot

ce se petrecuse, și avea să simtă asta pentru mult, mult timp de acum înainte.

El o admira că-și asumase o asemenea povară. O persoană mai superficială ar fi găsit tot soiul de scuze pentru ce făcuse. Admirația lui era însă amestecată cu compasiune. Știa din proprie experiență cât de grea putea fi o astfel de povară. Numai printr-un mare efort de voință avea să fie în stare să-și continue existența și, la un moment dat, să se poată ierta pe sine. Era încrezător că avea puterea să o facă. La urma urmei, era copilul unor oameni hotărâți, puternici, învingători.

După ce plânse până rămase fără lacrimi, ea se trase de lângă el, scoase un șervețel din cutia de pe masă și îl folosi ca să-și șteargă ochii și fața.

- Da, cred că am făcut un adevărat spectacol aici.

- Nu-i chiar așa rău. Și, la urma urmei, cui îi pasă?

Ea îi zâmbi slab.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

- Am face bine să urcăm. Mama ar putea avea nevoie de mine.

Cu mâna în jurul umerilor ei, Ski o conduse afară din cantină și prin hol, până la lifturi. Unul era jos, și urcară singuri până la etajul cu salonul de terapie intensivă. El se aplecă încet și o sărută ușor deasupra ochiului, unde avea o copcă acoperită de un mic bandaj. Fusese nevoie de ea pentru a închide rana cauzată de tocul pistolului lui Oren Starks.

Ea se sprijini de el.

- Știu că ai o mulțime de îndatoriri și de responsabilități. Dar, dacă ai putea, mi-ar plăcea să mai rămâi.

- O să mai rămân.

Ea se uită în sus la el.

- Gândește-te bine înainte să te angajezi la ceva, Ski. S-ar putea să dureze ceva timp, și rezultatul este nesigur.

Știind că acum nu vorbeau numai despre a veghea la căpătâiul lui Dodge, ci și despre viitorul lor împreună,

el îi cuprinse fața în mâini și își lipi cu tandrețe buzele de ale ei.

- Rămân.

Dodge fu peste poate de mirat când își veni în fire. Avea senzația că băuse ceva bun. Imaginea pe care o avea în față îi era încetoșată pe la margini, și senzația predominantă era de moleșală. Simțea o greutate ca de douăzeci și ceva de kile pe piept, dar asta nu i se părea decât vag inconfortabil. Și, partea cea mai bună, Caroline era acolo, aplecată peste el, mângâindu-l pe păr.

Deci, chiar dacă era mort, viața asta de după moarte nu era atât de rea, la urma urmei. Se întreabă dacă fumatul era permis. Căci, dacă era, atunci chiar se afla în rai. Sau poate că asta era numai o zonă intermediară și putea încă alege să plece într-o parte sau în alta. De fapt, greutatea de pe pieptul lui se transforma încet într-o durere surdă. Avea de dat socoteală pentru multe lucruri. Așa că era mai bine să înceapă acum, înainte să fie escortat la nivelul următor. Adică în jos.

Clipi ca să o poată vedea mai limpede pe Caroline.

- Am leșinat.

Ea zâmbi și îi puse o mână pe obraz.

- Nu ne-am luat rămas-bun.

Încercă să înghită, dar avea gura uscată. Mai rău decât uscată. Era ca iasca, și limba i se lipea de cerul gurii, așa că îi venea greu să articuleze cuvintele, nu că i-ar fi trecut prea multe prin cap în momentul acela.

- Nu am nimic să-ți ofer. Nici atunci. Nici acum. Niciodată.

Ea îl sili să tacă și continuă să-i mângâie părul de pe creștet.

La dracu', avea nevoie ca ea să fie atentă la el. Clătină din cap, constatând abia atunci că avea tuburi în nas. „Dumnezeule!” Cât de lipsită de demnitate era postura asta? Se întinse și își scoase tuburile.

Sau cel puțin încercă.

Caroline le puse la loc, și el nu se putu împotrivi, fiindcă nu avea energie să mai ridice mâna încă o dată.

Durerea surdă se înteeți, și acum își aminti cum fusese dus pe targa cu roțile pe un coridor, în timp ce lumini orbitoare clipeau pe deasupra capului lui în tavan, cu viteză amețitoare, niște oameni alergând pe lângă el și vorbind cu voci puternice, tipând practic. Oare chiar fusese un tip cu cioc așezat pe pieptul lui, lovindu-l ritmic, sau fusese doar un vis ciudat?

Oare luminile acelea strălucitoare fuseseră pe tavanul unei săli de operație? Probabil un ticălos cu o soție foarte tânără, legitimație de la un club de golf și un venit anual cu șase cifre îi umblase adânc în piept, și de asta îl simțea acum atât de dureros și de țeapăn.

Auzi o voce liniștitoare care îi păru a veni de la capătul unui tunel. Spuse:

- Doar un minut, doamnă King. Pe urmă, va trebui să plecați.

Nu își dăduse seama că avea ochii închiși decât când se chinui să-i deschidă din nou. Caroline era în continuare acolo. Îi privi cu atenție fața și se gândi cât de norocos era că putea să o mai vadă o dată și să se minuneze de cât de frumoasă era. Simți urmele lacrimilor calde prelingându-i-se pe propriii obraji. Ei bine, asta chiar era foarte tare. Uită-te la el, era pe patul de moarte, cu tuburi în nas, și plângea precum cel mai mare fătălău.

Își forță limba să se miște înainte să i se termine și ultimul moment pe care îl mai avea de trăit pe lumea asta și să o piardă pe Caroline pe vecie.

- Iartă-mă că...

Rahat. Șaizeci de secunde nu i-ar fi fost suficiente ca să înșire toate lucrurile pentru care trebuia să-și ceară iertare. Pur și simplu trebuia să îi spună cât de mult o iubea, cât a iubit-o mereu și cât avea s-o iubească de-a pururi. Dar trebuia să se grăbească, pentru că străina cu voce liniștitoare injecta ceva în tubul pe care-l avea în braț. Imediat, simți un val de căldură dulce și de fericire. Era o substanță al dracului de minunată, dar se luptă să reziste efectelor ei.

Trebuia să îi spună lui Caroline ce avea de spus, și trebuia să i-o spună într-un fel ce putea exprima ca lumea imensitatea sentimentelor de iubire pe care le nutrea.

Bâjbâi după mâna ei, o găsi și o strânse cu toată puterea de care era capabil.

- Aș muri pentru tine oricând.

Ea îi întoarse mâna și îi apăsă palma deschisă pe pieptul ei. Simți în palmă bătaia ei puternică și constantă. Caroline se aplecă și îl sărută pe buze. Nu ușor, nu tandru. Cu patima aceea neostoită pe care o avea pe vremuri când era foarte excitată sau foarte nervoasă. Iar când se ridică, îi șopti:

- Știu că mă iubești îndeajuns încât să mori pentru mine, Dodge. Dar mă iubești destul încât să *trăiești*?

A dracului femeie! Nu putea pleca acum. Nu acum, când mai avea ceva de dovedit.

mulțumiri

Mulțumirile mele se îndreaptă către următorii...

Vechiul meu prieten Barry Hanson, care mi-a oferit informații despre Rezervația Națională Marele Desiș. Fără datele pe care le am de la el, aș fi fost cu adevărat pierdută în sălbăticie.

Șeriful J.B. Smith din districtul Smith, Texas, care mi-a corectat toate ideile preconcepute pe care le aveam despre cei care poartă steluța de tablă. Sau cel puțin pe majoritatea lor.

Și Dodge Hanley, care, deși este personaj fictiv, are suficientă forță și o personalitate îndeajuns de puternică încât să treacă împreună cu mine prin procesul de scriere a unui alt roman. Nu pot decât să sper că l-am făcut să fie mândru de mine.

Sandra Brown

Când un obsedat încearcă să o ucidă pe fiica ei, Berry, Caroline King nu are nici o îndoială la cine trebuie să apeleze pentru ajutor: la tatăl fetei, fost polițist și actual detectiv particular. Sunt treizeci de ani de când Dodge Hanley a văzut-o ultima dată pe Caroline, însă frumoasa femeie încă îi bântuie visele. Dodge are o mulțime de scuze și de resentimente pentru care ar putea ignora apelul lui Caroline, dar și un motiv extrem de convingător ca să zboare spre Texas pentru a-și proteja fiica pe care nu a cunoscut-o niciodată: vinovăția.

Curând, Dodge se convinge că Berry nu este cea care l-a împușcat pe bărbatul cu care a avut, cândva, o relație pasageră. Mai mult, ea îl cunoaște pe criminal – este vorba despre Oren Starks, un fost coleg de serviciu, extrem de deștept și pasionat de jocurile minții, dar cu un comportament obsesiv. Situația se înrăutățește când Oren lasă în urmă și alte victime, alături de indicii care o învinovătesc pe Berry. Iar Dodge, un om care și-a riscat mereu viața, își dă seama că de această dată trebuie să pună în primejdie mai mult de-atât – propria inimă.

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărți scrise de ea au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-33-0093-6

9 786063 300936